BIRINCI BOLUM

En Berbat Dogum Günü

Privet Drive dört numarada kahvalti sirasinda bir tartisma patlak vermisti, her zaman oldugu gibi. Mr Vernon Dursley sabahin erken saatlerinde uykusundan, yegeni Harry'nin odasindan gelen bir baykus feryadiyla uyanmisti.

Masanin karsisindan, "Bu hafta üç etti!" diye bagirdi. "Eger o baykusu kontrol edemiyorsan, gitmek zorunda kalacak, o kadar!"

Harry bir kez daha açiklamaya çalisti.

"Cani sikiliyor. Disarida uçmaya aliskin. Onu geceleri olsun disari çikarabilsem..."

Vernon Eniste, firça gibi biyigindan sarkan bir parça sahanda yumurtayla, "Aptala benzer bir halim var mi?" diye hirladi. "O baykus serbest birakilirsa neler olacagini biliyorum."

Karisi Petunia ile birbirlerine karanlik bakislar firlattilar.

Harry derdini anlatmaya çalisti ama agzindan çikan sözcükler, Dursley'lerin oglu Dudley'den çikan uzun, gürültülü bir gegirmenin içinde bogulup gitti.

"Daha pastirma istiyorum."

Petunia Teyze muazzam ogluna sisli gözlerle bakti ve, "Tavada daha var, tatlim," dedi. "Hazir elimizde firsat varken, seni iyice beslemeliyiz.. Okul yemekleri için duyduklarim hiç hosuma gitmiyor..."

"Saçma, Petunia. Ben Smeltings'e giderken hiç aç kalmadim," dedi Vernon Eniste, istahla. "Yeterince yiyor, degil mi evlat?"

Poposu mutfak iskemlesinin iki yanindan tasacak kadar iri olan Dudley siritti ve Harry'ye döndü.

"Tavayi versene."

Harry, cani sikkin, "Sihirli kelimeyi unuttun," dedi.

Bu basit cümlenin, ailenin geri kalani üstünde inanilmaz bir etkisi oldu: Agzi açik kalan Dudley, bütün mutfagi sarsan bir gümbürtüyle sandalyesinden yuvarlandi. Mrs Dursley küçük bir çiglik arak elini agzina kapatti. Mr Dursley ise, sakaklarindaki damarlar atarak ayaga firladi.

"Lütfen' demek istedim!" dedi Harry, çabucak. "Yoksa baska..."

Enistesi, masaya tükürük saça saça, "NE DEMISTIM BEN SANA?" diye gümbürdedi. "EVDE O 'S'YLE BASLAYAN KELIMEYI SÖYLEMEK HAKKINDA..."

"Ama ben..."

"NE CESARETLE DUDLEY'YI TEHDIT EDERSIN?!" diye kükredi Vernon Eniste, masaya da bir yumruk atti.

"Ben sadece..."

"UYARMISTIM SENI! BU ÇATININ ALTINDA ANORMALLIGINDEN SÖZ EDILMESINI HOS GÖRMEM!"

Harry bakislarini, yüzü mosmor olmus enistesinden, Dudley'yi ayaga kaldirmaya çalisan rengi atmis teyzesine çevirdi.

"Peki," dedi, "peki..."

Vernon Eniste, av kokusu almis gergedan gibi soluyarak ve küçük, keskin bakisli gözlerinin ucuyla Harry'i dikkatle kollayarak yeniden yerine oturdu.

Harry yaz tatili için eve geldiginden beri Vernon Enistesi ona her an patlayacak bir bombaymis gibi davraniyordu. Çünkü Harry normal bir çocuk degildi. Aslina bakacak olursaniz, normal olmaktan alabildigine uzakti.

Harry Potter bir büyücüydü - Hogwarts Cadilik ve Büyücülük Okulu'ndaki ilk yilini henüz tamamlamis bir büyücü. Ve Dursley'ler tatilde onun evlerine dönmesinden mutsuz oluyorlarsa eger, onlarin mutsuzlugu Harry'ninkinin yaninda hiç kalirdi.

Hogwarts'i öyle özlüyordu ki, bitmeyen bir karin agrisiydi sanki. Gizli geçitleri ve hayaletleriyle satoyu özlüyordu. Sonra derslerini (belki Iksir hocasi Snape hariç), baykusla gelen postayi, Büyük Salon'daki sölenlerde yiyip içmeyi, kuledeki yatakhanede dört direkli karyolasinda uyumayi, bekçi Hagrid'i Yasak Orman'in yanindaki arazide bulunan kulübesinde ziyaret etmeyi ve hele büyücülük dünyasinin en popüler sporu Quidditch'i (alti tane yüksek kale, uçan dört top vardir ve süpürgelere binmis on dört oyuncu tarafindan oynanir)...

Harry'nin bütün büyü kitaplari, asasi, cüppeleri, kazani ve pek kaliteli Nimbus Iki Bin süpürgesi Vernon Eniste tarafindan, hem de daha Harry eve gelir gelmez, merdivenin altindaki bir dolaba kilitlenmisti. Yaz boyu antrenman yapmadigi için Harry kendi okul binasinin Quidditch takimindaki yerini kaybetse bundan Dursley'lere ne? Harry ev ödevlerinin hiçbirini yapmadan okula dönse Dursley'lere ne? Dursley'ler, büyücülerin Muggle'lar dedigi cinstendi (yani damarlarinda bir damla büyülü kan yoktu) ve onlara bakacak olursaniz, ailede bir büyücü olmasi fevkalade utanç verici bir durumdu. Hatta Vernon Eniste, Harry'nin baykusu Hedwig'i, büyücüler dünyasina mektup tasimasin diye, asma kilitle kafesine hapsetmisti.

Harry ailenin geri kalanina hiç mi hiç benzemiyordu. Vernon Eniste iriydi ve boyunsuzdu, koskoca kapkara bir biyigi vardi; Petunia Teyze at yüzlü ve kemikliydi; Dudley ise sansin, pembe ve domuzcuk gibi. Harry'ye gelince, o, küçümen ve zayifti, piril piril yesil gözleri ve hep daginik duran kuzgun karasi saçlari vardi. Yuvarlak gözlük takardi, alninda da ince, simsek biçiminde bir yara izi vardi.

Harry'yi, bir büyücü için bile olaganüstü hale getiren de bu yara iziydi iste. Bu iz, yalnizca onun pek esrarli geçmisini ima etmekle kalmiyordu. Ayni zamanda on bir yil önce Dursley'lerin kapi esigine birakilmasinin da nedeniydi.

Harry bir yasindayken gelmis geçmis en büyük kara büyücünün, cadilarla büyücülerin hâlâ ismini agizlarina almaya korktuklari Lord Voldemort'un lanetinden nasilsa sag salim kurtulabilmisti. Harry'nin

annesiyle babasi Voldemort'un saldirisinda ölmüstü ama, Harry simsek biçimi iziyle kurtulmustu ve nasil olduysa -kimse nasil oldugunu anlamiyordu- Voldemort'un güçleri, Harry'yi öldürmeyi basaramadigi an yok edilmisti.

Böylece Harry'yi, ölen annesinin kiz kardesiyle onun kocasi büyütmüslerdi. On yilini Dursley'lerle geçirmis, istemedigi halde nasil tuhaf seylerin olmasina yol açip durduguna sasmisti. Dursley'lerin ona anlattigi hikâyeye inanmis, yara izinin annesiyle babasinin ölümüne yol açan otomobil kazasindan kaldigini sanmisti.

Ve derken, tam bir yil önce, Hogwarts, Harry'ye mektup göndermis ve bütün hikâye ortaya çikmisti. Harry kendisinin de, yara izinin de meshur oldugu büyücü okulunda yerini almisti... ama simdi okul bitmisti ve yaz için yeniden Dursley'lerin yanma dönmüstü. Yeniden, kokulu, pis bir seylerin içine yuvarlanmis bir köpek muamelesi görmeye dönmüstü yani.

Dursley'ler o günün Harry'nin on ikinci dogum günü oldugunu bile hatirlamamislardi. Aslinda pek umudu yoktu. Zaten ona dogum gününde hiç dogru dürüst armagan vermemislerdi, nerde kalmis pasta. Ama büsbütün bilmezlikten gelmek de...

Tam o anda Vernon Eniste ciddi ciddi bogazini temizledi ve, "Simdi," dedi, "hepimizin bildigi gibi bugün çok önemli bir gün."

Harry basini kaldirdi, inanmaya cesaret edemiyordu.

Vernon Eniste, "Bugün meslek hayatimin en büyük is anlasmasini yapabilirim," dedi.

Harry yeniden basini kizarmis ekmegine egdi. Tabii, diye düsündü, aci aci. Vernon Eniste o salak aksam yemegi davetinden söz ediyordu. On bes gündür baska hiçbir seyden söz etmemisti zaten. Zengin bir insaatçiyla karisi aksam yemegine geliyorlardi ve Vernon Eniste ondan koskoca bir siparis almayi umut ediyordu (Vernon Eniste'nin sirketi matkap yapardi).

"Sanirim programin üstünden bir daha geçsek iyi olacak” dedi. "Saat sekizde hepimiz yerlerimizde olmaliyiz. Petunia, sen..."

Petunia Teyze hemen, "Salondayim," dedi, "onlari nezaketle yuvamiza buyur etmek için bekliyor olacagim."

"Güzel, güzel. Ve Dudley..."

Dudley, pis, sapsal bir gülümseme takinarak, "Kapiyi açmak için bekliyor olacagim," dedi. "Paltolarinizi alabilir miyim, Mr ve Mrs Mason?"

"Ona bayilacaklar," diye haykirdi Petunia Teyze, kendinden geçmis gibi.

"Mükemmel, Dudley," dedi Vernon Eniste. Sonra Harry’ye döndü. "Ya sen?"

Harry, ifadesiz bir sesle, "Odamda olacagim, hiç gürültü etmeyip orada yokmusum gibi davranacagim," dedi.

"Aynen öyle," dedi Vernon Eniste pis pis. "Ben onlari alip salona getirecegim, seninle tanistiracagim, Petunia ve onlara içki verecegim. Saat sekizi çeyrek geçe..."

"Ben yemek hazir diye haber verecegim," dedi Petunia Teyze.

"Ve Dudley, sen de-"

"Size yemek odasina kadar refakat edebilir miyim, Mrs. Mason?" diye sisman kolunu görünmez bir kadina sundu Dudley.

Petunia Teyze, "Benim kusursuz küçük centilmenim!" diye burnunu çekti.

"Ya sen?" dedi Vernon Eniste Harry'ye, nefretle. "Ben odamda olacagim, hiç gürültü etmeyecegim ve orada degilmisim gibi davranacagim," dedi Harry, isteksizce.

"Tami tamina. Simdi, yemekte birkaç siki iltifat yapmaya bakmaliyiz. Petunia, bir fikrin var mi?"

"Vernon bana harika bir golfçu oldugunuzu söyledi, Mr Mason... Lütfen bana o elbiseyi nerden aldiginizi söyleyin, Mrs Mason..." "Mükemmel... Dudley?"

"Suna ne dersiniz: 'Okulda kahramanimiz üzerine bir kompozisyon yazmamizi istediler Mr Mason ve ben de sizi yazdim.'"

Bu kadari hem Petunia Teyze'ye, hem de Harry'ye biraz fazla gelmisti. Petunia Teyze gözyaslarina bogulup oglunu kucaklarken, Harry güldügünü görmesinler diye masanin altina daldi. "Ya sen, çocuk?"

Harry masanin altindan çikarken yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalisti.

"Odamda olacagim, hiç gürültü etmeyecegim ve orda degilmisim gibi davranacagim."

Vernon Eniste, siddetle, "Hem de nasil," dedi. "Mason'lar senin hakkinda hiçbir sey bilmiyor, bilmemeye de devam edecekler. Yemek bitince, sen Mrs Mason'i kahve için salona geri götürürsün, Petunia, ben de konuyu matkaplara getiririm. Biraz sansim varsa, On Haberleri'nden önce anlasmayi imzalatip mühürletirim. Yarin bu saatlerde Mayorka'da bir yazlik ev pazarligi yapiyor olacagiz."

Dogrusu Harry'yi bu planlar da pek heyecanlandirmiyordu. Dursley'ler onu Privet Drive'dayken sevmiyorlardi ki, Mayorka'da sevsinler...

"Tamam - Dudley'yle bana smokin almak için sehre iniyorum. Ve sen," diye hirladi Harry'ye, "temizlik yaparken teyzenin ayaginin altinda dolasma."

Harry arka kapidan çikti. Piril piril, günesli bir gündü. Çimenligi geçti, bahçe sirasina çöktü ve yavas sesle, "Mutlu yillar bana... mutlu yillar bana..." diye sarki söyledi.

Kart yok, armagan yok, üstelik de aksami orda yokmus gibi yaparak geçirecekti. Mutsuz bir sekilde çite gözlerini dikti. Kendini hiç bu kadar yalniz hissetmemisti. Harry, Hogwarts'taki her seyden fazla, hatta Quidditch oynamaktan bile daha fazla, en iyi arkadaslari Ron Weasley ile Hermione Granger'i özlüyordu. Ancak arkadaslari onu hiç özlemiyormus gibiydi. Her ikisi de ona yaz boyunca yazmamislardi, üstelik de Ron, Harry'ye onu evlerinde kakmaya davet edecegini söyledigi halde.

Harry defalarca Hedwig'in kafesini sihirle açip onu bir mektupla Ron ve Hermione'ye göndermenin esigine gelmisti. Ama böyle bir rizikoya girmeye degmezdi. Yasça küçük büyücülerin okul disinda sihir kullanmasina izin yoktu. Harry, Dursley'lere bunu söylememisti, çünkü asasi ve süpürgesiyle birlikte merdivenin altindaki dolaba onu da kilitlemelerine tek bir seyin engel oldugunu biliyordu: hepsini

pabuçtartan böcegine döndüreceginden korkmalari... Geri döndükten sonraki ilk iki haftada Harry agzinin içinde saçma sapan seyler mirildanip Dudley'nin odadan, sisman bacaklarinin onu tasiyabildigi hizla apar topar kaçisini gözleyerek hosça vakit geçirmisti. Ama Ron ile Hermione'nin bunca uzun süre sessiz kalmalari Harry'nin kendisini sihir dünyasinin o kadar disinda kalmis hissetmesine yol açmisti ki, Dudley'yle alay etmenin bile zevki kalmamisti - simdi de Ron'la Hermione dogum gününü unutmuslardi iste.

Hogwarts'tan bir mesaj almak için neler vermezdi ki... Herhangi bir cadi ya da büyücüden... Hani neredeyse bas düsmani Draco Malfoy'u bile görse memnun kalacak hale gelmisti, bütün bunlarin bir düs olmadigindan emin olmak için...

Ona bakarsaniz, Hogwarts'ta geçen yil da bastan sona eglenceli sayilmazdi. Ders yilinin en sonunda, Harry, Lord Voldemort'un ta kendisiyle karsi karsiya gelmisti.

Voldemort eski haline göre harabeye dönmüstü dönmesine, ama olsun. Gene de dehset vericiydi, seytan gibi kurnazdi, gücü yeniden ele geçirmeye kararliydi. Harry ikinci kez Voldemort'un pençelerinden kaçip kurtulmayi basarmisti, ama kil payi bir kaçisti bu. Simdi, haftalar sonra bile geceleri buz gibi tere batmis halde uyaniyor, Voldemort'un nerede oldugunu merak ediyor, onun soluk yüzünüü, çilgin bakisli kocaman gözlerini hatirliyordu,..

Harry birden bahçe sirasinda dimdik oturdu. Çite dalgin dalgin bakiyordu - ve çit de ona bakiyordu. Yapraklarin arasinda iki kocaman yesil göz belirmisti.

Tam o sirada çimenligin öbür yanindan alayci bir ses uçup gelince, yerinden firladi.

Dudley, "Bugün günlerden ne oldugunu biliyorum.," dedi, yalpalaya yalpalaya ona dogru gelirken.

Kocaman gözler kirpisti ve yok oldu.

"Ne?" dedi Harry, o gözlerin az önce bulundugu noktadan bakislarini ayirmadan.

Dudley, onun ta yanina gelerek, "Bugün günlerden ne oldugunu biliyorum," diye tekrarladi.

"Aferin sana," dedi Harry. "Dernek sonunda haftanin günlerini ögrendin."

"Bugün senin dogum günün," diye dudak büktü Dudley. "Niye hiç kart gelmedi? O ucube yerde bile hiç arkadasin yok mu?"

Harry istifini bozmadi. "Annen okulumdan söz ettigini duymasa iyi olur."

Dudley koca poposundan asagi düsen pantolonunu yukari çekistirdi.

Kuskuyla, "Niye çite bakiyorsun?" diye sordu.

"Ona hangi büyüyü yapsam da bir güzel yansa diye düsünüyorum," dedi Harry.

Dudley hemen sisko yüzünde bir panik ifadesiyle arkaya dogru sendeledi.

"Ya... yapamazsin - Babam sana bu... büyü yapma dedi - seni evden atacagini söyledi - senin de gidecek baska yerin yok - seni evine alacak arkadasin yok -"

"Abra kadabra!" dedi Harry, korkunç bir sesle. "Ho-kus pokus - ne sihirdir ne keramet..."

"ANNNEEEEEE!" diye uludu Dudley, gerisingeri eve dogru bir kosu koparirken kendi ayaklarina dolasti. "ANNNEEEE! Onu yapiyor, hani bilirsin!"

Harry bu eglence anini pahaliya ödedi. Petunia Teyze, ne Dudley'ye ne de çite zarar gelmedigine göre onun aslinda büyü yapmadigini biliyordu. Gene de, sabun köpüklü bir tavayla basina siki bir darbe vurmak için nisan aldi, Harry de kafasini egiverdi. Sonra teyzesi ona yapacak is verdi, bitirene kadar da hiçbir sey yiyemeyecegi tehdidinde bulundu.

Dudley oralarda tembel tembel oturup onu gözler ve dondurma yerken, Harry camlari sildi, arabayi yikadi, çimleri biçti, çiçek tarhlarini kirkti, gülleri budayip suladi ve bahçe sirasini yeniden boyadi. Günes tepede ates topu gibi parliyor, ensesini yakiyordu. Harry, Dudley'nin attigi yeme kanmamasi gerektigini biliyordu ama, o da tam aklindan geçen seyi söylemisti... gerçekten Hogwarts'ta hiç arkadasi yoktu belki...

Öfkeyle, "Keske meshur Harry Potter'i simdi görseler," diye düsündü, çiçek tarhlarina gübre dökerken. Sirti agriyordu, yüzünden asagi terler akiyordu.

Sonunda Petunia Teyze'nin ona seslendigini duydugunda saat aksamin yedi buçuk olmus, Harry de bitkin düsmüstü.

"Gir içeri! Gazetelerin üstünden yürü ha!"

Harry piril piril mutfagin gölgesine kavustuguna memnun olmustu. Buzdolabinin üzerinde gecenin pudingi duruyordu: muazzam bir çirpilimis krema dagi ve sekerli menekseler. Bir domuz budu firinda cizirdiyordu.

"Çabuk ye! Mason'lar her an gelebilir," diye afaldi Petunia Teyze. Sonra da mutfak masasindaki iki dilim ekmekle bir parça peyniri gösterdi. Somon pembesi kokteyl elbisesini giymisti bile.

Harry ellerini yikayip zavalli yemegini mideye indirdi. Bitirdigi anda Petunia Teyze tabagini hop diye kaldiriverdi. "Yukari! Çabuk!"

Oturma odasinin kapisindan geçerken Harry'nin gözüne papyon kravatlari ve smokinleriyle Vernon Eniste ve Dudley çarpti. Kapi zili çaldiginda daha henüz üst katin sahanligina gelmisti ki, enistesinin kizgin yüzü merdivenlerin alfanda belirdi.

"Unutma, çocuk - tek bir ses..."

Harry sahanligi geçip parmaklarinin ucuna basarak yatak odasina vardi, içeri süzüldü, kapiyi kapadi ve hemen üzerine yigilip uyumak niyetiyle yatagina döndü.

Mesele su ki, yatakta zaten birisi oturuyordu.

IKINCI BOLUM

Dobby'nin Uyarisi

Harry haykirmamayi basardi, ama pek az bir sey kalmisti hani. Yataktaki küçük yaratigin büyük, yarasa gibi kulaklari ve tenis topu büyüklügünde patlak yesil gözleri vardi. Harry bunun o sabah bahçedeki çitten kendisini gözleyen sey oldugunu hemen anladi.

Ikisi gözlerini dikmis birbirlerine bakarken, Harry holden Dudley'nin sesini duydu.

"Paltolarinizi alabilir miyim, Mr ve Mrs Mason?"

Yaratik yataktan asagi atlayarak ve yerlere egilerek öyle bir reverans yapti ki, uzun ince burnunun ucu haliya degdi. Harry, onun eski bir yastik örtüsüne benzeyen, kol ve bacak yerleri yirtilmis bir sey giydigini fark etti.

"Eee... merhaba," dedi endiseyle.

"Harry Potter!" dedi yaratik, Harry'nin asagi kata ulasacagindan emin oldugu tiz mi tiz bir sesle. "Dobby ne vakittir sizinle tanismak istiyordu, efendim... Öyle bir seref ki..."

Harry duvar boyunu izleyip çalisma masasinin iskemlesine, büyük kafesinde uyuyan Hedwig'in yani basina çökerek, "Te... tesekkür ederim," dedi. "Nesin sen?" diye sormak istiyordu, ama bunun kulaga pek kaba gelecegini düsünerek, "Kimsin sen?" dedi.

"Dobby, efendim. Sadece Dobby. Dobby, ev cini," dedi yaratik.

"Ah... sahi mi?" dedi Harry. "Ee... kabalik etmek falan istemem ama, simdi odamda ev cini bulundurmanin sirasi degil pek."

Petunia Teyze'nin tiz, sahte kahkahasi oturma odasindan yükseldi. Cin, basini önüne egdi.

"Seni tanimak beni sevindirmedi sanma," dedi Harry hemen, "ama buraya gelisinin belirli bir nedeni var mi?"

Dobby, ciddi ciddi, "Ah, evet, efendim," diye cevap verdi. "Dobby size sunu demeye geldi, efendim... söylemesi zor, efendim... Dobby söze nereden baslayacagini bilmiyor..."

Harry yatagi isaret ederek, nezaketle, "Otur," dedi.

Cin gözyaslarina bogulunca da hayretler içinde kaldi, hem de pek gürültülü gözyaslariydi bunlar.

"Oturmak mi?" diye feryat etti cin. "Asla... asla hiç..."

Harry'ye, asagidan gelen sesler kesilmis gibi geldi.

"Özür dilerim," diye fisildadi. "Senin kalbini kirmak falan istemedim."

Cin, bogulurcasina, "Dobby'nin kalbini kirmak ha!" dedi. "Simdiye kadar hiçbir büyücü Dobby'ye oturmasini söylemedi - sanki esitiymis gibi..."

Harry, hem "Sisstt!" deyip, hem de rahatlatici görünmeye çalisarak Dobby'yi yeniden yataga götürdü. Cin

hiçkiriklar içinde, büyük ve çok çirkin bir bebek misali, oturdu. Sonunda kendini kontrol etmeyi basardi ve büyük gözleri sulanmis bir hayranlik ifadesiyle Harry'ye dikili, oturdu.

Harry onu neselendirmeye çalisti. "Dogru dürüst büyücülerle karsilasmadin herhalde."

Dobby hayir anlaminda basini salladi. Sonra aniden yerinden firladi ve basini siddetle pencereye vurarak, "Kötü Dobby! Kötü Dobby!" diye bagirmaya koyuldu.

"Yapma... N'apiyorsun sen?" Harry, ok gibi kalkip Dobby'yi yeniden yataga çekti. Hedwig feryat ederek uyanmisti, kanatlarini çilgincasina kafesinin çubuklarina vuruyordu.

Gözleri hafif sasilasmis cin, "Dobby'nin kendisini cezalandirmasi gerekiyordu, efendim," dedi. "Dobby az daha ailesi hakkinda kötü seyler söyleyecekti, efendim..."

"Ailen mi?"

"Dobby'nin hizmet ettigi büyücü ailesi efendim... Dobby bir ev cini... ayni eve ve aileye sonsuza kadar hizmet etmek zorunda..."

Harry merakla, "Burada oldugunu biliyorlar mi?" diye sordu.

Dobby titredi.

"Ah, hayir efendim, hayir... Dobby'nin sizi görmeye geldigi için kendini çok aci verici sekilde cezalandirmasi gerek, efendim. Dobby bu yüzden kulaklarini firin kapagina kistiracak. Bir bilseler, efendim..."

"Ama sen kulagini firin kapagina kistirinca fark etmezler mi?"

"Dobby’nin kuskulan var, efendim. Dobby hep bir seyler için kendini cezalandirmak zorunda kaliyor, efendim. Dobby'nin bunu yapmasina izin veriyorlar, efendim. " Hatta bazen daha da cezalandirmami hatirlatiyorlar..."

"Ama niye birakmiyorsun? Kaçmiyorsun?"

"Bir ev cininin serbest birakilmasi gerekir, efendim. Ve aile Dobby'yi asla serbest birakmayacak... Dobby ölene kadar aileye hizmet edecek efendim..."

Harry bakakaldi.

"Ve ben de burada dört hafta daha kalacagim diye talihsiz oldugumu düsünmüstüm," dedi. "Bunun yaninda Dursley'ler bile insana benziyor. Peki, kimse sana yardim edemez mi? Ben edemez miyim?"

Ama bu sözler agzindan çikar çikmaz, dedigine diyecegine pisman oldu. Dobby yeniden sükran feryatlari içinde eriyip gitmisti çünkü.

"Lütfen," diye fisildadi Harry, eli ayagi birbirine dolasmis halde. "Lütfen sessiz ol. Eger Dursley'ler duyarsa, senin burada oldugunu anlarlarsa..."

"Harry Potter, Dobby'ye yardim edebilir miyim diye soruyor... Dobby'ye sizin ne kadar büyük oldugunuzu anlatmislardi, efendim, ama ne kadar iyi oldugunuzu Dobby asla..."

Yüzünün resmen kipkirmizi oldugunu hisseden Harry, "Benim büyüklügüm hakkinda isittiklerin saçmaliktan baska sey degil," dedi. "Hogwarts'ta sinif birincisi bile degilim, birinci olan Hermione, o..."

Ama birden durdu, çünkü Hermione'yi düsünmek ona aci veriyordu.

Dobby, küre gibi gözleri alev alev, "Harry Potter kibirden uzak ve alçakgönüllü," dedi. "Harry Potter, Adi Anilmamasi Gereken Kisi'ye karsi kazandigi zaferden söz etmiyor."

"Voldemort mu?" dedi Harry.

Dobby ellerini yarasa kulaklarina kapatip inledi. "Ah, adini söylemeyin, efendim! Adini söylemeyin!"

"Özür dilerim," dedi Harry hemen. "Birçok kisinin bundan hoslanmadigini biliyorum - arkadasim Ron..."

Yeniden durdu. Ron'u düsünmek de aci veriyordu.

Dobby, gözleri araba fan gibi, Harry’ye dogru egildi.

Boguk bir sesle, "Dobby duydu ki," dedi, "Harry Potter Karanlik Lord'la bir kez daha karsilasmis, birkaç hafta önce... Diyorlar ki, Harry Potter bir kez daha kaçmis."

Harry basini salladi ve Dobby'nin gözleri birden yalarla parildadi.

"Ah, efendim," diye soludu cin, yüzünü, üzerindeki yastik Kilifinin bir kösesiyle silerek. "Harry Potter yigit ve gözü pek! Simdiye kadar da pek çok tehlikeye gögüs gerdi! Ama Dobby, Harry Potter'i korumaya, ora uyarmaya geldi, daha sonra kulaklarini firin kapagina kistirmak zorunda kalsa da... Harry Potter, Hogwarts a geri dönmemeli."

Ortaya, sadece alt kattan gelen çatal biçak singirtilarinin ve Vernon Eniste'nin sesinin uzaklardan gelen gümbürtüsünün bozdugu bir sessizlik çöktü.

"Ne... ne diyorsun?" diye kekeledi Harry. "Ama gitmem gerek - yeni sömestr eylülün birinde basliyor. Beni ayakta tutan tek sey bu. Burada yasamanin nasil oldugunu bilemezsin. Ben buraya ait degilim. Ben sizin dünyaniza aidim Hogwarts'takine."

"Hayir, hayir, hayir," diye cikledi Dobby, bir yandan da basini öyle hizla salliyordu ki kulaklari lap lap ediyordu. "Harry Potter güvencede oldugu yerde kalmali. O kaybedilmeyecek kadar büyük, iyi. Eger Harry Potter Hogwarts'a geri dönerse, hayati tehlikeye girecek”

"Niye?" dedi Harry, saskinlikla.

"Bir komplo var, Harry Potter. Bu yil Hogwarts Cadilik ve Büyücülük Okulu'nda dehset verici seyler yapmak için bir komplo," diye fisildadi Dobby, birden tir tir titremeye baslayarak. "Dobby bunu aylardir biliyor efendim. Harry Potter kendisini tehlikeye atmamali. Bunu yapamayacak kadar önemli, efendim."

Harry hemen, "Ne gibi korkunç seyler?" dedi. "Komployu kuran kim?"

Dobby bogulur gibi garip bir ses çikardi, sonra da basini çilginca duvara vurmaya basladi.

"Tamam, tamam!" diye bagirdi Harry, cini durdurmak için kolunu yakalayarak. "Söyleyemezsin, anliyorum. Ama beni niye uyariyorsun ki?" Birden aklina nahos bir fikir geldi. "Dur bakayim - bunun Vol... pardon... Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'le bir ilgisi yok, degil mi?" Dobby'nin basi kaygi verici sekilde yeniden duvara dogru uzaninca da hemen, "Basini iki yana ya da asagi yukari salla yeter," diye ekledi.

Dobby yavasça basini iki yana salladi.

"O degil... Adi Anilmamasi Gereken Kisi degil, efendim."

Ama Dobby'nin gözleri koca koca açilmisti, Harry'ye bir ipucu vermeye çalisiyor gibiydi. Ne var ki, Harry'nin akli tamamen karismisti.

"Erkek kardesi yok, degil mi?" Dobby, gözleri daha da kocamanlasmis halde, basim gene iki yana salladi.

"Iyi öyleyse, aklima Hogwarts'ta dehset verici seyler yapma sansina sahip baska biri gelmiyor," dedi Harry. "Yani, her seyden önce Dumbledore var Dumbledore'un kim oldugunu biliyorsun, degil mi?"

Dobby basini öne egdi.

"Albus Dumbledore, Hogwarts'in gelmis geçmis en iyi Müdürü'dür. Dobby bunu biliyor, efendim. Dobby, Dumbledore'un güçlerinin, zirvede oldugu siralarda Adi Anilmamasi Gereken Kisi'nin güçleriyle yarisacak kadar üstün oldugunu duydu. Ama efendim," Dobby'nin sesi alçalip telasli bir fisiltiya dönüstü, "öyle güçler vardir ki, Dumbledore... öyle güçler ki, hiçbir nezih büyücü..."

Ve daha Harry onu durduramadan Dobby yataktan atladi, Harry'nin masa lambasini kavradi ve kulaklari sagir eden kesik kesik havlayislarla onu kafasina vurmaya basladi.

Asagida ani bir sessizlik oldu. Iki saniye sonra, kalbi deli gibi çarpan Harry, Vernon Eniste'nin hole gelip seslendigini duydu. "Dudley gene televizyonu açik birakmis olmali, küçük haylaz."

Harry, "Çabuk! Gardiroba!" diye fisildadi. Dobby'yi içeri tikti ve tam kapi kolu çevrilirken kendini yataga firlatti.

Vernon Eniste, sikilmis disleri arasindan, "Sen - ne - yaptigini - saniyorsun?" dedi. Yüzü Harry'ninkine korkutacak kadar yakindi. "Az önce Japon golfçu fikramin can alici cümlesini ziyan ettin... Bundan sonra çitin çikarsa, keske hiç dogmamis olsaydim dersin, çocuk!"

Düztaban bir yürüyüsle yürüyüp çikti.

Harry, titreyerek Dobby'yi gardiroptan çikardi.

"Burada isler nasil, görüyor musun?" dedi. "Neden Hogwarts'a dönmek zorunda oldugumu anliyor musun? Sahip oldugum tek yer orasi - eh, sanirim arkadaslarim da var orada."

Dobby, sinsi sinsi, "Harry Potter'a yazmaya bile zahmet etmeyen arkadaslar mi?" diye sordu.

"Herhalde sadece - dur bakalim," dedi Harry, kaslarini çatarak. "Arkadaslarimin bana yazmadigini nereden biliyorsun?"

Dobby ayaklarini sürüdü.

"Harry Potter, Dobby'ye kizmamak - Dobby bunu onun iyiligi için yapti..."

"Sen mektuplarima engel mi oluyordun?"

"Hepsi burda, Dobby'de," dedi cin. Çevik bir hareketle, Harry'nin elinin ulasmayacagi bir yere çekilerek, sirtindaki yastik kilifinin içinden kalin bir zarf tornan çikardi. Harry, Hermione'nin inci gibi yazisini, Ron'un karalamacasini seçebiliyordu, hatta sanki Hogwarts'in bekçisi Hagrid'den gelmise benzeyen bir çiziktirme bile vardi.

Dobby, Harry'ye bakip endiseyle gözlerini kirpistirdi.

"Harry Potter kizmaman... Dobby umdu ki... eger Harry Potter arkadaslarinin onu unuttugunu sanirsa... Harry Potter okula dönmek istemeyebilir, efendim..."

Harry dinlemiyordu. Mektuplari almak için hamle etti, ama Dobby geriye siçradi.

"Harry Potter onlari alabilir, efendim, eger Dobby'ye Hogwarts'a dönmeme sözü verirse. Ah, efendim, bu karsi karsiya gelmemeniz gereken bir tehlike! Gitmeyeceginizi söyleyin, efendim!"

"Hayir," dedi Harry öfkeyle. "Arkadaslarimin mektuplarini ver bana!"

"Öyleyse Harry Potter Dobby'ye baska sans birakmiyor," dedi cin, üzüntüyle.

Daha Harry yerinden kipirdayamadan Dobby yatak odasi kapisina kosmus, kapiyi açmis - ve merdivenlerden asagi son hizla vinlayip gitmisti.

Harry agzi kupkuru, midesi altüst olmus, ses çikarmamaya çalisarak onun arkasindan firladi. Son alti basamaktan atladi, kedi gibi holün halisina inis yaparak etrafa bakinip Dobby'yi arandi. Yemek odasinda Vernon Eniste'nin, "... Petunia'ya Amerikali muslukçular hakkindaki o çok komik fikrayi anlatin, Mr Mason," dedigini duydu, "dinlemek için ölüyor..."

Harry kosarak holü geçip mutfaga geldi ve midesinin yok oldugunu hissetti.

Petunia Teyze'nin saheseri olan puding, krema ve sekerli menekse dagi, tav.ana yakin bir yerde havada uçuyordu. Kösedeki dolabin tepesinde de Dobby çömelmisti.

Harry, karga gibi bir sesle, "Hayir” dedi. "Lütfen... beni öldürürler..."

"Harry Potter okula dönmeyecegim demeli"

"Dobby... lütfen..."

"Söyleyin, efendim..."

"Söyleyemem!"

Dobby ona trajik bir bakis atti.

"Öyleyse Dobby yapmali, efendim, Harry Potter'in kendi iyiligi için."

Puding, kalp durdurucu bir darbeyle yere düstü. Kap parçalanirken, krema pencerelerle duvarlara bulasti. Dobby kamçi vurur gibi bir sesle ortadan yok oldu.

Yemek odasindan çigliklar geldi ve Vernon Eniste mutfaktan içeri dalarak, soktan kaskati kesilmis Harry'yi, bastan asagi Petunia Teyze'nin pudingiyle kaplanmis buldu.

Baslangiçta sanki Vernon Eniste her seyin üstünü örtebilecekmis gibi görünüyordu ("Yegenimiz, canim -fena halde sorunlu - yabancilarla karsilasmak onu tedirgin eder, biz de onu yukari katta tutariz...") Sok geçirmis Mason'lari yeniden önüne katip yemek odasina götürdü. Harry'ye de, Mason'lar gidince derisini yüzüp gebertmekten beter etme tehdidinde bulunup, ucuna çubuk baglanmis bir yer bezini eline tutusturdu. Petunia Teyze dondurucudan dondurma çikardi ve hâlâ titreyen Harry mutfagi silip temizlemeye basladi.

Vernon Eniste, aslinda o anda bile anlasmasini yapabilirdi belki baykus olmasaydi.

Petunia Teyze tam herkese yemek sonrasi için bir kutu nane tutuyordu ki, koca bir hüthüt kusu yemek odasi penceresinden içeri daldi, Mrs Mason'un basinin üstüne bir mektup birakti ve geldigi gibi çikip gitti. Mrs Mason ölüm perisi gibi çiglik atti, deliler diye haykirarak bir kosu evden kaçti. Mr Mason ise Dursley'lere karisinin her boy ve biçimde kustan ölürcesine korktugunu anlatip, bunu saka mi saydiklarini soracak kadar kaldi.

Vernon Eniste küçücük gözlerinde seytanca bir pariltiyla üstür-e dogru gelirken, Harry mutfakta durdu, destek olsun diye bezin çubuguna siki siki sarildi.

Enistesi, baykusun getirdigi mektubu elinde sallayarak, "Oku sunu!" dedi, kötücül bir tislamayla. "Hadi oku sunu!"

Harry mektubu aldi. Dogum günü kutlamasi degildi.

Sayin Mr Potter,

Oturdugunuz yerde bu aksam dokuzu on iki dakika geçe bir Hover Büyüsü kullanildigi konusunda istihbarat aldik.

Bildiginiz gibi, küçük yastaki büyücülerin okul disinda büyü yapmasina izin yoktur ve yapacaginiz baska herhangi bir büyü okuldan atilmaniza yol açabilir (Genç Yasta Büyücülügün Makul Kisitlanmasi Kararnamesi, 1875, Madde C).

Sizden ayrica, sihirle ugrasmayan toplulugun üyeleri (Muggle'lar) tarafindan fark edilme rizikosu olan herhangi bir sihir etkinliginin de, Uluslararasi Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi'nin üçüncü bölümüne göre ciddi bir suç oldugunu hatirlamanizi istiyoruz.

Tatilinizin keyfini çikarin!

Saygilarimla,

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanimi Dairesi

Sihir Bakanligi

Harry mektuptan basini kaldirip yutkundu.

Vernon Eniste, gözlerinde dans edip duran çilgin bir pariltiyla, "Bize okul disinda sihir kullanmaniza izin verilmedigini söylememistin," dedi. "Sözünü etmeyi unuttun herhalde... aklindan çikmis olsa gerek, ha..."

Koca bir buldok gibi, bütün dislerini ortaya çikarmis halde Harry'nin üstüne abandi. "Eh, san? haberlerim var, çocuk... Seni kilitliyorum... . bir daha gidemeyeceksin... asla... ve eger kendini büüyle kurtarmaya kalkarsan da seni okuldan atacaklar!"

Ve manyak gibi gülerek Harry'yi yukari kata sürükledi.

Vernon Eniste dediklerinin hepsini bir tamam yerine getirdi. Ertesi sabah bir adama para verip Harry'nin penceresine parmaklik taktirdi. Yatak odasi kapisindaki kedi kapagini kendi elleriyle takti ki, günde üç kez içeri az miktarda yemek verilebilsin. Harry'nin sabahlari ve aksamlan banyoyu kullanmasina izin veriyorlardi. Bunun disinda gece gündüz odasinda kilitliydi.

Üç gün geçmisti, Dursley'ler hiç yumusama belirtisi göstermiyorlardi, Harry de bu durumdan nasil kurtulacagi konusunda bir fikre sahip degildi. Yataginda uzanip günesin penceredeki parmakliklarin ardinda batmasini izleyerek perisan halde basina neler gelecegini merak ediyordu.

Hogwarts'tan bunu yapti diye atilacaksa, sihir yoluyla kendini odasindan çikarmanin ne anlami vardi ki? Öte yandan, Privet Drive'daki hayat da simdiye kadar olmadiginca dibe vurmustu. Artik Dursley'ler meyve yarasasi olarak uyanmayacaklarini bildikleri için tek silahini da kaybetmisti. Dobby Hogwarts'taki dehset verici olaylardan Harry'yi kurtarmis olabilirdi, ama ne fark eder? Isler böyle giderse açliktan ölecekti nasilsa.

Kedi kapagi tikirdadi ve Petunia Teyze'nin eli göründü, bir kâse konserve çorbayi odaya itti. Açliktan midesi kazinan Harry yataktan ziplayip kâseyi kapti. Çorba buz gibi soguktu, ama gene de yarisini bir yudumda içti. Sonra odanin öbür yanina, Hedwig'in kafesine gitti, kâsenin dibindeki sirilsiklam sebzeleri onun bos yem tepsisine bosaltti. Baykus tüylerini kabartip ona derin bir igrenmeyle dolu bir bakis atti.

"Gagani kivirmanin sana yaran olmaz, elimizde bundan baskasi yok," dedi Harry acimasizca.

Bos kâseyi gene yere, kedi kapaginin yanina koydu ve gene yataga yatti. Karni, sanki çorbayi içmeden öncekinden daha da açmis gibiydi.

Diyelim ki dört hafta sonra hâlâ hayatta olsun, Hogwarts'a gitmezse ne olacakti? Niye dönmedi diye bakmak üzere birini yollarlar miydi? Dursley'lerin onu birakmasini saglayabilirler miydi?

Odasinin içi kararmaya baslamisti. Bitkin, karni guruldayarak, kafasi hep ayni cevap verilemez sorularla karikmis Harry, huzursuz bir uykuya daldi.

Rüyasinda kendini bir hayvanat bahçesinde halka gösterilirken gördü, kafesine üzerinde "Yasi Küçük Büyücü" yazan bir kart ilistirmislerdi. Insanlar, o açliktan ölecek halde, zayif düsmüs halde saman bir yatakta yatarken, parmakliklar arasindan gözleri faltasi gibi, ona bakiyorlardi. Kalabaligin arasinda

Dobby'nin yüzünü gördü ve bagirarak ondan imdat istedi, ama Dobby, "Harry Potter burada güvencede, efendim!" diye bagirip ortadan yok oldu. Sonra Dursley'ler göründü ve Dudley ona gülerek kafesin parmakliklarini takirdatti.

"Yeter," diye mirildandi Harry, takirti zaten agriyan basini zonklatmisti. "Beni rahat birak.. kes sunu... uyumaya çalisiyorum..."

Gözlerini açti Mehtap penceredeki parmakliklarin arasinda parildiyordu. Ve biri gerçekten de parmakliklarin arasindan faltasi gibi açilmis gözlerle ona bakiyordu: çilli yüzlü, azil saçli, uzun burunlu biri.

Ron Weasley, Harry'nin penceresinin disindaydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kovuk

Harry pencereye sürünüp, parmakliklar arasindan konusabilmek için cami yukari kaldirdi. "Ron!" dedi soluk soluga. "Ron, nasil yaptin - yani nasil..?"

Karsisindaki manzarayi tam olarak kavrayinca da beyninden vurulmusa döndü. Ron, havanin ortacinda park etmis, eski, turkuvaz rengi bir arabanin arka penceresinden disari egilmisti. On koltuklarda oturan iki agabeyleri Fred ve George aa Harry'ye siritiyordu.

"Iyisin ya, Harry?"

"Neler oluyor?" dedi Ron. "Mektuplarima niye cevap vermiyorsun? Bize gelmeni tam on iki kez istedim, sonra babam eve geldi ve senin Muggle'larin gözü önünde sihir kullandigin için resmi bir uyari aldigini söyledi."

"Ben degildim .. Peki, o nereden biliyormus?"

"Bakanlikta çalisiyor," dtei Ron. "Biliyorsun, okul disinda sihir yapmamamiz gerekiyor."

Harry, havada duran arabaya bakarak, "Bu lafin senden gelmesi de bir tuhaf hani," dedi.

"Ah, bu sayilmaz" dedi Ron. "Biz sadece ödünç aldik, babamin arabasi, biz büyülemedik. Ama birlikte yasadigin o Muggle'larin gözü önünde sihir yapmak..."

"Dedim ya, ben degildim - ama simdi açiklamasi çok vakit alir. Baksana, Hogwarts'takilere Dursley'lerin beni kilitledigini ve geri göndermeyecegini açiklayabilir misin? Besbelli ben de sihir yapamam, çünkü Bakanlik' bunun üç gündeki ikinci büyüm oldugunu düsünür, bu yüzden de..."

"Kem küm edip durma," dedi Ron, "seni eve götürmeye geldik."

“Ama beni burdan sihirle çikara..."

Ron, basiyla ön koltuklari isaret edip siritarak, "Gerek yok," dedi. "Yanimda kimlerin oldugunu

unutuyorsun."

Fred, bir ipin ucunu Harry'ye firlatti. "Sunu parmakliklara bagla."

Harry, ipi sikica bir çubuga baglarken, "Eger Dursley'ler uyanirsa, öldüm demektir," dedi. Fred de arabaya gaz verdi.

"Üzülme," dedi Fred, "ve geriye çekil."

Harry geriye, gölgelerin içine, Hedwig'in yanina çekildi. Kus bunun ne kadar önemli oldugunu anlamis gibiydi, kipirdamiyor ve sesini çikarmiyordu. Araba gitgide daha yüksek sesle çalisti ve Fred birden arabayi dosdogru yukari sürdü. Parmakliklar, çatir çutur sesler çikararak pencereden söküldü - Harry kosup pencereden disari bakinca onlari topragin biraz üstünde sallanirken gördü. Ron soluk soluga parmakliklari arabaya

çekti. Harry endiseyle dinledi, ama Dursley'lerin yatak odasindan ses gelmiyordu.

Parmakliklar Ron'la birlikte güvenli bir sekilde arka koltuga yerlesince, Fred arabayi geri vitese alarak Harry'nin penceresine olabildigince yaklasti.

"Gir içeri," dedi Ron.

"Ama bütün Hogwarts esyalarim... asam... süpürgem..."

"Nerdeler?"

"Merdivenin altindaki dolapta kilitliler ve ben de bu odadan disari çikamiyorum..."

George, önde, sürücünün yanindaki koltuktan, "Sorun degil," dedi. "Yolumdan çekil, Harry."

Fred ve George, dikkatli dikkatli tirmanip pencereden Harry'nin odasina girdiler. Haklarini vermek gerek, diye düsündü Harry, George cebinden siradan bir toka çikarip kilidi kurcalamaya baslarken.

"Çogu büyücü, bu tür Muggle numaralarini bilmenin zaman kaybi oldugunu düsünür," dedi Fred, "ama bize göre bunlar ögrenmeye degen beceriler, biraz agir isleseler de."

Hafif bir klik sesi duyuldu ve kapi ardina kadar açildi.

"Simdi - sandigini alacagiz - sen de ihtiyacin olacagini düsündügün her seyi yakalayip Ron'a ver," diye fisildadi George.

Ikizler karanlik sahanlikta gözden kaybolurken,

Harry de, "Alt basamaga dikkat edin," diye fisildadi.

"Gicirdiyor." '

Harry odasinda kosusturarak öteberisini topladi ve onlari pencereden Ron'a uzatti. Sonra Fred ve George'un agir sandigi merdivenlerden yukari tasimalarina yardima gitti. Bu arada, Vernon Eniste'nin öksürdügünü duydu.

Sonunda nefesleri kesilmis halde sahanliga ulastilar, sonra da sandigi Harry'nin odasindan açik pencereye tasidilar. Fred, sandigi Ron'la birlikte çekmek için gene arabaya tirmandi. Harry ve George da yatak odasi tarafindan ittiler. Sandik santim santim, camin içinden kayarak geçti.

Vernon Eniste bir kez daha öksürdü

"Biraz daha," diye soludu Fred, arabanin içinden çekiyordu, "söyle tüm gücünüzle..."

Harry ve George omuzlarini sandiga iyice dayadilar, sandik da pencereden kurtulup arabanin arka koltuguna geçti.

"Tamam, gidelim hadi," diye fisildadi George.

Ama Harry pencere pervazina tirmanirken, arkasindan ani ve gürültülü bir feryat yükseldi, hemen ardindan da Vernon Eniste'nin gök gürültüsünden farksiz sesi duyuldu.

"O KAHROLASICA BAYKUS!"

"Hedwig'i unuttum!"

Sahanliktaki elektrik dügmesinin çatirtisi duyulurken Harry deli gibi odayi asti. Hedwig'in kafesini yakaladigi gibi pencereye dogru bir kosu kopardi ve kafesi Ron'a uzatti. Tam sifoniyere dogru segirtiyordu ki, Vernon Eniste kilitli olmayan kapiya küt küt vurdu. Kapi da ardina kadar açildi.

Vernon Eniste bir an kapi esiginde dönmüs gibi kaldi, sonra kizgin bir boga gibi bir bögürtü kopardi. Harry'ye dogru baliklama dalarak onu ayak bileginden yakaladi.

Ron, Fred ve George, Harry'nin kollarindan tutup çekebildikleri kadar kuvvetle çektiler.

"Petunia!" diye kükredi Vernon Eniste. "Kaçiyor! KAÇIYOR!"

Weasley'ler tüm güçleriyle çektiler ve Harry'nin bacagi Vernon Eniste'nin kiskacindan kurtuldu. Harry arabaya girip, kapi da simsiki kapaninca, Ron haykirdi: "Ayagini gaza bas, Fred!" Araba da birden ay dedeye dogru yola çikti.

Harry inanamiyordu - özgürdü. Cami indirdi, gece havasi saçini kamçilarken, Privet Drive'in gittikçe küçülen çatilarina bakti. Vernon Eniste, Petunia Teyze ve Dudley, dilleri tutulmus gibi Harry'nin penceresinden bakiyorlardi.

"Bir dahaki yaza görüsürüz!" diye haykirdi Harry.

Weasley'ler kahkahadan kirilirken, Harry de, agzi kulaklarinda, koltuguna yaslandi.

Ron'a, "Hedwig'i çikar," dedi, "arkamizdan uçabilir. Kanatlarini söyle bir uzatamayali çok oldu."

George tokayi Ron'a verdi. Bir saniye sonra Hedwig neseyle pencereden disari süzülmüs, bir hayalet gibi yanlari sira kayarcasina uçuyordu.

"Ee... Anlat bakalim, Harry," dedi Ron, sabirsizlikla. "Neler oldu?"

Harry onlara Dobby hakkinda her seyi anlatti,

Harry'ye uyarida bulunmasini, menekseli puding fiyaskosunu. Söylediklerini bitirdiginde ortaya saskinlik dolu bir sessizlik çoktu.

Fred sonunda, "Bu iste bir is var," dedi.

"Bir bityenigi oldugu kesin," diye dogruladi George. "Demek bütün bu komplolari sözde kimin kurdugunu sana söylemedi bile, ha?"

"Sanirim söyleyemedi," diye cevap verdi Harry "Dedim ya, agzindan bir sey kaçirir gibi oldugu her an, basini duvara vurmaya basliyordu."

Fred ve George'un birbirlerine baktiklarini gördü.

"Ne var, sizce bana yalan mi söylüyordu?" diye sordu Harry.

"Eh," dedi Fred, "söyle diyelim - ev cinlerinin kendi güçlü sihirleri vardir, ama çogu kez, efendilerinin izni olmadan bunu kullanamazlar. Sanirim ihtiyar Dobby senin 'Hogwarts’a geri dönmeni durdurmak için gönderildi. Biri bunu espri sanmis olmali. Okulda sana karsi kin güden biri varmi?"

Harry ve Ron bir agizdan ve derhal, "Evet," dediler.

"Draco Malfoy," diye açikladi Harry. "Benden nefret ediyor."

George, arkaya dönerek, "Draco Malfoy mu?" dedi. "Lucius Malfoy'un oglu degil ya?"

"Öyle olmali, sik rastlanan bir isim degil çünkü," dedi Harry. "Neden sordun?"

"Babam ondan söz ederken duydum. Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in en siki destekçilerinden biriymis."

Harry’ye bakmak için boynunu uzatan Fred, "Ve Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen yok olunca," dedi, "Lucius Malfoy geri gelip hiç de böyle bir sey kastetmedigini söyledi. Palavranin daniskasi - babam onun Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in en yakinlarindan biri oldugunu düsünüyor."

Harry de Malfoy ailesi hakkindaki bu söylentileri daha önceden duymustu, onun için hiç sasirmadi. Draco Malfoy'un yaninda Dudley Dursley bile müsfik, düsünceli ve hassas bir çocuk gibi görünebilirdi.

"Malfoy’larin bir ev cini olup olmadigini bilmiyorum..." dedi.

"Eh, sahipleri eski bir buyucu ailesi olmali," dedi Fred, "ve mutlaka da zenginlerdir."

George, "Evet," dedi, "annem hep ütü yapsin diye bir ev cini ister. Ama bizim sadece tavan arasinda berbat, yasli bir gulyabanimizle bahçeye yayilmis yercücelerimiz var. Ev cinleri büyük malikânelerde, satolarda ve böyle yerlerde bulunur. Bizim evde cine rastlamazsin..."

Harry susuyordu. Draco Malfoy çogu kez her seyin en iyisini kullandigina göre, aile buyucu altinina gömülmüs olmaliydi. Malfoy'u büyük bir malikânede çalimli çalimli dolasirken görür gibi oldu Harry'nin Hogwarts'a dönmemesi için aile hizmetkârini göndermek de tam Malfoy'un yapacagi türden bir seye benziyordu. Yoksa Harry, Dobby'yi ciddiye alarak aptallik mi etmisti?

"Neyse," dedi Ron, "seni almaya geldigimize sevindim. Mektuplarimin hiçbirine cevap vermeyince bayagi

endiselenmeye baslamistim. Önce Errol'in kabahati sandim..."

"Erroll da kim?"

"Baykusumuz. Yasli mi yasli. Bir teslimatta yikilip kalirsa, bu ilk olmayacak. Ben de Hermes'i ödünç almaya çalistim..."

"Kimi?"

"Annemle babamin sinif baskani seçilince Percy'ye aldiklari baykus," dedi Fred ön koltuktan.

"Ama Percy onu bana ödünç vermedi. Ona lazimmis, öyle dedi."

George kaslarini çatti. "Percy bu yaz çok garip davraniyor. Bir sürü mektup gönderiyor ve vaktinin çogunu odasina kapanmis halde geçiriyor... Yani, bir sinif baskani rozetini parlatmak için insana belli bir zaman yeter... Çok batiya kaydin, Fred," diye ekledi, gösterge tablosundaki bir pusulaya isaret ederek. Fred, direksiyonu kivirdi.

Harry, alacagi cevabi tahmin etse de, "Peki, babaniz arabayi aldiginizi biliyor mu?" diye sordu.

"Ee, hayir," dedi Ron. "Bu gece çalismasi gerekiyor. Umarim annem arabayi uçurdugumuzu fark etmeden onu garaja döndürmeyi basaririz."

"Baban Sihir Bakanligi'nda ne is yapiyor peki?"

"En sikici bölümde çalisiyor," dedi Ron. "Muggle Esyalarinin Kötüye Kullanimi Dairesi."

"Ne dedin?"

"Muggle'larin yaptigi seyleri büyülemekle ilgili, anliyorsun ya, sonunda bir Muggle dükkânina ya da evine giderlerse diye. Örnegin geçen yil yasli bir cadi öldü, çay takimi da bir antikaci dükkânina satildi. Onu alan Muggle kadin, evine götürüp arkadaslarina onunla çay ikram etmeye çalisti. Bir kâbustu - babam haftalarca fazla mesai yapti."

"Ne oldu?"

"Çaydanlik aklini kaçirdi, her yere kaynar çay püskürttü. Bir adam, burnuna kenetlenmis seker tutacagiyla hastaneye kaldirildi. Babam da çilgina dönmüstü, bürosunda sadece o var, bir de Perkins adli yasli bir büyücü. Isi örtbas etmek için Hatirlama Muskalari falan yapmak zorunda kaldilar..."

"Ama baban... bu araba..."

Fred güldü. "Evet, babam Muggle'lara ait her seye bayilir, sundurmada bir sürü Muggle esyasi var. Parçalarina ayirir, büyü yapar, yeniden birlestirir. Eger bizim eve baskin yapsaydi, kendisini derhal tutuklamasi gerekirdi. Bu durum annemi çildirtiyor."

George, ön camdan asagi sarkarak, "Iste anayol," dedi. "On dakikada orda oluruz... Iyi de olur, hava aydinlaniyor..."

Doguda, ufukta pembemsi bir parilti görülüyordu.

Fred arabayi asagi dogru indirdi ve Harry yamali bohçaya benzer tarlalarla bir agaçlik gördü.

"Köyün biraz disindayiz," dedi George. "Ottery St Catchpole..."

Uçan araba daha, daha da asagi indi. Artik parlak kirmizi bir günesin ucu, agaçlar arasindan parildamaya baslamisti.

"Sobe!" dedi Fred, hafif bir sarsintiyla yere çarptiklarinda. Küçük bir bahçede viran bir garajin yanma inmislerdi. Harry, Ron'un evini ilk kez gördü.

Sanki bir vakitler büyük, tas bir domuz ahiriymis, ama oraya buraya odalar eklenmis ve sonunda ev birkaç katli hale gelmis gibiydi. Öyle egriydi ki, sanki sihirle ayakta duruyordu (Harry kendi kendine bunun olabilecegini hatirlatti). Kirmizi damin üstüne dört ya da bes baca konmustu. Giris yakininda yere saplanmis, bir tarafi egrilmis bir tabelada "Kovuk" yaziliydi. Ön kapinin çevresinde karmakarisik bir lastik çizme yigini ile çok pasli bir kazan vardi. Birkaç sisman kahverengi tavuk, bahçede orayi burayi gagaliyorlardi. "Pek bir sey degil," dedi Ron. Privet Drive'i düsünen Harry, sevinçle, "Harika," diye cevap verdi. Arabadan indiler.

"Simdi çok sessizce yukari çikalim," dedi Fred, "ve annemin bizi kahvaltiya çagirmasini bekleyelim. Sonra Ron, sen kosarak merdivenlerden inersin, 'Anne, bak gece kim geldi!' dersin. O da Harry'yi gördügüne çok memnun olur, hiç kimsenin arabayi uçurdugumuzu bilmesi gerekmez."

"Tamam," dedi Ron. "Gel hadi, Harry, benim uyudugum..."

Ron pis yesil bir renge büründü, gözleri eve dikildi. Öbür üçü hizla geriye döndü.

Mrs Weasley tavuklari ürküterek bahçeyi geçmis, geliyordu Dogrusu, kisa, tombul, müsfik yüzlü bir kadin olarak, kiliç disli bir kaplana inanilmayacak kadar benziyordu.

"Ah," dedi Fred.

"Eyvahlar olsun," dedi George.

Mrs Weasley onlarin önünde durdu, elleri belinde, bir suçlu yüzden digerine bakti. Üstünde, cebinin birinden bir asanin disari çiktigi çiçekli bir önlük vardi.

"Demek öyle."

George, besbelli sen sakrak, gönül alici oldugunu sandigi bir sesle, "Günaydin, anne," dedi.

Mrs Weasley, öldürücü bir fisiltiyla, "Ne kadar üzüldügüm hakkinda hiçbir fikriniz var mi?" diye sordu.

"Özür dileriz, anne, ama anliyorsun ya, mecburen..."

Mrs Weasley'nin üç oglu da ondan uzundu, ama öfkesi tepelerinde patlarken hepsi küçüldü gitti.

"Yataklar bos! Not yok! Araba gitmis... çarpabilirdiniz... üzüntüden deliye döndüm... sizin umurunuzda

mi?., asla, ömrüm oldukça... bekleyin hele, babaniz eve gelsin, Bili ya da Charlie ya da Percy'de basimiza hiç böyle seyler gelmemisti..."

"Kusursuz Percy," diye mirildandi Fred.

"PERCY'NIN KITABINDAN BIR YAPRAK BILE ALSAN SANA FAYDASI OLUR!" diye haykirdi Mrs Weasley, parmagiyla Fred'in gögsünü dürterek. "Ölebilirdiniz, görülebilirdiniz, babanizin isini kaybetmesine neden olabilirdiniz..."

Saatlerce devam etti sanki. Mrs Weasley, ancak bagira bagira sesi kisildiktan sonra,geriye çekilen Harry'ye döndü.

"Seni gördügüme çok sevindim, Harry, canim," dedi. "Içeri gel de kahvalti et."

Döndü ve evden içeri girdi, kendisine cesaret verircesine basini sallayan Ron'a endiseli bir bakis atan Harry de onu izledi.

Mutfak küçük ve hayli sikisikti. Ortasinda ovulmus bir tahta masa ile iskemleler vardi, Harry iskemlesinin kenarina iliserek etrafa bakti. Daha önce hiç büyücü evine girmemisti.

Karsisindaki duvarda asili saatin sadece bir kolu vardi, üzerinde numara da yoktu. Saatin kiyisina "Çay yapma vakti", "Tavuklari yemleme vakti" ve "Geç kaldin" gibi seyler yazilmisti. Kitaplar söminenin üzerinde üç sira halinde yerlestirilmisti. Adlari, Kendi Peynirini Kendin Büyük, Yemekte Sihir ve Bir Dakikalik Sölen - Buna Sihir Denir! olan kitaplar. Ve eger Harry'nin kulaklari onu aldatmiyorsa, lavabonun yanindaki eski radyo az önce "Kadin büyücü Celestina Warbeck'in popüler sarkilariyla Cadilar Saati"ni ilan etmisti.

Mrs Weasley biraz rastgele sekilde kahvaltiyi hazirlayarak tangirdiyor, tavaya sosis atarken de pis pis ogullarina bakiyordu. Arada bir "aklinizdan ne geçiyordu bilmem" ve "dünyada inanmazdim" gibi seyler mirildaniyordu.

Harry'nin tabagina sekiz dokuz sosis atarak, "Sana kabahat bulmuyorum, canim," diye onu rahatlatti. "Arthur ve ben senin için de kaygilandik. Daha dün gece,eger cumaya kadar Ron'a yazmazsan seni gelip kendimiz aliriz diyorduk. Ama sahiden de" (simdi de tabagina yagda pismis üç yumurta ekliyordu), "yasadisi bir arabayla ülkenin yarisini geçmek - herkes sizi görebilirdi..."

Asasini kayitsizca lavaboda birikmis bulasiklara dogru salladi, arkada pitir pitir sesler çikararak kendi kendilerine temizlenmeye koyuldular.

"Hava bulutluydu, anne!" dedi Fred.

"Sen yemek yerken agzini kapali tut bakayim!" diye cevabi yapistirdi Mrs Weasley.

"Onu açliktan öldürüyorlardi, anne!" dedi George.

"Sen de!" dedi Mrs Weasley, ama Harry'nin ekmegini dilimleyip üstüne tereyagi sürerken yüzünün ifadesi birazcik daha yumusamisti.

Tam o anda upuzun gecelik giymis ufak, kizil saçli birinin mutfakta görünüp küçük, tiz bir çiglik attiktan sonra yeniden disari kaçisi herkesin dikkatini dagitti.

Ron, yavas sesle Harry'e, "Ginny," dedi. "Kiz kardesim. Bütün yaz senden söz etti."

"Evet, imzani istemesi yakindir, Harry," dedi Fred, siritarak. Ama annesiyle göz göze gelir gelmez, tek kelime daha etmeden basini tabagina egdi. Dört tabak temizlenene kadar baska hiçbir sey konusulmadi, tabaklarin temizlenmesi de sasilacak kadar kisa sürdü.

Fred, biçagini ve çatalini sonunda elinden birakarak, "Vay canina, yorulmusum," dedi. "Sanirim yatmaya gidecegim ve..."

"Hayir," diye sözünü kesti Mrs Weasley. "Bütün gece ayakta durmak senin kendi hatan. Sen benim için bahçedeki yercücelerini ayiklayacaksin. Tamamen bas edilmez bir hal aliyorlar."

"Ama anne..."

"Ve siz ikiniz de," dedi annesi, gözlerinden simsekler çakarak. Harry'ye ise, "Sen yukari çikabilirsin canim," dedi. "Onlardan o rezil arabayi uçurmalarini istemedin sen."

Ama kendini cin gibi uyanik hisseden Harry atilip, "Ron'a yardim edecegim," dedi. "Yercücelerinin nasil temizlendigini hiç görmemistim çünkü..."

"Çok tatlisin, sekerim, ama sikici bir istir. Bakalim Lockhart bu konuda ne diyor?"

Söminenin üstündeki yigindan agir bir kitap çekti. George inledi.

"Anne biz bahçedeki yercücelerini nasil ayiklayacagimizi biliyoruz."

Harry, Mrs Weasley'nin kitabinin kapagina bakti. Üzerinde boylu boyunca süslü altin harflerle Gilderoy Lockhart'in Ev Zararlilari Rehberi yaziyordu. Ön kapakta çok yakisikli, dalgali sari saçli ve parlak mavi gözlü bir büyücünün koca bir resmi vardi. Büyücüler dünyasinda hep oldugu gibi, fotograf hareket ediyordu. Harry'nin Gilderoy Lockhart oldugunu sandigi büyücü onlarin hepsine edepsizce göz kirpip duruyordu. Mrs Weasley de ona tebessüm etti.

"Ah, müthis," dedi. "Gerçekten de ev zararlilarini iyi biliyor, harika bir kitap..."

Fred, çok iyi duyulan bir fisiltiyla, "Annem ondan hoslaniyor," dedi.

Mrs Weasley, "Gülünç olma, Fred," diye yanitladi, yanaklari bayagi pembelesmisti. "Peki, eger Lockhart'tan daha iyi bildigini düsünüyorsan, yürü, yap bakalim. Ve ben disari teftise geldigimde o bahçede tek bir yercücesi kaldiysa Tanri yardimcin olsun."

Weasley'ler esneyerek ve homurdanarak, arkalarinda Harry ile, omuzlari yorgunluktan düsmüs halde disari çiktilar. Bahçe büyüktü ve Harry'nin gözünde, tam bir bahçenin olmasi gerektigi gibiydi. Dursley'ler hoslanmazdi bir sürü yabani ot vardi, çimlerin de biçilmesi gerekiyordu ama duvar boyu bogum bogum agaçlar siralanmisti, her çiçek tarhindan Harry'nin hiç görmedigi çiçekler fiskirmisti. Kurbaga dolu koca yesil bir havuz da vardi.

Harry, çimenlikten geçerlerken Ron'a, "Muggle'larin da bahçe yercüceleri vardir, biliyorsun," dedi.

"Evet," dedi, basi bir sakayik yigininin içinde, iki büklüm egilmis Ron. "Yercücesi oldugunu sandiklari o seyleri gördüm. Balik oltalari olan küçük, sisko Noel Babalara benziyorlar..."

Siddetli bir itisme gürültüsü duyuldu, sakayiklar titredi ve Ron dogruldu. "Bu bir yercücesi," dedi hasin bir edayla.

"Brrak beni! Birak beni!" diye cikledi yercücesi.

Kesinlikle Noel Baba gibi bir sey degildi. Küçüktü, deridenmis gibiydi, tipki patatese benzeyen büyük, dügüm dügüm, kel bir kafasi vardi. Nasirli küçük ayaklariyla tekme atarken, Ron onu kol mesafesinde tuttu. Ayak bileklerinden yakalayip tepe üstü çevirdi.

"Böyle yapman gerekir," dedi. Yercücesini basinin üstüne kaldirdi ("Birak beni!") ve kement gibi büyük daireler halinde çevirmeye basladi. Harry'nin yüzündeki sok ifadesini görünce de ekledi. "Bu onlarin canini yakmaz baslarini iyice döndürmelisin ki, yercücesi deliklerinin yolunu bulamasinlar."

Yercücesinin bileklerini birakti, havada alti yedi metre uçan yercücesi, çitin ötesindeki tarlaya küt diye indi.

"içler acisi," dedi Fred. "Bahse girerim ki ben benimkini o kütügün ötesine yollarim."

Harry kisa süre sonra yercucelerine fazla acimamayi ögrendi. Ilk yakaladigini hemen çitin gerisine birakmaya karar vermisti, ama zaafi hisseden yercücesi ustura gibi dislerini Harry'nin parmagina batirdi, o da yercücesini silkelemekte güçlük çekiyordu. Ta ki...

"Vay canina, Harry - nerdeyse yirmi metre..."

Çok geçmeden hava uçan yercüceleriyle dolmustu.

George, bir seferde bes alti yercücesi birden yakalayip, "Görüyorsun, fazla zeki degiller," dedi. "Yercücesi ayiklama isinin basladigim anlar anlamaz hepsi bakmak için yukari firliyor. Simdiye kadar asagida kalmayi ögrenmis olurlar sanirsin."

Az sonra tarladaki yercuceleri sendeleyen bir hat olusturmus, küçük omuzlarini içeri çekmis uzaklasiyor-lardi.

Onlarin tarlanin diger tarafindaki çitin ötesinde gözden kaybolmalarini seyrederlerken, "Geri dönecekler," dedi Ron. "Buraya bayiliyorlar... Babam onlara çok yumusak davraniyor, komik olduklarini düsünüyor..."

Tam o sirada ön kapi çarpildi.

"Geri döndü!" dedi George. "Babam geldi!"

Kosarak bahçeden geçip eve girdiler.

Mr Weasley gözlügünü çikarmis, gözlerini de yummus, mutfak iskemlesine yigilmisti. Zayif bir adamdi, tepesi açiliyordu, ama kalmis olan saçi tipki çocuklarininki gibi kipkizildi. Tozlu ve dolasmaktan eskimis uzun yesil bir cüppe giymisti.

"Ne gece ama," diye mirildandi, hepsi etrafina oturmaya baslarken çaydanliga uzanarak. "Dokuz baskin. Dokuz! Ve ihtiyar Mundungus Fletcher arkam dönükken nazar etmeye kalkisti..."

Mr Weasley koca bir yudum çay aldi ve içini çekti.

"Bir sey bulabildin mi, baba?" diye sordu Fred, hevesle.

"Bütün elime geçen birkaç tane çekip küçülmüs kapi anahtariyla isiran bir çaydanlik oldu," diye esnedi Mr Weasley. "Ama benim bölümümü ilgilendirmeyen bayagi pis seyler vardi. Mortlake pek garip birtakim dag gelincikleri için sorgulanmak üzere götürüldü, ama neyse ki bu Deneysel Büyüler Komitesi'nin isi, Tanri'ya sükür..."

George, "Insanlar niye anahtarlari küçültme zahmetine katlansin ki?" diye sordu.

"Muggle'lari yemlemek için iste," diye içini çekti

Mr Weasley. "Onlara çekip küçülerek sonunda sifira inen bir anahtar sat ki, ihtiyaçlari oldugu zaman asla bulamasinlar... Tabii, bu yüzden mahkûm etmek çok zor, çünkü hiçbir Muggle anahtarinin durmadan çekip küçüldügünü kabul etmez - boyuna kaybediyoruz diye israr ederler. Tanri yardimcilari olsun, gözlerinin içine bakiyor olsa da sihri görmezlikten gelmek için akla gelen her seyi yaparlar. Ama bizimkilerin sihir yaptiklari seyleri de söylesem inanmazsiniz -"

"ARABALAR GIBI MI, ÖRNEGIN?

Mrs Weasley, elinde kiliç gibi tuttugu uzun bir ates karistiracagiyla görünmüstü. Mr Weasley yerinde zipladi, gözleri bir anda açildi. Suçlu suçlu karisina bakti.

"Ara... arabalar mi, Mollycigim?"

"Evet, Arthur, arabalar," dedi Mrs Weasley, gözlerinden simsekler saçarak. "Düsün simdi, bir büyücü pasli eski bir araba aliyor, karisina bütün yapmak istediginin arabayi parçalarina ayirarak nasil çalistigini görmek oldugunu söylüyor, oysa aslinda uçsun diye ona sihir yapiyor."

Mr Weasley gözlerini kirpistirdi.

"Eh, sekerim, bence gene de yasalar dahilinde kaldigini göreceksin, yani tabii... sey... karisina gerçegi söylemis olsa daha iyi ederdi ama... Yasada bir bosluk oldugunu göreceksin... Arabayi uçurmaya niyetlenmedigi sürece, arabanin uçuyor olabilmesi aslinda..."

"Arthur Weasley, o yasayi yazdiginda bir bosluk olmasini sagladin!" diye bagirdi Mrs Weasley. "Sagladinki, sundurmandaki bütün o Muggle süprüntüleriyle tamircilik yapmaya devam edebilesin! Ve bilgine sunulur, Harry bu sabah senin uçurmaya niyetlenmedigin arabayla geldi!"

"Harry mi?" dedi Mr Weasley bos bos. "Harry kim?"

Etrafina bakti, Harry'yi gördü, siçradi.

"Hey Tanrim, Harry Potter mi? Tanistigimiza çok sevindim. Ron bize sizden o kadar çok bahset...

"Ogullarin dun gece Harry'nin evine gidip gelmek için o arabayi uçurdular!" diye haykirdi Mrs Weasley. "Bakalim bu konuda söyleyecek bur seyin var mi?"

"Sahiden uçtunuz mu?" diye sordu Mr Weasley hevesle. "Isler yolunda gitti mi bari? Yani... yani demek istiyorum ki..." Lafini sasirdi. Mrs Weasley'nin gözleri simsek çaktiriyordu çünkü. "Bu... bu çok yanlis bir

sey çocuklar gerçekten çok yanlis..."

Mrs Weasley iri bir kurbaga gibi sisinirken, Ron, Harry’e, "Birakalim ne halleri varsa görsünler," dedi. "Gel, sana yatak odami gösterecegim."

Mutfaktan sivistilar ve dar bir koridordan geçip çarpik bir merdivene geldiler. Merdiven, ev içinde zikzaklar çizip yükseliyordu. Üçüncü sahanlikta bir kapi aralik duruyordu. Pat diye çarpilmadan önce, Harry bir çift parlak kahverengi gözün ona dikilmis bakisini yakaladi.

"Ginny," dedi Ron. "Bu kadar utangaç olmasi ne kadar garip, bilmiyorsun, normalde çenesini hiç kapatmaz.

Iki kat daha çikip, boyasi soyulan ve üzerinde "Ronald'in Odasi" yazili küçük bir levha olan bir odaya geldiler.

Harry, basi neredeyse egimli tavana degerek içeri girdi ve gözlerini kirpistirdi. Bir firinin içine girer gibiydi: Ron'un odasindaki her sey turuncunun vahsi bir tonundaydi: yatak örtüsü, duvarlar, hatta tavan. Derken Harry, Ron'un, eski püskü duvar kâgidinin neredeyse her santimetre karesini ayni cadilar ve büyücülerin posterleriyle kapladigini fark etti. Hepsi parlak turuncu cüppeler giyiyor, süpürge tasiyor ve enerjik bir sekilde el salliyorlardi.

"Quidditch takimin mi?" diye sordu Harry.

"Chudley Cannons," dedi Ron, devasa büyüklükte iki siyah C harfi ve hizlanan bir top güllesinin arma olarak üslendigi turuncu yatak örtüsünü isaret ederek. "Ligde dokuzuncu."

Ron'un okul büyü kitaplari düzensiz bir sekilde bir köseye yigilmisti, hemen yanlarinda bir yigin çizgi roman vardi, hepsi de Çilgin Muggle Martin Miggs'in Maceralari’ni anlatiyor gibiydi. Ron'un sihirli asasi pencere pervazinda saydam kurbaga yumurtalariyla dolu bir akvaryumun üstünde duruyordu. Akvaryumun hemen yaninda, günesli bir noktada sisman kursuni fare Scabbers sekerleme yapiyordu.

Harry yerde duran bir deste Kendi-Kendini-Karistiran iskambile basti ve minik camdan disari bakti. Çok asagidaki tarlada, Weasley'lerin çitinden içeri teker teker, sinsi sinsi sizan bir yercücesi çetesini görebiliyordu.

Sonra ona adeta endiseli sekilde, sanki yargisini beklermis gibi bakan Ron'a döndü.

"Biraz küçük," dedi Ron hemen. "Muggle'lann yanindaki odan gibi degil. Ve tavan arasindaki gulyabaninin hemen altindayim, hep borulara vurup inilder..."

Ama Harry, agzi kulaklarinda, "Bu benim içine girdigim en güzel ev," dedi.

Ron'un kulaklari pespembe kesildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Flourish ve Blotts'ta

Kovuk'ta hayat, Privet Drive'dakinden olabildigince farkliydi. Dursley'ler her seyin temiz, tertipli olmasini isterdi; Weasley'lerin evi ise agzina kadar tuhaf ve beklenmedik seylerle doluydu. Harry mutfak söminesinin üstündeki aynaya ilk kez bakip da ayna ona, "Gömlegini içine sok, pasakli!" diye bagirdiginda sok geçirdi. Tavan arasindaki gulyabani, etrafi fazla sessiz bulunca uluyor ve borulari düsürüyordu. Fred ve George'un yatak odasindan gelen küçük patlamalar ise tamamen normal sayiliyordu. Ancak Harry'nin, Ron'larin evindeki hayata iliskin olarak en siradisi buldugu sey konusan ayna ya da singirdayan gulyabani degildi. Oradaki herkesin onu seviyor görünmesiydi.

Mrs Weasley çoraplarinin durumu için yaygara kopardi durdu, her yemekte tabagini dördüncü kez doldurup onu yemeye zorladi. Mr Weasley yemekte Harry'nin yanina oturmasini seviyordu. Böylece onu Muggle hayati hakkinda sorularla bombardiman ediyor, elektrik prizleri ve posta servisi gibi seylerin nasil çalistigim sorabiliyordu.

Harry bir telefon vasitasiyla onunla konusurken, "Büyüleyici!" derdi. "Muggle'larin sihirsiz idare etmek için bulduklari yöntemler çok ustaca, gerçekten."

Harry, Kovuk'a geldikten yaklasik bir hafta sonra günesli bir sabah Hogwarts'tan haber aldi. O ve Ron kahvaltiya indiklerinde, Mr ve Mrs Weasley ile Ginny çoktan masaya oturmuslardi. Ginny, Harry'yi gördügü anda yulaf lapasi kâsesine yanlislikla çarpip büyük bir gümbürtüyle yere düsürdü. Ginny, Harry bir odaya her girisinde ona buna çarpmaya çok yatkin görünüyordu. Kâseyi almak için masanin altina daldi ve yüzü batan günes renginde masanin altindan çikti. Harry bunu fark etmemis gibi yaparak oturdu ve Mrs Weasley'nin ona verdigi kizarmis ekmegi aldi.

"Okuldan mektuplar," dedi Mr Weasley, Harry ve Ron'a sarimsi parsömenden, adresleri yesil mürekkeple yazilmis, birbirinin esi zarflar uzatarak. "Dumbledore burada oldugunu zaten biliyor, Harry o adamin da gözünden hiçbir sey kaçmaz. Size de var," dedi, pijamalariyla agir agir içeri giren Fred ve George'a.

Hepsi mektuplarini okurken birkaç dakikalik bir sessizlik oldu. Harry'ninkinde, her zaman oldugu gibi l Eylül'de King's Cross Istasyonu'ndan kalkacak Hogwarts Ekspresi'ne binmesi isteniyordu. O yil Harry'ye gerekecek yeni kitaplarin da listesi vardi.

Ikinci yil ögrencilerine su kitaplar gerekli olacaktir:

Temel Büyüler Kitabî (Sinif 2) (Miranda Goshawk) Ölüm Perisini Kovalamak (Gilderoy Lockhart) Gulyabanilerle Gezip Tozmak (Gilderoy Lockhart) Cadalozlarla Tatiller (Gilderoy Lockhart) ifritlerle Geziler (Gilderoy Lockhart) Vampirlerle Seyahatler (Gilderoy Lockhart) Kurtadamlarla Yollarda (Gilderoy Lockhart) Yeti'yle Geçen Yil (Gilderoy Lockhart)

Kendi Üstesini okumayi bitirmis olan Fred, Harry' ninkine bir göz atti.

"Senden de Lockhart'in bütün kitaplarini alman istenmis!" dedi. "Karanlik Sanatlara Karsi Savunma dersinin yeni hocasi onun hayrani olmali - bahse girerim bir cadidir."

Fred tam bu noktada annesiyle göz göze geldi ve derhal tabagindaki marmelatla ilgilenmeye basladi.

George da annesiyle babasina çabucak bir göz atarak, "Bunlar hiç de ucuza mal olmaz," dedi. "Lockhart'in kitaplari sahiden de pahalidir..."

"Eh, idare ederiz," dedi Mrs Weasley, ama dertlenmis görünüyordu. "Ginny'ye almamiz gerekenlerin çogunu ikinci el aliriz diye düsünüyorum."

Harry, "Ah," dedi Ginny'ye, "Bu yil Hogwarts'a basliyor musun?"

Kiz basini salladi, alev rengi saçlarinin diplerine kadar kizardi ve dirsegini tereyagi tabagina soktu. Neyse ki bunu Harry'den baska gören olmadi, çünkü o sirada Ron'un büyük agabeyi Percy içeri girmisti. Giyinmisti bile, Hogwarts sinif baskani rozeti de örgü yelegine ignelenmisti.

"Herkese günaydin," dedi Percy çabucak. "Güzel bir gün."

Geriye kalan tek iskemleye oturdu, ama hani neredeyse o an yerinden siçrayip, altindan tüyleri dökülmüs gri bir tüy firça çikardi - en azindan Harry böyle sanmisti, ta ki onun nefes aldigini görene kadar.

"Errol!" dedi Ron, gevsemis baykusu Percy'den alip kanadinin altindan bir mektup çikartarak. "Nihayet - Hermione'nin cevabini getirmis. Ona yazip seni Dursley'lerden kurtarmaya çalisacagimizi söylemistim."

Errol'i arka kapinin hemen içindeki bir tünege tasidi ve üzerinde durdurmaya çalisti, ama hayvan hemencecik tünekten düstü. Ron da, "Içler acisi," diye mirildanarak, onu bulasiklarin suyu süzülsün diye koyduklari tezgâha yerlestirdi. Sonra da Hermione'nin mektubunu açti ve yüksek sesle okudu:

Sevgili Ron ve Harry, eger oradaysan, Umarim her sey yolunda gitmistir ve Harry de iyidir ve umarim onu evden çikarmak için yasadisi bir sey yapmamissindir, Ron, çünkü bu da Harry'nin basini derde sokar. Sahiden kaygilandim, eger Harry iyiyse lütfen bana hemen haber ver. Ama belki baska bir baykus kullansan daha iyi olur, çünkü ikinci bir teslimatin bunun isini bitirecegini düsünüyorum.

Ders çalismakla mesgulüm tabii -"Nasil olabilir ki?" dedi Ron, dehset içinde. "Tatildeyiz!"- ve önümüzdeki çarsamba yeni kitaplarimi almak için Londra'ya gidiyoruz. Niye Diagon Yolu'nda bulusmayalim?

Mümkün olan en kisa zamanda bana neler oldugunu bildir, sevgiler, Hermione.

Mrs Weasley, masayi temizlemeye basladi. "Eh, bu da pek güzel uyuyor, biz de gidip sizin öteberinizi o zaman aliriz. Bugün ne yapacaksiniz?"

Harry, Ron, Fred ve George tepeye tirmanip Weasley'lerin sahibi olduklari küçük bir çimenlige gitmeyi planliyorlardi. Burasi onlari asagidaki köyün gözünden saklayacak agaçlarla çevriliydi. Yani çok yüksege uçmadikça burada Quidditch antrenmani yapabilirlerdi. Gerçek Quidditch toplari kullanamazlardi, çünkü bir tanesi kaçip da köyün üstünden uçarsa bunu açiklamak zor olurdu. Onun yerine birbirlerine yakalasinlar diye elmalar atiyorlardi. Süphesiz en iyi süpürge olan, Harry'nin Nimbus Iki Bin'ine sirayla bindiler. Ron'un eski Kuyruklu Yildiz'i ise, oralarda uçan kelebekler tarafindan bile geçiliyordu.

Bes dakika sonra, süpürgeler omuzlarinda tepeyi tirmaniyorlardi. Percy'ye onlara katilmak ister mi diye sormuslar, ama o çok isi oldugunu söylemisti. Harry simdiye kadar Percy'yi sadece yemek saatlerinde görmüstü. Günün geri kalanini odasina kapanmis halde geçiriyordu.

Fred, kaslarini çatarak, "Keske ne isler çevirdigini bilsem," dedi. "Her zamankinden farkli davraniyor. Sinav sonuçlari senden bir gün önce geldi. On iki S.B.D. almis, gene de övünüp durdu sayilmaz."

George, Harry'nin yüzündeki saskin ifadeyi görünce, "Siradan Büyücülük Düzeyi," diye açikladi. "Bill'in de on iki tane vardi. Dikkat etmezsek ailede bir Ögrenciler Baskani daha olacak. Bu utanca dayanabilecegimi sanmiyorum."

Bili, Weasley'lerin en büyük ogluydu. O ve bir küçügü Charlie, artik Hogwarts'tan ayrilmislardi. Harry ikisiyle de tanismamisti, ama Charlie'nin Romanya'da ejderhalar üzerine incelemeler yaptigini, Bill'in de Misir'da büyücüler bankasi Gringotts için çalistigini biliyordu.

George, bir süre sonra, "Annemle babamin bu yil bütün okul gereçlerimizin parasini nasil karsilayacaklarini bilmiyorum," dedi. "Bes takim Lockhart kitabi! Ve Ginny'nin de bir cüppeye, bir asaya, her seye ihtiyaci var..."

Harry hiçbir sey söylemedi. Kendini biraz tuhaf hissediyordu. Londra'da Gringotts'ta yeraltindaki bir mahzende annesiyle babasinin ona biraktigi küçük bir servet yatiyordu. Tabii bu para yalnizca büyücülük dünyasi için geçerliydi. Galleon'lar, Sickle'lar ve Knut'lari, Muggle dükkânlarinda kullanamazsiniz. Gringotts'taki hesabindan Dursley'lere hiç söz etmemisti. Sihire iliskin her seye karsi duyduklari dehsetin koca bir altin yiginini da kapsamina alacagina inanmiyordu.

Mrs Weasley ertesi çarsamba sabahi hepsini erkenden uyandirdi. Adam basi yarim düzine pastirmali sandviçi çarçabuk yedikten sonra paltolarini giydiler. Mrs Weasley de mutfagin söminesinin üstündeki bir saksiyi kaldirip içine bakti.

"Stogumuz azaliyor, Arthur," diye içini çekti. "Bugün biraz daha almamiz gerek... Eh peki, önce konuklar! Önden buyur, Harry'cigim!"

Ve saksiyi ona ikram etti.

Harry onlara bakakaldi, hepsi gözünü ona dikmisti.

"Ne... ne yapmam gerekiyor?" diye kekeledi.

Ron birden, "Uçuç tozuyla hiç uçmamis," dedi. "Kusura bakma, Harry, unuttum."

"Hiç mi?" dedi Mr Weasley. "Ama geçen yil okul gereçlerini almak için Diagon Yolu'na nasil gittin?"

"Metroyla."

"Sahiden mi?" diye sordu Mr Weasley, hevesle. "Yürüten merdiven var miydi? Tam olarak nasil oluyor da..."

"Simdi degil, Arthur," dedi Mrs Weasley. "Uçuç tozu çok daha çabuk, canim, ama hey Tanrim, daha önce hiç kullanmadiysan..."

Fred, "Bir sey olmaz, anne," dedi. "Harry, önce bizi gözle."

Saksidan bir tutam isil isil parlayan toz aldi, atesin önüne geldi ve tozu alevlere savurdu.

Ates bir kükreyisle zümrüt yesiline döndü, yükselerek Fred'in boyunu asti. Fred dosdogru atesin içine

girerek, "Diagon Yolu!" diye bagirdi ve yok oldu.

George da elini saksiya sokarken, Mrs Weasley Harry'ye, "Açik seçik konusmalisin, canim," dedi. "Ve dogru izgaraya çikmaya da dikkat et..."

"Dogru ne?" dedi Harry endiseyle, ates kükreyip George'u gözden uzaklastirirken.

"Bir sürü büyücü atesi var, ama açik seçik konustugun sürece..."

"Bir sey olmaz, Molly, merak etme," dedi Mr Weasley, kendisi de Uçuç tozu alarak.

"Ama canim, ya kaybolursa, teyzesiyle enistesine durumu nasil açiklariz?"

Harry, "Aldirmazlar," diye güvence verdi ona. "Bir bacanin içinde kaybolursam Dudley bunun harika bir espri oldugunu düsünür, üzülmeyin siz."

"Eh... peki... öyleyse sen Arthur'dan sonra git," dedi Mrs Weasley. "Simdi, atese girince, nereye gittigim söyle..."

"Ve dirseklerini vücuduna yapistir” diye akil verdi Ron.

Mrs Weasley, "Gözlerini de kapat," dedi. "Yoksa kurum..."

"Rahat dur," dedi Ron. "Yoksa yanlis sömineden çikarsin..."

"Ama panige kapilip erken de çikma, Fred'le George'u görene kadar bekle."

Harry, bütün bunlari aklinda tutmaya çalisarak bir tutam Uçuç tozu aldi, atesin yanina yürüdü. Derin bir nefes alarak tozu alevlere savurdu, bir adim atti. Ates, ilik bir meltem gibiydi sanki. Agzini açti, açar açmaz da epeyce sicak kül yuttu.

"Di... Dia... gon Yolu," dedi öksürerek.

Sanki dev bir tapa deliginden asagi çekiliyormus gibi hissetti kendini. Çok hizli dönüyor gibiydi... kulaklarinda sagir edici bir gürleme vardi... gözlerini açik tutmaya çalisti, ama yesil alevlerin firil firil dönmesi midesini bulandirdi. Dirsegine sert bir sey çarpinca sikica yanina yapistirdi, hâlâ topaç gibi dönüyordu... simdi soguk eller yüzünü tokatlar gibiydi... gözlügünün arasindan gözünü kisip bakinca flu bir sömine seli gördü, arkalarindaki odalara da söyle bir göz atti... pastirmali sandviçler midesinde çalkalanip duruyordu... Keske dursa dilegiyle gene gözlerini yumdu ve sonra -soguk bir tasa yüzüstü düstü, gözlügünün sarsildigini hissetti.

Basi dönerek, yara bere içinde, bastan asagi kurumla kapli, yavasça ayaga kalkti. Kirik gözlügünü gözüne tuttu. Yalnizdi ama nerede oldugu konusunda en ufak fikri yoktu. Bir tek, koca, los bir büyücü dükkânini andiran bir yerin tas söminesinde durdugunu anlamisti, o kadar - ama buradakilerin hiçbiri Hogwarts okul listesinde yer alacak cinsten seyler degildi.

Yakinindaki cam bir muhafazada bir yastik üzerinde kurumus bir el, kan lekeli bir iskambil destesi ve ona dik dik bakan bir cam göz duruyordu. Kötülük saçan maskeler duvarlardan asagi pis pis bakiyordu, tezgâh üzerinde çesit çesit insan kemigi vardi, tavandan ise pasli, sivri uçlu aletler sarkiyordu. Daha da beteri, Harry'nin tozlu dükkân vitrininden gördügü karanlik, dar sokak da kesinlikle Diagon Yolu degildi.

Buradan ne kadar çabuk çiksa o kadar isabet olurdu. Söminenin tabanina vurdugu burnu hâlâ sizlayan Harry çabucak ve sessizce kapiya yöneldi. Ama daha yolun yarisina gelmeden vitrinin öbür yaninda iki kisi belirdi -- bir tanesi Harry'nin kaybolmus, kuruma bulanmis ve kirik gözlük takmis haldeyken görmek isteyecegi son kisiydi: Draco Malfoy.

Harry hizla etrafi kolaçan etti, sol yaninda kocaman siyah bir dolap gördü. Ok gibi içine dalip kapilari çekti, disariyi gözleyecek küçük bir aralik birakti. Birkaç saniye sonra bir zil çaldi ve Malfoy dükkâna girdi.

Arkasindan gelen adam, olsa olsa babasiydi. Ayni solgun, sivri yüze, oglununkinin esi soguk kursuni gözlere sahipti. Malfoy sergilenen seylere tembel tembel bakarak lil'kâm geçti ve tezgâhtaki bir zili çaldi. Sonra da ogluna dönüp, "Hiçbir seye elini sürme, Draco," dedi.

Cam göze elini uzatmis olan Malfoy, "Bana bir armagan alacagini saniyordum," diye cevap verdi.

Babasi parmaklariyla tezgâh üzerinde trampet çalarak, "Sana bir yaris süpürgesi alacagimi söyledim," dedi.

"Bina takiminda olmadiktan sonra ne anladim bundan?" Malfoy'ur. somurtkan ve huysuz bir hali vardi. "Harry Potter'a geçen yil bir Nimbus Iki Bin alindi. Gryffindor'da oynasin diye Dumbledore özel izin verdi.

O kadar iyi bile degil, sadece meshur oldugu için... alninada aptal bir yara izi oklugu için meshur..."

Malfoy, kafatasi dolu bir rafi incelemek için egildi.

"... herkes onun pek akilli oldugunu düsünüyor, yara izi ve süpürgesiyle harika Potter..."

Mr Malfoy ogluna susturmak isteyen bir bakis atti. "Bana bunu on kereden fazla söyledin. Seni uyariyorum. Harry Potter'dan hoslanmiyor görünmek hiç de... tedbirli bir davranis degil. Hele bizim cinsimizin çogu ona Karanlik Lord'un yok olmasini saglayan kahraman gözüyle bakarken - ah, Mr Borgin."

Iki büklüm bir adam, yagli saçlarini elleriyle arkaya yatirarak tezgâhin arkasindan göründü.

"Mr Malfoy, sizi tekrar görmek ne zevk efendim," dedi Mr Borgin, saçlari kadar yagli bir sesle. "Çok memnun oldum - iste küçükbey de burda - ne kadar hos. Size nasil yardimci olabilirim? Mutlaka göstermeliyim, daha bugün geldi, fiyati da çok makul..."

"Bugün almiyorum, Mr Borgin, satiyorum," dedi Mr Malfoy.

"Satmak mi?" Mr Borgin'in yüzündeki gülümseme silinir gibi oldu.

"Bakanligin arka arkaya baskin düzenledigini duymussunuzdur mutlaka," dedi Mr Malfoy, iç cebinden bir parsömen rulosu çikartip Mr Borgin okusun diye açarak. "Benim evde, Bakanlik ugrarsa eger... eee... beni rahatsiz edebilecek birkaç parça seyim var..."

Mr Borgin burnuna bir kelebek gözlük oturtup listeye bakti.

"Bakanlik sizi rahatsiz etmeye cüret etmez ama, degil mi, efendim?"

Mr Malfoy'un dudagi kivrildi.

"Henüz kapimi çalan olmadi. Malfoy adi hâlâ belli bir saygi uyandiriyor. Ama Bakanlik da burnunu her seye sokmaya basladi artik. Yeni bir Muggle Koruma Yasasi'na iliskin dedikodular dolasiyor ortada - eminim ki bunun arkasinda o pire isirikli, Muggle âsigi aptal Arthur Weasley vardir."

Harry sicak bir öfke dalgasina kapildi.

"Ve görüyorsunuz, bu zehirlerden bazilari insanda sanki..."

"Anliyorum, efendim, elbette," dedi Mr Borgin. "Bir bakayim..."

"Bunu alabilir miyim?" diye araya girdi Draco, yastiktaki kurumus eli gösteriyordu.

"Ah, Sanli El," dedi Mr Borgin, Mr Malfoy'un listesini birakip Draco'nun yanina kosturarak. "Içine bir mum koyarsaniz, sadece sahibine isik verir! Hirsizlarla soyguncularin en iyi dostu' Oglunuz zevk sahibi, beyefendi."

Mr Malfoy, soguk soguk, "Umarim oglum hirsiz ya da soyguncudan daha iyi bir sey olur, Borgin," dedi. Mr Borgin hemen düzeltti. "Estagfurullah, efendim, saygisizlik etmek istemedim..."

Mr Malfoy daha da soguk bir edayla, "Ama okulda notlan yükselmezse," diye ekledi, "belki de elinden gelen tek sey bu olur."

Draco, "Benim kabahatim degil ki," diye cevabi yapistirdi. "Ögretmenlerin hepsinin gözdesi var, o Hermione Granger..."

"Ailesi büyücü olmayan bir kizin her sinavda seni alt etmesinden utanirsin saniyordum."

"Hah!" dedi Harry kendi kendine, Draco'nun hem utanmis, hem de kizgin görünmesine sevinmisti.

Mr Borgin yagli sesiyle, "Her yerde ayni," dedi. "Büyücü kani artik gittikçe degersizlesiyor..."

Mr Malfoy, "Benim için degil," dedi, uzun burun delikleri tir tir titriyordu.

Mr Borgin yerlere kadar egilerek reverans yapti. "Benim için de degil, efendim, benim için de degil."

"Madem öyle, belki de listeme dönebiliriz," diye lafi kisa kesti Mr Malfoy. "Hayli acelem var, Borgin, bugün baska yerde önemli isler beni bekliyor."

Çekise çekise pazarlik etmeye basladilar. Harry ise, Draco satilik esyalari inceleyerek adim adim saklandigi yere yaklasirken kaygiyla onu izledi. Draco uzun bir cellat ipi kangalini incelemek için durdu ve görkemli bir opal kolyeye ilistirilmis karti aptal aptal siritarak okudu: Dikkat: Dokunmayin. Lanetlidir - Bugüne Kadar Sahibi Olmus On Dokuz Muggle'in Canini Aldi.

Draco döndü ve tam önündeki dolabi gördü. Adim atti... sapini tutmak için elini uzatti...

"Tamam," dedi Mr Malfoy tezgâhtan. "Gel, Draco!"

Draco geriye dönünce, Harry alnini koluna sildi.

"Iyi günler, Mr Borgin. Yarin mallari almaya gelmeniz için sizi malikâneye bekliyorum."

Kapi kapanir kapanmaz, Mr Borgin de yagli tavirlarini bir yana birakti.

"Sana iyi günler, Mister Malfoy, eger anlatilanlar dogruysa bana malikânende sakli olanlarin yarisini bile satmadin demektir..."

Mr Borgin. melun melun homurdanarak arka odaya gidip gözden kayboldu. Harry belki gelir diye bir dakika bekledi, sonra elinden geldigi kadar sessizce dolaptan disari kaydi, cam muhafazalarin yanindan geçti ve dükkân kapisindan disari çikti.

Kirik gözlügünü yüzüne yapistirarak etrafa bakindi. Tamamen Karanlik Sanatlar'a adanmis dükkânlardan olusuyormus gibi görünen kasvetli, dar bir sokaga çikmisti. Az önce çiktigi dükkân, Borgin ve Burkes, en büyükleri gibiydi. Ama karsida kirli bir vitrinde kuruyup küçülmüs kafataslan sergileniyordu ve iki kapi asagida da içinde devasa kara örümceklerle capcanli bir kafes vardi. Pejmürde görünüslü iki büyücü bir kapi araliginin gölgesinden onu gözlüyor, mirildanarak konusuyorlardi. Kendini diken üstünde hisseden Harry, gözlügünü düz tutmaya çalisti ve umut etmeye neden olmadigi halde gene de buradan çikmanin bir yolunu bulmayi umut etti.

Zehirli mumlar satan bir dükkânin üzerindeki eski, tahta sokak tabelasi, ona Knockturn Yolu'nda oldugunu söylüyordu. Bunun bir faydasi olmadi, çünkü Harry daha önce böyle bir yerin adini hiç duymamisti. Weasley'lerin söminesindeki ateste, agiz dolusu külün gerisinden yeterince açik konusamamis olmaliydi. Sakin kalmaya çalisarak ne yapabilecegini düsündü.

Tam o sirada kulaginin dibinde bir ses, "Kaybolmadin ya, tatlim?" deyince de yerinde zipladi.

Önünde yasli bir cadi duruyordu, korkunç bir sekilde insan tirnaklarina benzeyen bir tepsi tasiyordu. Ona pis pis gülerek, yosunlu dislerini gösterdi. Harry geriye çekildi.

"Iyiyim, tesekkürler," dedi. "Ben sadece..."

"HARRY! Burda n'aptigini saniyorsun sen?"

Harry'nin yüregi hopladi. Cadinin da kendisi hopladi. Bir dolu tirnak, ayaklarina dogru selale gibi yagdi. Hogwarts bekçisi Hagrid muazzam cüssesiyle, dimdik kabarmis sakalinin üstünde parildayan böcek karasi gözleriyle uzun adimlar atarak onlara dogru gelirken, cadi ona lanet okudu.

Rahatlayan Harry, "Hagrid!" dedi karga gibi bir sesle. "Kayboldum... Uçuç tozu.."

Hagrid, Harry'yi ensesinden yakaladi ve cadidan uzaklastirdi, elindeki tepsiyi de savurdu. Çalinin çigliklari, dolambaçli sokak boyunca, parlak günes isigina erisene kadar onlari izledi. Harry uzakta asira, kar beyazi mermer bir bina gördü: Gringotts bankasi. Hagrid onu dosdogru Diagon Yolu'na götürmüstü.

"Üstün basin berbat" dedi boguk bir sesle, Harry'nin kurumlarini öyle kuvvetle silkeledi ki, az daha onu bir eczanenin disindaki ejderha gübren variline yapistiriyordu. "Knockturn Yolu'nda sinsi sinsi dolasmak, bilmiyorum tekinsiz bir yer, Harry - kimsenin seni orada görmesini istemezsin..."

Harry, "Bunun farkindayim," dedi, Hagrid tekrar üstünü süpürmeye kalkisinca da ona sasirtmaca verip kurtuldu. "Dedim ya, kayboldum. Peki sen burada ne yapiyordun?"

"Et Yiyen Sümüklüböcek Kovucusu ariyordum," diye homurdandi Hagrid. "Okulun kivircik salatalarini mahvediyorlar. Tek basina degilsin ya?"

"Weasley'lerde kaliyordum, ayri ayri düstük," diye açikladi Harry. "Gidip onlari bulmam gerek..."

Birlikte sokaktan asagi dogru yola koyuldular.

Harry yani sira kosar gibi yürürken (Hagrid'in o muazzam çizmelerinin her adimi için onun üç adim atmasi gerekiyordu) Hagrid, "N'oldu da bana cevap vermedin hiç?" diye sordu. Harry, Dobby'yi ve Dursley'lerin yaptiklarini açikladi.

"Kahrolasica Muggle'lar!"diye homurdandi Hagrid. "Bilseydim..."

"Harry! Harry! Burdayim!"

Harry kafasini kaldirinca Hermione Granger'in Gringotts'a çikan beyaz basamaklarin tepesinde durdugunu gördü. Gür kestane rengi saçlari ardinda uçusarak onlarin yanina, asagi kostu.

"Gözlügüne de ne oldu? Merhaba, Hagrid... Ah, ikinizi yeniden görmek ne harika... Gringotts'a geliyor musun, Harry?"

"Weasley'leri bulur bulmaz, i odi Harry.

"Fazla beklemeyeceksin," diye siritti Hagrid.

Harry ve Hermione etraflarina baktilar. Ron, Fred, George, Percy ve Mr Weasley kalabalik sokaktan dogru son sürat geliyorlardi.

"Harry," dedi Mr Weasley soluk soluga. "Sadece bir p-vn? öteye gitmis olsan diye umut ediyorduk..." Kafasinin piril piril parlayan saçsiz bölümünü kuruladi. "Molly çok endiselendi - o da simdi geliyor."

"Nereye çiktin?" diye sordu Ron.

Hagrid, hasin bir edayla, "Knockturn Yolu” dedi.

"Müthis!" dedi Fred ve George, bir agizdan.

Kon, hasetle, "Bizim oraya gitmemize asla izin ve-" dedi.

"Herhalde verilmez," diye homurdandi Hagrid.

Mrs Weasley dörtnala göründü, bir elinde deli gibi çantasini salliyordu, Ginny ise öbür eline ancak tutunabilmisti.

"Ah, Harry - ah, canim - her yere gitmis olabilirdin..."

Soluk almaya çalisarak çantasindan koca bir elbise firçaci çikardi ve Hagrid'in temizleyemedigi kurumlan

süpürmeye koyuldu. Mr Weasley Harry'nin gözlügünü aldi, anasiyla bir dokundu ve yepyeni halde geri verdi.

"Eh, artik gitmem gerek” dedi Hagrid, Mrs Weasley elini sikarken

"Knockturn Yolu, ha! Eger onu bulmus olmasaydin, Hagrid!"

"Hogwarts'ta görüsürüz!" Sonn da, basi ve omuzlan tibs tikis sokagi dolduran he^tsin üstünde, oradan uzaklasti.

Harry, Gringotts merdivenlerini tirmanirlarken Ron ve Hermione'ye, "Bilin bakalim Borgin ve Burke&'te kimi îr»rdüm?" dedi. "Malfoy ve babasi."

Arkalarindan gelen Mr Weasley, "Lucius Malfoy bir sey aldi mi7" diye sordu hemen.

"Hayir, satiyordu."

Mr Weasley, ürperten bir memnuniyetle, "Demek kaygilanmis," dedi. "Ah, Lucius Malfoy'u herhangi bir nedenle yakalamayi nasil isterdim..."

Kapida reverans yapan bir cincüce onlari bankaya buyur ederken, Mrs Weasley, "Dikkat et, Arthur," dedi hasin hasin. "O aile insanin basina dert açar, beceremeyecegin isin altina girme."

"Demek sen benim Lucius Malfoy'la basa çikamayacagimi saniyorsun?" Mr Weasley incinmisti, ama Hermione'nin annesiyle babasini görür görmez dikkati dagildi. Büyük mermer holü boydan boya dolanan bankonun basinda durmus, Hermione'nin onlari tanistirmasini bekliyorlardi.

Mr Weasley sevinçle, "Ama siz Muggle'siniz!" dedi. "Beraber bir içki içmeliyiz! Neymis bakalim bu? Ah, Muggle parasi degistiriyorsunuz. Molly, bak!" Heyecanla, Mr Grarnger'in elindeki on sterlinlik banknota isaret etti.

Weasley'ler ve Harry, baska bir Gringotts cincücesi tarafindan yeraltindaki mahzenlere götürülürken, Ron Hermione'ye, "Burada bulusuruz," dedi.

Mahzenlere, cincücelerin sürdügü ve bankanin altindaki tüneller boyunca uzanan minyatür raylarda hizli hizli giden arabalarla ulasiliyordu. Harry, Weasley'lerin mahzenine kadar olan kelle koltukta yolculuktan pek keyiflendi. Ama mahzen açilinca kendini Knockturn Yolu'nda oldugundan da kötü hissetti. Içerde küçücük bir gümüs Sickle yigini ve sadece bir altin Gaileon vardi. Mrs Weasley önce köse bucakta kalan olmasin diye yokladi, sonra da hepsini çantasina süpürdü. Harry mahzenine vardiginda kendini daha da kötü hissetti. Avuç dolusu madeni parayi çantasina doldururken içerdekileri gözden saklamaya çalisti.

Disari mermer merdivenlere yeniden çikinca ayrildilar. Percy yeni bir tüy kaleme ihtiyaci oldugu konusunda belli belirsiz bir seyler mirildandi. Fred ve George, Hogwarts'tan arkadaslari Lee Jordan'i görmüslerdi. Mrs Weasley ve Ginny, elden düsme elbiseler satan dükkâna gidiyorlardi. Mr Weasley, Granger'lan bir içki için Leaky Cauldron'a götürmekte israr edip duruyordu.

Mrs Weasley, Ginny'le yola çikarken, "Okul kitaplarinizi almak için hepimiz bir saat sonra Flourish ve Blotts'un önünde bulusuruz," dedi. Ikizlerin arkasindan da bagirdi: "Knockturn Yolu'na adim atmak yok, anlasildi mi?"

Harry, Ron ve Hermione dolambaçli, parke tasi döseli yolda yürümeye basladilar. Harry'nin cebindeki

kesede neseyle sangirdayan altin, gümüs ve bronzlar ille de harcanmak istiyordu. O da çilekli ve fistikli üç tane kocaman dondurma aldi, sevinçle yalaya yalaya dolasmaya koyuldular, bir yandan da dükkânlarin bastan çikarici vitrinlerine bakiyorlardi. Ron, "Kaliteli Quidditch Malzemeleri" dükkâninin vitrinindeki bir tam takim Chudley Cannon giysisine özlemle gözlerini dikti. Derken Hermione onlari mürekkep ve parsömen kâgit almak üzere bitisige sürükledi. Gambol ve Japes Büyücülük Sakalari Magazasi'nda Fred, George ve Lee Jordan'la karsilastilar; "Dr. Filibuster'in Meshur Islak Baslamali, Isisiz Maytaplarindan stok yapmakla mesguldüler. Kirik asalar, titrek pirinç teraziler ve iksir lekeli eski cüppelerle dolu minicik bir elden düsme esya dükkâninda da Percy'yi buldular. Güç Sahibi Olan Sinif Baskanlari adli küçük ve son derece sikici bir kitabi derin derin okumaya dalmisti.

Ron kitabin arka kapagindan yüksek sesle okudu: "Hogwarts Sinif Baskanlari ve daha sonraki meslek hayatlari üzerine bir çalisma. Büyüleyici, ha..."

"Git surdan," diye tersledi Percy.

Percy'yi kendi haline birakip giderlerken, Ron, Harry ile Hermione'ye alçak sesle, 'Tabii, çok hirsli," dedi. "Percy her seyi önceden planlamis durumda... Sihir Bakani olmak istiyor..."

Bir saat sonra Flourish ve Blotts'a gittiler. Anlasilan kitapçiya tek giden onlar degildi. Dükkâna yaklastiklarinda saskinlik içinde kapinin disinda büyük bir kalabaligin içeri girmek için itistigini gördüler. Bunun nedeni de, üst vitrine boydan boya asilmis bir pankartla ilan ediliyordu zaten.

GILDEROY LOCKHART

bugün 12.30 -16.30 arasinda özyasamöyküsü SIHIRLI BEN'i imzalayacak

Hermione, "Onunla sahiden tanisabilecegiz demek!" diye çiglik atti. "Yani, listedeki kitaplarin neredeyse hepsini yazmis!"

Kalabalik daha çok Mrs Weasley'nin yasina yakin cadilardan olusmusa benziyordu. Canindan bezmise benzeyen bir büyücü kapida durmus, "Sakin olalim, hanimlar..." diyordu. "Lütfen, itmeyin... kitaplara dikkat edin, lütfen..."

Harry, Ron ve Hermione itise kakisa içeri girdiler. Büyük bir kuyruk, Gilderoy Lockhart'in oturmus, kitaplarini izledigi dükkânin arka bölümüne kadar uzaniyordu. Her biri Ölüm Perisini Kovalamaktan birer tane kapip, siraya, Weasley'lerin geri kalaninin Mr ve Mrs Granger ile birlikte durdugu noktaya sokuldular.

"Ah, buradasiniz, iyi," dedi Mrs Weasley. Soluk soluga kalmis gibiydi, boyuna saçini düzeltiyordu. "Bir dakika sonra onu görebilecegiz..."

Gilderoy Lockhart yavas yavas göründü. Kendi yüzünün büyük resimleriyle çevrili bir masaya oturmustu. Resimlerin hepsi göz kirpiyor ve göz kamastiracak kadar beyaz dislerini kalabaliga gösteriyorlardi. Gerçek Lockhart ise, gözlerinin rengine tami tamina uyan unutmabeni mavisi giysilere bürünmüstü. Ucu sivri büyücü sapkasi, dalgali saçlarina sik bir açiyla oturtulmustu.

Kisa boylu, öfkesi burnunda bir adam dans edercesine kosusturup, her kör edici çakisiyla birlikte mor dumanlar çikartan büyük siyah bir fotograf makinesiyle fotograf çekiyordu.

Daha iyi bir görüntü için geriye çekilirken, Ron'a, "Çekil yolumdan," diye hirladi. "Bu resimler Gelecek Postasi için."

Fotografçinin üzerine bastigi ayagini ovan Ron, "Aman, ne önemli," dedi.

Gilderoy Lockhart onu duydu. Basini kaldirip bakti. Ron'u gördü - sonra da Harry'yi gördü. Bakakaldi. Derken ayaga firladi ve resmen haykirdi: "Bu Harry Potter olamaz, degil mi?"

Kalabalik ikiye ayrilarak heyecanla fisildasmaya koyuldu. Lockhart ileri atlayip Harry'nin kolundan yakaladi ve onu öne çekti. Insanlar alkislamaya basladilar. Lockhart, deliler gibi makinesinin dügmesine basip Weasley'leri kalin bir dumana bogan fotografçi çeksin diye onun elini sikarken, Harry'nin yüzü alev alev yaniyordu.

"Söyle güzel, büyük bir tebessüm, Harry," dedi Lockhart, kendi piril piril dislerinin arasindan. "Sen ve ben birlikte, birinci sayfayi hak ediyoruz."

Sonunda elini biraktiginda, Harry nerdeyse parmaklarini hissedemez hale gelmisti. Gene Weasley'lerin yanina sokulmaya çalisti, ama Lockhart kolunu omzuna asmis ve onu yanina sikica kenetlemisti.

Susmalari için elini sallayarak, "Hanimlar, beyler," dedi yüksek sesle. "Ne kadar olaganüstü bir an bu! Bir süredir yapmaktan kaçindigim küçük bir duyuruyu nihayet yapmam için en uygun an!

"Genç Harry, Flourish ve Blotts'a bugün girdiginde, sadece benim özyasamöykümü almak istiyordu, ki ona hemen simdi memnuniyetle, parasiz bir tane verecegim." kalabalik gene alkisladi, "- ve hiçbir fikri yoktu," diye devam etti Lockhart. Harry'yi biraz sarsaladi, oglanin gözlügü sarsilip burnunun ucuna düstü. "Evet, çok geçmeden benim özyasamöyküm Sihirli Ben'den çok, çok daha fazlasini elde edecegi konusunda hiçbir fikri yoktu. Aslinda o ve okul arkadaslari gerçek 'sihirli ben'e sahip olacaklar. Evet, hanimlar, beyler, bu eylülde Hogwarts Cadilik ve Büyücülük Okulu'nda Karanlik Sanatlara Karsi Savunma hocaligi görevini üstlenecegimi size bildirmekle büyük zevk ve gurur duyuyorum."

Kalabalik bagirdi ve alkisladi, Harry'ye de Gilderoy Lockhart'in bütün eserleri sunuldu. Agirliklari altinda birazcik sendeleyerek, sahne isiklarindan kurtulup odanin kenarina varmayi basardi. Ginny orada yeni kazaninin yaninda duruyordu.

Harry ona, "Bunlar senin olsun," diye mirildandi, kitaplari kazana yuvarlayarak. "Ben kendiminkileri satin alirim..."

Harry'nin tanimakta hiç güçlük çekmedigi bir ses, "Bahse girerim ki buna bayildin, degil mi, Potter?" diye sordu. Dogruldu ve kendini, yüzünde her zamanki alayci gülüsü taniyan Draco Malfoy'la yüz yüze buldu.

"Meshur Harry Potter," dedi Malfoy. "Birinci sayfaya geçmeden bir kitapçiya bile giremiyor."

Ginny, "Onu rahat birak!" dedi. "Bütün bunlari istemedi ki!" Harry'nin önünde ilk defa konusmustu. Malfoy'a ters ters bakti.

"Potter, bir kiz arkadasin olmus!" dedi Malfoy agzini yaya yaya. Ron ve Hermione, her ikisi de Lockhart kitaplari yiginlarini siki sikiya tutmus halde bogusa bogusa yanlarina gelirken, Ginny kipkirmizi kesildi.

"Sensin ha," dedi Ron. Malfoy'a sanki ayakkabisinin tabanindaki nahos bir seymis gibi bakiyordu. "Harry'yi burda gördügüne sasirdin, ha?"

"Seni bir kitapçida gördügüme sasirdigim kadar degil, Weasley. Herhalde annenle baban bunlarin parasini ödemek için bir ay aç kalmistir."

Ron, Ginny kadar kizardi. Kitaplari kazana birakip Malfoy'a dogru hamle etti, ama Harry ile Hermione arkadan onun ceketini yakaladilar.

"Ron!" dedi Mr Weasley, Fred ve George'la birlikte kalabalikla mücadele ederek gelmisti. "Ne yapiyorsun? Burasi çildirmis, hadi disari çikalim."

"Bak hele sen - Arthur Weasley."

Mr Malfoy'du. Elini Draco'nun omzuna koymus, tipki onun gibi alayla gülüyordu.

Mr Weasley basiyla soguk bir selam vererek, "Lucius," dedi.

"Bakanlik'ta çok mesgulmüssün diye duydum," dedi Mr Malfoy. "Bütün bu baskinlar... umarim sana fazla mesai ödüyorlardir?"

Ginny "nin kazanina uzanarak oradaki paril paril Lockhart kitaplarinin arasindan, Yeni Baslayanlar için Biçim Degistirme Rehberi'nin çok eski, çok yipranmis bir baskisini çikardi.

"Besbelli ki ödemiyorlar. Yaziklar olsun, sana iyi para vermiyorlarsa, büyücü adina leke sürmenin ne yarari var?"

Mr Weasley, Ron ve Ginny'den daha da fazla kizardi.

"Büyücü adina neyin leke sürecegi konusunda çok farkli fikirlerimiz var, Malfoy."

Mr Malfoy, soluk renkli gözleriyle, onlari kaygiyla izleyen Mr ve Mrs Granger'i süzerek, "Anlasiliyor," dedi. "Kimlerle dolasiyorsun, Weasley... oysa ben senin ailenin daha alçalamayacagini düsünüyordum…

Ginny'nin kazani havada uçarken madeni bir gümbürtü duyuldu. Mr Weasley kendini Mr Malfoy'un üstüne atmis, onu bir kitap rafinin üstüne, geriye savurmustu. Onlarca agir büyü kitabi, gümbür gümbür hepsinin basina indi. Fred ve George, "Isini bitir, baba!" diye bagirdilar. Mrs Weasley, avaz avaz, "Hayir, Arthur, hayir!" diye haykiriyordu. Kalabalik geriye dogru kaçisti, sonuçta daha da fazla raf devirdiler. Magaza görevlisi, "Beyler lütfen... Lütfen!" diye bagirdi. Sonra daha da yüksek sesle bagirdi: "Ayrilin, hadi, beyler, ayrilin..."

Hagrid bir kitap denizi arasindan onlara dogru kararli bir sekilde geliyordu. Bir anda Mr Weasley ile Mr Malfoy'u çekip ayirdi. Mr Weasley'nin dudagi kesilmisti, Mr Malfoy da gözüne bir Zehirli Mantarlar Ansiklopedisi yemisti. Ginny'nin eski biçim degistirme kitabini hâlâ elinde tutuyordu. Gözleri kötülükle isildayarak kitabi kiza firlatti.

"Al, kiz - kitabini al - babanin sana verebileceginin en iyisi bu..."

Kendini Hagrid'in kiskacindan kurtararak Draco isaret etti ve dükkândan hizla çikip gitti.

Hagrid, giysilerini düzeltirken Mr Weasley'yi neredeyse havaya kaldirarak, "Ona aldirmamaliydin, Arthur," dedi. "Kokusmus onlar, bütün aile, herkes bilir bunu. Hiçbir Malfoy'un söyledigini dinlemeye degmez. Kötü kan, mesele bu. Hadi yürü çikalim burdan."

Görevli sanki onlara, gitmesini engellemek istermis gibi görünüyordu, ama boyu Hagrid'in beline bile gelmiyordu, o da bir sey yapmamanin kendisi için hayirli olacagini düsündü herhalde. Aceleyle sokaga

çiktilar, Granger'lar korkudan titriyordu, Mrs Weasley ise çileden çikmisti.

"Çocuklarina çok iyi örnek oluyorsun dogrusu, çok... halkin içinde kavga etmek... Gilderoy Lockhart ne düsünmüs olmali kim bilir..."

"Memnun oldu," dedi Fred. "Biz çikarken ne sordugunu duymadin mi? Gelecek Postasi'nda çalisan o adama, kavgayi da yazisinin içine sokabilir mi diye soruyordu hepsi tanitima girermis."

Ama Leaky Cauldron'da sömine basina geri döndüklerinde, hizi kesilmis bir gruptular. Harry, Weasley'ler ve aldiklari her sey Kovuk'a, Uçuç tozu kullanarak gidecekti. Meyhaneden öbür yandaki Muggle sokagina gitmek için ayrilan Granger'larla vedalastilar. Mr Weasley tam onlara otobüs duraklarinin nasil kullanildigini sormaya baslamisti ki, Mrs Weasley'nin yüzündeki bakisi görünce hemen sustu.

Harry, Uçuç tozu kullanmadan önce gözlügünü çikarip sag salim cebine koydu. Bu onun en sevdigi seyahat sekli degildi, orasi kesindi

BESINCI BÖLÜM

Samarci Sögüt

Yaz tatilinin sonu, Harry'ye göre pek çabuk geldi. Hogwarts'a geri dönmek istiyordu, ama Kovuk'ta geçen bir ayda ömrünün en mutlu günlerini yasamisti. Dursley'leri ve Privet Drive'da bir daha göründügünde nasil buyur edilecegini düsündükçe, Ron'u kiskanmaktan kendini alamiyordu.

Son aksamlarinda Mrs Weasley, sihir marifetiyle, Harry'nin en çok sevdigi seylerin hepsini içeren ve agiz sulandirici cinsten bir melas pudingiyle noktalanan görkemli bir yemek hazirladi. Fred ve George, aksami bir Filibuster maytaplan gösterisiyle sona erdirdiler. Mutfagi, en azindan yarim saat sureyle tavandan duvara ziplayip duran kirmizi ve mavi yildizlarla doldurdular. Derken sira son bir fincan sicak çikolataya, sonra da yataga geldi.

Ertesi sabah yola çikmak çok vakit aldi. Horoz öter ötmez kalkmislardi, ama nasilsa daha yapacak pek çok is var gibiydi. Mrs Weasley keyifsiz bir sekilde, yedek çorap ve tüy kalemleri arayarak saga sola kosturuyordu, insanlar yari yariya giyinmis, ellerinde kizarmis ekmek dilimleriyle merdivenlerde birbirine çarpiyordu. Mr Weasley ise Ginny'nin sandigini arabaya tasirken bahçede serseri bir tavuga çarpip düstü, az daha boynu kiriliyordu.

Harry sekiz kisinin, alti büyük sandigin, iki baykusun ve bir farenin nasil olup da küçük bir Ford Anglia'ya sigacagini anlamiyordu. Mr Weasley'nin ekledigi özellikleri hesaba katmamisti, tabii.

Bagaji açarak, sandiklar kolayca sigacak sekilde nasil sihirle genisletilmis oldugunu Harry'ye gösterirken, "Molly'ye tek kelime etmek yok ha," diye fisildadi.

Sonunda hepsi arabaya binince, Mrs Weasley, Harry, Ron, Fred, George ve Percy'nin yan yana rahat rahat oturdugu arka koltuga bakti ve, "Muggle'lar gerçekten de sandigimizdan çok sey biliyor, degil mi?" dedi. O ve Ginny, bir park sirasina benzeyecek sekilde uzatilmis ön koltuga geçtiler. "Yani, disardan bakinca bu kadar genis oldugunu hiç anlamazsiniz, degil mi?"

Mr Weasley motoru çalistirdi. Yuvarlana yuvarlana bahçeden disari çikarlarken, Harry eve son kez bakmak için arkasina döndü. Onu ne zaman yeniden görecegini merak etmesine firsat kalmadan geri döndüler: George, Filibuster maytap kutusunu unutmustu. Ondan bes dakika sonra da bahçede kayarak durdular ki Fred süpürgesini almak için eve girebilsin. Ginny feryat edip güncesini unuttugunu söylediginde hemen hemen otoyola çikmislardi. O yeniden güçbela arabaya tirmandiginda ise çok gecikmislerdi, herkesin de sinirleri gerilmisti.

Mr Weasley önce saatine, sonra karisina bakti.

"Molly, canim..."

"Hayir, Arthur."

"Kimse görmez. Buradaki küçük dügme, benim koydugum bir Görünmezlik Motoru. Bizi havalandirir, sonra da bulutlarin üzerinde uçariz. 10 dakikada orada oluruz, kimsenin de haberi olmaz..."

"Hayir, dedim, Arthur, gün isiginda olucak sey degil."

King's Cross'a on bire çeyrek kala vardilar. Mr Weasley yolu kosarak geçip sandiklar için araba buldu. Sonra da, bir telas, hepsi istasyona kostu.

Harry bir yil önce Hogwarts Ekspresi'ne binmisti. Isin zor yani, Muggle gözlerine görünmeyen Peron Dokuz Üç Çeyrek'e girmekti. Bunu yapmak için dokuz ve on sayili peronlari ikiye bölen kati bir bölmenin içinden geçmeniz gerekiyordu. Insanin cani acimiyordu, ama Muggle'lardan hiçbiri sizi yok olurken fark etmesin diye dikkat etmek gerekiyordu.

Bölmeden geçip kayitsiz bir edayla yok olmak için sadece bes dakikalari kaldigini gösteren tepedeki saate endiseyle bakan Mrs Weasley, "Önce Percy," dedi.

Percy hizla ilerledi ve yok oldu. Mr Weasley onu izledi, sonra da Fred ve George gitti.

Mrs Weasley, Harry ve Ron'a, "Ben Ginny'yi aliyorum, siz ikiniz de hemen bizim arkamizdan gelin” dedi. Ginny’nin elini siki siki tutup yürüdü. Göz açip kapayana kadar gitmislerdi.

"Beraber gidelim, bir dakikamiz kaldi," dedi Harry'ye.

Harry, Hedwig'in kafesinin sandiginin üstüne güvenli bir sekilde tutturdugundan emin olduktan sonra, el arabasini bölmeyle karsi karsiya gelecek sekilde sürdü. Kendinden son derece emindi. Bu is Uçuç tozu kullanmanin yarisi kader bile rahatsiz degildi. Ikisi de el arabasi tutamaklarinin üzerine egildiler ve gittikçe hizlanarak azimle bölmeye dogru yürüdüler. Birkaç metre kala bir kosu kopardilar ve...

KÜÜT.

Her iki el arabasi da bölmeye çarpip geriye savruldu. Ron'un sandigi gümbürtüyle yere düstü. Harry dengesini kaybedip yuvarlandi, Hedwig'in kafesi ise parlak zemine çarpti, Hedwig canhiras çigliklar atarak, yuvarlanarak uzaklasti. Çevrelerindeki herkes onlara bakti, yakindaki bir bekçi de, "Ne halt ettiginizi saniyorsunuz siz?" diye bagirdi.

Harry kalkarken kaburgalarini tutarak, "El arabasinin kontrolünü kaybettim” dedi soluk soluga. Ron, Hedwig'i yerden kaldirmaya kostu. Kus öyle bir kiyamet koparmisti ki, çevrelerindeki kalabaliktan

hayvanlara zalimce davranmakla ilgili miriltilar yükselmeye baslamisti.

Harry dislerinin arasindan Ron'a, "Niye geçemiyoruz?" dedi.

"Bilmem..."

Ron çilgin gibi etrafa baka. On kadar merakli hâlâ onlari izliyordu.

"Treni kaçiracagiz," diye fisildadi. "Geçisin niye kendini kapattigini anlamiyorum..."

Harry midesinin tam ortasinda tatsiz bir duyguyla basini kaldirip devasa saate bakti. On saniye... dokuz saniye...

El arabasini ihtiyatla öne dogru sürdü, ta ki bölmeyle tam karsi karsiya gelene kadar. Sonra da bütün gücüyle itti. Kati metal yol vermedi.

Üç saniye... iki saniye... bir saniye...

Ron sersemlemis halde, "Gitti," dedi. 'Tren gitti. Ya annemle babam dönüp yanimiza gelemezse? Yaninda hiç Muggle parasi var mi?"

Harry aci aci güldü. "Dursley'ler bana alti yildir harçlik vermedi."

Ron kulagini soguk bölmeye yapistirdi.

Gergin bir halde, "Hiçbir sey duyamiyorum," dedi. "Ne yapacagiz simdi? Annemle babamin dönüp yanimiza gelmesi ne kadar vakit alir, bilmiyorum."

Etraflarina baktilar. Insanlar hâlâ onlari gözlüyordu, daha çok da Hedwig'in bitmek tükenmek bilmez feryatlari yüzünden.

"Bence en iyisi gidip arabanin yaninda beklemek. Çok fazla dikkat çekiy..."

"Harry!" dedi Ron, gözleri parlayarak. "Araba!"

"N'olmus arabaya?"

"Onunla Hogwarts'a uçabiliriz!"

"Ama ben saniyordum ki..."

"Burda takildik kaldik, tamam mi? Ve okula da gitmemiz gerek, ha? Eger gerçekten acil bir durum varsa, yasi tutmayan büyücülerin bile sihir kullanmasina izin verilir. Kisitlama'nin on dokuzuncu bölümü mü ne..."

Harry'nin panik duygusu birden heyecana dönüstü.

"Uçurabilir misin?"

Ron el arabasini çikisa döndürerek, "Sorun degil," dedi. "Hadi, gidelim. Acele edersek Hogwarts Ekspresi'ni izleyebiliriz."

Merakli Muggle'lar kalabaliginin arasindan geçerek istasyondan çiktilar, eski Ford Anglia'nin park edilmis oldugu yan yola geldiler.

Ron asasinin birkaç dokunusuyla magarayi andiran bagaji açti. Sandiklarini gerisin geri içeri koydular, Hedwig'i arka koltuga yerlestirip kendileri öne oturdular.

Asasinin bir baska dokunusuyla marsi çalistiran Ron, "Dikkat et, kimse bize bakiyor olmasin," dedi. Harry basim pencereden çikardi: Ilerdeki anayolda trafik gürültüyle akiyordu, ama onlarin sokagi bos görünüyordu.

"Tamam "

Ron, gösterge tablosundaki minik gümüs bir dügmeye basti, içinde bulunduklari araba gözden kayboldu onlar da. Harry altindaki koltugun titredigini hissediyordu, motorun sesini duyuyordu, dizlerindeki elleriyle burnunun üstündeki gözlügünü de hissediyordu. Ama görebildigi kadariyla, park edilmis arabalarla dolu pis bir sokakta yerin biraz yukarisinda havada uçan bir çift gözbebegiydi.

Sagindan Ron'un sesi, "Gidelim hadi," dedi.

Yer ile iki yandaki kirli bunlar asagida kaldi, araba yükselince gözden uzaklasti. Birkaç saniye sonra bütün Londra, dumanli ve isil isil, altlarinda yatiyordu.

Derken patlamayi andiran bir ses duyuldu, arabayla Harry ve Ron yeniden görünür hale geldiler.

"Hey," dedi Ron, Görünmezlik Motoru'nü kurcalayarak. "Bozuk..."

Ikisi birden dügmeyi yumruklamaya koyuldular. Araba kayboldu. Sonra bir anda geri döndü.

"Siki tutun!" Ron ayagini gaz pedalina bastirdi, dosdogru alçaktaki pamuk gibi bulutlarin arasina daldilar. Her sey donuk ve puslu bir hal aldi.

Her yandan üstlerine bastiran kalin bulut kitlesine gözlerini kirpistirarak bakan Harry, "Simdi ne yapacagiz?" dedi.

"Hangi yönde gittigimizi anlamak için treni görmemiz gerek."

"Asagi in öyleyse, çabucak..."

Gene bulutlarin altina düstüler, koltuklarinda dönerek asagiyi süzdüler...

"Görüyorum!" diye haykirdi Harry. "Ileride... orda!"

Hogwarts Ekspresi, kipkirmizi bir yilan misali, asagida ok gibi gidiyordu.

Gösterge tablosundaki pusulayi kontrol eden Ron, "Kuzeye gidiyor," dedi. "Peki, yarim saatte bir kontrol etsek yeter demek ki. Siki tutun..." Bir hamlede bulutlarin içinden yukari geçtiler. Bir dakika sonra bir günes isigi pariltisi içine dalmislardi.

Bambaska bir dünyaydi. Arabanin tekerlekleri pamuksu bulut denizinin kenarina degiyordu, gökyüzü kör

edici beyazliktaki günesin altinda parlak, bitmez tükenmez bir maviydi.

"Simdi tek derdimiz, uçaklar," dedi Ron.

Birbirlerine bakip gülmeye basladilar, sonra da susamadilar bir türlü.

Sanki akil almaz bir rüyanin içine atilmistilar. Insan ancak böyle yolculuk yapmali, diye düsündü Harry: Sicak, parlak günes isigiyla dolu, torpido gözünde koca bir karamela paketi olan bir arabayla kar gibi bulut kivrimlari ve kulelerinin yanindan geçmek. Hogwarts satosunun önündeki gepgenis çimenlige tereyagindan kil çeker gibi ve pek gösterisli sekilde indiklerinde, Fred ve George'un yüzlerindeki kiskanç ifadeyi görme beklentisi de cabasi.

Gittikçe daha kuzeye giderken düzenli olarak treni kontrol ediyorlardi, bulutlarin altina her indiklerinde baska bir manzarayla karsilasiyorlardi. Londra kisa sürede gerilerde kalmisti. Yerini önce derli toplu yesil tarlalar almis, sonra genis, morumsu çaliliklar gelmisti. Asagida bazen minik, oyuncaktan farksiz kiliseleriyle köyler, bazen de rengârenk karincalan andiran arabalariyla büyük bir kent görünüyordu.

Ancak olaysiz birkaç saatin ardindan Harry artik durumun baslangiçtaki kadar eglenceli olmadigini kabul etmek zorunda kaldi. Karamelalar onlari çok susatmisti ve içecek bir sey yoktu. Ron'la ikisi kazaklarini çikarmislardi, ama Harry'nin sirtindaki tisört koltugunun arkasina yapismisti, gözlügü de terli burnundan asagi kayip duruyordu. Artik acayip bulut biçimlerini fark etmeyi birakmisti. Özlem içinde binlerce metre asagidaki treni düsünüyordu. Insan orada tombul bir cadinin sürdügü el arabasindan buz gibi balkabagi suyu alabilirdi. Neden Peron Dokuz Üç Çeyrek'e geçememislerdi ki sanki?

Saatler sonra, günes altlarindaki buluttan zemine dogru batmaya baslayip bulutlan koyu pembe bir renge bururken, Ron karga gibi bir sesle, "Daha da uzakta olamaz, degil mi?" dedi. "Treni kontrol etmeye hazir misin?"

Tren hâlâ tam altlarindaydi, karla kapli daglarin yanindan dolanarak geçiyordu. Bulutlarin tentesi altinda hava daha da karanlikti.

Ron ayagini gaza basti ve arabayi yeniden yükseltti ama, tam o bunu yaparken motor inlemeye basladi.

Harry ve Ron birbirlerine endiseli bakislar attilar.

Ron, "Yoruldu herhalde," dedi. "Daha önce hiç bu kadar uzaga gitmemisti..."

Ve ikisi de, gökyüzü gittikçe kararirken inleme sesinin de gitgide arttigini fark etmiyormus gibi davrandilar. Yildizlar karanlikta tomurcuklaniyordu. Harry kazagini yeniden giydi, cam sileceklerinin sanki durumu protesto ediyormus gibi daha halsizce hareket etmelerini de görmezlikten gelmeye çalisti.

"Pek bir sey kalmadi” dedi Ron. Harry'den çok arabayla konusur gibi bir hali vardi. "Artik pek bir sey kalmadi." Sonra da kaygili bir edayla gösterge tablosuna oksarcasina vurdu.

Az sonra yeniden bulutlarin altina indiklerinde, tanidiklari bir nirengi noktasini karanlikta görmek için gözlerini kismalari gerekti.

"iste!" diye haykirdi Harry, Ron'la Hedwig'i de yerlerinden siçratti. "Dosdogru ileride!"

Gölün üzerindeki yarin tepesinde duran Hogwarts satosunun silueti, birçok kulesiyle karanlik ufka vurmustu.

Ama araba da titremeye ve yükselti kaybetmeye baslamisti.

"Hadi," dedi Ron kandirmak istercesine, direksiyonu biraz salladi. "Geldik sayilir, hadi..."

Motor inim inim inledi. Kaportanin altindan ince buhar fiskiyeleri fiskiriyordu. Göle dogru uçarlarken Harry kendini koltugunun kenarlarina simsiki yapismis buldu.

Araba pis bir yalpa vurdu. Camindan bakan Harry, suyun düzgün, kara, parlak yüzeyini bir mil asagida gördü. Ron'un direksiyondaki parmaklarinin bogumlari bembeyaz olmustu. Araba yeniden yalpaladi.

"Hadi," diye mirildandi Ron.

Gölün üzerindeydiler... sato hemen ilerideydi... Ron ayagini gaza basti. Bir seyler gürültüyle sangirdadi, bir cizirti duyuldu ve motor tamamen sustu.

"Hey," dedi Ron, sessizlige.

Arabanin burnu düstü. Gittikçe hiz alarak düsüyorlardi, dosdogru kalin sato duvarinin üstüne gidiyorlardi.

Ron, direksiyonu tam devir döndürerek, "Haayiiir!" diye haykirdi. Araba büyük bir kavis çizerken tas duvara vurmaktan birkaç santimle kurtuldular. Karanlik seralarin üzerinde uçtular, sonra sebze tarhini geçtiler, onun ardindan da siyah çimenleri. Bu arada boyuna yükselti kaybediyorlardi.

Ron direksiyonu büsbütün birakip arka cebinden asasini çikardi.

"DUR! DUR!" diye bagirdi, bir yandan da gösterge tablosuyla ön cama pat pat vuruyordu. Ama hâlâ asagi düsüyorlardi, toprak hizla onlara dogru yükseliyordu.

"O AGACA DIKKAT ET!" diye bögürdü Harry, direksiyona atildi, ama çok geç...

KÜÜT.

Madenin tahtaya vurmasindan çikan sagir edici patirtiyla koca agaç gövdesine çarptilar ve yere vurdular. Ezilen kaportanin altindan buhar dalgalari çikiyordu. Hedwig dehset içinde bagiriyordu. Harry'nin basini ön cama vurdugu yerde golf topu büyüklügünde bir sis zonkluyordu. Saginda ise Ron pes perdeden umutsuz bir inilti kopardi.

"Iyi misin?" dedi Harry hemen.

Ron, sesi titreyerek, "Asam," dedi. "Asama bak."

Asa kirilmis, nerdeyse ikiye ayrilmisti. Birkaç kiymigin tuttugu ucu gevsek gevsek sarkiyordu.

Harry okulda tamir edeceklerinden emin oldugunu söylemek için agzini açiyordu ama, söze baslayamadi bile. Tam o anda arabanin onun oldugu tarafina bir sey vurdu. Hem de saldiran bir boganin gücüyle. Bu vurus onu yana, Ron'a dogru savurdu. Tam o sirada, ayni derecede saglam bir darbe de arabanin tavanina geldi.

"N'oluyo..."

Ön camdan disari bakan Ron solugunu tuttu, Harry de basini çevirdi ve piton kadar kalin bir dalin ön cama vurdugunu gördü. Çarptiklari agaç onlara saldiriyordu. Gövdesi neredeyse ortadan ikiye egilmisti, bogum bogum dallariyla arabanin erisebildigi her santimetre karesine darbeler indiriyordu.

Bir baska büyük dal kapida büyük bir göçük meydana getirirken, Ron, "Aaah!" diye bagirdi. Ön cam simdi yumruk halini almis küçük dallarin darbe saganagi altinda titriyordu. Koçbasi kadar kalin bir baska dal ise, içeri göçüyor gibi olan çatiya kudurmusçasina vuruyordu...

"Kaç, canini kurtar!" diye bagirdi Ron. Tüm gücüyle kapisina yüklendi, ama bir saniye sonra baska bir dalin acimasiz aparkütüyle gerisin geri Harry'nin kucagina düstü.

Tavan çökerken, "Isimiz bitik!" diye sizildandi. Neyse ki tam o anda arabanin dösemesi titresmeye basladi - motor yeniden çalismisti.

"Geri vites!" diye haykirdi Harry ve araba ok gibi geriye gitti. Agaç hâlâ onlara vurmaya çalisiyordu. Hizla erisme mesafesinden uzaklastiklari sirada onlari kamçilamaya çalisirken neredeyse topraktan çikmisti, köklerinin gicirdadigini duyabiliyorlardi.

Ron, soluk soluga, "Ucu ucuna yirttik," dedi. "Aferin, araba."

Ancak araba da artik gücünün son haddine erismisti. Iki singirdamayla kapilar açildi, Harry koltugunun yan yattigini hissetti. Bir an sonra nemli toprak üzerine serilmisti. Gürültülü pat pat sesleri ona arabanin esyalarini bagajdan bosalttigini anlatti. Hedwig'in kafesi arabadan uçarak çikti, havada açildi. Hedwig de, yüksek öfkeli bir ötüsle, geriye bile bakmadan satoya dogru hizla uçtu. Sonra göçmüs, çizilmis halde, buharlar içindeki araba, arka farlari öfkeli öfkeli yanarak karanligin içinde gürleye gürleye uzaklasti.

Ron arkasindan, "Geri dön!" diye bagirdi, kirik asasini sallayarak. "Babam beni öldürecek!"

Ama araba, egzozundan çikan son bir homurtuyla gözden kaybolmustu.

Ron, canindan bezmis halde, fare Scabbers'i almak için egilerek, "Sansimiza inanabiliyor musun?" dedi. "Çarpabilecegimiz bütün agaçlar içinde, bize vurarak karsilik verecek bir agaci seçtik."

Omzunun üstünden geriye, dallarini hâlâ tehdit edici biçimde sallayan ihtiyar agaca bakti.

Harry, yorgun yorgun, "Hadi," dedi, "yukari, okula gitsek iyi olacak."

Hiç de hayal ettikleri muzaffer gelis degildi bu. Kaskati, soguk ve zedelenmis halde, sandiklarinin ucundan yakaladilar ve onlari otlarla kapli yamaçtan yukari, okulun mese ön kapisina dogru çekmeye basladilar.

"Sanirim sölen baslamis bile," dedi Ron. Sandigini ön merdivenin altinda birakti, isikli bir pencereden içeri bakmak için sessizce öte yana geçti. "Hey, Harry, gel de bak Seçme'yi yapiyorlar!"

Harry bir kosu onun yanina gitti, Ron'la ikisi Büyük Salon'u gözlediler. Dört uzun, kalabalik masanin üstünde, havanin ortasinda sayisiz mum uçusuyordu, altin tabaklarla kadehleri parlatiyorlardi. Tepede, hep disaridaki gökyüzünü yansitan büyük tavan, yildizlarla isil isildi.

Ucu sivri, siyah Hogwarts sapkalarinin olusturdugu ormanin arasindan Harry ödü kopmus gibi görünen birinci siniflarin tek sira halinde Salon'a girdigini gördü. Ginny de aralarindaydi, capcanli Weasley saçlari sayesinde rahatça göze çarpiyordu. Bu arada, saçi simsiki topuz yapilmis gözlüklü bir cadi olan Profesör

McGonagall, meshur Hogwarts Seçmen Sapkasi'ni yeni gelenlerin önündeki bir tabureye yerlestiriyordu.

Her yil bu eski, yamali, yipranmis ve pis sapka, Hogwarts'in dört binasina (Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw ve Slytherin) girecek ögrencileri seçerdi. Harry tam bir yil önce onu basina koydugunu ve taslasmis bir halde kulagina yüksek sesle mirildandigi karari bekledigini çok iyi hatirliyordu. Birkaç dehset verici saniye boyunca sapkanin onu Slytherin'e, digerlerinin hepsinden daha fazla karanlik cadi ve büyücü çikarmis olan binaya vereceginden korkmustu. Neyse ki sonunda Ron, Hermione ve geri kalan Weasley'lerle birlikte kendini Gryffindor'da bulmustu. Geçen yil Harry ile Ron, Gryffindor'un yedi yildir Slytherin'i ilk kez yenip Okul Sampiyonlugu'nu kazanmasina yardimci olmuslardi.

Küçücük, saçlari kursuni renkli bir oglan sapkayi basina koymaya çagrilmisti. Harry'nin bakislari onun üzerinden Okul Müdürü Profesör Dumbledore'un ögretmenler masasindan seçimi izledigi yere kaydi.

Dumbledore'un uzun gümüs rengi sakali ve yarim ay gözlügü mumlarin isiginda piril piril parliyordu. Birkaç iskemle ötede Harry, gökzümrüt rengi cüppesiyle Gilderoy Lockhart'i gördü. En uçta da kocaman, bol saçli sakalli, kadehinden doya doya içen Hagrid oturuyordu.

Harry, "Dur bakalim..." diye mirildandi Ron'a. "Ögretmenlerin masasinda bos bir iskemle var... Snape nerede?"

Profesör Severus Snape, Harry'nin en az sevdigi ögretmendi. Harry de Snape'in en az sevdigi ögrenci oluyordu. Zalim, alayci, kendi binasi (Slytherin) disindaki hiçbir ögrencinin sevmedigi Snape, iksir dersim okutuyordu.

Ron umutla, "Belki de hastadir!" dedi.

"Belki de ayrilmistir. Biliyorsun, Karanlik sanatlara Karsi Savunma dersini gene elden k ediyor ve..."

Ron coskuyla, "Hatta kovulmus olabilir," dedi. "Yani, herkes ondan nefret

"Ya da," dedi arkalarindan gelen buz gibi bir ses, "ikinizin neden okul treniyle gelmedigini duymayi bekliyordur."

Harry hizla arkasina döndü. Orada, kara cüppesi soguk bir esintiyle dalgalanarak, Severus Snape duruyordu. Siska, soluk yüzlü, kanca burunlu, omuzlarina kadar inen yagli saçlari olan bir adamdi. Su anda da, Harry ile Ron'a baslarinin adamakilli dertte oldugunu anlatan bir edayla gülümsüyordu.

"Arkamdan gelin," dedi Snape.

Harry ve Ron, birbirlerine bakmaya bile cesaret edemeyerek onu merdivenlerden yukari, alev alev yanan mesalelerle aydinlatilmis muazzam, bol yankili Giris Salonu'na kadar izlediler. Büyük Salon'dan pek leziz bir yemek kokusu dalga dalga yayiliyordu, ama Snape onlari sicaklik ve isiktan uzaga, mahzenlere inen dar tas merdivenden asagi götürdü.

Soguk geçidin ortasindaki bir kapiyi açip parmagiyla isaret ederek, "Içeri!" dedi.

Titreyerek Snape'in odasina girdiler. Gölgeli duvarlar boyunca, içlerinde Harry'nin o anda isimlerini bilmeyi pek de istemedigi her türlü igrenç seyin yüzdügü büyük cam kavanozlar siralanmisti. Sömine karanlik ve bostu. Snape kapiyi kapadi, dönüp onlara bakti.

Yumusak bir edayla, "Demek," dedi, "tren meshur Harry Potter ve sadik yardakçisi Weasley için

yeterince iyi degil. Gelisimizle bir patirti koparmak istedik, öyle mi, beyler?'

"Hayir, efendim, King's Cross'taki bölme yüzünden, o..."

"Sus!" dedi Snape soguk soguk. "Arabayi ne yaptiniz?"

Ron yutkundu. Bu, Shape'in, Harry'de, düsünceleri okuyormus izlenimini ilk uyandirisi degildi. Ama bir ân sonra Snape bugünün Aksam Postasi sayisini açinca,meseleyi anladi.

Onlara manseti göstererek Görüldünüz," diye tisladi. "UÇAN FORD ANGLIA, MUGGLE'LARI SASKINA ÇEVIRIYOR". Yüksek sesle okumaya basladi: "Londra'da iki Muggle, Postane kulesi üstünden uçan eski bir araba gördüklerinden eminler... ögleyin Norfolk'ta Mrs Heuy Ehyliss çamasirlarini asarken... Peebles'li Mr An-gus Fleet polise bildirdi' ... toplam alti-yedi Muggle. Sanirim baban Muggle Esyalarinin Kötüye Kullanimi Dairesi'nde çalisiyor, degil mi?" dedi, Ron'a bakip daha da pis pis gülümseyerek. "Vay vay vay... öz oglu..."

Harry kendini, çilgin agacin daha büyük dallarindan biriyle midesine çok kuvvetli bir darbe yemis gibi hissetti. Eger bir tek kisi bile Mr Weasley'nin arabayi büyüledigini anlayacak olursa... bunu hiç düsünmemisti...

"Parkta arama yaparken, çok degerli bir Samara Sögüt'e hatiri sayilir ölçüde hasar verildigim fark ettim," diye devam etti Snape.

Ron, "O agaç bize, bizim ona verdigimizden daha fazla zarar verdi," diye patladi.

"Sus dedim! Ne yazik ki benim binamda degilsiniz ve sizi okuldan atma karari bana ait degil. Simdi gidip bu mutluluk verici yetkiye sahip olan insanlari çagiracagim. Ikiniz de burada bekleyin."

Harry ve Ron, bembeyaz yüzlerle birbirlerine baktilar. Harry artik karninin açliginin bile farkinda degildi. Su anda kendini son derece hasta hissediyordu. Snape'in masasinin arkasindaki rafta yesil bir siviya sarkitilmis uzun, çamurumsu seye bakmamak için kendini zorladi. Snape, Gryffindor binasinin basinda olan Profesör McGonagall'i almaya bile gitmis olsa daha iyi durumda sayilmazlardi. Snape'ten daha adil olabilirdi, ama gene de kurallara son derece bagliydi.

On dakika sonra Snape döndü, elbette ki yaninda Profesör McGonagall vardi. Harry daha önce de birkaç kez Profesör McGonagal 'i kizgin görmüstü ama, ya agzinin ne kadar incelebilecegini unutmustu ya da onu daha önce hiç bu kadar kizgin görmemisti. Girer girmez asasini kaldirdi. Harry de, Ron da olduklari yere sindiler, ama o asasini sadece bos sömineye dogru tuttu, birden alevler parladi.

"Oturun," dedi, ikiside geri geri söminenin yanindaki iskemlelere gittiler.

Profesör McGonagall gözlügü tekinsiz bir sekilde parildayarak, "Açiklayin” dedi.

Ron istasyonda onlarin geçmesine izin vermeyen bölmeden alarak, hikâyeye basladi.

"... yani baska sansimiz yoktu, Profesör, trene binemiyorduk."

Profesör McGonagall, soguk bir edayla Harry'ye, "Niye bize baykusla mektup yollamadiniz?" diye sordu. "Senin bir baykusun olsa gerek."

Harry agzi açik ona bakakaldi. Besbelli yapmalari gereken buydu, ama ancak o söyleyince

anlayabilmisti.

"Ben... ben düsünemedim..."

"Bu," dedi, Profesör McGonagall, "hemen belli oluyor".

Kapi vurulunca, her zamankinden daha da memnun görünen Snape açti. Müdür Profesör Dumbledore orada duruyordu.

Harry'nin bütün vücudu uyustu. Dumbledore fevkalade ciddi görünüyordu. Adamakilli kemerli burnunun üzerinden onlara bakti. Harry birden kendini, keske Ron'la ikisi hâlâ Samarci Sögüt'ten dayak yiyor olsalar diye düsünürken buldu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Dumbledore, "Lütfen bunu neden yaptiginizi açiklayin," dedi.

Bagirsa daha iyi olurdu. Harry onun sesindeki hayal kirikligindan nefret etti. Nedense gözlerine bakamadigi için, dizlerine dogru konustu. Dumbledore'a, büyülü arabanin sahibinin Mr Weasley oldugu disinda her seyi anlatti, isin o kismina sanki Ron'la ikisi istasyonun disinda tesadüfen uçan bir araba bulmuslar süsü verdi. Dumbledore'un isin aslini hemen anlayacagindan emindi, ama müdür araba hakkinda hiçbir sey sormadi. Harry sözlerini bitirince de, gözlügünün arkasindan onlan süzmeye devam etti.

Ron, umutsuz bir sesle, "Gidip esyalarimizi toplayalim," dedi.

Profesör McGonagall, "Sen neden söz ediyorsun, Weasley?" dedi yüksek sesle.

"Eh, bizi kovuyorsunuz, degil mi?"

Harry hemen Dumbledore'a bakti.

"Bugün degil, Mr Weasley," dedi Dumbledore. "Ama ikinize de yapmis oldugunuz seyin ciddiyetini mutlaka anlatmaliyim. Bu aksam ikinizin de ailelerine yazacagim. Ayrica sizi uyarmak zorundayim, eger bunun gibi bir sey daha yaparsaniz, sizi okuldan atmaktan baska seçenegim kalmayacak."

Snape'in sanki Noel iptal edilmis gibi bir hali vardi. Bogazini temizleyerek, "Profesör Dumbledore," dedi,

"bu iki oglan Genç Yasta Büyücülügün Kisitlanmasi Kararnamesi'ni hiçe saydi, ihtiyar ve degerli bir agaca önemli bir hasar verdi... eminim ki bu türden davranislar..."

Dumbledore, sakin sakin, "Bu çocuklarin cezalandirilmasina karar vermek Profesör McGonagall'a düser, Severus," dedi. "Onun binasinda, onun sorumlulugu altindalar." Profesör McGonagall'a döndü. "Sölene dönmem gerek, Minerva. Birkaç duyuru yapmak zorundayim. Gel, Severus, tadina bakmam gereken pek lezzetli görünüslü bir hardalli kek var."

Snape, Harry ve Ron'a zehir dolu bir bakis ata ve kendi odasindan çikartilmasina göz yumdu. Onlari, hâlâ intikam pesindeki bir kartal gibi süzen Profesör McGonagall'la yalniz birakti.

"Hastane kanadina gitsen iyi olur, Weasley, yaran kaniyor."

"Pek sayilmaz," dedi Ron, gözünün üstündeki kesigi koluyla siliverdi. "Profesör, kardesimin Seçilmesini görmek istiyordum..."

"Seçme Töreni bitti. Kiz kardesin de Gryffindor da."

"Ah, iyi."

"Hazir Gryffindor'dan laf açilmisken..." dedi Profesör McGonagall, sert sert. Ama Harry hemen onun sözünü kesti: "Profesör, arabayi alirken sömestr baslamamisti. Yani... yani aslinda Gryffindor'dan puan düsülmesine gerek yok, degil mi?" Sözünü bitirip kaygiyla onu süzdü.

Profesör McGonagall ona delici bir bakis atti, ama Harry onun neredeyse gülümsediginden emindi. Hiç degilse, agzi o kadar ince görünmüyordu.

"Gryffindor'dan puan düsmeyecegim," deyince, Harry'nin yüregi ferahladi. "Ama ikiniz de paydos saatinde çalisarak cezalandirilacaksiniz."

Bu, Harry'nin istediginden daha iyiydi. Dumbledore'un Dursley'lere yazmasina gelince umurunda bile degildi. Harry onlarin Samarci Sögüt kendisini dümdüz etmedi diye hayal kirikligina ugrayacaklarini gayet iyi biliyordu.

Profesör McGonagall yeniden asasini kaldirdi ve Snape'in masasina tuttu. Iki büyük tabak sandviç, iki gümüs kadeh ve bir sürahi buzlu balkabagi suyu bir pop sesiyle ortaya çikti.

"Burada yiyip sonra dosdogru yatakhanenize gideceksiniz," dedi. "Ben de sölene dönmeliyim."

Kapi arkasindan kapaninca, Ron uzun, alçak bir islik çaldi.

Bir sandviç kaparak, "Isimiz bitti sanmistim," dedi.

"Ben de," dedi Harry. O da bir sandviç eldi.

Ron, bir agiz dolusu tavuk ve jambonun abasindan, "Ama sansimiza inanabiliyor musun?" diye sordu. "Fred ve George o arabayla bes ya da alti kere uçmus olmali ve onlari hiçbir Muggle görmedi." Yutarak koca bir isirik daha aldi. "Neden bölmeden geçemedik?"

Harry omuzlarini silkti. "Ama bundan sonra attigimiz adima dikkat etmemiz gerek," dedi, hayatindan memnun halde büyük bir yudum balkabagi suyu içti. "Keske sölene katilabilseydik..."

Ron, bilgiç bilgiç, "Gösteris yapmamizi istemedi," dedi. "Insanlarin bunun akillica bir sey oldugunu düsünmesini istemiyor, uçan arabayla gelmenin..."

Yiyebildikleri kadar sandviç yedikten sonra (tabak bittikçe kendini yeniden dolduruyordu) kalkip odadan çiktilar, Gryffindor Kulesi'ne giden bildik yolu tuttular. Sato sessizdi; sölen bitmisti galiba. Mirildanan portrelerle gicirdayan zirhlarin yanindan geçip dar tas merdivenleri tirmandilar. Sonunda Gryffindor Kulesi'nin gizli girisinin, pembe ipek elbiseli çok sisman bir kadinin yagliboya portresi arkasinda sakli oldugu geçide vardilar.

Onlar yaklasirken kadin, "Parola?" dedi.

"Sey..." dedi Harry.

Yeni yilin parolasini bilmiyorlardi, henüz bir Gryffindor Sinif Baskani'yla karsilasmamislardi. Ama biri hemen imdatlarina yetisti. Arkalarinda acele acele gelen birinm ayak seslerini duydular, dönünce de

Her-mione'nin onlara dogru kosa kosa geldigini gördüler.

"Bardasiniz demek! Nerelerdeydiniz peki? Saçma sapan söylentiler çikmisti., sözde uçan bir arabayla kaza yaptiginiz için okuldan atilmissiniz."

Harry, "Eh, atilmadik," diye rahatlatti onu.

"Bana buraya uçtugunuzu söylemeyeceksiniz ya?" dedi Hermione. Sesi Profesör McGonagall'inki kadar sertti.

Ron, "Nutku bos ver de," diye sabirsizlandi, "bize parolayi söyle.

Bu sefer Hermione sabirsizlandi. "Parola, hotozlu kus, ^tria mesele o degil ki..."

Ancak, sisman hanimin portresi açilip aniden bir alkis firtinasi duyulunca sözleri yarida kaldi. Gryffindor binasindakilerin hepsi hâlâ ayaktaydi sanki. Daire seklindeki ortak salona dolusmuslar, egri masalarla pelte yumusakligindaki koltuklarin üzerine çikmis, onlarin i bekliyorlardi. Kollar uzanarak, portre deli-Harry ve Ron'u içeri çekti, Hermione de onlarin ardindan tek basina tirmanmak zorunda kaldi.

"Çok zekice!" diye bagirdi Lee Jordan. "Nefis bulus! Ne gelisti ama! Bir arabayla dosdogru Samarci Sögüt'e çarpmak, insanlar yillarca bunu anlatacak!"

Harry'nin daha önce hiç konusmamis oldugu, besinci siniftan bir çocuk, "Aferin sana!" dedi. Birisi, sanki az önce bir maraton kazanmis gibi, sirtini sivazliyordu. Fred ve George ite kaka kalabaligin önüne gelip bir agizdan, "Bizi niye geri çagirmadiniz, ha?" diye sordular. Ron'un yüzü kipkirmizi olmustu, utangaç utangaç siritiyordu. Ama Harry hiç de memnun olmusa benzemeyen birini görebiliyordu. Percy, heyecanlanmis birtakim birinci siniflarin baslarinin tepesinden bakiyordu. Sanki yakina gelip onlari azarlamaya çalisir gibiydi. Harry Ron'un kaburgalarini dürtüp Percy'nin yönünde basini salladi. Ron hemen mesaji aldi.

"Yukari çikmam gerek," dedi, "biraz yorgunuz." Ikisi insanlari iterek odanin öbür ucundaki kapiya dogru gittiler. Bu kapi döne döne yukari çikan bir merdivene açilyor, merdiven de yatakhaneye çikiyordu.

Harry, tipki Percy gibi suratini bes karis asmis olan Hermione'ye, "Iyi geceler," diye seslendi.

Gene sirtlari sivazlanarak ortak odanin öbür yanina geçmeyi basardilar, merdivenin sakinligine kavustular. Hizla dosdogru yukari çiktilar ve sonunda, üzerinde artik "ikinci siniflar" yazan yatakhanelerinin kapisina vardilar. O bildik, daire seklindeki odaya girdiler: Dört yanma koyu kirmizi kadifeden perdeler asilmis dört direkli bes karyola ve yüksek, dar pencereler. Sandiklari yukari çikarilip yataklarinin ayakucuna konmustu.

Ron suçlu suçlu Harry'ye siritti.

"Biliyorum, bundan hoslanmamis olmam falan gerekiyordu ama..."

Yatakhanenin kapisi ardina kadar açildi ve diger ikinci sinif Gryffindor ögrencileri içeri girdiler: Seamus Finnigan, Dean Thomas ve Neville Longbottom.

Seamus, agzi kulaklarinda, "inanilmaz!" dedi.

"Kiyak," dedi Dean.

Neville, nutku tutulmus, "Sasirtici," diyebildi.

Harry dayanamadi. O da siritti.

ALTINCI BÖLÜM

Gilderoy Lockhart

Ancak ertesi gün Harry bir kere bile söyle agiz tadiyla siritamadi. Her sey Büyük Salon'daki kahvaltinin ardindan tepe asagi gitmeye basladi sihirli tavan altindaki (bugün kasvetli, bulutlu bir kursuni), dört binanin ögrencilerine ait uzun masalarin üstü, kapakli büyük kâseler içindeki yulaf lapalari, baligi tabaklari, kizarmis ekmek tepeleri ve pastirmayla doluydu. Harry ve Ron, Gryffindor masasinda, Vampirlerle Seyahatler kitabini bir süt sürahisine dayamis olan Hermione'nin yanina oturdular. "Günaydin," derken sesinde hafif bir sertlik vardi. Harry onun, okula gelis biçimlerini hâlâ onaylamadigini anladi. Öte yandan Neville Longbottom onlari neseyle karsiladi. Neville yuvarlak yüzlü ve kaza yapmaya egilimli bir çocuktu,Harry'nin tanidigi kisiler içinde hafizasi en zayif insandi.

"Birazdan posta gelir, sanirim büyükannem unuttugum birkaç seyi yolluyor."

Harry tam yulaf lapasini yemeye baslamisti ki, tepede bir hisirti duyuldu ve yüz kadar baykus içeri daldi. Salon'un tepesinde daireler çizerek gevezelik eden kalabaligin arasina mektuplar ve paketler biraktilar. Büyük, yamru yumru bir paket Neville'in basina çarpip zipladi, bir saniye sonra ise kocaman, kursuni renkte bir sey hepsinin üstüne süt ve tüy saçarak Hermione'nin sürahisinin içine düstü.

"Errol!" dedi Ron, islanmis pejmürde baykusu ayaklarindan tutup çekerek. Errol baygin halde masaya yigildi, bacaklari havadaydi, gagasinda da islak, kirmizi bir zarf vardi.

Ron'un nefesi kesildi. "Ah, hayir..."

Hermione, parmaginin ucuyla yavasçacik Errol'i dürttü, "Tamam, tamam, yasiyor."

"O degil... bu!"

Ron parmagiyla kirmizi zarfi isaret ediyordu. Zarf Harry'ye hayli siradan görünüyordu ama, Ron ve Neville ona sanki patlamasini bekliyormus gibi bakiyorlardi.

"Neler oluyor?" dedi Harry.

Ron ancak, "Bana... bana bir Çigirtkan göndermis" diyebildi.

Neville ürkekçe fisildadi: "Açsan iyi olur, Ron. Açmamak daha kötü. Büyükannem bir seferinde bana bir tane göndermisti, ben de yok saydim ve..." Yutkundu. "Korkunçtu."

Harry önce onlarin taslasmis yüzlerine, sonra da kirmizi zarfa bakti.

"Bir Çigirtkan nedir?" diye sordu.

Ama Ron'un bütün dikkati, köselerinden tütmeye baslayan mektup üzerinde odaklanmisti.

"Aç," diye zorladi Neville. "Birkaç dakikada bitip gider."

Ron titreyen elini uzatip Errol'in gagasindaki zarfi aldi ve açti. Neville parmaklarini kulaklarina tikadi. Bir saniye bile geçmeden Harry onun niye böyle yaptigim anladi. Bir an için zarfin sahiden de patladigini sanmisti. Koskoca Salon'u bir kükreyis doldurdu, tavandan tozlar düsürdü.

"... ARABAYI ÇALMAK HA, SENÎ OKULDAN ATSALAR HÎÇ SASMAM, HELE BENIM ELLERIME GEÇ DE GÖR NELER OLACAK, ARABANIN GITTIGINI GÖRÜNCE BABANLA BENIM NELER HISSEDECEGIMIZI HÎÇ DÜSÜNMEDIN SANIRIM..."

Mrs Weasley'nin normaldekinden yüz kere daha gürültülü olan feryatlari, masalardaki tabaklarla kasiklari takirdatti ve tas duvarlardan sagir edici bir yogunlukla yankilandi. Salon'un her yanindaki insanlar, Çigirtkan'in kime geldigini görmek için dönüp bakiyorlardi. Ron iskemlesinde o kadar asagi kaydi ki, sadece visne çürügüne dönmüs alni görülebiliyordu.

"... DÜN AKSAM DUMBLEDORE'DAN MEKTUP GELDI, BABAN UTANÇTAN ÖLECEK SANDIM, BIZ SENI BU SEKILDE DAVRANASIN DIYE YETISTIRMEDIK, SEN DE HARRY DE ÖLEBILIRDINIZ..."

Harry, adi ne zaman geçecek diye merak ediyordu. Sanki kulak zarlarini zonklatan sesi duymuyormus gibi görünmek için elinden geleni yapti.

"... GERÇEKTEN IGRENÇ, BABANA ISYERINDE SORUSTURMA AÇACAKLAR, TÜMÜYLE SENIN KABAHATIN VE EGER KÜÇÜK BIR HATA DAHA ISLERSEN SENI DOSDOGRU EVE GETIRECEGIZ."

Ortaliga çinlayan bir sessizlik çöktü. Ron'un elinden düsen kirmizi zarf alev aldi ve kivrilarak küle dönüstü. Harry ve Ron, üstlerinden bir deprem dalgasi geçmis gibi, nutku tutulmus halde oturuyorlardi. Birkaç kisi güldü ve yavas yavas yeniden aralarinda konusmaya basladilar.

Hermione, Vampirlerle Seyahatleri kapatip, asagi, Ron'un kafasinin tepesine bakti.

"Eh, ne bekledigini bilmiyorum, Ron, ama sen de..."

"Bana bunu hak ettin deme!"

Harry yulaf lapasini öteye itti. Içi suçluluk duygusuyla yaniyordu. Mr Weasley isyerinde bir sorusturmayla karsi karsiyaydi. Hem de yaz boyu Mr ve Mrs Weasley'nin onun için yaptiklarindan sonra...

Ama bunun üzerinde duracak vakti olmadi. Profesör McGonagall, Gryffindor masasinda dolasarak, ders programi dagitiyordu. Harry kendisininkini aldi. Ilk olarak Hufflepuff'larla Bitkibilim dersleri oldugunu gördü.

Harry, Ron ve Hermione satodan birlikte ayrilip sebze tarhini geçtiler ve sihirli bitkilerin bulundugu seralara dogru gittiler. Çigirtkan hiç degilse bir tek ise yaramisti: Hermione onlarin yeterince

cezalandirildigini düsündügü için simdi yemden tam anlamiyla dostça davraniyordu.

Seralara yaklasinca, sinifin geri kalaninin orda durmus, Profesör Sprout'u bekledigini gördüler. Harry, Ron ve Hermione henüz onlara katilmisti ki, Profesör, yaninda uzun adimlar atarak çimenligi geçen Gilderoy Lockhart'la göründü. Profesör Sprout'un kollan bandajlarla doluydu. Birden vicdan azabina kapilan Harry, uzakta, dallarindan birkaç tanesi askiya alinmis olan Samarci Sögüt'ü gördü.

Profesör Sprout, tiknaz küçük bir cadiydi, uçusan saçlarinin üstüne yamali bir sapka takardi. Giysilerinde genellikle bol miktarda toprak bulunurdu, tirnaklan da Petunia Teyze'nin bayginlik geçirmesine yetebilirdi. Ancak Gilderoy Lockhart, fiyakayla yerine oturtulmus, kenarlari altin islemeli turkuvaz bir sapkanin altindaki saçlari ve uçusan turkuvaz cüppesiyle lekesiz görünüyordu.

"Ah, hepinize merhaba!" diye seslendi, orada toplanmis ögrencilere gülümseyen Lockhart. "Profesör Sprout'a bir Samarci Sögüt'ün aslinda nasil tedavi edilmesi gerektigini gösteriyordum, hepsi bu. Ama benim Bitkibilim'de ondan iyi oldugum fikrine kapilmanizi istemiyorum, elbette. Ben sadece seyahatlerimde bu egzotik bitkiler gibilerini daha sik gördüm, o kadar..."

Her zamanki nesesinden yoksun görünen, belirgin sekilde cani sikkin olan Profesör Sprout, "Bugün Üç Numarali Sera'dayiz, arkadaslar," dedi.

Bir ilgi miriltisi dolasti. Daha önce sadece Bir Numarali Sera'da çalismislardi. Üç Numarali Sera'da ise çok daha ilginç ve tehlikeli bitkiler vardi. Profesör Sprout belinden koca bir anahtar çikartip kapiyi açti. Harry'nin burnuna islak toprak ve gübre kokusu geldi. Bu koku, tavandan sarkan semsiye boyundaki birtakim dev çiçeklerin agir rayihasina karismisti. Tam Ron ve Hermione'nin ardindan içeri girecekti ki, Lockhart'in eli uzandi.

"Harry! Seninle konusmak istiyorum - biraz gecikse bir sakincasi yok, degil mi, Profesör Sprout?"

Profesör Sprout'un yüzünün hemen asilmasina bakilirsa, vardi, ama Lockhart, "Tamam öyleyse," dedi ve sera kapisini onun suratina kapatti.

"Harry," dedi Lockhart, basini sallarken koca beyaz disleri günes isiginda parildiyordu. "Harry, Harry, Harry."

Neye ugradigini sasiran Harry bir sey demedi.

"Duydugum zaman... eh, tabii ki benim kabahatim. Kendi kendimi tekmeleyebilirdim."

Harry'nin onun neden söz ettigi konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tam bunu söyleyecekti ki, Lockhart devam etti. "Daha büyük bir sok geçirdigimi hatirlamiyorum. Hugwarts'a bir arabayla uçarak gelmek! Tabii bunu niye yaptigini hemen anladim. Öyle belli oluyor ki. Harry, Harry, Harry."

Konusmazken bile nasil yapiyorsa becerip de o parlak dislerin her birisini teker teker gösterebilmesi hayret verici bir seydi.

"Sana söhreti tattirdim, degil mi?" dedi Lockhart. "Virüs bulasti. Benimle birlikte gazetenin birinci sayfasina çiktin ve bir kere daha olsun diye sabirsizlandin."

"Ah - hayir, Profesör, bakin..."

"Harry, Harry, Harry," dedi Lockhart, uzanip onun omzunu tutarak. "Anliyorum ben. Ilk kez tattiktan

sonra biraz daha istemen dogal - sana onu tattirdigim için de kendime kusur buluyorum, çünkü basina vuracagi belliydi. Ama anliyorsun ya, delikanli, seni fark etsinler diye arabalari uçuramazsin. Biraz sakinles, tamam mi? Büyüdügün zaman bunlari yapmak için çok vaktin olacak. Evet, evet, ne düsündügünü biliyorum. Onan için söylemesi kolay, o zaten uluslararasi söhrete sahip bir büyücü!' diyeceksin. Ama ben on iki yasindayken bir hiçtim, senin simdi oldugun gibi. Hatta senden bile daha az tanindigimi söyleyebilirim! Yani, senin adim duymus birkaç kisi vardi, degil mi? Adi Anilmamasi Gereken Kisi'yle olanlar falan!" Harry'nin alnindaki simsek izine bakti. "Biliyorum, biliyorum, bunlar bes kere üst üste Cadi Gündemi'nin En Büyüleyici Tebessüm Ödülü'nü almak kadar iyi degil - yani benim gibi. Ama bir baslangiç, Harry, bir baslangiç."

Hany'ye candan bir edayla göz kirpti ve uzaklasti. Harry saskinliktan birkaç dakika oldugu yerde kalakaldi, sonra serada dersi oldugunu hatirlayarak, kapiyi açip içeri süzüldü.

Profesör Sprout seranin ortasindaki ayaklikli bir siranin arkasinda duruyordu. Siranin üstünde farkli renklerde yirmi çift kulaklik vardi. Harry, Ron ile Hermione arasinda yerini alinca, "Bugün Adamotlari'ni yeniden saksilara ekiyoruz," dedi. "Kim bana Adamotlari'nin özelliklerini söyleyebilir, bakalim?"

Elini ilk kaldiranin Hermione olmasina kimse sasmadi.

"Adamotu, ya da Adamkökü, sifali bir bitkidir," dedi Hermione. Her zamanki gibi, ders kitabini yutmutsa benziyordu. "Biçimleri degistirilmis ya da lanete ugramis kisileri eski hallerine döndürmede kullanilir."

"Mükemmel. Gryffindor'a on puan. Adamotu, birçok panzehirin önemli bir parçasini olusturur. Ancak, ayni zamanda zararlidir. Niye oldugunu kim söyleyebilir?"

Hermione elini gene ok gibi kaldirirken az daha Harry'nin gözlügüne çarpiyordu.

Hemen, "Adamotu'nun çigligi, duyan kisi için ölümcüldür," dedi.

"Aynen. On puan daha al. Simdi, elimizdeki Adamotlari henüz çok genç."

Konusurken, bir sira derin tepsiye isaret etti, herkes daha iyi görmek için ayaklarim sürüyerek öne geldi. Içinde morumsu yesil renkte yüz kadar püsküllü küçük bitki, sira sira duruyordu. Hermione'nin, Adamotu "çigligi"yla neyi kastettigi konusunda en ufak bir fikri olmayan Harry'ye hayli siradan göründüler.

Profesör Sprout, "Herkes bir çift kulaklik alsin," dedi. Herkes pembe ve yumusak tüylü olmayan bir kulaklik bulmaya çalisirken, bir itis kakis oldu.

"Size takin dedigim zaman, kulaklarinizin tamamen tikali oldugundan emin olun. Tehlike geçip te çikarma vakti gelince ben size tamam isareti verecegim. Hadi bakalim - takin kulakliklari."

Harry kulakligini kulagina takti. Sesi tamamen kestiler. Profesör Sprout kendi kulaklarina pembe yumusacik tüylü kulaklik taktiktan sonra, cüppesinin kollarini sivadi, püsküllü bitkilerden birini sikica yakaladi ve iyice çekti.

Harry kimsenin duyamayacagi bir saskinlik solugu koyuverdi.

Topraktan kök yerine küçük, çamurlu ve son derece çirkin bir bebek çikmisti. Yapraklar hemen kafasindan çikiyordu. Açik yesil, benekli bir cildi vardi ve besbelli ki cigerlerinin tüm gücüyle haykiriyordu.

Profesör Sprout, masanin altindan koca bir saksi alarak Adamotu'nu içine daldirdi. Sadece püsküllü yapraklari görünür kalana kadar onu koyu renk, nemli dogal gübrenin içine gömdü. Ellerinin tozunu silkeledi, basparmagini kaldirip tamam isareti verdi ve kendi kulakligini çikardi.

"Adamotlarimiz henüz sadece fide olduklari için çigliklari da simdilik öldürmez," dedi sakin sakin. Bir begonyaya su vermekten daha heyecan verici bir sey yapmamis gibiydi, "Gene de birkaç saat baygin kalmaniza yol açarlar. Geri döndükten sonraki ilk gününüzü kanirmak istemeyeceginizden emin oldugum için, çali strkep kulakliklarinizin siki siki yerinde oldugundan emin olun diyorum. Toparlanma vakti gelince ben dikkatinizi çekerim."

"Her tepsiye dört kisi - burada çok saksi var - dogal gübre oradaki çuvallarda. Zehirli Tentacula'ya da dikkat edin, disleri çikiyor."

Konusurken dikenli, koyu kirmizi bir bitkiye saglam bir tokat atti. Böylece, sinsi sinsi onun omzunda ilerleyen uzun antenlerini geri çekmesini sagladi.

Harry, Ron ve Hermione'ye, Harry'nin yüzünü bildigi ama daha önce hiç konusmamis oldugu kivircik saçli, Hufflepuff lu bir oglan katilmisti.

Çocuk neseyle, "Justin Finch-Fletchley" dedi, Harry'nin elini sikarak. "Kim oldugunu biliyorum, tabii, meshur Harry Potter... sen de Hermione Granger'sin, her seyin birincisi..." (Hermione kendi eli de sikilirken gülümsedi) "ve Ron Weasley. Uçan araba senindi, degil mi?"

Ron gülümsemedi. Besbelli Çigirtkan henüz aklindan çikmamisti.

Justin, saksilarini ejderha pisligi gübresiyle doldurmaya baslarlarken, "O Lockhart da çok esasli, degil mi?" dedi. "Ne kadar cesur adam. Kitaplarini okudunuz mu? Beni telefon kulübesinde bir kurtadam kistirmis olsa korkudan ölürdüm, ama o sakin kalmis ve -pat - muhtesem yani.

"Ben Eton'a yazilmistim, biliyor musunuz, onun yerine buraya geldigim için ne kadar sevindigimi size anlatamam. Tabii annem biraz hayal kirikligina ugradi ama, sanirim ona Lockhart'in kitaplarini okuttugundan beri ailede tam egitim görmüs bir büyücü bulunmasinin ne kadar ise yarayacagini anlamaya basladi..." Ondan sonra pek konusma sanslari olmadi. Kulakliklarini yeniden takmislardi ve Adamotlan üzerinde yogunlasmalari gerekiyordu. Profesör Sprout çok kolay bir is yapiyor gibi davranmisti, ama degildi. Adamotlari topraktan çikmaktan hoslanmiyorlardi, ama tekrar içeri girmekten de hoslanmiyorlardi. Kivraniyorlar, tekme atiyorlar, saglam küçük yumruklarini savuruyorlar ve dislerini gicirdatiyorlardi. Harry pek sisman bir tanesini bir saksiya sikistirmak için tam on dakika ugrasti.

Dersin sonunda herkes gibi Harry de kan ter içinde kalmisti, her yeri agriyordu ve topraga bulanmisti. Çabucak bir dus almak için yorgun argin satoya döndüler, sonra da Gryffindor'lar, Biçim Degistirme dersine kostu.

Profesör McGonagall'in dersleri her zaman zordu, ama bugün daha da zorlasmis gibiydi, Harry'nin geçen yil ögrendigi her sey yaz sirasinda aklindan çikip gitmisti sanki. Sözde kinkanatli bir böcegi dügmeye dönüstürmesi gerekiyordu, ama bütün yaptigi, asasindan kaçarak siranin üstünde oradan oraya kaçan böcegine iyice egzersiz yaptirmak oldu.

Ron'un daha da ciddi sorunlari vardi. Ödünç aldigi Büyülü Seloteyp'le asasini yamamisti ama, asa tamir edilemeyecek kadar hasar görmüs gibiydi. Çatirdayip duruyor, olmadik zamanda kivilcimlar saçiyordu ve Ron böcegine biçim degistirtmeye kalkisinca, onu çürük yumurta kokan kalin kursuni bir duman içlide birakiyordu. Ne yaptigini göremeyen Ron, kazayla böcegi dirsegiyle ezdi ve yenisini istemek zoruunda

kaldi. Profesör McGonagall bu durumdan hiç memnun kalmadi.

Harry ögle yemegi çanini duyunca rahat bir nefes aldi. Beyni sikilmis sünger gibiydi. O ve Ron disinda herkes tek sira olup sinifi terk etti, ama Ron hâlâ çildirmis gibi asasini siraya vurup duruyordu.

"Aptal... ise yaramaz... sey..."

Harry, "Eve yazip baska bir tane iste," dedi, asa maytap misali bir çat çut bombardimani çikartirken.

"Ya, evet, sonra da bir Çigirtkan daha yollasinlar, degil mi?" dedi Ron, simdi tislayan asasini çantasina koyarken. "Asanin kirilmasi senin kabahatin..."

Birlikte yemege indiler, Hermione'nin onlara Biçim Degistirme dersinde yaptigi bir avuç kusursuz palto dügmesini göstermesi, Ron'un moralini düzeltmedi dogrusu.

Harry, telasla konuyu degistirerek, "Ögleden sonra ne var?" diye sordu.

Hermione hemen, "Karanlik Sanatlara Karsi Savunma," dedi.

Ron onun ders programini kaparak, "Neden Lockhart in bütün derslerinin etrafina küçük kalpler çizdin?" diye sordu.

Hermione kipkirmizi kesilerek programini kapti.

Yemeklerini bitirip disari, üstü kapali avluya çiktilar. Hermione tas bir basamaga oturup burnunu yeniden Vampirlerle Seyahatler'e gömdü. Harry ve Ron birkaç dakika Quidditch üzerine konustular. Derken Harry çok yakindan idendigini fark etti. Basini kaldirinca, önceki gece Seçmen Sapka'yi basina takarken gördügü minicik, kursuni saçli oglanin donup kalmis gibi gözlerini dikmis, kendisine baktigini gördü. Normal bir Muggle fotograf makinesini andiran bir seye siki siki sarilmisti. Harry ona baktigi an yüzü parlak kirmizi bir renk aldi.

"Tamam mi, Harry? Ben... ben Colin Creevey'yim," dedi nefes nefese. Ileri dogru da ürkek bir adim atti. Kamerayi umutla havaya kaldirarak, "Ben de Gryffindor'dayim," dedi. "Sence - yani sakincasi yoksa - bir resim çekebilir miyim?"

Harry, bos bos, "Resim mi?" diye tekrarladi.

Colin Creevey hevesle daha da öne gelerek, "Seninle tanistigimi kanitlamak için," dedi. "Hakkindaki her seyi biliyorum. Herkes bana anlatti. Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen seni öldürmeye kalkinca nasil hayatta kaldigini, onun nasil yok oldugunu falan ve basinda hâlâ simsek seklinde bir yara izi oldugunu" (bakislari Harry'nin saçlarinin basladigi yeri taradi), "ve yatakhanemdeki bir çocuk diyor ki, eger dogru iksirde banyo edersem, resimler hareket edermis." Colin büyük, ürpertili bir heyecan solugu aldi ve, "Burasi müthis ama, degil mi?" dedi. "Hogwarts'tan mektup gelene kadar yapabildigim o tuhaf seylerin sihir oldugunu bilmiyordum. Babam sütçüdür, o da inanamadi. Ben de bir sürü fotograf çekip eve, ona yolluyorum. Ve senin de bir fotografini çekersem iyi olacak -" yalvarircasina Harry'ye bakti, "- belki arkadasin çeker, ben de senin yaninda dururum, ha? Ve sonra, imzalayabilir misin?"

"Imzali fotograf mi? Imzali fotograflar mi dagitiyorsun, Potter?"

Draco Malfoy'un sesi, yüksek ve incitici, avlu boyunca yankilandi. Colin'in tam arkasinda durmustu, iki yaninda Hogwarts'tayken hep oldugu gibi iriyari ve serseri kilikli yardakçilari Crabbe ve Goyle vardi.

Malfoy, kalabaliga dogru, "Herkes siraya girsin!" diye bagirdi, "Harry Potter imzali fotograf dagitiyor!"

Harry öfkeyle, yumruklarim sikarak, "Hayir, dagitmiyorum," dedi. "Kes sesini, Malfoy."

Bütün gövdesi asagi yukari Crabbe'nin boynu kalinligindaki Colin, "Kiskaniyorsun, o kadar," dedi, sarki söyler gibi.

Avludakilerin yarisi dinledigi için artik haykirmasi gerekmeyen Malfoy, "Kiskanmak mi?" dedi. "Neyi? Ben basimi kaplayan pis bir yara izi istemiyorum, sag olun. Bana kalirsa, kafayi deldirmek insani özel yapmaz."

Crabbe ve Goyle aptal aptal kisniyorlardi.

"Sümüklüböcek ye, Malfoy," dedi Ron öfkeyle. Crabbe gülmeyi kesti ve koca yumruklarini tehdit edici bir sekilde birbirine sürtmeye basladi.

"Dikkat et, Weasley," diye dudak büktü Malfoy. "Basina dert açmak istemezsin, degil mi? Yoksa annecigin gelip seni yaka paça götürür." Tiz, insanin içine isleyen bir sesle, "Eger küçük bir hata daha islersen..." diye bagirdi.

Yakinlarda duran bir grup Slytherin besinci sinif ögrencisi buna yüksek sesle güldüler.

Malfoy, "Weasley imzali bir fotograf istiyor, Potter," diye aptal aptal gülümsedi. "Ailesinin o evinden daha çok para edebilir."

Ron, tam Büyülü seloteyp'li asasini çekmisti ki, Hermione Vampirlerle Seyahatler'i pat diye kapatti ve fisildadi: "Dikkat et!"

"Ne oluyor, neler oluyor?" Gilderoy Lockhart, turkuvaz cüppesi arkasinda dalgalanarak uzun adimlarla onlara dogru geliyordu. "Kim imzali fotograf dagitiyor?"

Harry konusmaya niyetlenirken, Lockhart omzuna kolunu ativerince vazgeçti. Pek neseli görünen Lockhart gürledi. "Sormamaliydim! Gene karsilastik, Harry!"

Lockhart'in yanma yapismis, küçük düsmenin utanciyla alev alev yanan Harry, Malfoy'un marifet yapmis gibi siritarak kalabaliga karistigini gördü.

"Gel bakalim, Mr Creevey," dedi Lockhart, Colin'e gülümseyerek. "Ikili bir portre, bundan âlâsi can sagligi, hem ikimiz de imzalayacagiz."

Colin el yordamiyla fotograf makinesini arandi ve arkalarinda çalan zil ögleden sonra derslerinin basladigini duyururken, onlarin resmini çekti.

Lockhart kalabaliga, "Hadi bakalim, yürüyün," diye seslendi ve kendisi de, keske iyi bir yok olma büyüsü bilseydim diye düsünen Harry yanina yapismis halde, satoya yürümeye Koyuldu.

Bir yan kapidan içeri girerlerken, Lockhart, baba edasiyla, "Bilge olana tek söz yeter, Harry," dedi. "Orada genç Creevey'yle sana siper oldum - benim de fotografimi çekince, okul arkadaslarin senin pek fazla ortaya çiktigini düsünmezdi..."

Harry'nin kekelemelerine hiç kulak vermeyen Lockhart, gözlerini dikmis onlara bakan ögrencilerin siralandigi bir koridor boyunca ve merdivenlerden yukari onu sürükledi.

"Sana sunu söyleyeyim ki, meslek hayatinin bu asamasinda imzali fotograf dagitmak akillica bir is degil -dogruyu söylemek gerekirse, biraz kendini begenmis görünürsün, Harry. Elbette bir gün benim gibi sen de nereye gitsen el altinda bir deste bulundurmak zorunda kalabilirsin ama," bir kikirti koyuverdi, "henüz o noktaya gelmedin sanirim."

Lockhart'in ders verecegi sinifa gelmislerdi, o da Harry'yi sonunda birakti. Harry cüppesini düzeltip sinifin en arkasinda bir siraya gitti, orada önüne Lockhart'in yedi kitabini birden yigin yapip dizdi ki, gerçek olanina bakmaktan kaçinabilsin.

Sinifin geri kalani samata yaparak içeri girdi. Ron ve Hermione, Harry'nin iki yanina oturdular.

Ron, "Yüzünde yumurta pisirilebilirdi," dedi. "Sen dua et te Creevey ile Ginny karsilasmasin, yoksa bir Harry Potter Hayranlari Kulübü kurarlar."

"Kes sesini," diye onu susturdu Harry. Hayatta en son ihtiyaci olan sey, Lockhart'in, "Harry Potter Hayranlari Kulübü" laflarini duymasiydi.

Bütün sinif oturunca, Lockhart yüksek sesle bogazini temizledi ve odaya sessizlik çöktü. Öne dogru uzandi, Neville Longbottom'in ifritlerle Geziler kitabini aldi, kapagindaki kendi göz kirpan portresini gösterecek sekilde tuttu.

"Ben" dedi, resmini isaret edip kendisi de göz kirparak, "Gilderloy Lockhart'im, Merlin Nisani, Üçüncü Sinif, Karanlik Sanatlar Savunma Birligi'nin Onur Üyesi ve bes kere üst üste Cadi Gündemi'nin En Büyüleyici Tebessüm Ödülü sahibi - ama bundan söz etmem ben. Ölüm Perisi Bandon'dan ona tebessüm- ederek kurtulmadim!"

Gülmelerini bekledi, birkaç kisi isteksizce gülümsedi.

"Görüyorum ki hepiniz kitaplarimi tam takim almissiniz - aferin. Bugün küçük bir testle baslariz diye düsündüm. Merak edecek bir sey yok - onlan ne kadar okudugunuzu, ne kadarini hazmettiginizi görmek için..."

Test kâgitlarini dagittiktan sonra yeniden sinifin ön tarafina döndü ve, "Otuz dakikaniz var," dedi. "Baslayin - simdi"

Harry kâgidina bakip sorulan okudu:

i. Gilderoy Lockhart'in en sevdigi renk nedir?

2. Gilderoy Lockhart'in gizli emeli nedir?

3. Sizce Gilderoy Lockhart'in bugüne kadarki en büyük basarisi nedir?

Böyle devam edip gidiyordu iste, üç sayfadan da fazla sürüyordu. En son soru suydu:

54. Gilderoy Lockhart'in dogum günü ne zaman ve ona verilecek ideal armagan ne olabilir?

Yarim saat sonra Lockhart kâgitlari topladi ve sinifin önünde onlara bir göz gezdirdi.

"Çik ok - hemen hemen hiçbiriniz benim en sevdigim rengin leylak rengi oldugunu hatirlamamis. Yeti'yle Geçen Yilda öyle söylüyorum. Bazilarinizin da Kurtadamlarla Yollarda'yi daha dikkatle okumasi gerekiyor -on ikinci bölümde ideal dogum günü armaganimin bütün sihir insanlari ile sihirden uzak olanlar arasinda uyum saglanmasi olacagini söylüyorum - ama Ogden'in Eski Ates Viskisi'nden büyük bir siseye de hayir demem dogrusu!"

Onlara yeniden çapkinca göz kirpti. Ron arak Lockhart'a yüzünde bir inanamamazlik ifadesiyle bakmaya baslamisti. Önde oturan Seamus Finnigan ve Dean Thomas, sessiz kahkahalarla sarsiliyorlardi. Öte yandan Hermione, Lockhart'i kendinden geçmis gibi dinliyordu, adi söylenince irkildi.

"... ama Miss Hermione Granger gizli emelimin dünyayi kötülükten kurtarmak ve kendi saç bakimi iksirleri setimi pazarlamak oldugunu biliyor - iyi kiz! Aslinda -" onun sinav kâgitlarina baka, "tam not! Miss Hermione Granger nerede?"

Hermione titreyen elini kaldirdi,

"Mükemmel!" diye agzi kulaklarinda tebessüm etti Lockhart. "Adeta mükemmel! Gryffindor için on puan! Ve simdi, isimize dönelim..."

Masasinin arkasina egildi ve büyük, kapakli bir kafesi alarak üstüne koydu.

"Simdi - sizi uyariyorum! Sizi büyücü takimina malum en berbat yaratiklara karsi uyarmak benim görevim. Kendinizi bu odada en pis korkularinizla karsi karsiya bulabilirsiniz. Bilin ki ben buradayken size hiçbir zarar gelmez. Sizden sadece sakin kalmanizi istiyorum."

Harry her seye ragmen kafese daha iyi bakmak için kitap yigininin yanindan egildi. Lockhart elini kapagin üstüne koydu. Dean ve Seamus artik gülmeyi kesmisti. Neville ise ön siradaki yerinde sinmis, oturuyordu.

Lockhart, alçak sesle, "Sizden çiglik atmamanizi istemeliyim," dedi. "Onlari tahrik edebilir."

Ve bütün sinif nefesini tutarken, Lockhart tek hamlede kapagi açti.

"Evet," dedi dramatik biçimde. "Taze yakalanmis Cormuall cinperileri."

Seamus Finnigan kendini tutamadi. Lockhart’in in bile dehset çigligi sayamayacagi bir kahkaha patlatti.

"Evet?" diye gülümsedi Lockhart ona.

"Eh, yani - pek de... tehlikeli sayilmazlar, degil mi?" diye kikirdadi Seamus.

Lockhart parmagini sinir bozucu bir sekilde sallayarak, "O kadar emin olma!" dedi. "Küçük keratalar seytan gibi numaraci olabilir!"

Cinperiler elektrik mavisiydi, boylari da yirmi santim kadardi. Sivri yüzleri vardi, sesleri ise öyle tizdi ki, insan bir sürü yarasanin tartismasini dinler gibi oluyordu. Kapak kalkar kalkmaz anlasilmaz bir seyler konusarak kendilerini oradan oraya atmaya basladilar. Parmakliklari zingirdatip, en yakinlarindakilere bakarak yüzlerini acayip sekillere soktular.

"Peki öyleyse," dedi Lockhart, yüksek sesle. "Bakalim onlarla nasil basa çikacaksiniz!" Sonra da kafesi açti.

Pandomimden farksizdi. Cinperiler roket gibi her yöne firladi gitti. Ikisi Neville'i kulaklarindan yakalayip havaya kaldirdi. Birkaçi dosdogru pencereden disari firlayip arka sirayi kirik cam parçalarina buladi. Geri kalani da, saldiran bir gergedandan daha etkin biçimde sinifi dagitmaya koyuldu. Mürekkep siselerini alip sinifin her yanina püskürttüler, kitaplarla kâgitlari parçaladilar, duvardaki resimleri yirttilar, çöp tenekesini tersyüz çevirdiler, çantalarla kitaplari yakalayip kirik camdan disari attilar. Birkaç dakika sonra ögrencilerin yansi siralarinin altina saklanmisti, Neville de tavandaki kollu avizeden sarkiyordu.

"Hadi bakalim, toplayin onlari, toplayin, sadece cinperi bunlar..." diye bagirdi Lockhart.

Kollarim sivadi, asasini çikardi ve bögürdü: "Peski-piksi Pesternomi!"

Hiç mi hiç faydasi olmadi. Cinperilerden biri Lockhart'in asasini alip onu da camdan disan atti. Lockhart yutkundu ve kendi masasinin altina girdi. Bir saniye sonra da kollu samdan bel verince düsen Neville'in altinda ezilmekten güç bela kurtuldu.Zil çaldi, herkes deli gibi çikisa kostu. Bunu izleyen görece sakinlikte Lockhart dogruldu, hemen hemen kapiya varmis olan Harry, Ron ve Hermione'yi gördü ve, "Eh, onlari yeniden kafese koymanizi siz üçünüzden isteyeyim," dedi. Yanlarindan geçti, kapiyi arkasindan çeki verdi.

Geri kalan cinperilerden biri kulagindan isirip canini acitinca, Ron, "Olup bitenlere inanabiliyor musunuz?" diye gürledi.

Hermione, "Bize birinci elden deneyim kazandirmak istiyor," dedi. Bir yandan da akillica bir Dondurma Büyüsü ile ayni anda iki ciperiyi hareketsiz hale getirip kafeslerine tikmisti.

"Birinci elden mi?" dedi Harry, ona dilini çikaran ve ulasamayacagi bir yere dans ederek kaçan bir cinperiyi tutmaya çalisirken. "Hermione, ne yaptigi konusunda zerrece fikri yoktu."

"Saçma," dedi Hermione. "Kitaplarini okudunuz -yaptigi bütün o sasirtici seylere baksaniza..."

"Yaptigim söyledigi," diye mirildandi Ron.

YEDINCI BÖLÜM

Bulanik'lar ve Miriltilar

Harry ondan sonraki birkaç günün pek çok dakikasini, Gilderoy Lockhart'in bir koridordan geldigini görünce sivisarak geçirdi. Colin Creevey'den kaçmak daha zordu, çünkü Harry'nin ders programini ezberlemise benziyordu. Anlasilan hayatta hiçbir sey Colin'e günde alti yedi kere, "Tamam mi, Harry?" deyip de, "Selam, Colin," cevabini almak kadar heyecan vermiyordu. Harry bu cevabi verdiginde sesi ne kadar öfkeli çikarsa çiksin...

Hedwig, o felaket araba kazasi yüzünden Harry'ye hâlâ kizgindi, Ron'un asasi da hâlâ dogru dürüst çalismiyordu. Hatta cuma sabahi Muska dersinde Ron'un elinden firlamis ve minicik yasli Profesör Flitwick'i tam iki gözünün ortasindan vurmustu. Vurdugu yerde de büyük, nabiz gibi atan yesil bir çiban meydana getirmisti. Yani söyle ya da böyle, Harry hafta sonuna ulasmis olmaktan memnundu. O, Ron ve Hermione cumartesi sabahi Hagrid'i ziyaret etmeyi tasarliyorlardi. Ama Harry, uyanmak istedigi saatten birkaç saat önce,

Gryffindor Quidditch takiminin kaptani Oliver Wood tarafindan sarsilarak uyandirildi.

Harry, uyku sersemi, "N'oluyo yav?" dedi.

"Quidditch antrenmani. Yürü hadi!"

Harry gözlerini kisarak pencereye bakti. Pembe ve altin rengi gökyüzünde ince bir sis asili kalmisti. Artik uyandigi için, kuslarin samatasi sirasinda nasil olup da uyudugunu anlayamiyordu.

"Oliver," dedi Harry, çatlak bir sesle, "gün henüz doguyor."

"Aynen öyle." Wood uzun boylu, saglam yapili bir altinci sinif ögrencisiydi. O anda da gözleri çilgin bir coskuyla yaniyordu. Cani gönülden, Yeni antrenman programimizin parçasi," dedi. "Hadi, süpürgeni yakala da gidelim. Öbür takimlarin hiçbiri antrenmana baslamadi, bu yila ilk baslayan biz olar

Harry esneyerek ve hafiften, bir gayret, yataktan kalkti, Quidditch cüppesini bulmaya çalisti.

"Afferin sana," dedi Wood. "On bes dakika sonra sahada bulusuruz."

Visne çürügü rengi takim cüppesini bulup üsümemek için de pelerinini sirtina alinca, Harry, Ron'a bir not yazip nereye gittigini açikladi. Sonra da Nimbus Iki Bin'i omzunda, döne döne inen merdivenden asagi, ortak salona indi. Portre deligine tam gelmisti ki, arkasinda bir tikirti duyuldu ve Colin Creevey telas içinde merdivenlerden indi. Fotograf makinesi boynunda çilgin gibi sallaniyordu, elinde simsiki bir sey tutuyordu.

"Merdivende birinin senin adini söyledigini duydum, Hariy! Bak burda ne var! Banyo ettirdim, sana göstermek istedim..."

Harry, Colin'in burnunun ucunda salladigi fotografa saskin saskin bakti.

Hareket eden, siyah beyaz bir Lockhart, Harry'nin kendi kolu oldugunu anladigi bir kolu çekistirip duruyordu. Fotograf benliginin iyi mücadele ettigini ve görüntüye girmek istemedigini memnuniyetle fark etti. Harry bakarken Lockhart pes etti ve soluk soluga kendini koyverip resmin beyaz kenarina dayandi. Colin hevesle, "Imzalayacak misin?" dedi.

Harry kararli sekilde, "Hayir," diye cevap verdi. Bir yandan da oda sahiden bos mu diye kontrol ediyordu. "Kusura bakma, Colin, acelem var - Quidditch antrenmani."

Portre deligine tirmanip çikti. "Vay canina! Beni de bekle! Daha önce hiç Quidditch maçi izlemedim!"

Colin de onan arkasindan delikten geçti. Harry hemen, "Gerçekten sikici olur," diye atildi ama, Colin onu dinlemedi bile. Yüzü heyecandan parliyordu.

Yani sira kosturarak, "Sen yüz yildir bir bina takinanda oynayan en genç oyuncusun, degil mi, Harry? degil mi? Harika olmalisin. Ben hiç uçmadim. Kolay in • . ,<in kendi süpürgen mi? En iyi cinsten mi?"

Harry bundan nasil kurtulacagini bilemiyordu. Gölgeli vardi sanki.

Collin soluk soluga, "Quidditch'i tam olarak anlamiyorum," dedi. "Dört top oldugu dogru mu? Iki tanesi uçup insanlari süpürgelerinden düsürmeye mi çalisiyor?"

Harry, cani sikkin, "Evet," dedi. Kadere riza göstermis, Quidditch'in zor kurallarini anlatmaya razi olmustu. "Onlara Bludger denir. Iki takimda da ikiser Vurucu vardir, Bludger'lan takimlarindan uzak tutmak için sopalar tasirlar. Gryffindor Vurucu'lari Fred ve George Weasley."

"Peki, öbür toplar neye yarar?" Colin, agzi açik, Harry'ye baktigi için merdivende birkaç basamak tekerlendi.

"Ee, Quaffle, yani büyük kirmizi top, sayi yapan toptur. Her takimdaki üç Kovalayici Quaffle'i birbirine atarak, sahanin ucundaki çemberlere sokmaya çaksirlar - sahanin ucunda, uzun direklerin ucuna takili çemberlere." "Peki, ya dördüncü top -"

"Iste o Altin Snitch. Çok küçüktür, çok hizlidir, yakalamasi da zordur. Ama Arayici'mn isi de budur zaten, çünkü Snitch yakalanmadan Quidditch maçi bitmez. Ve hangi takimin Arayicisi Snitch'i tutarsa, takimina fazladan yüz elli puan kazandirir."

Colin saygiyla, 'Ve Gryffindor Arayicisi sensin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry, satodan çikip çiglere bulanmis çimenligi geçmeye baslarlarken. "Bir de Tutucu vardir. Çemberleri savunur. Hepsi bu kadar iste."

Ama Colin kaygan çimenleri geçip Quidditch sahasina varana kadar Harry'yi soru yagmuruna tutmaktan vazgeçmedi. Harry onu ancak soyunma odalanna gelince basindan atabildi. Colin düdük gibi bir sesle arkasindan bagirdi: "Gidip iyi bir yer bulayim, Harry!" Sonra da kosarak tribünlere gitti.

Gryffindor takiminin geri kalani soyunma odasina gelmisti bile. Gerçekten uyanmis görünen tek kisi de Wood'du. Fred ve George Weasley, siskin gözler ve karmakarisik saçlarla, arkasindaki duvara dayanip içi geçiveriyormus gibi görünen dördüncü sinif ögrencisi Alicia Spinnet'in yaninda oturuyorlardi. Alicia gibi Kovalayici olan Katie Bell ve Angelina Johnson da onlarin karsisinda yan yana, esneyin duruyorlardi.

"Sükür geldin, Harry, nerde kaldin?" dedi Wood aceleyle. "Simdi, sahaya çikmadan önce sizinle çabucak konusmak istiyorum, çünkü bütün yazi yeni bir antrenman programi hazirlayarak geçirdim. Sanirim bu program her seyi degistirecek."

Wood'un elinde Quidditch sahasinin kocaman bir semasi vardi. Üzerine farkli renkte mürekkeplerle birçok çizgi, ok ve çarpi çizilmisti. Asasini çikardi, tahtaya vurdu, oklar sema üzerinde tirtil gibi kivranmaya basladi. Wood yeni taktikleri hakkinda konusmaya baslarken, Fred Weasley’nin basi dosdogru Alicia Spinner in omzuna düstü ve Fred horlamaya basladi.

Ilk tahtanin açiklanmasi yaklasik yirmi dakika aldi. Ama onun altinda da bir tahta vardi, onun alfanda da bir üçüncüsü. Wood hiç durma ian monoton bir sesle konusurken Harry iyice sersemlemisti.

En sonunda Wood, "Iste boy1 e," dedi ve Harry tam su anda satoda olsa kahvaltida neler yiyor olacagi seklindeki özlem dolu bir hayalden çekip aldi. "Anlasildi mi? Sorusu olan?"

Ziplayarak uyanan George, "Benim bir sorum var, Oliver," dedi. "Bunlari bize dün hepimiz uyanikken anlatamaz miydin?"

Bu sözler Wood'un hiç hosuna gitmedi. Gözlerinden simsekler çakarak hepsine bakti. "Size söylüyorum, beni iyice dinleyin. Quidditch Kupasi'ni geçen yil kazanmaliydik. En iyi takim biziz. Ama ne yazik ki, tamamen kontrolümüz disindaki olaylar yüzünden..." Harry oturdugu yerde suçlu suçlu kipirdandi. Geçen

yil son maçin yapildigi günde baygin halde hastane kanadinda yatiyordu. Böylece Gryffindor bir oyuncudan yoksun kalmis ve üç yüz yillik tarihlerinin en berbat yenilgisine ugramislardi.

Wood yeniden kendini kontrol edebilir hale gelene kadar bekledi. Besbelli son yenilgileri hâlâ ona istirap veriyordu.

"Bu yüzden de bu yil her zamankinden daha siki çalisiyoruz... Hadi bakalim, simdi gidip yeni kuramlarimizi uygulamaya koyalim!" diye haykirdi. Süpürgesini kavrayip önleri sira soyunma odasindan çikti. Takimi, bacaklar kaskati, esneye esneye onu izledi.

Soyunma odasinda o kadar uzun süre kalmislardi ki, günes bayagi yükselmisti. Ama sisten geriye kalanlar gene de stadyumdaki çimenlerin üzerinde asiliydi. Harry sahaya yürürken, tribünde oturan Ron ile Hermione'yi gördü.

Ron, inanamayarak, "Antrenman daha bitmedi mi?" diye sordu.

Harry, Ron ile Hermione'nin Büyük Salon'dan getirdikleri kizarmis ekmek ve marmelata hasetle bakarak, "Daha baslamadik ki," diye cevap verdi. "Wood bize yeni taktikler ögretiyor."

Süpürgesine binip ayaklarini hizla yere vurdu, havalandi. Serin sabah havasi yüzünü kamçiladi ve onu Wbod'un uzun konusmasindan çok daha etkin biçimde uyandirdi. Yeniden Quidditch sahasinda olmak harika bir duyguydu. Fred ve George'la yarisarak stadyumu son hizla firdolayi döndü.

Köseden hizla savrulurlarken, Fred, "O garip klik sesi de ne?" diye sordu.

Harry tribüne bakti. Colin en yukaridaki yerlerden birine oturmus, fotograf makinesini kaldirmis, art arda fotograf çekiyordu. Makinenin sesi issiz stadyumda garip sekilde birkaç kati büyüyordu.

Tiz bir sesle, "Buraya bak, Harry! Buraya bak!" diye feryat etti.

"O da kim?" dedi Fred.

Harry, "Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi. Ve hizini birden artirarak Colin'den mümkün oldugu kadar uzaga gitti.

Wood onlara dogru havada siyrilip gelirken, "Neler oluyor?" dedi. "O birinci sinif ögrencisi niye fotograf çekiyor? Hiç hosuma gitmedi bu. Yeni antrenman programimiz hakkinda bilgi almak isteyen bir Slytherin casusu olabilir."

Harry hemen atildi: "O, Gryffindor'dan."

George da, "Ayrica Slytherin'lerin casusa ihtiyaci yok, Oliver," dedi.

Wood, huysuz huysuz, "Niye böyle söylüyorsun ki?" diye sordu.

George parmagiyla isaret etti: çünkü bizzat kendileri burdalar da ondan."

Yesil cüppeli insanlar sahaya dogru yürüyorlardi, ellerinde süpürgeler vardi.

Wood öfkesinden tislarcasina, "Inanmiyorum!" dedi. "Ben sahayi bugün için ayirtmistim! Simdi icabina bakariz!"

Ok gibi asagi dogruldu, öfkelendigi için gereginden daha sert indi, birazcik sendeledi. Harry, Fred ve George ardindan gittiler.

Wood, Slytherin kaptanina, "Flint!” diye gürledi. "Bu bizim antrenman saatimiz! Özel olarak geldik! Simdi defolup gidebilirsiniz!"

Marcus Flint, Wood'dan da iriyariydi. Yüzünde ifritimsi bir kurnazlik ifadesiyle cevap verdi: “Hepimize yetecek kadar yer var, Wood."

Angelina, Alicia ve Katie de gelmislerdi Yüzleri Gryffindorlara dönük, hepsinin suratinda alayci bir siritmayla omuz omuza duran Slytherin takiminda ise kiz yoktu.

Wood, duydugu kizginlik yüzünden agzindan tükürükler saçarak, "Ama sahayi ben ayirttim!' dedi. "Ayirttim diyorum sana!"

"Ah," dedi Flint, "ama benim elimde de Profesör Snape'in özel olarak imzaladigi bir not var. Ben, Profesör S. Snape, yeni Arayicilarini çalistirma gereksinimi nedeniyle bugün Slytherin takimini Quidditch sahasinda çalisma izni veriyorum."

Akli dagilan Wood, "Yeni Arayici'niz mi var?" diye sordu. "Nerde?"

Ve önlerindeki alti iriyari kisinin arkasinda bir yedinci göründü. Solgun, sivri yüzünü bastan basa kaplayan övüngen gülümseyisle, daha küçük bir oglan: Draco Malfoy.

Fred, hosnutsuzlukla Malfoy'u süzerek, "Sen Lucius Malfoy'un oglu degil misin?" dedi.

Flint, "Draco'nun babasindan söz etmen ne garip," dedi. Bu arada, Slytherin takimi elemanlarinin yüzündeki siritis daha da genislemisti. "Dur, sana onun Slytherin takimina verdigi cömert armagani göstereyim."

Yedisi birden süpürgelerinin sopalarim uzattilar. Erken sabah günesinde Gryffindor oyuncularinin burunlari dibinde yedi tane piril piril cilalanmis, yepyeni sap ve yedi takim ince altin yazi belirdi: "Nimbus Iki Bin Bir"

Rint kayitsizca kendi süpürge sopasinin ucundan bir toz zerresini süpürerek, "En son model," diye ekledi. "Geçen ay çikti. Sanirim Nimbus Iki Bin dizisinden çok daha iyi. Eski Tertemiz'lere gelince," Tertemiz Bes süpürgelerine siki bikiya sarilmis Fred ve George'a pis pis güldü, "onlarla yerleri süpürür."

Gryffindor takimindan hiç kimse o anda söylenecek bir sey bulamadi. Malfoy öyle bir tebessüm ediyordu ki, soguk gözleri birer çizgi halini almisti.

"Bak sen," dedi Hint, "saha ihlali."

Ron ve Hermione neler oldugunu anlamak için çimenligi geçiyorlardi.

Ron, "Neler oluyor?" diye sordu Harry'ye. "Neden oynaniyorsunuz? Ya o burda ne yapiyor?”

Malfoy'a bakarak, Slytherin Quiddilch cüppesine bir anam vermeye çalisiyordu.

Malfoy, kendinden memnun bir edayla, "Ben yeni Slytherin Arayici'siyim, Weasley," dedi. "Herkes de

babamin takimimiza aldigi süpürgelere hayran hayran bakmakla mesguldü."

Ron önündeki yedi müthis süpürgeye agzi açik bakakaldi.

Malfoy sakin sakin, "Güzel, degil mi?" dedi. "Ama belki artik Gryffindor takiminin da biraz altin bulup yeni süpürge almasi gerekebilir. O Tertemiz Bes'leri piyangoya koyabilirsiniz. Müzelerin ilgisini çeker belki."

Slytherin takimi ulur gibi güldü.

Hermione, sert sert, "Hiç degilse," dedi, "Gryffindor takimindakilerin hiçbiri takima girmek için rüsvet vermek zorunda kalmadi. Onlar, sadece yetenekleriyle takima seçildi."

MaIfoy'un yüzündeki kendinden memnun ifade bir anda silindi.

ru kürürcesine, "Kimse senin fikrini sormadi, seni pis küçük Bulanik," dedi.

Harry hemen Malfoy'un çok kötü bir sey söyledigini anladi, çünkü bu laf agzindan çikar çikmaz bir kiyamettir koptu. Flint, Fred'le George'un onun üstüne atlamamalari için Malfoy'a siper olmak zorunda kaldi. Alicia, "Ne cüretle!" diye haykirdi. Ron, elini cüppesinin içine sokup asasini çikardi ve, "Bunun hesabini vereceksin, Malfoy!" diye bagirarak Flint'in kolunun altindan asasini büyük bir öfkeyle Malfoy'un yüzüne dogru uzatti.

Stadyumda büyük bir patlama sesi duyuldu, Ron'un asasinin ters tarafindan yesil bir isik fiskirdi, midesine vurdu ve onu siitüstü çimenlere yuvarladi.

Hermione tiz bir sesle, "Ron! Ron! Iyisin ya?" diye bagirdi.

Ron konusmak için agzini açti, ama agzindan tek kelime çikmadi. Onun yerine gürültüyle gegirdi, kucagina birkaç sümüklüböcek düstü.

Slytherin takimina gülmekten felç gelmisti sanki. Hint iki büklüm olmus, düsmemek için yeni süpürgesine dayaniyordu. Malfoy dört ayak üstü yere kapanmisti, yumruguyla topragi dövüyordu. Gryffindor takimi ise, gegirdikçe kocaman, piril piril sümüklüböcekler çikaran Ron'un çevresine toplanmisti. Kimse ona dokunmak istemiyordu.

Harry, Hermione'ye, "En iyisi onu Hagrid'e götürelim, en yakin orasi," dedi. Hermione cesurca basini salladi ve ikisi Ron'u kollarindan tutup ayaga kaldirdilar.

"Ne oldu, Harry? Ne oldu? Hasta mi? Ama sen onu iyilestirebilirsin, degil mi?" Colin yerinden kalkip kosmustu, simdi de, sahadan ayrilirlarken yanlari siradans edercesine yürüyordu. Ron derin derin içini çekti, önünden asagi daha fazla sümüklüböcek yuvarlandi.

Büyülenmis gibi bakan Colin, "Vaay!" dedi ve fotograf makinesini kaldirdi. "Onu kipirdatmadan tutabilir misin, Harry?"

Harry kizginlikla, "Çekil yolumdan, Colin!" dedi. Hermione'yle ikisi Ron'a destek olarak onu stadyumdan çikardilar, Orman'in kiyisina dogru okul arazisinden geçtiler.

Bekçinin kulübesi görününce, "Geldik sayilir, Ron," dedi Hermione. "Bir dakikada hiçbir seyin kalmaz... neredeyse ordayiz..."

Hagrid'in evine varmalarina alti yedi metre kalmisti ki, ön kapi açildi. Ama disari çikan Hdgrid degildi. Bugün en uçugundan leylak rengi cüppe giymis olan Gilderoy Lockhart'ti.

"Çabuk, suraya saklanin," diye fisildadi Harry, Ron'u yakinlardaki bir çalinin ardina çekerek. Biraz gönülsüz olsa da, Hermione de onlari izledi.

Lockhart, Hagrid'e yüksek sesle, "Ne yaptigini bilirsen, çok basit!" diyordu. "Yardim gerekirse, nerede oldugumu biliyorsun! Sana kitabimdan bir tane verecegim - simdiye kadar almamis olmana sasirdim. Bu gece bir tane imzalar, yollarim. Hadi bakalim, hosça kal!" Ve uzun adimlariyla satoya dogru yürüdü.

Harry, o gözden kaybolana kadar bekledi, sonra Ron'u çaliligin arkasindan çekip Hagrid'in ön kapisina götürdü. Telasla kapiyi çaldilar.

Hagrid hemen geldi, pek suratsizdi. Ama kimlerin geldigini görünce yüzü aydinlandi.

"Ne zaman geleceksiniz diye merak ediyordum -gelin, gelin içeri. Ben de Profesör Lockhart geri döndü sandim."

Harry ve Hermione, Ron'u esikten içeri, tek odali kulübeye geçirdiler. Bir kösede kocaman bir yatak vardi, ötekinde bir ates neseli neseli çatirdiyordu. Harry, Ron'u bir iskemleye oturturken durumu çabucak açikladi, ama Hagrid hiç de kaygilanmis görünmedi.

Güler yüzle, "Girecegine çiksin daha iyi," dedi, onun önüne büyük bakir bir legen çekti. "Hepsini çikar bakalim, Ron."

Hermione, legenin üzerine egilen Ron'a endiseyle bakarak, "Sanirim durmasini beklemekten baska çare yok," dedi. "Bu lanetin tutmasi en iyi kosullarda bile zordur, ama kirik bir asayla olunca..."

Hagrid hamarat hamarat dolasip onlara çay yapiyordu. Zagan Fang, Harry'yi salyalara bogmakla mesguldü.

Harry, Fang'in kulaklarini kasiyarak, "Lockhart senden ne istiyordu, Hagrid?" diye sordu.

"Bana kuyudan varek çikarma nasihati veriyordu," diye homurdandi Hagrid. Iyice firçalanmis masasinin üstündeki yarisi yolunmus horozu kaldirdi, çaydanligi koydu. "Sanki bilmezmisim gibi. Kovaladigi bir Ölüm Perisi'ni anlatip duruyor. Tek kelimesi dogruysa, çaydanligimi yerim."

Hagrid'in bir Hogwarts hocasini elestirmesi ondan öyle beklenmez bir seydi ki, Harry saskinlikla bakakaldi. Ancak Hermione, her zamankinden daha tiz bir sesle, "Bence biraz haksizlik ediyorsun," dedi. "Profesör Dumbledore onun bu is için en iyi adam oldugunu düsündü besbelli..."

"En iyi degil, tek adam," diye cevap verdi Hagrid. Onlara bir tabak melas sekerlemesi ikram etti. Ron ise legenine dogru ögürüp duruyordu. "Tek derken ciddiyim. Karanlik Sanatlar dersi için birini bulmak gitgide zorlasiyor. Anliyorsunuz ya, insanlar bu ise girmeye pek hevesli degil. Ugursuz oldugunu düsünmeye basladilar. Bir süredir pek fazla dayanan çikmadi. Söyleyin bakalim," dedi Hagrid, basiyla Ron'u isaret ederek, "kimi lanetlemeye çalisiyordu?"

"Malfoy, Hermione'ye bir sey dedi. Çok kötü bir sey olmali, çünkü herkesin akli basindan gitti."

Ron, solgun ve ter içinde, masanin üstünden göründü. Boguk bir sesle, "Kötüydü ama," dedi. "Malfoy

ona 'Bulanik' dedi, Hagrid -"

Yeni bir sümüklüböcek dalgasi görününce yeniden basini egip kayboldu. Hagrid fena halde kizmis görünüyordu.

Hermione'ye dönüp hirlarcasina, "Diyemez!" dedi.

"Dedi iste. Ama ben de ne anlama geldigini bilmiyorum. Çok kaba bir sey oldugunu biliyorum, tabii..."

Ron, yeniden kafasini kaldirip, "Yapabilecegi en büyük hakaretti," diye uludu. "Bulanik, dogustan Muggle olan -yani sihirle ilgisi olmayan anne babadan biri için kullanilan bir isim, sahiden pis bir sey. Bazi büyücüler -Malfoy'un ailesi gibi- insanlarin safkan dedigi sey olduklari için herkesten iyi olduklarini saniyorlar." Küçük bir gegirti çikardi, bir tanecik sümüklüböcek önüne tuttugu eline düstü. Onu legene atip devam etti: "Yani, geri kalanlarimiz bunun hiçbir sey ifade etmedigini biliyor. Neville Longbottom'a baksaniza safkan ama bir kazani yerine oturtmaktan aciz."

Hagrid gururla, "Üstelik de kimse Hermione'mizin yapamayacagi bir büyü icat etmedi daha," dedi. Hermione parlak morumsu kirmizi renge büründü.

Ron, titreyen eliyle ter içindeki alnini sildi. "Birine bunu söylemek, igrenç. Kirli kan, anliyorsunuz ya. Siradan kan. Çilginlik bu. Zaten bugünlerde büyücülerin çogu yarim kan. Muggle'larla evlenmesek soyumuz kururdu."

Gene gegirdi ve gözden kayboldu.

Hagrid, legene çarpan sümüklüböceklerin takirtisini bastiran bir sesle, "Eh, onu lanetlemeye çalistigin için sana kabahat bulmuyorum, Ron," dedi. "Ama belki de asanin ters teptigi isabet olmustur. Bence oglunu lanetlemis olsan Lucius Malfoy dosdogru okula gelirdi. Hiç degilse basin belaya girmemis."

Harry, agzindan sümüklüböcekler bosalmasindan daha büyük belanin ne olacagini soracakti, ama soramadi. Hagrid'in melas sekerlemesi çenelerini birbirine yapistirmisti.

Hagrid, birden aklina bir sey gelmis gibi, "Harry," dedi, "sana da sorulacak hesabim var. Duydum ki, imzali fotograflar dagitiyormussun. Niye bende yok?"

Akli basindan giden Harry, dislerini zorlayarak açti.

Hiddetle, "Imzali fotograf falan dagitmiyorum ben," dedi. "Eger Lockhart hâlâ bunu söylüyorsa -"

Derken, Hagrid'in güldügünü gördü.

Hagrid güler yüzle Harry'nin sirtina vurup onu yüzüstü masaya çakarak, "Saka ediyordum," dedi. "Aslinda yapmadigini biliyorum. Lockhart'a buna ihtiyacin olmadigini söyledim. Hiç çaba harcamadan ondan meshur oldugunu söyledim."

Harry dogrulup çenesini ovusturarak, "Bahse girerim bundan hiç hoslanmamistir," dedi.

Hagrid'in gözleri parladi. "Hoslandigim sanmam. Sonra da ona kitaplarindan hiçbirini okumadigimi söyledim, gitmeye karar verdi. Melas sekerlemesi ister misin, Ron?" diye sordu, yeniden ortaya çikan Ron'a.

"Yok, sagol," dedi Ron, halsiz halsiz. "Riske girmesem iyi olur."

Harry ile Hermione çaylarini bitirince de Hagrid, "Gelin," dedi, "bakin ne yetistiriyorum ben."

Hagrid'in evinin arkasindaki küçük sebze tarhinda bir düzine balkabagi vardi. Harry'nin o güne kadar gördügü en büyük balkabaklari. Her biri, iri bir kaya boyundaydi.

Hagrid, hayatindan memnun bir edayla, "Durumlari iyi, degil mi?" dedi. "Cadilar Bayrami söleni için... o vakte kadar yeterince büyümüs olurlar."

Harry, "Neyle büyüttün onlari?" diye sordu.

Hagrid, yalniz olup olmadiklarini kontrol etmek için omzunun üstünden geriye bakti.

"Eh, onlara - anlarsin - birazcik yardim ettim."

Harry, Hagrid'in çiçekli pembe semsiyesinin kulübenin arka duvarina dayali oldugunu gördü. Daha önce de bu semsiyeyi göründügünden farkli bir sey sanmasina yol açacak seyler olmustu. Aslinda, Hagrid'in eski okul asasinin bunun içinde sakli oldugu yolunda güçlü bir kuskusu vardi. Hagrid'in sihirden yararlanmamasi gerekiyordu. Üçüncü siniftayken Hogwarts'tan atilmisti, ama Harry niye oldugunu ögrenememisti bir türlü -bu konu açilir açilmaz Hagrid'in yüksek sesle bogazini temizleyecegi tutar ve konu kapatilana kadar esrarengiz bir sekilde sagir kalirdi.

"Bir Büyütme Büyüsü, sanirim," dedi Hermione. Hem onaylamaz, hem de eglenir gibi bir hali vardi. "Eh, dogrusu iyi is yapmissin."

Hagrid, Ron'a dogru basini sallayarak, "Küçük kiz kardesin de böyle söylüyordu," dedi. "Daha dün gördüm onu." Hagrid, sakalini oynatarak yan yan Harrye bakti. "Okul arazisini dolasiyormus, öyle dedi, ama bana kalirsa evimde birine rastlamayi umuyordu." Harry'ye göz kirpti. "Bana sorarsan o da hayir demezdi, yani imzali bir..."

"Kes sesini," dedi Harry. Ron bir kahkaha patlatti, yer sümüklüböcek içinde kaldi.

Hagrid, "Dikkat et!" diye bagirarak, Ron'u kiymetli balkabaklarinin uzagina çekti.

Yemek vakti neredeyse gelmisti, Harry ise safaktan beri sadece birazcik melas sekerlemesi atmisti agzina. Yemek yemek için okula gitmek istiyordu. Hagrid'le vedalasip yukari, satoya dogru yürüdüler. Ron arada bir hiçkiriyordu, ama sadece iki pek küçük sümüklüböcek çikartti.

Serin Giris Salonu'na henüz adim atmislardi ki, bir sos duyuldu: "Iste oradasiniz, Potter, Weasley." Profesör McGonagall hasin bir edayla onlara dogru yürüyordu. "Ikiniz de cezalarinizi bu aksam çekeceksiniz."

Ron endise içinde gegirmesini engelleyerek, "Ne yapacagiz, Profesör?" diye sordu.

"Sen, Mr Filch'le birlikte ödül odasindaki gümüsleri parlatacaksin. Sihir falan istemem, Weasley - alninin teriyle."

Ron yutkundu. Okulun hademesi Argus Filch'ten bütün ögrenciler nefret ederdi.

"Ve sen, Potter, Profesör Lockhart'in, hayranlarinin mektuplarina cevap vermesine yardimci olacaksin."

Harry umutsuzluk içinde, "Ah hayir!" dedi. "Ben de gidip ödül odasinda çalisamaz miyim?"

Profesör McGonagall kaslarini kaldirarak, "Elbette hayir," dedi. "Profesör Lockhart özellikle seni istedi. Tam saat sekizde, ikinize de söylüyorum."

Harry ve Ron, derin üzüntüler içinde yorgun argin Büyük Salon'a yürüdüler. Hermione, yüzünde bir eh-siz-de-okulun-kurallarina-karsi-geldiniz-ama. bakisiyla arkalarindan geliyordu. Harry etli böreginden sandigi kadar hoslanmadi. O da, Ron da, esas zor cezanin kendisininki oldugunu düsünüyordu.

Ron, dertli dertli, "Filch beni bütün gece orada tuta-çak," dedi. "Sihir yok ha! O odada yüz kupa olmali. Ben Muggle usulü temizlikten anlamam ki."

Harry, aci aci, "Istedigin an degisirim," diye cevap verdi. "Ben Dursley'lerin yaninda sik sik antrenman yaptim. Lockhart hayranlarinin mektuplarina cevap vermek ha... o adam bir kâbus..."

Cumartesi ögleden sonrasi eriyip gitti sanki. Aradan hiç vakit geçmemis gibiydi ama, birden saat sekize bes var oldu. Harry ikinci kat koridorunda ayaklarim sürüyerek Lockhart'in odasina dogru yola koyuldu. Dislerini sikip kapiyi çaldi.

Kapi hemen açildi. Lockhart tebessümler içinde asagi, ona bakti.

"Ah, iste haylaz geldi," dedi. "Içeri gir, Harry, içeri gir."

Birçok mumun isiginda duvarlarda Lockhart'in sayisiz çerçeveli fotografi piril piril parliyordu. Hatta birkaç tanesini imzalamisti bile. Masasinin üzerinde de büyük bir yigin duruyordu.

Lockhart, Harry'ye, sanki bu büyük bir lütufmus gibi, "O zarflarin adreslerini yazabilirsin!" dedi. "Birincisi, Gladys Gudgeon'a, Tanri onu korusun - muazzam bir hayranimdir."

Dakikalar salyangoz gibi geçti. Harry birakti, Lockhart'in sesi dalga gibi asip üstünden geçsin. Arada bir, "Himmm", "Dogru" ve "Evet" dedi, o kadar. Bazer. de kulagina söyle cümleler çaliniyordu: "Ün, gelgeç gönüllü bir dosttur, Harry" ya da "Söhretin sagi solu belli olmaz, unutma bunu."

Mumlar yanip küçüldü, isigin, Harry'yi gözleyen hareketli Lockhart yüzleri üzerinde dans etmesine yol açtilar. Harry yorgun elini ona bininci zarfmis gibi gelen zarfin üzerinde gezdirip, Veronica Smethley'nin adresini yazdi. Artik gitme vakti yaklasmis olmali, diye düsündü perisan halde, n'olur gitme vakti yaklasmis olsun...

Ve birden bir sey duydu - ölen mumlarin damlamasindan ve Lockhart'in hayranlari hakkindaki gevezeliginden farkli bir sey.

Bir sesti, insanin iligini kemigini donduran bir ses. Soluk kesici, buz gibi soguk bir zehir içeren bir ses.

"Gel... gel bana... deseyim seni... parçalayayim seni... öldüreyim seni..."

Harry havaya kadar siçradi, Veronica Smethley'nin sokaginin adinin üstünde leylak rengi büyük bir leke peydahlandi.

"Ne?" dedi yüksek sesle.

"Biliyorum!" dedi Lockhart. "En iyi satanlar listesinin tepesinde tam alti ay! Bütün rekorlari kirdi!" Harry çildirmis gibi, "Hayir," diyebildi. "O ses!" "Efendim?" Lockhart, sasirmis görünüyordu. "Ne sesi?”

“O ses dedi ki - duymadiniz mi?" Lockhart büyük bir hayretle Harry'ye bakiyordu. "Ne diyorsun sen, Harry? Belki de uykun geldi, ha? Vay canina - su saate bak! Hemen hemen dört saat olmus! Buna dünyada inanmazdim - zaman uçtu gitti, degil mi?"

Harry cevap vermedi. Sesi yeniden duymak için kulaklarini dört açmisti, ama Lockhart'in, her ceza aldiginda böyle bir ikram beklememesi gerektigini söyleyen sesinden baska ses yoktu. Kendini iyice afallamis hisseden Harry odadan çikti.

Saat o kadar geç olmustu ki, Gryffindor ortak salonu neredeyse bosalmisti. Harry dosdogru yatakhaneye gitti. Ron henüz gelmemisti. Pijamalarini giydi, yataga yatti ve bekledi. Yarim saat sonra sag kolunu ovalayan Ron geldi, kararmis odaya agir bir cila kokusu da tasimisti.

Yataga çökerek, "Kaslarimin hepsi tutuldu," diye inledi. "Tatmin olana kadar tam on dört kere o Quidditch Kupasi'ni bana parlattirdi. Sonra bir sümüklüböcek saldirisina daha ugradim, hem de Okula Hizmetler Özel Ödülü'nün üstüne bosaldi. Sümüklerini silmek asirlar aldi... Lockhart nasil gitti?"

Neville, Dean ve Seamus'i uyandirmak istemeyen Harry, yavas sesle Ron'a tami tamina neler duydugunu söyledi.

Ron, "Ve Lockhart duymadigini söyledi, öyle mi?" diye sordu. Harry ay isiginda onun kaslarini çattigini görebiliyordu. "Yalan mi söylüyordu dersin? Ama anlamiyorum - görünmez olan biri bile kapiyi açmak zorunda kalirdi."

"Biliyorum," dedi Harry, dört direkli yatagina yaslanip tepesindeki tenteye bakarak. "Ben de anlamiyorum."

SEKIZINCI BOLUM

Ölüm Günü Partisi

Ekim ayi geldi, okul arazisiyle satonun üzerini nemli bir sogukla örttü. Ögretmenler ve ögrenciler arasindaki ani bir soguk alginligi salgini }tizünden Yönetici Madam Pomfrey'in isi basindan as çindi. Yaptigi Biberli Iksir hemen etkisini gösteriyordu, ama iksiri içen kisi ondan sonra saatlerce kulaklarindan dumanlar çikarak dolasiyordu. Percy, halsiz görünen Ginny Weasley'yi bu iksirden almaya zorlamisti. Capcanli kizil saçlarinin altindan yükselen buhar, bütün kafasinin alev aldigi izlenimini uyandiriyordu.

Günlerce sato pencerelerinde kursun büyüklügünde yagmur damlalari trampet çaldi. Gölün su dikeyi yükseldi, çiçek tarhlari çamurlu derelere döndü, Hagid'in balkabaklari sisti, bahçedeki sundurmalarla ayni boya geldiler. Ne var ki Oliver Wood'un düzenli antrenman yapma konusundaki coskusu azalmamisti. Iste Harrynin Cadilar Bayramindan birkaç gün önceki firtinali bir cumartesi ögleden sonrasi, sirilsiklam islanmis ve her tarafi çamur içinde Gryffindor Kulesi'ne dönmesinin nedeni de buydu.

Yagmur ve rüzgâr hesaba katilmasa bile, mutlu bir antrenman sayilmazdi. Sytherin takimini izleyerek casusluk yapan Fred ve George, yeni Nimbus Iki Bin Bir süpürgelerin hizini gözleriyle görmüslerdi. Slytherin takiminin havada jet gibi uçan yedi yesilimsi lekeden baska bir sey olmadigini söylediler.

Harry issiz koridorda sap sup yürürken kendisi kadar dalgin görünen birine rastladi. Gryffindor Kulesi'nin hayaleti Neredeyse Kafasiz Nick, mutsuzluk içinde bir pencereden disari bakarak kendi kendine söyleniyordu. "... istenilen özelliklere uymuyormus... bir santimcik daha olaydi..."

"Selam, Nick," dedi Harry.

Irkilip geri dönen Nere'deyse Kafasiz Nick, "Selam, selam," dedi. Uzun dalgali saçlarina fiyakali, tüylü bir sapka takmisti, sert ve yuvarlak yakasi olan bir tunik giymisti. Böylece neredeyle yerinden kopmus olan boynunu gözlerden uzak tutuyordu. Sis kadar solgundu ve Harry onun içinden öbür tarafi, disaridaki karanlik gökyüzünü ve sel halinde bosanan yagmuru görebiliyordu.

"Canin sikkin görünüyor, genç Potter," dedi Nick, konusurken seffaf bir mektubu katlayip yeleginin cebine koyarak.

"Senin de."

"Ah," Neredeyse Kafasiz Nick zarif bir edayla elini salladi, "önemli bir sorun degil.. Aslinda gerçekten katilmayi da istiyor degilim... basvurayim dedim ama, besbelli “Istenilen özelliklere uymuyormusum."

Aldirmaz havasina ragmen, yüzünde çok aci bir ifade vardi.

Birden, "Ama sanirsin ki..." diye patladi, mektubu yeniden yerinden çikartarak, "boynuna kör bir baltayla kirk bes kere vurulmasinin Kafasizlar Avi'na katilacak bir özellik sagladigini sanirsin, degil mi?"

"Ah - evet," dedi Harry. Besbelli onaylamasi gerekiyordu.

"Yani, bu isin çabucak ve tertemiz olmasini kimse benden fazla isteyemez. Keske öyle olsa, kafam da dogru dürüst kopsaymis. Yani, böylece hem aci çekmekten kurtulurdum, hem de herkesin alayindan. Ne var ki..." Neredeyse Kafasiz Nick mektubu silkeleyerek açti ve hiddetle okudu.

"Biz yalnizca kafalari bedenlerinden ayrilmis avcilari kabul edebiliyoruz. Aksi halde üyelerin At Sirtinda Kafa Atip Tutmak ve Kafa Polosu gibi av etkinliklerine katilmalarinin imkânsiz olacagini siz de takdir edersiniz. Bu yüzden de, büyük bir üzüntüyle, istenilen özelliklere uymadiginizi size bildirmek durumundayim. En iyi dileklerimle, Sir Patrick Delaney Podmore."

Neredeyse Kafasiz Nick öfkeden köpürerek mektubu cebine tikistirdi.

"Kafami sadece bir santim deriyle bir parça kas yerinde tutuyor, Harry! Çogu kisi bunu pekâlâ da kafasiz sayar ama hayir, Sir Kafasi Usulünce Koparilmis Podmore'a bu yetmiyor."

Neredeyse Kafasiz Nick derin derin birkaç kez nefes aldi, sonra daha sakin bir sesle, "Evet," dedi, "seni rahatsiz eden sey neymis bakalim? Elimden bir sey gelir mi?"

"Hayir. Tabii nereden yedi tane bedava Nimbus Iki Bin Bir bulacagimizi biliyorsaniz, o baska. Slyth..."

Harry'nin cümlesinin geri kalani, ayak bilekleri hizasindan gelen tiz mi tiz bir miyavlamada kayboldu gitti. Gözlerini asagi çevirince kendini bir çift lamba misali sari göze bakarken buldu. Mrs Norris'ti, hademe

Argus Filch'in, ögrencilere karsi sonu gelmez savasinda vekili olarak kullandigi bir deri bir kemik gri kedi.

Nick hemen, "Burdan gitsen iyi olur, Harry," dedi. "Filch iyi bir gününde degil. Grip olmus, üçüncü siniftan birileri de kazayla bes numarali mahzenin tavanina kurbaga beyni sivamis. Bütün sabah onu temizledi ve simdi de seni burada her yana çamur saçarken görürse..."

"Tamam,' dedi Harry, gerileyip Mrs Norris'in suçlayici bakicindan uzaklasmaya çalisti, ama yeterince hizli davranamamisti. Onu igrenç kedisine bagliyora benzeyen esrarengiz bir güçle o noktaya çekilen Argus Filch, Harry'nin sag tarafindaki bir duvar örtüsünün içinden aniden belirdi. Deli gibi, kurallari ihlal eden kisiyi ariyordu. Basina kalin bir ekose esarp sarmisti, burnu ise her zamankinden daha da mordu.

"Pislik!" diye haykirdi. Harry'nin Quidditch cüppesinden damlamis çamurlu gölcüge isaret ederken çenesi titriyordu, gözleri korku verecek sekilde yerinden ugramisti. "Her yer karman çorman, her yer les gibi! Artik yeter, yeter diyorum! Arkamdan gel, Potter!"

Harry'cik, Neredeyle Kafasiz Nick'e umutsuzca el sallyarak Filch'in ardindan asagi indi. Böylece de yerdeki çamurlu ayak izi sayisini iki katina çikardi.

Harry daha önce Filch'in odasina hiç girmemisti. Burasi, çogu ögrencinin girmekten kaçindigi bir yerdi. Oda pis ve kasvetliydi, penceresizdi, alçak tavandan sarkan tek bir petrol lambasiyla aydinlaniyordu Içeri hatif bir balik tava kokusu sinmis gibiydi. Duvarlarin önünde tahta dosya dolaplari vardi. Harry, üstlerindeki etiketlerden, onlarin Filch'in simdiye kadar cezalandirmis oldugu her ögrenci hakkindaki ayrintilari içerdiklerini anladi. Fred ve George'un kendilerine ait koca bir çekmeceleri vardi. Filch'in masasinin arkasindaki duvarda iyice parlatilmis bir zincir ve pranga koleksiyonu asiliydi. Onun, ögrencileri bileklerinden tavana asmasina izin versin diye Dumbledore'a hep yalvardigini herkes bilirdi.

Filch, masasindaki tüy kutusundan bir tüy kalem yakaladi ve etrafta parsömen aranmaya basladi.

"Gübre," diye mirildandi öfkeyle, "dumani tüten ejderha pisligi... kur Daga beyni... siçan bagirsagi... artik yeter... ibret olsun diye... form nerde... evet..."

Masasinin çekmecesinden kocaman bir parsömen tomari çikardi, koca kara tüy kalemini mürekkep hokkasina batirarak tomari önünde açti.

"Adi... Harry Potter. Suçu..."

"Bir parçacik çamur, hepsi o!" dedi Harry.

"Senin için bir parça çamur, beyim, ama benim için fazladan bir saat yerleri ovmak demek!" diye bagirdi

Filch. Siskin burnunun ucunda bir damla, hiç de hos olmayan bir sekilde titresiyordu. "Suçu... satoyu kirletmek... verilen hüküm..."

Akan burnuna dokunan Filch, solugunu tutmus, hükmünün okunmasini bekleyen Harry'ye pis pis bakti.

Ama tam Filch tüy kalemini indirirken, odasinin tavaninda muazzam bir KÜT! sesi duyuldu, petrol lambasi zangirdadi.

"PEEVES!" diye haykirdi Filch, bir öfke kriziyle tüy kalemini savurdu. "Bu sefer yaktim çirani, elimden kurtulamazsin!"

Ve dönüp Harry'ye bir bakis bile atmadan, Filch odadan paytak paytak kosarak çikti, Mrs Norris de onun yani sira simsek gibi gidiyordu.

Peeves okulun hortlagiydi, havada dolasan cinsten siritkan bir tehditti. Kargasa ve mutsuzluga yol açmak için yasardi. Harry, Peeves'i pek sevmezdi ama, zamanlamasi için ona sükran duymaktan kendini alamadi. Peeves her ne yaptiysa (ki, sese bakilirsa, bu sefer büyük bir seyin hakkindan gelmisti) Filch'in dikkatini Harry'nin üstünden çeker diye umuyordu.

Belki de Filch'in geri dönüsünü beklemesi gerektigini düsünerek, Harry masanin yanindaki güve yenikli koltuga çöktü. Masada, onun yari yariya tamamlanmis formundan baska tek bir sey vardi: Üzerinde gümüsi yazilar olan kocaman, parlak, mor bir zarf. Filch geri dönüyor mu diye çabucak kapiya bir göz atarak zarfi aldi ve okudu.

SÎPSAK BÜYÜ

Mektupla Kurs

Yeni Baslayanlar Için

Meraka kapilan Harry zarfi açti ve içindeki parsömen desteyi çikardi. Ön tarafinda, gene kivir kivir gümüsi yaziyla söyle diyordu:

Modern sihrin dünyasinda kendinizi geride kalmis gibi mi hissediyorsunuz? Basit büyüyü bile yapamadiginiz için kendinizi mazeret uydururken mi buluyorsunuz? Asanizla yaptiginiz keder verici marifetler hiç alay konusu olmaniza yol açti mi?

Bir çare var!

Sipsak Büyü yepyeni, hata yapmayan, çabuk sonuç alan, kolay ögreten bir kurstur. Yüzlerce cadiyla büyücü, Sipsak Büyü metodundan yararlanmistir!

Topsham'h Madam Z. Nettles söyle diyor: "Büyülü sözleri bir türlü hatirlayamiyordum, iksirlerim de bir aile sakasi halini almisti! Simdi, bir Sipsak Büyü kursunun ardindan, partilerde ilgi merkezi ben oluyorum ve dostlar, Kivilcim Solüsyonumun reçetesini onlara vereyim diye bana yalvariyorlar!"

Didsbury'den büyücü D. f. Picd söyle diyor: "Eskiden karini benim zayif büyülerime burun kivirirdi, ama sizin müthis Sipsak Büyü kursunuza basladiktan bir ay sonra, onu bir Tibet öküzüne çevirdim! Tesekkürler, Sipsak Büyü!"

Meraka kapilan Harry, zarfin içindekilerin geri kalanini da karistirdi. Filch neden bir Sipsak Büyü istemis olsundu ki? Yoksa bu onun gerçek bir büyücü olmadigi anlamina mi geliyordu? Harry tam "Birinci Ders: Asanizi Tutmak (Bazi Faydali Ipuçlari’ni okuyordu ki, disaridan ayagini sürüyen birinin geldigini duyunca Filch'in döndügünü anladi. Parsömenleri zarfin içine tikan Harry, tam kapi açilirken onu gerisin geri masanin üstüne birakti.

Filch zafere ulasmis görünüyordu.

Mrs Norris'e, agzi kulaklarinda, "O kaybolan dolap son derece degerliydi!" diyordu. "Bu sefer Peeves'i buradan sürdürecegiz, görürsün, sekerim."

Bakislari Harry'ye takildi, sonra da Sipsak Büyü zarfina. Harry, zarfin baslangiçtaki yerinden yarim metre kadar uzakta durdugunu fark etti ama, is isten geçmisti.

Filch'in solgun yüzü tugla kirmizisina dönüstü. Harry kendini deprem dalgasi boyunda bir öfke krizine hazirladi. Filch aksayarak masasinin öbür ucuna gitti, zarfi aldi ve bir çekmeceye atti.

"Aldin mi... okudun mu?" diye kekeledi.

"Hayir," diye yalani kivirdi Harry hemen.

Filch, bogumlari sismis ellerini ovusturuyordu.

"Okudugunu düsünseydim, benim özel... aslinda benim oldugundan degil... bir dostun ricasi... böyle olsa bile... ancak..."

Hany dehsete kapilmis, ona bakiyordu. Filch gözüne hiç bu kadar deli görünmemisti. Gözleri yerinden firlamisti, gevsek ve sarkik yanaklarindan birine bir tik musallat olmustu, ekose esarbin da faydasini göremiyordu.

"Madem öyle... git... tek kelime söyleme... o degil ya... ama okumadinsa eger... git simdi, Peeves'in raporunu yazmam gerek... git..."

Sansina hayret eden Harry odadan ok gibi firladi, koridoru geçti ve yukari çikti. Filch'in odasindan ceza yemeden çikmak bir tür okul rekoruydu herhalde.

"Harry! Harry! Ise yaradi mi?"

Neredeyse Kafasiz Nick, bir siniftan çikip kayarcasina geldi. Harry onun arkasinda büyük bir siyah ve altin rengi dolabin enkazini görüyordu. Çok yüksekten düsmüs gibiydi.

Nick hevesle, "Peeves'i tam Filch'in odasinin üstünde yere çarpsin diye ikna ettim," dedi. "Dikkatini çeler diye düsündüm..."

Harry sükranla, "Sen miydin o?" diye sordu. "Evet, ise yaradi, ceza bile almadim. Tesekkürler, Nick!"

Birlikte koridorda yürümeye koyuldular. Harry, Neredeyse Kafasiz Nick'in, Sir Patrick'in ret mektubunu hâlâ elinde tuttugunu fark etti.

"Keske Kafasizlar Avi konusunda senin için yapabilecegim bir sey olsa," dedi.

Neredeyse Kafasiz Nick birden oldugu yerde durdu, Harry de dosdogru onun içinden geçti. Keske geçmeseydim diye düsündü. Buz gibi bir dusa girmekten farksizdi.

Nick heyecanla, "Ama benim için yapabilecegin bir sey var," dedi. "Harry - çok fazla sey mi istemis olurum yoksa - ama hayir, istemezdin..."

"Ne ama?"

"Eh iste, bu Cadilar Bayrami benim bes yüzüncü ölüm günüm," dedi Neredeyse Kafasiz Nick, dikleserek ve vakur bir görünüm takinarak.

"Ah," dedi Harry. Üzgün mü, yoksa mutlu mu görünmesi gerektiginden emin degildi. 'Tamam."

"Genis zindanlardan birinde parti veriyorum. Ülkenin her yanindan dostlar gelecek. Sen katilabilirsen benim için öyle bir seref olur ki. Mr Weasley ile Miss Granger'in da basimin üstünde yeri var, tabii - ama siz herhalde sölene gideceksiniz." Endiseyle bekliyordu.

"Hayir," dedi Harry hemen, "gelirim..."

"Aziz dostum! Harry Potter benim Ölüm Günü Parti'mde. Ve," durakladi, çok heyecanli görünüyordu. "Sir Patrick'e beni ne kadar korkutucu ve etkileyici buldugundan söz edebilir misin acaba?"

'Ta... tabii," dedi Harry.

Neredeyse Kafasiz Nick, agzi kulaklarinda ona bakti.

Harry nihayet üstünü degistirip ortak salonda onunla Ron'a katilinca, Hermione hevesle, "Bir Ölüm Günü Partisi, ha?" dedi. "Bahse girerim ki böyle bir partiye gittigini söyleyebilecek çok az kisi vardir - müthis olacak!"

Iksir ev ödevinin yarisinda olan Ron, hirçin hirçin, "Insan niye öldügü günü kutlamak istesin ki?" diye sordu. "Bana çok iç karartici geliyor..."

Yagmur, simdi mürekkep siyahi olan pencere camlarini hâlâ dövüyordu, ama içeride her sey piril pirildi, neseliydi. Söminenin alevleri, insanlarin oturmus okudugu, konustugu, ev ödevlerini yaptigi yumusacik koltuklara yansimisti. Fred ve George ise, bir Semender’e Filibuster Maytabi yedirilirse ne olacagini anlamaya çalisiyorlardi. Fred, cirtlak turuncu, ateste yasayan kertenkeleyi bir Sihirli Yaratiklarin Bakimi sinifindan çalmisti. Semender simdi, merakli insanlar yumagiyla çevrilmis olarak bir masa üzerinde için için yaniyordu.

Harry tam Ron ve Hermione'ye Filch ile Sipsak Büyü kursundan söz edecekti ki, Semender birden havaya vinladi. Deli gibi odanin etrafinda dönenirken gürültülü kivilcimlar ve çat çut sesleri çikariyordu. Percy'nin Fred ve George'a sesi kisilana kadar avaz avaz bagirisi, Semender'in agzindan yagmur gibi yagan mandalina rengi yildizlarin görkemli gösterisi ve buna eslik eden patlamalar hem Filch'i, hem de Sipsak Büyü'yü Harry'nin aklindan uzaklastirdi.

Cadilar Bayrami geldiginde, Harry, Ölüm Günü Partisi'ne gitmek için düsüncesizce söz verdigine çoktan pisman olmustu. Okulun geri kalani mutluluk içinde Cadilar Bayrami sölenini bekliyordu. Büyük Salon hor zamanki gibi canli yarasalarla donatilmisti. Hagrid'in muazzam balkabaklarinin içleri oyulmus, üç kisinin ,girip oturabilecegi fenerler haline getirilmislerdi. Dumbledore'un eglence olsun diye, dans eden bir iskelet toplulugu yla anlastigi yolunda söylentiler vardi.

Hermione bir patron edasiyla Harry'yi uyardi: "Söz sözdür, Harry ölüm Günü Partisi'ne gidecegim dedin bir kere."

Böylece, saat yedide Harry, Ron ve Hermione agzina kadar dolu, altin tabaklar ve mumlarla davet edici bir sekilde piril piril parlayan Büyük Salon'un kapisini es geçtiler ve onun yerine zindanlara dogru

yürüdüler.

Neredeyse Kafasiz Nick'in partisine giden geçidin iki yanina da mumlar dizilmisti. Ama bunlar sen bir hava yaratmaktan çok uzak, uzun, ince, kapkara mumlardi. Hepsi parlak mavi bir alevle yaniyor ve çocuklarin yasayan yüzlerine bile los, hayaletimsi bir isik vurduruyordu. Harry titreyip cüppesine sikica sarinirken, bin tirnagin muazzam bir karatahtayi tirmalamasindan çikiyora benzeyen bir ses duydu.

Ron, "Buna müzik mi diyorlar yoksa?" diye fisildadi. Bir köseyi döndüler ve siyah kadife perdeler asili bir kapida duran Neredeyse Kafasiz Nick'i gördüler.

"Sevgili dostlarim," dedi yas tutar bir havayla, "hos geldiniz, hos geldiniz... gelebilmenize o kadar sevindim ki..."

Tüylü sapkasini çikarip reverans yaparak onlari içeri aldi.

Inanilmaz bir manzaraydi. Zindan yüzlerce inci beyazi, saydam insanla doluydu. Çogu, kalabalik dans pistinin etrafinda uçuyor ve kara perdeli bir platformdaki orkestranin çaldigi otuz müzikal testereden çikan korkunç, titrek sesle vals yapiyordu. Tepedeki avizedeki bin kara mumdan gece mavisi bir isik geliyordu. Soluklari önlerinde sis gibi yükseliyordu: Bir buzluga girmek gibiydi.

Ayaklarini isitmak isteyen Harry, "Etrafa bir göz atalim mi?" diye sordu.

Ron kaygili bir edayla, "Kimsenin içinden geçmemeye dikkat edin," dedi. Dans pistinin etrafindan dolastilar. Bir grup kasvetli rahibenin, zincirlerle bagli pejmürde bir adamin ve basindan ok çikan bir sövalyeyle konusan sen sakrak Hufflepuff hayaleti Sisman Kesis'in yanindan geçtiler. Harry hayaletlerin, girisi kan lekeleriyle kapli, siska, gözünü dikip bakan Slyterin hayaleti Kanli Baron'un çok uzagindan görünce sasirmadi.

Hermione birden durarak, "Ah, hayir," dedi. "Geri dönün, geri dönün. Mizmiz Myrtle'la konusmak istemiyorum..."

Çabucak arkaya dönüp giderlerken Harry, "Kim?" dedi.

"Birinci kattaki kizlar tuvaletinin hayaleti, orayi mesken tutmus."

"Bir tuvaleti mi mesken tutmus?"

"Evet. Bir süredir bozuk, çünkü ikide bir sinir krizi geçiriyor ve orayi su bastiriyor. Ben oraya elimden geldigince gitmezdim zaten, o yüzünüze karsi feryat ederken tuvalete girmek acayip zor..."

"Bak, yemek!" dedi Ron.

Zindanin öbür tarafinda, gene siyah kadife örtülü uzun bir masa vardi. Hevesle yaklastilar, ama bir an sonra dehset içinde olduklari yerde kalakaldilar. Koku hayli igrençti. Güzel gümüs tabaklara büyük, kokmus baliklar yerlestirilmis, kömür karasi pastalar tepsilere yigilmisti; kurtlanmis koca bir tabak sakatat yemegi ile kürkümsü yesil bir küfle kaplanmis bir dilim peynir de vardi. Seref mevkiinde ise mezar tasi biçiminde, kursuni renkte muazzam bir pasta duruyordu. Üzerine katran gibi bir kremayla sunlar yazilmisti:

Sir Nicholas de Mimsy Porpington 31 Ekim 1492'de öldü

Harry, tostoparlak çömelmis halde masaya yaklasan bir hayaleti hayretler içinde gözledi. Hayalet, kokmus som baliklarindan birinin içinden geçecek sekilde agzini açmisti.

Harry ora, "Içinden geçerken tadini alabiliyor musunuz?" diye sordu.

Hayalet hüzünlü bir sekilde, "Hemen hemen," dedi ve kayip gitti.

Hermione, bilmis bilmis, "Sanirini daha güçlü bir tadi olsun diye kokmaya birakmislar" dedi. Bir yandan da burnunu tutarak çürük saknfat yemegini görmek için üstüne egiliyordu.

Ron, "Ilerleyelim mi?" dedi. "Midem bulandi."

Ancak tam dönmüslerdi ki, küçük bir adam bir hamlede masanin altindan firladi ve tam karsilarinda havada durdu.

Harry dikkatli bir sekilde, "Selam, Peeves," dedi. Çevrelerindeki hortlaklarin aksine, Peeves, solgun ve saydamin tam tersi bir kiliktaydi. Parlak turuncu bir parti sapkasi takmisti, yerinde dönen bir papyon kravati vardi. Genis, kötücül yüzünde de koca bir tebessüm.

"Kuruyemis ister misiniz?" diye sordu tatli tatli, onlara bir kâse mantarli fistik uzatarak.

"Hayir, tesekkürler," dedi Hermione.

Peeves, gözleri fildir fildir oynayarak, "Zavalli Myrtle'dan söz ettigini duydum," dedi. "Zavalli Myrtle için kaba seyler söyledin." Derin bir nefes alip bögürdü. "OYY! MYRTLE!"

Hermione, deli gibi, "Ah hayir, Peeves," diye fisildadi. "Ona neler söyledigimi söyleme, sahiden çok üzülür. Onu kastetmemistim zaten, ona bir itirazim yok - sey... selam, Myrtle."

Bir kizin tiknaz hayaleti kayip gelmisti. Harry'nin gördügü en üzgün yüzü, düz saçlar ve kalin, incili gözlügün arkasinda yari yariya saklamisti.

"Ne?" dedi, somurtkan bir edayla.

Hermione sahte ve tiz bir sesle, "Nasilsin, Myrtle?" dedi. "Seni tuvalet disinda görmek ne güzel."

Myrtle burnunu çekti.

Peeves sinsi sinsi Myrte'in kulagina, "Miss Granger az önce senden bahsediyordu," dedi.

Hermione gözlerinden atesler saçarak Peeves'e bakti. "Sadece sey diyordurr... sey... bu gece ne kadar güzel göründügünü."

Myrtle kuskuyla Hermione'yi süzdü. Küçük, saydam gözlerine gümüsi yaslar dolarken, "Benimle alay ediyorsun," dedi.

"Hayir - dogru söyüyorum - az önce Myrtle'in ne güzel göründügünü söylemedim mi?" dedi Hermione, Harry ile Ron'un kaburgalarini acitacak gibi dürterek.

"Ah, evet..." "Dedi ya..."

"Bana yalan söylemeyin," diye hiçkirdi Myrtle, simdi yaslar yüzünden asagi sel gibi akiyor, Peeves de omzunun üstünden bakip kikir kikir gülüyordu. "Insanlarin arkamdan benim için neler dedigini bilmiyorum mu saniyorsunuz? Sisko Myrtie! Çirkin Myrtle! Mutsuz, mizmiz, miyminti Myrtie!"

Peeves kulagina, "Sivilceli'yi unuttun," dedi. Mizmiz Myrtle istirapli hiçkiriklara boguldu ve zindandan kaçti. Peeves de ardindan firlayarak onu küflü fistik yagmuruna tuttu. Bir yandan da bagiriyordu: "Sivilceli! Sivilceli!"

"Hey Tanrim," dedi Hermione hüzünle. Neredeyse Kafasiz Nick simdi kalabaligin içinden onlara dogru kayiyordu. "Egleniyor musunuz?" "Ah, evet" diye yalan söylediler. "Dogrusu katilim hiç de kötü sayilmaz," dedi Neredeyse Kafasiz Nick iftiharla. "Dertli Dul kalkip ta Kent'ten geldi... Eh, artik konusmami yapmanin vakti geldi sanirim. Gideyim de orkestrayi uyarayim..."

Ancak orkestra tam o anda çalmayi kesti. Bir av borusu çalarken onlar ve zindandaki herkes sustu, heyecanla etraflarina bakinmaya koyuldular.

Neredeyse Kafasiz Nick, aci aci, "Iste buyrun," dedi.

Zindan duvarindan, her birinin siranda kafasiz bir binicinin bulundugu bir düzine at firlayip çikti. Hazir bulunanlar alkisladi. Harry de tam alkislamaya baslayacakken, Nick'in yüzündeki ifadeyi görünce hemen kesti.

Atlar dörtnala dans pistinin ortasina gelip durdu, saha kalkip öne atildilar ve sakalli kafasi kolunun altinda olan öndeki iriyari bir hayalet boruyu çalarak asagi atladi. Kalabaligin üzerinden görebilmek için kafasini havaya kaldirdi (herkes güldü) ve yeniden boynunun üstüne bastirarak uzun adimlarla Neredeyse Kafasiz Nick'in yanina geldi.

"Nick!" diye gürledi. "Nasilsin? Kafan hâlâ sarkip duruyor mu orda?"

Hohhoho diye cani yürekten bir kahkaha atti ve Neredeyse Kafasiz Nick'in omzuna vurdu.

Nick resmiyetle, "Hos geldin, Patrick," dedi.

Patrick ise Harry, Ron ve Hermione'yi görmüstü. Çok sasirmis gibi sahte bir siçrayisla havaya yükselerek, "Canli canli insanlar!" dedi. Öyle siçradi ki basi yeniden düstü (kalabalik, uluya uluya güldü).Neredeyse Kafasiz Nick kapkara bir edayla, "Çok komik," dedi.

Sir Patrick'in basi yerden, "Nick'e aldirmayin!" diye bagirdi. "Ava katilmasina izin vermedik diye hâlâ cani sikkin! Ama ne diyeyim - adama baksaniza -"

Nick'in anlamli bir bakis attigi Harry, "Bence," dedi telasla, "Nick çok korkutucu ve... sey."

"Ha!" diye feryat etti Sir Patrick'in basi. "Bahse girerim senden bunu söylemeni istemistir!"

Neredeyse Kafasiz Nick, "Herkes dikkatini benim üstümde toplarsa," dedi, "konusma yapma vaktim geldi!" Platforma yürüyüp çikti, buz mavisi bir projektör isiginin içine girdi.

"Benim müteveffa, matemi tutulmus lordlarim, leydilerim ve centilmenler, büyük bir üzüntüyle..."

Ama kimse sonrasini duymadi. Sir Patrick ile Kafasizlar Avi'nin geri kalan üyeleri bir Kafa Hokeyi oyunu

baslatmislardi, kalabalik da izlemek için dönüyordu. Neredeyse Kafasiz Nick dinleyicilerinin ilgisini yeniden çekmek için bosa çaba harcadi, ama Sir Patrick'in kafasi alkislar arasinda yanindan geçip gidince vazgeçti.

Harry artik çok üsümüstü, üstelik de acikmisti.

Ron, orkestra yeniden çalmaya baslayip hayaletler yeniden dans pistine çikinca, "Buna daha fazla dayanamayacagim," diye mirildandi, disleri takirdayarak.

Harry ona hak verdi: "Hadi gidelim."

Onlara bakan herkese baslariyla selam verip gülümseyerek geri geri kapiya dogru gittiler. Bir dakika sonra da kara mumlarla dolu geçitten telasla geçiyorlardi.

Ron umutla, "Puding bitmemis olabilir," dedi. Önlerine düsmüs, Giris Salonu'nün merdivenlerine dogru gidiyordu.

Ve Harry o zaman sesi duydu.

"... des... parçala... öldür..."

Ayni sesti, Lockhart’in odasinda duydugu o soguk,canice ses.

Sendeleyerek durdu, tas duyar? tutunarak var gücüyle dinledi. Çevresine bakindi, los geçidi boydan boya gözden geçirdi.

"Harry, ne olu...?"

"Gene o ses - susun bir dakika -"

"... öyyyle açim... öyle uzun zamandir.."

Harry israrla, "Dinleyin!" dedi. Ron ve Hermione donup kalarak onu gözlediler.

"... öldür... öldürme vakti..."

Ses giderek uzaklasiyordu. Harry onun hareket edip gittiginden, yukari çiktigindan emindi. Karanlik tavana bakarken korku ve heyecan karisimi bir duyguya kapildi: Nasil olur da yukan çikardi? Tas tavanlarin etkilemedigi bir hortlak miydi?

"Buradan," diye bagirdi ve merdivenlerden yukari, Giris Salonu'na dogru kosmaya basladi. Burada bir sey duymaya çalismak umutsuzdu, Büyük Salon'dan Cadilar Bayrami söleninin ugultusu yansiyordu. Harry mermer merdivenlerden birinci kata kostu, Ron ve Hermione arkasindan takirdiyorlardi. "Harry, biz neyin -" "HISST!" Harry duymaya çalisti. Uzaklardan, bir üst kattan,gittikçe hafifleyen sesi duydu: "... Kan kokusu aliyorum... KAN KOKUSU ALIYORUM!"

Harry'nin midesi sikisti. "Birini öldürecek!" diye bagirdi, Ron ve Hermione'nin saskin yüzlerini görmezden gelerek bir sonraki merdivenin basamaklarini üçer üçer çikti, bir yandan da kendi ayak seslerinin ötesini dinlemeye çalisiyordu.

Harry, pesinde hizli hizli soluk alan Ron ve Hermione ile, ikinci katin tamamini hizla dolasti ve bir köseyi

dönüp son, issiz geçide gelene kadar durmadi.

Ron, yüzündeki teri silerek, "Harry, neyin nesiydi bu?" diye sordu. "Ben hiçbir sey duymadim..."

Ama Hermione birden hizla içini çekti ve koridorun asagisini isaret etti.

"Bakin!"

Ilerdeki duvarda bir sey parliyordu. Yavasça, karanlikta etrafi kollayarak yaklastilar. Duvarin iki pencere arasinda kalan kismina, koskoca harflerle, mesalelerin alevinde titresip duran bir seyler yazilmisti.

SIRLAR ODASI AÇILDI. VARISIN DÜSMANLARI, KENDINIZI KOLLAYIN.

"O da ne öyle - altinda asili olan ne?" dedi Ron, sesi titreyerek.

Daha yakina gelirlerken Harry az daha kayip düsüyordu. Yerde koca bir su gölcügü vardi. Ron ve Hermione onu tuttu, mesaja dogru yavas yavas ilerledir. Gözlen, mesajin altindaki kara bir gölgeye dikilmisti.

Üçü birden ne oldugunu ayni anda fark etti ve üçü birden bir sapirtiyla geriye siçradi.

Hademenin kedisi Mrs Norris, mesale halkasina kuyrugundan asilmisti. Tahta gibi sertti, gözleri faltasi gibi açilmis bakiyordu.

Birkaç saniye kipirdamadilar. Sonra Ron, "Gidelim burdan," dedi.

Harry, sikintiyla, "Yardim etmeye çalismamiz gerekmez mi?" diye sordu.

"Inan bana," dedi Ron. "Bizi burada bulmalarini istemeyiz."

Ama çok geç kalmislardi. Uzaklardan gelen ve gök gürültüsünü andiran bir ugultu, onlara sölenin sona erdigini anlatti. Durduklari koridorun iki tarafindan merdivenleri çikan yüzlerce ayagin sesi ile, doymus insanlarin keyifli konusmalari geliyordu. Bir an sonra ise ögrenciler her iki yanindan geçide dalmislardi.

Bütün o gevezelik, kosusturma, gürültü, öndekiler asili kediyi görünce bir anda kesildi. Harry, Ron ve Hermione koridorun ortasinda tek baslarina kalakalmislardi, susan ögrenciler tüyler ürpertici manzarayi görmek için önlerindekileri itiyorlardi.

Derken birisi sessizligin ortasinda haykirdi.

"Varisin düsmanlari, kendinizi kollayin! Sira sizde, Bulaniklar!"

Draco Malfoy'du. Ite kaka kalabaligin önüne gelmislerdi, hareketsiz kedi manzarasi karsisinda siritirken soluk gözleri canlanmis, genelde kansiz olan yüzü kizarmisti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Duvardaki Yazi

"Neler oluyor burda? Neler oluyor?"

Besbelli Malfoy'un haykirisi üzerine olay yerine yönelen Argus Filch, kalabaligi yara yara geldi. Derken Mrs Norris'i gördü ve geri çekildi, dehset içinde ellerini yüzüne kapatti.

"Kedim! Kedim! Mrs Norris'e ne oldu?" diye feryat etti.

Ve faltasi gibi açilmis gözleri Harry'ye takildi.

"Sen!" diye aci aci bagirdi. "Sen! Kedimi öldürdün! Onu sen öldürdün! Seni öldürecegim! Ben..."

"Argus!"

Dumbledore, arkasinda ögretmenlerden bazilariyla olay yerine gelmisti. Hemen Harry, Ron ve Hermione'nin yanindan geçerek Mrs Norris'i mesale halkasindan çözdü.

"Benimle gel, Argus," dedi Filch'e. "Siz de Mr Potter, Mr Weasley, Miss Granger."

Lockhart hevesle öne çikti.

"En yakini benim odam, Müdürüm - hemen üst katta - lütfen kendinizi evinizde..."

"Tesekkür ederim, Gilderoy," dedi Dumbledore.

Sessiz kalabalik, geçsinler diye açildi. Heyecanlanmis görünen ve kendini önemseyen Lockhart, Dumbledore'un arkasindan segirtti. Profesör McGonagall ile Profesör Snape de öyle.

Lockhart'in karanlik odasina girerlerken duvarlarda pitir pitir bir hareket sezildi. Harry, resimlerdeki Lockhart'lardan birkaçinin, saçlari bigudili halde sivistigini gördü. Gerçek Lockhart ise masasindaki mumlari yakarak geriye çekildi. Dumbledore, Mrs Norris'i cilali yüzeye yatirip muayene etmeye koyuldu. Harry, Ron ve Hermione birbirlerine tedirgin bakislar atarak, mum isigi havuzunun disindaki iskemlelere çöküp izlemeye koyuldular.

Dumbledore'un uzun, kemerli burnunun ucu Mrs Norris'in kürkünden iki santim kesti . Yarim aygözlükleriyle ona yakindan bakiyor, parmaklariyla dürtüyor, yokluyordu. Profesör McGonagall da kedinin asagi yukari onun kadar yakinina egilmis, gözleri kisik, bakiyordu. Snape, yarisi gölgede kalmis, onlarin arkasinda dikiliyordu, yüzünde çok tuhaf bir ifade vardi: Sanki gülümsememek için kendini zor tutuyor gibiydi. Lockhart ise etraflarinda dönüp duruyor, boyuna tavsiyelerde bulunuyordu.

"Onu öldüren kesinlikle bir lanet - herhalde Transmogrifya Iskencesi'dir. Kullanildigini birkaç kez gördüm, orda olmayisim ne yazik. Tam da onu kurtarabilecek karsilaneti bilirken..."

Lockhart'in laflari, Filch'in kuru, kederli hiçkiriklariyla kesiliyordu. Filch masanin yanindaki bir iskemleye yigilmisti, ellerini yüzüne kapatmisti, Mrs Norris'e bakamiyordu. Harry ondan o kadar nefret ettigi halde, biraz olsun acimaktan kendini alamadi. Ama kendisine acidigi kadar degil, çünkü Dumbledore Filch'e inanirsa, onu okuldan atardi, burasi kesin.

Simdi Dumbledore garip sözler mirildaniyor ve Mrs Norris'e asasiyla vuruyordu, ama hiçbir sey olmuyordu. Kedi, sanki az önce içi doldurulmus gibi görünmeyi sürdürdü.

"... Buna çok benzer bir seyin Uagadugu'da oldugunu hatirliyorum," dedi Lockhart, "bir dizi salgin; hikâyenin tamami otobiyografimdedir. Kasaba halkina çesitli tilsimlar dagittim, bu da meseleyi hemen çözdü..."

O konusurken duvarlardaki Lockhart fotograflari da onaylarcasina kafalarini salliyorlardi. Birisi saçindaki fileyi çikarmayi unutmustu.

Sonunda Dumbledore dogruldu.

Yumusak bir sesle, "Ölü degil, Argus," dedi.

Engel oldugu cinayetleri sayan Lockhart birden durdu.

"Ölü degil mi?" diye hiçkirdi Filch, parmaklarinin arasindan Mrs Norris'e bakarak. "Ama niye böyle kaskti ve donmus?"

"Tas haline getirilmis," dedi Dumbledore ("Ah! Ben de öyle düsünmüstüm!" dedi Lockhart). "Ama nasil, bilemiyorum..."

"Ona sor!" diye feryat etti Flich, kizarmis ve yaslarla islanmis yüzünü Harry'ye çevirerek.

Dumbledore kesinlikle, "Hiçbir ikinci sinif ögrencisi bunu yapamaz," dedi. "Bu en ileri türden Karanlik Büyü..."

Siskin yüzü mosmor hale gelen Filen, "Yapti, o yapti!" diye tükürükler saçti. "Duvara ne yazdigini gördün! Benim... odamda sey buldu... biliyor... benim sey oldugumu..." Filch'in yüzü korkunç bir sekle girdi. "Benim Kofti oldugumu biliyor."

Harry, duvardaki Lockhart'ta dahil, herkesin ona bakiyor olmasinin verdigi rahatsizlik içinde, "Ben Mrs Norris'e elimi bile sürmedim!" dedi yüksek sesle. "Ve Kofti'nin ne oldugunu da bilmiyorum."

"Palavra!" diye hirladi Filch. "Sipsak Büyü mektubumu gördü!"

Snape, gölgelerin içinden, "Konusmama izin varsa, Müdür Bey," deyince, Harry'nin içindeki kötü bir seyler olacak duygusu artti. Snape'in söyleyecegi hiçbir seyin ona hayri dokunmayacagindan emindi.

Snape, dudagi hafif bir alayci gülüsle bükülür gibi olurken, "Potter ve arkadaslari sadece yanlis zamanda yanlis yerde bulunmus olabilirler," dedi. "Ama burda gerçekten de süphe uyandirici kosullarla karsi karsiyayiz. Üst kat koridorunda ne isleri vardi? Niye Cadilar Bayrami söleninde degillerdi?"

Harry, Ron ve Hermione hep birlikte Ölüm Günü Partisi'ni açiklamaya koyuldular: "... yüzlerce hayalet vardi, hepsi size orada oldugumuzu söyler..."

Snape, kara gözleri mum isiginda parildayarak, "Peki, niye daha sonra sölene katilmadiniz?" diye sordu. "Niye o koridora gittiniz?"

Ron ve Hermione, Harry'ye bakti.

"Çünkü... çünkü..." dedi Harry, kalbi gümbür gümbür atarak. Içinden bir sey oraya bedensiz bir ses tarafindan götürüldügünü iddia etmenin kulaga çok abartili gelecegini söylüyordu. Baska kimsenin degil,

bir tek onun duydugu bir ses. "Çünkü yorgunduk ve yatmak istiyorduk," dedi.

Snape, siska yüzünde muzaffer bir tebessüm pirpir ederek, "Yemek yemeden mi?" diye sordu. "Hayalet partilerinde canli insanlara göre yemekler ikram edildigini sanmazdim".

Ron yüksek sesle, "Aç degildik," dedi, tam o anda karni guruldadi.

Snape'in pis gülüsü yüzüne yayildi.

"Müdür Bey, bence Potter gerçegi tam olarak söylemiyor. Bize bütün hikâyeyi anlatana kadar bazi ayricaliklardan yoksun birakilmasi iyi bir fikir olabilir. Ben sahsen, dürüstçe konusmaya hazir olana kadar onun Gryffindor Quidditch takimindan çikarilmasi gerektigini saniyorum."

Profesör McGonagall, sert sert, "Yok canim, Severus," dedi. "Çocugun Quidditch oynamasini engellemek için bir neden göremiyorum. Bu kedinin basina süpürgeyle vurulmamis. Potter'in yanlis bir sey yaptigi konusunda bir kanit yok."

Dumbledore, Harry'ye içini okumak istermis gibibakiyordu. Piril piril açik mavi bakisi, Harry'de röntgene girmis duygusu uyandirdi.

Kararli bir sekilde, "Suçlulugu kanitlanana kadar masumdur, Severus," dedi.

Snape öfkeden deliye dönmüs gibiydi. Flitch de öyle.

Gözleri yerinden ugrayarak, "Kedimi tasa çevrildi!" diye haykirdi. "Birine ceza verildigini görmek istiyorum!"

Dumbledore sabirla, "Onu tedavi edebiliriz, Argus," dedi. "Madam Sprout kisa süre önce birtakim Adamotlan elde etti. Onlar normal boylarina varir varmaz, Mrs Norris'i yeniden canlandiracak bir iksir yaptiracagim."

Lockhart, "Ben yaparim," diye atildi. "En az yüz kere yapmis olmaliyim. Uykumda bile yaparim Adamotu Iyilestirme Sivisi'ni..."

"Pardon," dedi Snape buz gibi bir sesle, "ama sanirim bu okulun Iksir hocasi benim."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Dumbledore Harry, Ron ve Hermione'ye, "Gidebilirsiniz," dedi.

Kosmadan ne kadar hizli gidebilirlerse o hizla uzaklastilar. Lockhart'in odasinin bir kat yukarisina vardiklarinda da bos bir sinifa girip kapiyi yavasça arkalarindan kapadilar. Harry, gözlerini kisarak arkadaslarinin kararmis yüzlerini süzdü.

"Duydugum sesten söz etse miydim dersiniz?"

Ron hiç tereddüt etmeden, "Hayir," dedi. "Baskahiç kimsenin duymadigi sesler duymak hayra alamet degildir, büyücüler dünyasinda bile."

Ron'un sesindeki bir sey Harryi rahatsiz etti. "Bana inaniyorsun, degil mi?"

Ron hemen, 'Tabii inaniyorum," dedi. "Ama... kabul et ki garip..."

"Garip oldugunu biliyorum. Bastan asagi garip. Duvardaki o yazi ne demek istiyordu? Oda açildi... ne demek bu?"

Ron yavas yavas, "Biliyor musun, ben sanki bunu duydum," dedi. "Sanirim birisi bir vakitler Hogwarts'ta bir gizli oda oldugundan söz etmisti... Bill olabilir..."

"Ya Kofti de ne demek oluyor?" diye sordu Harry.

Ron kis kis gülmesine zor engel olunca da, sasirdi.

"Eh... yani aslinda komik degil ama, Filch oldugu için... Bir Kofti, büyücü ailesinde dogan, ama sihirli gücü olmayan kisidir. Muggle dogumlu büyücülerin tersi gibi bir sey. Ama Kofti'lere çok az rastlanir. Eger Filch bir Sipsak Büyü kursundan sihir ögrenmeye çalisiyorsa, evet, Kofti olmali. Bu da birçok seyi açiklar. Örnegin, ögrencilerden niye bu kadar nefret ettigini." Ron kendinden memnun bir sekilde gülümsedi. "Çekemiyor."

Bir yerlerde bir saat çaldi.

"Gece yarisi," dedi Harry. "Snape gelip de bize baska bir suç kondurmaya kalkismadan yatmaya gitsek iyi olacak."

Birkaç gün okulda herkes sadece Mrs Norris'e yapilan saldiridan söz etti. Filch, onun saldiriya ugradigi yerde volta vurarak kimsenin olayi unutmamasini sagladi. Sanki saldirganin geri dönecegini düsünür gibiydi. Harry onu duvardaki mesaji "Mrs Skover'in Her Ise Yarayan Sihirli Kir Çikarticisi"yla silerken görmüstü. Ama ne fayda! Kelimeler tasin üzerinde eskicide oldugu gibi parildayip duruyordu. Filch suç mahallini gözaltinda tutmadigi zaman da kan çanagi gibi gözlerle koridorlarda sinsi sinsi dolasiyor, hiçbir seyden kuskulanmayan ögrencilerin üstüne atlayip onlari "yüksek sesle nefes almak" ve "mutlu görünmek" gibi nedenlerle cezalandirmaya çalisiyordu.

Ginny Weasley, Mrs Norris'in basina gelenlerden çok rahatsiz olmustu. Ron'a bakilirsa, kedileri çok severdi.

Ron ona moral vermek istercesine, "Bahse girerim ki sen Mrs Norris'i aslinda pek tanimamistin," demisti. "Dogru söylüyorum, onsuz hayati daha iyi." Ginny'nin dudaklari titremeye baslamisti. "Böyle seyler Hogwarts'ta sik sik olmaz," diye güvence verdi Ron ona. "Bunu yapan kaçigi yakalayacaklar ve hemen buradan uzaklastiracaklar. Umarim, okuldan atilmadan önce Filch'i de taslastiracak vakti olur. Saka ediyorum..." diye ekledi Ron bir acele, çünkü Ginny'nin beti benzi atmisti.

Saldiri Hermione'yi de etkilemisti. Gerçi zamanin çogunu okumakla geçirmek Hermione için alisilmis bir seydi, ama simdi baska bir sey yapmaz hale gelmisti neredeyse. Harry ve Ron ona nesi oldugunu sorduklarinda da pek bir cevap aiamiyorlardi. Ertesi çarsamba anladilar nesi oldugunu.

Harry Iksir dersinden geç çikti, Snape onu sinifta tutup siralardaki tüp solucanlarini kazitmisti. Çabucak yemek yedikten sonra kitaplikta Ron'u bulmaya gitti. O sirada Bitkibilim dersindeki Hufflepuff li çocuk Justin Finch Fletchiey'nin karsidan geldigini gördü. Harry tam selam vermek için agzini açmisti ki, Justin onu gördü, aninda geri döndü ve hizla ters yönde uzaklasti.

Harry, Ron'u kitapligin arka tarafinda, Sihir Tarihi ev ödevini ölçerken buldu. Profesör Binns "Avrupali Büyücülerin Ortaçag Toplantisi" üzerine bir metrelik bir kompozisyon istemisti.

"Inanmiyorum, hâlâ yirmi santimn kisa..." dedi Ron öfkeyle. Parsömeninin ucunu birakti, o da yeniden kivrilip tomar oldu. "Ve Hermione tam yüz kirk santim yazdi, üstelik de yazisi küçüktür."

"Nerde o?" dedi Harry, metreyi alip kendi ev ödevinin tomarini açarak.

Ron raflar arasinda bir yere isaret etti. "Oralarda bir yerde. Baska bir kitap ariyor. Bence Noel'den önce bütün kitapligi bitirmeye niyetli."

Harry ona, Justin Finch Fletchley'nin nasil kendisinden kaçtigini anlatti.

"Neden aldiriyorsun, bilmem, ben hep onun biraz salak oldugunu düsünmüsümdür." Ron bir yandan da, yazisini mümkün oldugu kadar büyüterek haril haril yaziyordu. "Saçmalayip duruyordu, yok Lockhart harikaymis da, yok bilmem ne..."

Hermione kitap raflari arasindan ortaya çikti. Sinirli görünüyordu, ama neyse ki sonunda onlarla konusacak hale geldi.

Harry ve Ron'un yanina oturarak, "Hogwarts: Bir Tarih'in bütün kopyalari disarda," dedi. "Iki haftalik da bir kelime listesi var. Keske benimkini evde birakmasaydim, ama bütün o Lockhart kitaplari varken sandiga sigdiramadim."

"Niye istiyorsun ki?" dedi Harry. "Herkes neden istiyorsa ondan. Sirlar Odasi efsanesini okumak için."

Harry hemen, "O da ne?" dedi. Hermione dudagini isirdi. "Iste mesele de burda ya. Hatirlayamiyorum. Ve hikâyeyi de baska hiçbir yerde bulamiyorum..."

Ron saatine bakti ve çaresiz bir halde, "Hermione," dedi, "n'olur kompozisyonunu okuyayim."

Hermione birden sertlesti. "Hayir, vermem. Bitirmek için tam on günün vardi."

Zil çaldi. Ron ve Hermione atisa çekise öne geçip Sihir tarihi dersinin yolunu tuttular.

Sihir Tarihi, dersi programlarindaki en ruhsuz dersti. Derse Profesör Binns de hayalet olan tek ögretmen giriyordu. Siniflarindaki tek heyecanli sey, sinifa karatahtada . v^esinden ibaretti. Çogu kisi çok yasli ve burus burus Binns'in öldügünü fark etmedigini söylerdi.

Binns ders vermek için ayaga kalkmis, bedenini ögretmenler odasi söminesinin önündeki koltukta birakmisti. Günlük temposu bundan sonra da hiç mi hiç degismemisti.

Bugün de her zamanki kadar sikiciydi. Profesör Binns notlarini açti ve eski bir elektrikli süpürge gibi yavan, yeknesak bir sesle okumaya basladi. Derken siniftaki hemen hemen herkes sersemlesti. Bazen bir isim ya da tarihi yazmalarina yetecek kadar bir süreyle kendilerine geliyor ve sonra da yeniden uykuya daliyorlardi. Profesör yarim saattir konusuyordu ki, daha önce hiç görülmedik bir sey oldu. Hermione elini kaldirdi.

Profesör Binns, 1289 Uluslararasi Büyücüler Konvansiyonu üzerine öldüresiye kasvet verici bir nutkun orta yerinde kafasini kaldirip ona bakti.

"Miss... sey..."

"Granger, Profesör," dedi Hermione, berrak bir sesle. "Acaba bize Sirlar Odasi hakkinda bir seyler anlatabilir misiniz diye merak ediyordum."

Agzi açik oturmus, pencereden disarisini seyreden Dean Thomas ziplayarak bransindan kurtuldu. Lavender Brown basini kollarindan kaldirdi, Neville'in dirsegi siradan kaydi.

Profesör Binns gözlerini kirpistirdi.

Kuru, hiriltili sesiyle, "Benim dersim Sihir Tarihi," dedi. "Ben olgularla ugrasirim, Miss Granger, mitler ve efsanelerle degil." Tebesir kirilir gibi küçük bir sesle bogazini temizleyip devam etti: "O yilin eylül ayinda, Sarclonyali büyücülerden olusan bir alt komite..."

Kekeleyerek durdu. Hermione'nin eli gene havada sallaniyordu. "Miss Granger?" "Lütfen, efendim, efsanelerin temeli hep olgulardadegil midir?"

Profesör Binns ona öyle hayietle bakiyordu ki, Harry daha önce diri ya da ölü hiçbir ögrencinin onun sözünü kesmediginden emin oldu.

Profesör Binns agir agir, "Seyy," dedi, "evet sanirim böyle bir iddiada bulunulabilir." Hermione'ye, sanki daha önce hiçbir ögrenciyi dogru dürüst görmemis gibi bakti. "Ancak, sözünü ettiginiz efsanî son derece sansasyonel, hatta gülünç bir hikâye..."

Ama simdi bütün sinif Profesör Binns'in her kelimesini can kulagiyla dinliyordu. Domus gözlerle hepsine bakti, hepsinin yüzü ona çevriliydi. Horry onun böylesine siradisi bir ilgi gösterisi karsisinda neye ugradigini sasirmasini anlayabiliyordu.

Yavasça, "Ah, evet..." dedi. "Bir bakayim... Sirlar Odasi..."

"Tabii, hepiniz Hogwarts'in bin yili askin süre önce -tam tarihi bilinmiyor- dönemin en büyük cadilari ve büyücüleri tarafindan kuruldugunu biliyordunuz. Dört okul binasina onlarin adi verildi: Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw ve Salazar Slytherin. Bu satoyu birlikte yaptilar, merakli Muggle gözlerinden uzakta. Çünkü o çag, siradan insanlar sihirden korktugu, cadilarla büyücülerin de fazlasiyla cezalandirildigi bir çagdi."

Durup, sulanmis göllerini odada gezdirdi ve devam etti: "Kurucular birkaç yil uyum içinde çalistilar, sihre yatkinlik gösteren gençler bulup onlari egitmek için satoya getirdiler. Ama sonra aralarinda anlasmazlik çikti. Slytherin ile digerler: arasindaki uçurum büyümeye basladi. Slytherin, Hogwarts'a kabul edilen ögrenciler konusunda daha seçici davranilmasini istiyordu. Sihir ögreniminin sadece özbeöz sihirbaz aileler arasinda kalmasi gerektigine inani 'ordu. Muggle anne babasi olan çocuklari almaktan hoslanmiyordu, çünkü onlarin güvenilir olduklarina inanmiyordu. Bir süre sonra bu konu üzerinde Slytherin ile Gryffindor arasinda ciddi bir tartisma patlak verdi ve Slytherin okuldan ayrildi."

Profesör Binns yeniden duraklayarak dudaklarini büzdü, kirismis yasli bir tosbagaya benziyordu.

"Güvenilir tarihsel kaynaklar bu kadarini söylüyor, ama bu dürüst olgular, Sirlar Odasi'nin gerçekdisi efsanesinin gölgesinde kaldi. Hikâyeye bakilirsa, Slytherin satoda gizli bir oda insa etmisti ve digerleri bu konuda hiçbir sey bilmiyordu.

"Efsaneye göre, Slytherin, kendi hakiki vârisi okula gelene kadar baska kimse açamasin diye Sirlar Odasini mühürledi. Oda'nin mührünü ancak vâris açabilecek, içerdeki dehseti o disari saliverecek ve bununla, okulu sihir çalismaya layik olmayanlardan arindiracakti."

O, hikâyeyi anlatmayi bitirince bir sessizlik oldu, ama bu, Profesör Binns'in siniflarini dolduran o bildik, uykulu sessizlik degildi. Herkeb bir seyler daha anlatir diye umarak ona bakmayi sürdürürken, havada tedirginlik seziliyordu. Profesör Binns biraz sinirlenmis görünüyordu.

"Saçmaligin daniskasi, elbette," dedi. "Okul, dogal olarak, böyle bir odanin varligim kanitlamak için en bilgin cadilar ve büyücüler tarafindan defalarca arandi. Böyle bir oda yok. Kolay aldananlari korkutmak için anlatilan bir hikâye."

Hermione'nin eli yeniden havaya kalkmisti. "Efendim - içerdeki dehset'le neyi kastediyorsunuz?"

Profesör Binns kuru, islik gibi sesiyle, "Onun sadece Slytherin'in vârisinin kontrol edebilecegi bir tür canavar olduguna inaniliyor," dedi.

Siniftaki ögrenciler birbirlerine kaygili bakislar atti. "Söylüyorum size, öyle bir sey yok," dedi Profesör Binns, notlarini karistirarak. "Oda da yok, canavar da." "Ama efendim," dedi Seamus Finnigan, "eger Oda sadece Slytherin'in vârisi tarafindan açilacaksa, baska hiç kimse de onu bulamayacak demektir, degil mi?"

Profesör Binns kizgin bir tonla, "Saçmalik, O'Fla-herty," dedi. "Eger onca Hogwarts müdürü ve müdiresi onu bulmayi beceremediyse..."

"Ama Profesör," dedi incecik bir sesle Parvati Patil, "onu açmak için Kara Büyü lazim herhalde..."

"Bir büyücünün Kara Büyü kullanmamasi, kullanamadigi anlamina gelmez, Miss Pennyfeather," diye cevabi yapistirdi Profesör Binns. "Tekrar ediyorum, eger Dumbledore gibileri..."

"Ama belki de Slytherin'le akraba olmak gerekiyordur," diye basladi Dean Thomas, "bu yüzden de Dumbledore..." Ama artik Profesör Binns'in canina yetmisti.

"Bu kadari yeter," dedi sert bir edayla. "Bu bir mit! Böyle bir sey yok! Slytherin'in degil oda, gizli bir süpürge dolabi insa ettigi konusunda bile kanit yok, hem de hiç! Size böyle aptalca bir hikâye anlattigima pisman oldum! Mübaadenizle artik tarihe dönelim! Somut, inanilir, dogrulanabilir olgulara."

Bes dakika içinde sinif her zamanki uyusukluguna dalip gitmisti.

Dersin sonunda hinca hinç koridorlardan geçmeye çalisirlarken, Ron, "Salazar Slytherin'in yasli bir kaçik oldugunu biliyordum," dedi Harry ve Hermione'ye. Aksam yemeginden önce çantalarini birakacaklardi. "Ama bu safkan isini onun baslattigindan haberim yoktu. Bana para verseler onun binasinda olmam. Dogru söylüyorum, eger Seçmen Sapka beni Slytherin'e koymaya çalissaydi, ilk trenle dosdogru eve dönerdim."

Hermione hararetle basini salladi, ama Harry bir sey söylemedi. Birden berbat bir durguyla midesi kasilmisti.

Harry daha önce Ron'a da, Herrmione'ye de Seçmen Sapka'nin ciddi ciddi onu Slytherin'e koymayi düsündügünü söylememisti. Daha dünmüs gibi, bir yil önce

Sapka'yi basina koydugunda kulagina konusan küçük sesi hatirliyordu.

"Biliyor musun, büyük usta olabilirsin sen, hepsi kafanin içinde, Slytherin de büyük ustalik yolumla çok

sey kazandirabilir sana..."

Ama Slytherin binasinin kara büyücüler çikarma konusundaki söhretini zaten duymus olan Harry, umutsuzca söyle düsünmüstü: "Slytherin olmasin!" Sonra da Sapka demisti ki: "Eh, öyle istiyorsun madem... Gryffindor..."

Kalabalikla sürüklenirlerken, yanlarindan Colin Creevey geçti.

"Merhaba, Harry!"

"Selam, Colin," dedi Harry otomatik olarak.

"Harry, Harry - sinifimda bir çocuk diyor ki sen..."

Ama Colin öyle küçüktü ki, onu Büyük Salon'a dogru atan insan seline karsi koyamadi. "Görüsürüz, Harry!" diye cikledigini duydular. Sonra da gitti.

Hermione, "Sinifindaki çocuk senin hakkinda ne diyormus acaba?" dedi merakla.

"Herhalde Slytherin'in vârisi oldugumu," dedi Harry, midesi daha da beter kasildi. Justin Finch Fletchley'nin ögle yemegi vaktinde ondan nasil kaçtigini hatirlamisti.

Ron tiksintiyle, "Buradakiler de her seye inanir," dedi.

Kalabalik seyreklesti, bir sonraki merdiveni rahatça çiktilar.

Ron, "Gerçekten bir Sirlar Odasi var mi dersin?" diye sordu Hermione'ye.

Kiz kaslarini çatti. "Bilmiyorum. Dumbledore Mrs Norris'i tedavi edemedi. Bu da aklima, ona saldiranin sey olmadigini getiriyor... insan..."

O konusurken bir köseyi döndüler ve kendilerini saldirinin oldugu koridorun sonunda buldular. Durup baktilar. Sahne tipki o geceki gibiydi, ama artik mesale halkasindan sarkan kaskati bir kedi yoktu. Üzerinde "Oda açildi" yazan duvarin önünde bos bir sandalye duruyordu.

Ron, "Filch orada nöbet tutuyor," diye mirildandi.

Birbirlerine baktilar. Koridor bostu.

Harry, çantasini yere koyarak, "Bir göz atmanin zarari olmaz," dedi. Dizlerinin üstünde sürünerek ipucu aramaya koyuldu.

"Yanik isaretleri!" dedi. "Burda - ve burda..."

"Gel de suna bak!" dedi Hermione. "Ne tuhaf..."

Harry ayaga kalkip, duvardaki mesajin yanindaki pencereye gitti. Hermione en üstteki cami isaret ediyordu. Yirmi kadar örümcek, besbelli camdaki küçük bir çatlaktan disari çikmak için kosusturuyordu. Uzun, gümüsümsü bir bag, sanki hepsi disari çikma telasi içinde ona tirmanmis gibi, ip misali sarkmisti.

Hermione hayretle, "Örümceklerin hiç böyle davrandigini gördün mü?" diye sordu.

"Hayir," dedi Harry. "Ya sen, Ron? Ron?"

Omzunun üstünden geriye bakti. Ron adamakilli geri çekilmis duruyordu, kosup kaçma güdüsüne karsi direnir gibiydi.

"N'oldu?" diye sordu Harry.

Ron gergin bir halde cevap verdi: "Örümceklerden... hiç... hoslanmam."

Hermione saskinlikla Ron'a bakti. "Bundan hiç haberim yoktu. Defalarca iksirlerde örümcek kullandin..."

Ron, pencereden baska her yere bakmaya özen göstererek, "Ölü olduklari zaman aldirmiyorum," dedi. "Hareket edis sekilleri hosuma gitmiyor..."

Hermione kikirdadi.

"Hiç de komik degil," dedi Ron, öfkeyle. "Ille de ögrenmek istiyorsan, ben üç yasindayken Fred oyuncak... oyuncak ayimi kocaman igrenç bir örümcege dönüstürdü. Çünkü oyuncak süpürgesini kirmistim. Ayina sarilirken birden bir sürü bacagi olsa senin de hosuna gitmezdi..."

Titreyerek sustu. Hermione belli ki hâlâ gülmemeye çalisiyordu. Konuyu degistirmekte isabet olacagini hisseden Harry, "Yerdeki suyu hatirliyor musunuz?" dedi. "O nereden gelmisti? Biri kurulamis."

Kendini toparlayarak birkaç adim atan Ron, "Buradaydi," dedi. Filch'in iskemlesini geçmis, eliyle isaret ediyordu. "Bu kapiyla ayni hizada."

Pirinç kapi tokmagina uzandi, ama birden yanmis gibi elini geri çekti.

"N'oldu?" dedi Harry.

"Oraya giremeyiz. Kizlar tuvaleti."

Ayaga kalkip onun yanina gelen Hermione, "Hadi, Ron," dedi. "Orada kimse olmaz ki. Orasi Mizmiz Myrtle'in yeri. Hadi gelin, bir bakalim."

Ve "Tuvalet Bozuk" yazisina aldirmadan kapiyi açti.

Harry'nin görüp görecegi en kasvetli, kederli tuvaletti burasi. Büyük, çatlak ve lekeli bir aynanin altinda bir sira çentik çentik tas lavabo vardi. Yerler islakti, samdanlarinda agir agir yanan küçücük kalmis birkaç mumdan gelen sönük isigi yansitiyorlardi. Tuvaletlere giden tahta kapilar pul pul kalkmisti, çizilmisti. Bir tanesi menteselerinden sarkiyordu.

Hermione parmagini dudaklarina götürdü ve sondaki tuvalete dogru yürüdü. Oraya gidince, "Selam, Myrtle," dedi. "Nasilsin?"

Harry ile Ron da bakmaya gittiler. Mizmiz Myrtle, tuvaletin sifonu üzerinde uçarak, çenesindeki bir sivilceyle oynuyordu.

Ron ve Harry'ye kuskuyla bakarak, "Burasi kizlar tuvaleti," dedi. "Onlar kiz degil."

"Hayir," diye durumu kabul etti Hermione. "Ben onlara sadece burasinin... himm... ne kadar güzel oldugunu göstermek istedim."

Elini belli belirsiz sekilde, pis eski aynayla islak yerlere dogru salladi.

Harry "Bir sey görüp görmedigim sor," dedi.

"Ne fisildiyorsun sen öyle?" dedi Myrtle, ona bakarak.

Harry çabucak, "Hiçbir sey," dedi. "Biz seyi sormak istemistik..."

Myrtle, agladi aglayacak bir sesle, "Keske insanlar arkamdan konusmaktan vazgeçseler!" dedi. "Benim de duygularim var, biliyorsunuz, ölü bile olsam."

"Myrtle, kimse seni üzmek istemiyor" dedi Hermione. "Harry sadece..."

"Kimse beni üzmek istemiyor, ha! Buna bayildim iste!" diye bagirdi Myrtle. "Burada hayatim tam bir istirap içinde geçti ve simdi de insanlar gelmis, ölümümü mahvediyor!"

Hermione hemen, "Biz sana son zamanlarda burada tuhaf bir seyler görüp görmedigini sormak istemistik," dedi. "Çünkü Cadilar Bayrami'nda bu tuvaletin kapisinin önünde bir kedi saldiriya ugramis."

"O gece buralarda birini gördün mü?" dedi Harry.

Myrtle dramatik bir edayla cevap verdi: "Dikkat etmiyordum. Peeves beni öyle üzdü ki, buraya geldim ve kendimi öldürmeye çalistim. Tabii o zaman da hatirladim ki ben... ben..."

"Zaten ölüsün," dedi Ron, yardimci olmak isteyen bir edayla.

Myrtle trajik bir hiçkirik koyuverdi, havada yükseldi, döndü ve tepesi üstü tuvalete daldi. Hepsinin üstüne su siçratarak gözden kayboldu. Bastirmaya çalistigi hiçkiriklarin yönünden, U kivriminin oralarda bir yerde durdugu anlasiliyordu.

Harry ve Ron agizlari açik bakakaldilar. Ama Hermione bezgin bezgin omuzlarini silkti. "Dogruyu söylemek gerekirse, bu, Myrtle'in neseli anlarindan biriydi... Hadi, gelin."

Harry, Myrtle'in suya bogulmus hiçkiriklarinin üstüne kapiyi henüz tam olarak çekmemisti ki, yüksek perdeden bir ses üçünün de yerlerinden siçramalarina yol açti.

"RON!"

Percy Weasley, sinif baskani rozeti piril piril, yüzünde gerçekten soka girmis bir insanin ifadesiyle, merdivenlerin basinda kalakalmisti.

"Orasi kizlar tuvaleti!" dedi soluk soluga. "Sen orada ne..."

Ron, "Söyle bir bakiyordum," diye omuzlarini silkti. "Anlarsiri ya, ipuçlari..."

Percy, Harry'ye Mrs Weasley'yi fena halde hatirlatan bir sekilde sisti.

"Oradan - hemen - çekil -" dedi, uzun adimlarla onlara dogru geldi. Kollarini sallayarak üçünü önüne

katü. "Gören ne der, aldirmiyor musun? Herkes aksam yemegindeyken dönüp buraya gelmek..."

Oldugu yerde durup gözlerinden simsekler saçarak Percy'ye bakan Ron hararetle, "Niye burda olmayacakmisiz?" dedi. "Dinle, o kediye parmagimi bile dokundurmadim ben!"

Percy öfkeyle, "Ben de Ginny'ye öyle dedim," dedi. "Ama hâlâ senin okuldan atilacagini düsünüyor. Onu hiç bu kadar üzgün görmemistim, agla agla gözleri çikacak. Onu düsünebilirdin, bütün birinci siniflar bu is yüzünden gereginden fazla heyecanlandi..."

Kulaklari kizarmaya baslayan Ron, "Senin Ginny'ye aldirdigin yok," dedi. "Sen sadece Ögrenciler Baskani olma sansini yitirmekten korkuyorsun."

Percy ters ters, "Gryffindor'dan bes puan!" dedi. Bir yandan da rozetine dokunuyordu. "Umarim bu sana ders olur! Dedektifligi birak, yoksa anneme yazarim!”

Dönüp gitti, onun ensesi de Ron'un kulaklari kadar kirmiziydi.

Harry, Ron ve Hermione o gece ortak salonda Percy den mümkün oldugu kadar uzak koltuklar seçtiler. Ron hâlâ çok sinirliydi, Muska ev ödevinde mürekkep lekeleri birakip duruyordu. Onlan çikarmak için dalgin dalgin elini asasina uzatinca, asa parsömeni alevler içinde birakti. Üstünden, neredeyse ev ödevinden çiktigi kadar dumanlar çikan Ron, Temel Büyüler Kitabi, ikinci Sinifi pat diye kapatti. Hermione de, Harry'yi sasirtarak onu izledi.

Yumusak bir sesle, sanki az önce yapmakta olduklari bir konusmayi devam ettiriyormus gibi, "Kim olabilir ama?" dedi. "Kim bütün Kofti'lerle anne babasi Muggle olanlarin Hogwarts'tan çikarilmasini isteyebilir?"

"Düsünelim bakalim," dedi Ron, yapmacik bir hayretle. "Anne babasi Muggle olanlara pislik gözüyle bakan kimi taniyoruz?"

Hermione'ye bakti. Hermione de ona, ama ikna olmus görünmüyordu.

"Eger Malfoy'dan söz ediyorsan..."

"Tabii ki ondan söz ediyorum! Duymadin mi ne dedi? 'Sira sizde, Bulaniklar!' Hadi canim, o oldugunu anlamak için pis, fare suratina bakmak yeter..."

Hermione kuskuyla, "Slytherin'in vârisi Malfoy, ha!" dedi.

Harry de kitaplarini kapatti. "Ailesine baksana," dedi. "Hepsi Slytherin'de okumus, bununla övünüp duruyor. Babasi da yeterince kötü."

"Sirlar Odasi'nin anahtari yüzyillardir onlarda olabilir!" dedi Ron. "Babadan ogula geçiyordur..."

Hermione ihtiyatla, "Eh," dedi. "Sanirim mümkün..."

Harry umutsuzca, "Iyi de, nasil kanitlayacagiz?" diye sordu.

"Bir yolu olabilir." Hermione daha da alçak sesle konusuyordu, odanin karsi tarafindaki Percy'ye bir göz atti. "Zor, tabii. Ve tehlikeli, çok tehlikeli. Sanirim elli tane falan okul kuralim ihlal etmek gerekecek."

Ron sinirlenmisti. "Eger bir ay içinde falan açiklama istegi duyarsan, bize de haber verirsin, degil mi?" dedi.

Hermione soguk bir edayla cevap verdi: "Peki öyleyse. Bize gereken sey, Slytherin ortak salonuna gidip biz oldugumuzu anlamadan Malfoy'a birkaç soru sormak."

Ron gülerken Harry, "Ama bu imkânsiz, Hermione," dedi.

"Hayir, degil. Bize sadece biraz Çok Özlü Iksir lazim, hepsi bu."

"O da ne?" dedi Ron ve Harry bir agizdan.

"Snape birkaç hafta önce sinifta sözünü etti."

"Iksir'de Snape'i dinlemekten baska yapacak seyimiz yok mu saniyorsun?" diye mirildandi Ron.

"Seni baska birine dönüstürüyor. Düsünün bir! Üç Slytherin'li ögrenciye dönüsebiliriz. Kimse biz oldugumuzu anlamaz. Malfoy da bize her seyi söyler herhalde. Orda olup duyabilsek, belki su anda bile Slytherin ortak salonunda bunlari söyleyip övünüyordur."

Ron kaslarim çatti. "Bence bu Çok Özlü Iksir isinde bir bityenigi var," dedi. "Ya sonsuza kadar üç Slytherin'li görünümünde kalirsak?"

Hermione sabirsizlikla elini salladi. "Bir süre sonra geçiyor. Ama reçeteyi elde etmek zor olacak. Snape bunun Fevkalade Muktedir îksirler diye bir kitapta oldugunu söylemisti. Kitapligin Kisitli Bölümü'nde olmasi gerekir."

Kisitli Bölüm'den kitap almanin tek yolu vardi: Bir ögretmenin yazili iznini götürmeliydiniz.

Ron, "Aslinda kitabi niye isteyecegimizi anlamak zor," dedi. "Eger iksirlerden birini yapmaya çalismaya-caksak..."

"Bence," dedi Hermione, "kendimize sadece teoriyle ilgileniyormus süsü verirsek, bir sansimiz olabilir..."

"Hadi canim, hiçbir ögretmen inanmaz buna," dedi Ron. "Basbayagi kalin kafali olmasi gerek..."

ONUNCU BÖLÜM

Serseri Bludger

Profesör Lockhart, cinperi felaketinden beri sinifa canli seyler getirmiyordu. Onun yerine onlara kitaplarindan bölümler okuyor, bazen de daha dramatik bölümleri oynatiyordu. Bu yeniden canlandirmalar için kendine yardimci olarak da genellikle Harry'yi seçiyordu. Harry simdiye kadar, kurbani oldugu Bosbogaz Lanet'ter Lc Hit-trt sayesinde kurtulan basit bir Transilvanya köylüsünü, kafasini üsütmüs bir Yeti'yi ve Lockhart onu .a 'ikilendiginden beri kivircik salata disinda bir sey yememis bir vampiri oynamak zorunda kalmisti.

Bir sonraki Karanlik Sanatlara Karsi Savunma dersinde bu sefer de kurtadam rolü oynamak için kendini sinifin önüne çeke çeke çikarilmis buldu. Lockhart'in keyifi olmasini istemek için çok geçerli bir nedeni olmasa, bunu yapmayi reddedecekti.

“Yüksek sesle güzel bir uluma, Harry - hah söyle -ve sonra, inanir misiniz bilmem, üstüne çullandim - iste böyle - yere yapistirdim -gördügünüz gibi - tek elle onu yerde tutmayi becerdim - ötekiyle de asami girtlagina dayadim - sonra geri kalan kuvvetimi topladim ve acayip karmasik Homorfus Büyüsü'nü yaptim - açmasi bir inilti çikardi - devam et, Harry - daha yüksek - bu - kürkü yok oldu - tirnaklari büzüldü - ve yeniden bir adama döndü. Basit ama etkin - ve bir köy daha beni sonsuza kadar, onlari her ay kurtadam saldirilarinin dehsetinden kurtaran kisi olarak hatirlayacak."Zil çalinca Lockhart ayaga kalkti.

"Ödev: Wagga Wagga kurtadamini yenisim üzerine bir siir yazin! En iyi kompozisyonun sahibine Sihirli Ben'in imzali kopyalari!"

Ögrenciler çikmaya basladi. Harry sinifin arkasina, Ron ve Hermione'nin onu bekledikleri yere döndü.

"Hazir miyiz?" diye mirildandi.

Hermione sinirli sinirli, "Herkes gidene kadar bekleyin," dedi. "Simdi."

Elinde bir kâgit parçasini siki siki tutarak Lockhart'in masasina yaklasti. Harry ve Ron hemen arkasindaydi.

"Sey... Profesör Lockhart?" diye kekeledi. "Ben kitapliktan bu... bu kitabi almak istiyordum. Sadece bilgi edinmek üzere okumak için." Eli hafifçe titreyerek kâgidi uzatti. "Ama mesele su ki, kitapligin Kisitli Bölümü'nde. Bir ögretmenin imzasina ihtiyacim var - eminim ki bu kitap sizin Gulyabanilerle Gezip Tozmakta, etkisini agir agir gösteren zehirler konusunda dediklerinizi anlamama yardimci olacak..."

Lockhart, "Gulyabanilerle Gezip Tozmak ha!" dedi,

Hermione'den notu alarak ona agzi kulaklarinda gülümsedi. "Belki de en sevdigim kitabim. Hosuna gitti mi?"

"Ah, evet," dedi Hermione hevesle. "Hele sonuncu gulyabaniye çay süzgeciyle kapan kurmaniz ne kadar akillica..."

"Eh, sanirim kimse benim bu yilki en iyi ögrencime biraz iltimas geçmeme karsi çikmaz” dedi Lockhart dostça ve devasa bir tavuskusu tüyü çikardi. Ron'un yüzündeki tiksinme ifaç esini yanlis yorumlayarak, "Evet," diye devam etti, “Güzel, degil mi? Genellikle kitap imzalamak için saklarin ama..."

Kâgida koskoca, kivrimli bir imza atip Hermione'ye geri verdi.

Hermione beceriksiz parmaklarla notu katlayip çantasina koyarken de, "Eh, Harry," dedi Lockhart. "Demek yarin sezonun ilk Quidditch maçi var, öyle mi? Gryffindor-Slytherin maçi sanirim. Senin yararli bir oyuncu oldugunu duydum. Ben de bir Arayici'ydim. Milli Takim denemelerine çagirildim ama, hayatimi Karanlik Güçlerin ortadan kaldirilmasina adamaya karar verdim. Gene de, eger biraz özel antrenmana ihtiyacin olursa, lütfen çekinmeden söyle. Ayni derecede iyi olmayan oyunculara bildiklerimi aktarmak beni hep memnun eder..."

Harry'nin bogazindan ne idügü belirsiz bir ses yükseldi, sonra da Ron ve Hermione'nin arkasindan, bir acele, odadan çikti.

Ucu nottaki imzayi inceleri rken, "Inanmiyorum”dedi Harry. "Hangi kitabi istedigimize bakmadi bile."

"Beyinsiz bir rezil de ondan," dedi Ron. "Ama kime ne, istedigimizi elde ettik ya."

Kitapliga dogru kosarcasina giderlerken, Hermione tiz bir sesle, "Beyinsiz bir rezil degil iste," dedi.

"Bu yilki en iyi ögrencisi oldugunu söyledi diye..." Kitapligin her seyi saran sükûnetine girince seslerini alçaktilar.

Kitaplik görevlisi Madam Pince zayif, sinirli bir kadindi, yeterince beslenmemis bir akbabayi andirirdi.

"Fevkalade Muktedir iksirler mi?" diye tekrarladi kuskuyla, bir yandan da notu Hermione'nin elinden almaya çalisiyordu. Ama Hermione birakmiyordu.

Soluk soluga, "Bende kalabilir diye umuyordum,"dedi.

Ron notu onun elinden kurtarip Madam Pince'in önüne dogru iterek, "Hadi ama," dedi. "Sana baska bir imza aliriz. Lockhart her seyi imzalar, yeter ki imzalayabilecegi kadar bir süre sabit kalsin."

Madam Pince, sanki sahte oldugundan endise ediyormus gibi, notu isiga tuttu. Ama not bu sinavdan geçti. Azametle yürüyüp yüksek raflar arasinda kaybolan Madam Pince, birkaç dakika sonra büyük ve küflüymüs gibi görünen bir kitabi tasiyarak geri döndü. Hermione kitabi dikkatle çantasina yerlestirdi. Çok hizli yürümemeye ya da suçlu görünmemeye özen göstererek kitapliktan çiktilar.

Bes dakika sonra gene Mizmiz Mrytle'in bozuk tuvaletinde üslenmislerdi. Hermione, Ron'un itirazlarini,buranin akli basinda bir kimsenin gelecegi son yer oldugunu söyleyerek çürütmüstü. Yani, kendi kendilerine kalacaklari kesindi. Mizmiz Myrtle kendi tuvaletinde gürültüyle agliyordu, ama onlar ona aldirmiyordu, o da onlara.

Hermione Fevkalade Muktedir iksirleri dikkatle açti, üçü de nemli ve benekli sayfalarin üstüne egildiler. Daha ilk bakista, kitabin neden Kisitli Bölüm'de oldugu belliydi. Iksirlerden bazilari, düsünmesi bile insani neredeyse korkutacak cinsten tüyler ürpertici sonuçlara yol açiyordu. Üstelik kitapta pek nahos çizimler de vardi. Içlerinden biri, içi disina çikmisa benzeyen bir adami, biri de basindan birkaç çift fazladan kol bacak çikmis bir cadiyi gösteriyordu.

Hermione, üzerinde Çok Özlü iksir yazan sayfayi bulunca, heyecanla, "Iste," dedi. Baska bir insana dönüsmenin ortasinda olan insanlarin çizimleriyle süslüydü. Harry ressamin onlarin yüzündeki büyük aciyi hayal etmis olmasini gönülden diledi.

Reçeteye bakarlarken, Hermione, "Bu gördügüm en karmasik iksir," dedi. Sonra da mirildanarak parmagini malzeme listesinden asagi dogru indirdi. "Zarkanatli sinekler, sülükler, hardalotu ve çobandegnegi. Eh, bunlar yeterince kolay, hepsi ögrenci dolabinda var, oradan alabiliriz. Ayy, bakin, iki boynuzlu bir atin boynuzunun tozu - bunu nereden buluruz, bilmiyorum... Yüzülmüs dogranmis kanguru derisi - bu da nazik bir konu - ve tebii kime dönüsmek istiyorsan ondan bir parça."

Ron sertçe, "Pardon?" diye sordu. "Ne demek Istiyorsun yani, kime dönüsmek istiyorsan ondan bir parça diye? Içinde Crabbe'nin ayak tirnaklari olan hiçbir seyi içecek degilim..."

Hermione sanki onu duymamis gibi devam etti. "Ama henüz bu konuda dertlenmemize gerek yok, çünkü onlari en son içine atiyoruz."

Ron nutku tutulmus halde Harry'ye döndü, ama onun da baska sikintisi vardi.

"Ne kadar çok sey çalmak zorunda kalacagimizin farkinda misin, Hermione? Yüzülmüs dogranmis kanguru derisi; bu kesinlikle ögrenci dolabinda yoktur. Ne yapacagiz yani, Snape'in özel stokundan almak için odasina mi girecegiz? Bilmiyorum, bu iyi bir fikir mi ama..."

Hermione kitabi pat diye kapatti.

"Eh, eger ikiniz ödleklik edecekseniz, mesele yok," dedi. Yanaklarinda pespembe lekeler vardi, gözleri de her zamankinden parlakti. "Ben kurallara karsi çikmak istemiyorum, anliyorsunuz ya. Sadece ana babasi Muggle olanlari tehdit etmenin, zor bir iksir kaynatmaktan çok daha kötü oldugunu düsünüyorum. Ama eger siz vâris Malfoy mu, degil mi ögrenmek istemiyorsaniz, simdi dosdogru Madam Pince'e gider ve kitabi geri.."

Ron, "Senin bizi kurallara karsi gelmeye ikna edecegin günü görecegimi hiç sanmazdim," dedi. "Pekâlâ, yapiyoruz. Ama ayak tirnagi yok, tamam mi?"

Daha mutlu görünen Hermione kitabi yeniden açarken, Harry, "Yapmak ne kadar alacak, peki?” diye sordu.

"Eh, hardalotunu dolunayda toplamak gerektigine, zarkanatli sineklerin de j irini bir gün agir agir pismesi gerektigine göre... bir ayda hazir olur sanirim, eger bütün malzemeleri bulabilirsek."

"Bir ay mi?" dedi Ron. "Bir ayda Malfoy okuldaki Muggle ana babalilanr yarisina saldirabilir!" Hermione'nin gözlerinin yeniden tehlikeli bir sekilde kisildigini görünce hemen ekledi: "Ama elimizdeki en iyi plan bu, öyleyse tam gaz diyorum."

Ancak, Hermione tuvaletten çikmalari için yol açikmi diye kontrol ederken, Ron gene de Harry'ye fisildadi. "Eger yarin Malfoyu süpürgesinden düsürebilirsen isi çok daha sorunsuz hallederiz."

Harry cumartesi sabahi erkenden uyandi ve bir süre yatarak o günkü Quidditch maçini düsündü. Sinirliydi, özellikle Gryffindor kaybederse Wood'un ne yapacagi düsüncesi onu rahatsiz ediyordu. Ama altinin satin alabilecegi en hizli yaris süpürgelerine binmis bir takimla karsi karsiya gelme fikri de yeterince sinir bozucuydu. Slytherin'i yenmeyi hiç bu kadar istememisti. Içi çalkalanarak yarim saat orada yattiktan sonra kalkti, giyindi ve erkenden kahvaltiya indi. Gryffindor takiminin geri kalanini orada buldu, uzun bos bir masada kafa kafaya vermis oturuyorlardi. Gergin görünüyorlar, pek konusmuyorlardi.

Saat on bire gelirken, bütün okul Quidditch stadyumuna dogru yola koyuldu. Bunaltici bir gündü, havada firtina kokusu vardi. Harry tam soyunma odasina girerken, Ron ve Hermione kosarak ona sans dilemeye geldiler. Takim, parlak kirmizi Gryffindor cüppelini giydi. Sonra da Wood'un maç öncesi hep yaptigi moral verici konusmayi dinlemek için oturdular.

Wood, "Siymerin'in bizimkilerden iyi süpürgeleri vAr, diye söze basladi, "bunu inkâra gerek yok. Ama bizin süpürgelerimizin üstünde daha iyi adamlar var. Onlardan iyi çalistik, her türlü havada uçtuk -" ("Bak bu dogru," diye mirildandi George Weasley. "Agustostan beri dogru dürüst kuruyamadim") "- ve onlari o küçük sümüklü Malfoy'u parayla takimlarina aldiklarina pisman edecegiz."

Coskuyla gögsü kabaran Wood, Harry'ye döndü.

"Arayici olmak için sadece zengin bir babanin yetmedigini onlara göstermek sana kaliyor, Harry. Ya o

Snitch'i Malfoy'dan önce yakala, ya da denerken öl, Harry, çünkü bugün kazanmamiz gerekiyor, kazanmaliyiz"

"Yani herhangi bir baski yok, Harry," dedi Fred, göz kirparak.

Sahaya çikarlarken büyük bir gürültüyle karsilandilar; daha çok lehte tezahürat, çünkü Ravenclaw ve Hutflppuff da Slytherin'in yenilmesini çok istiyordu. Ne var ki kalabaliktaki Slytherin'ler gene de yuhalan ve isliklarinin duyulmasini sagladilar. Quidditch hocasi Madam Hooch, Flint ve Wood'dan el sikismalarini istedi. Onlar da birbirlerine tehdit edici bakislar atip, birbirlerinin elini gereginden biraz daha fazla sikarak bunu yaptilar.

"Ben düdük çalinca," dedi Madam Hooch, "üç... iki... bir..."

Kalabaligin bagirtisi onlara hiz verirken, on dört oyuncu kursuni gökyüzüne dogru yükseldi. Harry hepsinden yüksege uçarak Snitch'i bulmak için çevreyi taradi.

Malfoy, süpürgesinin hizini göstermek istermis gibi ok misali onun altindan geçerken, "Keyfin yerinde mi, Yarali Kafa?" diye haykirdi.

Harry'nin cevap verecek vakti yoktu. Tam o anda agir, kara bir Bludger hizla üzerine geliyordu. Öyle ucu ucuna kaçti ki, geçerken saçini siyirdigini hissetti.

"Ucuz atlattin, Harry!" dedi George, sopasi elinde onun yanindan simsek gibi geçerken. Bludger'i Slytherin'e gerisin geri göndermeye hazirlaniyordu. Harry onun Bludger'a Adrian Pucey yönünde güçlü bir darbe vurdugunu gördü. Ama Bludger havada yön degistirdi ve gene, dosdogru Harry'ye geldi.

Harry ondan kaçinmak için hemen asagi indi, George da Malfoy'a dogru hizla vurmayi basardi. Bludger gene bir bumerang gibi yari yolda döndü ve Harry'nin basina dogruldu.

Harry hizini artirip simsek gibi sahanin öbür ucuna yollandi. Bludger'in, arkasindan islik çalarak geldigini duyabiliyordu. Neler oluyordu? Bludger'lar asla böyle bir oyuncu üzerinde yogunlasmazdi. Onlarin görevi,mümkün oldugu kadar çok kisiyi süpürgesinden düsürmeye çalismakti.

Fred Weasley diger uçta Bludger'i bekliyordu. O, topa bütün kuvvetiyle vururken, Harry kafasini egdi, Bludger'in yönü degisti.

Fred sevinçle, "Isini gördük!" diye bagirdi, ama yaniliyordu. Sanki miknatisla Harry'y e çekiliy örmüs gibi Bludger bir kez daha onun ardindan hamle etti, Harry de son sürat kaçmak zorunda kaldi.

Yagmur baslamisti. Harry agir damlalarin yüzüne düstügünü hissediyordu, gözlügü islaniyordu. Oyunun geri kalaninda neler olup bittigi konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ta ki, maçi anlatan Lee Jordan'in, "Slytherin sifira karsi altmis puanla önde," dedigini duyana kadar.

Slytherin'lerin üstün süpürgeleri görevlerini yerine getiriyordu besbelli. Bu arada çilgin bludger da Harry'yi düsürmek için elinden geleni yapiyordu. Fred ve George simdi iki yandan onun o kadar yakinindan uçuyorlardi ki, Harry harman döver gibi havada savrulan kollardan baska bir sey göremiyordu. Snitch'i de degil yakalama, görme sansi bile elde edememisti.

Fred, "Birisi - bu - Bludgerla - oynamis -" diye homurdanarak, sopasini var gücüyle yeniden Harry'ye bir saldiri düzenleyen Bludger'a savurdu.

George, hem Wood'a isaret etmeye, hem de Bludger'm Harry'nin burnunu kirmasini önlemeye çalisirken, "Mola almamiz gerek," dedi.

Anlasilan Wood mesaji almisti. Madam Hooch düdük çaldi, Harry, Fred ve George, hâlâ çilgin Bludgerdan kaçinarak baliklama asagi daldilar.

Gryffindor takimi bir araya toplandi. Seyirciler arasindaki Slytherin'ler takimlari lehinde tezahürat yaparken, Wood, "Neler oluyor?" diye sordu. "Bizi yere yapistirdilar. Fred'le George, Bludger Angelina'nin sayi yapmasini önlerken siz nerelerdeydiniz?"

George öfkeyle, "Yedi metre yukarda, öbür Bludger'in Harry'yi öldürmesini engellemeye çalisiyorduk, Oliver," dedi. "Biri o Bludger'a bir seyler yapmis -Harry'yi rahat birakmiyor, oyun boyunca baska kimseye gitmedi. Slytherin'in bununla bir ilgisi olmali."

Wood kaygiyla, "Ama Bludger'lar son antrenmanimizdan beri Madam Hooch'un odasinda kilitli," dedi. "Antrenmanda da hiçbir seyleri yoktu."

Madam Hooch onlara dogru geliyordu. Onun omzunun üstünden Harry, Slytherin takiminin yuhalayarak onun yönünde isaret ettiklerini görebiliyordu.

Madam Hooch gittikçe yaklasirken, "Dinleyin" dedi Harry, "ikiniz hep benim çevremde uçtugunuz sürece Snitch'i ancak kolumdan içeri uçarsa yakalarim. Takimin geri kalanina dönün, birakin o serseriyle ben ilgileneyim."

"Salaklik etme," dedi Fred. "Kafani koparacak."

Wood, bir Harry'ye, bir Weasley'lere bakiyordu.

Alicia Spinnet kizginlikla, "Oliver, bu çilginlik," dedi. "Harry'nin kendi basina o seyle basa çikmasina izin veremezsin. Bir sorusturma isteye...."

"Eger simdi durursak, maçi gözden çikarmamiz gerekir!" dedi Harry. "Ve bir çilgin Bludger yüzünden Slytherin'e maç verecek degiliz! Hadi Oliver, onlara beni rahat birakmalarini söyle!"

George, Wood'a hiddetle, "Bu senin suçun," dedi. "Ya Snitch'i yakala ya da denerken öl - ona böyle aptalca sey söylenir mi?!"

Madam Hooch yanlarina gelmisti.

"Oyuna devam etmeye hazir misiniz?" diye sordu Wood'a.

Wood, Harry'nin yüzündeki kararli ifadeye bakti.

"Tamam," dedi. "Fred, George, Harry'yi duydunuz - onu rahat birakin, Bludger'la kendisi basa çiksin."

Yagmur simdi daha da hizli yagiyordu. Madam Hooch'un düdügü üzerine Harry yere tekmeyi basip yükseldi ve Bludger'in arkasinda oldugunu belli eden hisirtiyi duydu. Harry daha, daha da fazla yükseldi. Kavisler çizdi, helezon çizdi, dimdik daldi, zikzaklar yapti, yuvarlandi. Basi dönüyordu, ama gene de gözlerini iyice açik tuttu. Bludger'in vahsi bir baska dalisindan kaçinmak için, yagmur gözlük camlarini beneklendirir ve burun deliklerinden içeri girerken tepe üstü döndü. Kalabaligin güldügünü duyuyordu. Evet, çok aptal görünüyor olmaliydi, ama serseri Bludger agirdi ve onun kadar hizla yön degistiremiyordu.

Stadyumun kenarlarinda lunaparktaki eglence trenlerini andiran bir tur baslatti. Gümüs yagmur tabakalari arasindan, Adrian Pucey'nin Wood'un yanindan geçmeye çalistigi Gryffindor kalesini görmeye çalisti.

Kulaklarindaki islik sesi Harry'ye, Bludger'in onugene kil payi kaçirdigini anlatti. Dosdogru geriye dönüp ters yönde hizlandi.

Harry havanin ortasinda Bludger'dan kaçmak için saçma sapan bir topaç dönüsü yapmak zorunda kaldigi sirada, Malfoy, "Bale egitimi mi yapiyorsun, Potter?" diye haykirdi. Harry uçup gitti, Bludger biraz arkasindan onu izliyordu. Harry dönüp nefretle Malfoy'a bakarken, Altin Snitch'i gördü. Malfoy'un sol kulaginin birkaç santim yukarismdaydi - ve Harry'ye gülmekle mesgul olan Malfoy, topu görmemisti.

Harry endise dolu bir anda, ya Malfoy kafasini kaldirip da Snitch'i görürse diye son hizla onun yanma gitmeye cesaret edemedi. Havanin ortasinda asili kaldi. BUM!

Gereginden bir saniye daha fazla hareketsiz kalmisti. Bludger sonunda onu yakaladi, dirsegine vurdu, Harry kolunun kirildigini hissetti. Gözleri bulanik, kolundaki kavurucu aciyla sersemlemis, yagmurdan sirilsiklam süpürgesinde yana dogru kaydi. Bir dizi hâlâ süpürgenin üzerinde kivrilmis duruyordu, sag kolu hiçbir ise yaramaz halde yandan asagi sarkiyordu. Bludger ikinci bir saldiri için süratle geldi, bu sefer yüzünü hedef almisti. Harry ona sasirtmaca verdi, uyusmus beynine iyice yerlesmis bir fikir vardi: Malfoy'a git.

Bir yagmur ve agri bulutu arasinda, asagismdaki parildayan, pis pis gülen yüze dogru daldi ve gözlerinin korkudan büyüdügünü gördü. Malfoy, Harry'nin ona saldirdigini sanmisti.

"N'oluy..." diye solugunu tuttu, Harry'nin yolundan kaçti.

Harry saglam elini süpürgeden çekerek delice hamle etti. Parmaklarinin soguk Snitch'i kavradigini hissediyordu, ama simdi süpürgesini sadece bacaklariyla tutuyordu. O dosdogru yere iner, bir yandan da bayilmamaya çalisirken, asagidaki kalabaliktan bir haykiris yükseldi.

Pat diye çamura vurdu, süpürgesinden yuvarlandi. Kolunun çok garip bir açisi vardi. Aciyla akli karismis halde, sanki çok uzaktan geliyormus gibi isliklar ve haykirislar duydu. Dikkatini saglam elindeki Snitch üzerinde topladi.

"Aha," dedi belli belirsiz, "kazandik."

Ve bayildi.

Kendine geldiginde yüzüne yagmur vuruyordu, hâlâ sahada yatiyordu ve üzerine birisi egilmisti. Parildayan disler gördü.

"Ah hayir, sen degil," diye inledi.

Lockhart, çevrelerini sarmis kaygili Gryffindor seyircilerine, "Ne söyledigini bilmiyor," dedi. "Merak etme Harry, kolunu halletmek üzereyim."

"Hayir!" dedi Harry. "Böyle kalsin, daha iyi, mersi..."

Dogrulmaya çalisti, ama aci müthisti. Yakinlarda asina bir klik sesi duydu.

Yüksek sesle, "Bunun fotografini istemiyorum, Colin," dedi.

Lockhart onu teskin etti: "Sen uzan bakalim, Harry.

Olup olacagi basit bir büyü. Sayamayacagim kadar çok kullanmisimdir."

Harry, sikilmis disler arasindan, "Niye hastane kanadina gitmiyorum ki?" diye sordu.

Arayicisi sakatlandigi halde siritmaktan kendini alamayan, çamurlar içindeki Wood, "Gerçekten de gitmesi gerek, Profesör," dedi. "Harika bir yakalayisti, Harry, cidden müthisti. En iyi yakalayisin diyebilirim."

Harry, çevresindeki bacak ormani arasindan, Fred ve George Weasley'nin serseri Bludger'i bir kutuya koymaya çalistiklarini gördü. Hâlâ aslanlar gibi mücadele ediyordu.

Cüppesinin yesim yesili kollarini sivayan Lockhart, "Geri çekilin," dedi.

Harry halsiz halsiz, "Hayir - yapmayin -" diyebildi, ama Lockhart asasini fildir fildir döndürüyordu bile. Bir saniye sonra da Harry'nin koluna dogrultmustu.

Harry'nin omzunda garip ve nahos bir duyum basladi, parmak uçlarina kadar her yere yayildi. Sanki kolunun havasi indirilmis gibiydi. Neler olduguna bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini kapatmis, yüzünü kolundan uzaga çevirmisti. Ama çevresindekiler birden soluklarini tutup, Colin Creevey de deliler gibi makinesinin dügmesine basmaya baslayinca, en berbat korkularinin gerçeklestigini anladi. Kolunda artik aci hissetmiyordu - ama kolu da artik kol hissi vermiyordu zaten.

"Ah," dedi Lockhart. "Evet. Eh, bu bazen olabiliyor. Ama mesele su ki, kemikler artik kirik degil. Akilda tutmamiz gereken bu. Hadi Harry, simdi hpis tipis hastane kanadina git bakalim - ah, Mr Weasley, Miss Granger, ona eslik eder misiniz? - Ve Madam Pomfrey de yapabilir - sey - seni biraz toparlayabilir."

Harry ayaga kalkarken kendini tuhaf sekilde dengesiz hissetti. Derin bir nefes alarak sag tarafina bakti. Gördükleri az daha yeniden bayilmasina sebep oluyordu.

Cüppesinin kol deliginden kalin, teri rengi bir kauçuk eldivene benzeyen bir sey sarkiyoidu. Parmaklarini oynatmaya çalisti. Hiçbir sey olmadi.

Lockhart, Harry'nin kemiklerini düzeltmemisti. Onlari ortadan kaldirmisti.

Madam Pomfrey, bu durumdan hiç memnun olmadi.

"Dosdogru bana gelmeliydin!" diye patladi. Bir yandan da, yarim saat önce çalisan bir koldan kalan hüzün verici, gevsek seyi yukari kaldiriyordu. "Ben kemikleri bir saniyede düzeltirim - ama onlari yeniden büyütmek..."

Harry umutsuzca, "Ama yapabilirsiniz, degil mi?" dedi.

"Yaparim elbette, ama aci verecek," dedi Madam Pomfrey ürkütücü bir tavirla. Sonra da Harry'ye bir pijama atti. "Gece bufda kalman gerek..."

Ron. onun pijamasini giymesine yardim ederken,

Hermione de Harry'nin yatagi etrafina çekilen perdenin arkasinda bekledi. Lastik gibi, kemiksiz kolu pijamanin koluna sokmak hiç de kolay degildi.

Ron, Harry'nin gevsek parmaklarini pijamanin mansetinden disari çekerken, perdenin ardindan seslendi: "Simdi Lockhart'i nasil koruyacaksin bakalim Hermione? Harry kemiklerinin alinmasini istese, bunu söylerdi."

"Herkes hata yapabilir. Hem artik acimiyor, degil mi Harry?"

"Hayir," dedi Harry. "Ama baska bir sey yaptigi da yok."

O kendini yataga atarken, kolu anlamsiz biçimde çirpiniyordu.

Hermione ve Madam Pomfrey, perdenin ardindan göründüler. Madam Pomfrey'in elinde, üzerinde "IskeBüy" yazan büyük bir sise vardi.

"Zor bir gece geçireceksin" dedi. Dumanlan tüten seyi büyük bir kulpsuz bardaga doldurup ona uzatti. "Kemikleri yeniden büyütmek pis bir istir."

IskeBüy içmek de öyleydi. Yutarken Harry'nin agzini ve bogazini yakti, onu öksürttü, tiksirtti. Hâlâ tehlikeli sporlar ve isinin ehli olmayan hocalar hakkinda söylenip duran Madam Pomfrey gitti, Ron ve Hermione'yi, Harry'nin biraz su içmesine yardimci olsunlar diye birakti.

Ron, yüzünde bir siritis belirirken, "Kazandik ya, ona bak," dedi. "Ne biçim yakaladin ama. Malfoy’un yüzü... öldürmeye hazir görünüyordu!"

Hermione karanlik bir edayla, "O Bludger'i nasil öyle ayarladigini merak ediyorum," dedi.

Harry yastiga kendini birakti. "Bunu da Çok Özlü Iksir içince ona soracagimiz sorular listesine dahil edebilirsin. Umarim tadi bundan iyidir."

"Içinde Slytherin'lerden parçalar oldugu halde mi?" dedi Ron. "Saka ediyor olmalisin."

Hastane kanadinin kapisi o anda ardina kadar açildi. Les gibi ve sirilsiklam Gryffindor takimi, Harry'yi ziyarete gelmisti.

"inanilmaz bir uçustu, Harry," dedi George. "Az önce Marcus Flint'in Malfoy'a avaz avaz bagirdigini duydum. Snitch basinin üstündeyken farkina varmamak hakkinda bir seyler iste. Malfoy hiç de hayatindan memnun görünmüyordu."

Yanlarinda pastalar, tatlilar ve siseler dolusu balkabagi suyu getirmislerdi. Harry'nin yataginin etrafinda toplandilar ve tam umut verici bir parti baslamak üzereydi ki. Madam Pomfrey firtina bulutu gibi gelip bagirdi. "Bu çocugun istirahata ihtiyaci var, otuz üç kemik büyütecek! Disari! DISARI DEDIM!"

Ve Harry, gevsek kolundaki biçak saplanmis gibi sancilardan dikkatini çekecek hiçbir sey olmaksizin, tek basma kaldi.

Saatler sonra zifiri karanlikta birden uyandi ve küçük bir istirap çigligi atti. Kolu simdi sanki büyük kiymiklarla doluymus gibiydi. Bir saniye onu uyandiranin bu oldugunu düsündü. Sonra dehsetle, birinin karanlikta süngerle alnini sildigini fark etti.

"Çekil surdan!" diye yüksek sesle bagirdi önce. Sonra da "Dobby!" dedi.

Ev cininin yerinden ugramis, tenis topu büyüklügünde gözleri karanlikta Harry'ye bakiyordu. Uzun, sivri burnundan asagi tek bir gözyasi süzülüyordu.

Bedbaht bir ifadeyle, "Harry Potter okula döndü," diye fisildadi. "Oysa Dobby, Harry Potter'i uyardi da uyardi. Ah efendim, niye Dobby'ye kulak asmadiniz? Harry Potter neden treni kaçirinca eve dönmedi?"

Harry yastigina yaslanip dogrularak Dobby'nin süngerini itti.

"Burada ne yapiyorsun?" dedi. 'Treni kaçirdigimi nereden biliyorsun?"

Dobby'nin dudagi titredi, Harry de birden kuskuya kapildi.

Yavas yavas, "Sendin!" dedi. "Bölümün bizi geçirmesini sen engelledin!"

Basini hizla sallayan, kulaklari lap lap vuran Dobby, "Evet efendim, gerçekten öyle," dedi. "Dobby saklanip Harry Potter'i gözledi Ve kapiyi mühürledi ve Dobby'nin daha sonra ellerini ürülemesi gerekti -" Harry'ye on uzun, bandajli parmak gösterdi, "- ama Dobby aldirmadi, efendim, çünkü Harry Potter'in emniyette oldugunu düsünüyordu. Ve Dobby, Harry Potter'in okula baska bir sekilde gidebilecegini asla düsünmedi!"

Öne arkaya besik gibi gidip gelerek, çirkin kafasini salliyordu.

"Dobby, Harry Potter'in yeri den Hogwarts'a döndügünü duyunca öyle altüst oldu ki, efendisinin yemegini yakti! Dobby hiç öyle dayak yememistir, efendim..."

Harry yeniden kendini yastiklarin arasina birakti.

Büyük bir öfkeyle, "Az daha Ron'la beni okuldan attiriyordun," dedi. "Bu kemikler yerine gelmeden kaybolsan iyi olur, Dobby, yoksa girtlagini sikarim."

Dobby halsiz halsiz gülümsedi.

"Dobby ölüm tehditlerine aliskir. efendim. Dobby evde onlardan günde bes tane aliyor."

Burnunu, üzerine giydigi pis yastik kilifinin bir kösesine silerken öyle acinacak bir hali vardi ki, Harry her seye ragmen hirsinin geçtigini hissetti.

Merakla, "Niye bu seyi giyiyorsun, Dobby?" diye sordu.

"Bunu mu, efendim?" dedi Dobby, yastik kilifim çekistirerek. "Bu, ev cininin köleliginin isaretidir, efendim. Dobby ancak efendileri ona giyecek seylar verirse serbest kalir, efendim. Aile Dobby'ye bir çorap bile vermemeye dikkat ediyor, efendim, yoksa evi sonsuza kadar terk etmekte özgür kalir."

Dobby kocaman gözlerini kilifiyla sildi ve birden, "Harry Potter mutlaka eve gitmeli!" dedi. "Dobby sanmisti ki, kendi Bludger'i bu ise yeter..."

"Senin Bludger'in mi?" dedi Harry, öfkesi gene dalga dalga yükselerek. "Ne demek yani senin Bludgerin? O Bludger'in beni öldürmeye çalismasini sen mi sagladin?"

Dobby dehsete kapildi. "Sizi öldürmek degil, efendim, asla sizi öldürmek degil! Dobby, Harry Potter'in hayatini kurtarmak istiyor! Burada kalacagina ciddi sekilde yaralanmis olarak eve gönderilsin, daha iyi, efendim! Dobby sadece Harry Potter'in eve gidecek kadar sakatlanmasini istedi!"

Harry kizgin kizgin, "Ya, hepsi bu mu?" dedi. "Benim eve parçalar halinde gönderilmemi neden istedigini söylemeyeceksin herhalde?"

"Ah, Harry Potter bir bilseydi!" Dobby inledi, paramparça yastik kilifina daha da fazla yas döktü. "Bizim, ayaktakiminin, kölelerin, sihir dünyasinin tortularinin gözündeki anlamini bir bilse! Dobby, Adi Anilmamasi Gereken Kisi gücünün zirvesindeyken durumun nasil oldugunu hatirliyor, efendim! Biz ev cinlerine hasarat muamelesi ediliyordu, efendim! Gerçi Dobby'ye gene ediliyor ya, efendim..." diye durumunu kabul etti, yüzünü yastik kilifiyla kurulayarak. "Ama efendim, benim türümdekilerin çogunun kosullari, siz Adi Anilmamasi Gereken Kisi'ye karsi zafer kazandiginizdan beri iyilesti. Harry Potter hayatta kaldi, Karanlik Lord'un gücü kirildi ve yeni bir safak dogdu, efendim; ve Harry Potter karanlik günlerin asla sona ermeyecegini düsünenlerimiz için bir umut isigi gibi parladi, efendim... Ve simdi Hogwarts'ta korkunç seyler olmak üzere, belki de simdiden oluyor ve Dobby, Harry Potter'in burada kalmasina izin veremez, çünkü tarih kendini tekrarliyor, madem Sirlar Odasi bir kez daha açildi..."

Dobby donup kaldi, korkudan nutku tutulmustu, sonra Harry'nin yataginin yanindaki komodinde duran su sürahisini yakaladigi gibi kendi kafasina vurdu ve gözden kayboldu. Bir saniye sonra, gözler sasi, "Kötü Dobby, çok kötü Dobby..." diye mirildanarak yeniden yataga dogru süründü.

Harry, "Demek sahiden bir Sirlar Odasi var," diye fisildadi. "Ve - daha önce açildi mi demistin? Anlat bana, Dobby!"

Dobby'nin eli su sürahisine dogru yavas yavas ilerlerken, cinin kemikli bilegini yakaladi. "Ama ben Muggle ana babadan dogmadim - ben nasil Oda'nin tehdidi altinda olabilirim ki?"

"Ah efendim, zavalli Dobby'ye daha fazlasini sormayin, sormayin," diye inledi cin, gözleri karanlikta kocaman görünüyordu. "Burada karanlik isler planlaniyor, ama onlar oldugu zaman Harry Potter burada olmamali. Eve gidin, Harry Potter. Eve gidin. Harry Potter bu ise karismamali, efendim, çok tehlikeli..."

Harry, Dobby'nin kendi kendisine gene su sürahisiyle vurmasini engellemek için bilegini siki siki tutarak, "Kim, Dobby?" diye sordu. "Kim açti? Geçen sefer kim açmisti?"

"Dobby söyleyemez, efendim. Dobby söyleyemez, Dobby söylememeli!" diye ciyakladi cin. "Eve gidin, Harry Potter, eve gidin!"

Harry hiddetle, "Hiçbir yere gitmiyorum!" dedi. "En iyi arkadaslarimdan biri Muggle ana babadan dogma, eger Oda sahiden açildiysa ilk sirada o yer alacak..."

Dobby bir tür sefil cosku içinde, "Harry Potter arkadaslari için kendi hayatini tehlikeye atiyor!" diye inledi. "Ne kadar soylu bir sey! Ne kadar yigitçe! Ama o kendini kurtarmali, evet, Harry Potter asla..."

Dobby birden donup kaldi, yarasa kulaklari titresiyordu. Harry de duymustu. Disaridaki geçitten asagi dogru ayak sesleri geliyordu.

Cin, dehset içinde, "Dobby gitmeli!" diye soludu, sonra gürültülü bir çatlama sesi duyuldu, Harry'nin yumrugu simdi bos havayi tutuyordu. Ayak sesleri yaklasirken yataga yata, gözlerini hastane kanadinin karardik kapisina dikti.

Bir an sonra Dumbledore sirtinda uzun, yünlü ropdösambr ve gece takkesiyle geri geri yatakhaneye giriyordu. Heykele benzeyen bir seyin bir ucunu tutuyordu. Bir saniye sonra, ayaklarini tasiyan Profesör McGonagall da göründü. Birlikte onu bir yataga attilar.

Dumbledore, "Madam Pomfrey'i bul," diye fisildadi ve Profesör McGonagall, Harry'nin yataginin ayakucundan hizla geçip gözden kayboldu. Harry kipirdamadan yatarak, kendine uyur süsü verdi. Telasli sesler duyuyordu, derken Profesör McGonagall, hemen arkasinda geceliginin üstüne bir hirka giymis Madam Pomfreyle birlikte göründü. Harry, onun solugunu hizla içine çektigini duydu.

Madam Pomfrey, yataktaki heykelin üzerine egilerek Dumbledore'a, "Ne oldu?" dedi fisiltiyla.

"Bir saldiri daha. Minerva onu merdivenlerde bulmus."

Profesör McGonagall, "Yaninda bir salkim üzüm vardi," dedi. "Saniriz Harry'yi ziyaret etmek için gizlice buraya girmeye çalisiyordu."

Harry'nin midesi fena halde kasildi. Agir agir ve dikkatle, yataktaki heykele bakabilmek için kendini birkaç santim yükseltti. Heykelin bos bos bakan yüzüne ay isigi vurdu.

Colin Creevey'ydi. Gözleri faltasi gibi açilmisti, elleri fotograf makinesini önünde tutarken kasilip kalmisti.

"Taslasmis mi?" diye fisildadi Madam Pomfrey.

Profesör McGonagall, "Evet," dedi. "Ama düsündükçe titriyorum... Ya Albus sicak kakao almak için asagi inmeseydi, kim bilir neler..."

Üçü de Colin'e bakti. Sonra Dumbledore egildi ve Colin'in kaskati ellerinden fotograf makinesini aldi.

Profesör McGonagall hevesle, "Sence saldirganinin bir resmini çekmeyi basarmis midir?" diye sordu.

Dumbledore cevrp vermedi. Fotograf makinesinin arkasini açti.

"Aman Tanrim!" dedi Madam Pomfrey.

Makineden tislayarak buhar fiskirdi. Yanmis plastigin keskin kokusu, üç yatak ötedeki Harry'ye kadar geldi.

Madam Pomfrey hayretle, "Erimis," dedi. "Hepsi erimis..."

"Bu ne demek oluyor, Albus?" diye sordu Profesör McGonagall telasla.

"Su demek oluyor ki," dedi Dumbledore, "Sirlar Odasi gerçekten bir kez daha açilmis."

Madam Pomfrey elini agzina götürdü. Profesör McGonagall ise Dumbledore'a bakakaldi.

"Ama Albus... yani... kim?"

"Mesele kim oldugunda degil," dedi Dumbledore, gözleri Colin'in üstünde. "Mesele, nasil oldugunda..."

Harry, Profesör McGonagall'in yüzünü görebildigi kadariyla, onun da kendisinden fazla bir sey

anlamadigini gördü.

ON BIRINCI BÖLÜM

Düello Kulübü

Pazar sabahi Harry uyandiginda yatakhane kis günesiyle aydinlanmisti, kolu da yeniden kemiklenmisti. Biraz sertti ama, olsun. Hemen yerinde dogruldu ve Colin'in yatagina bakti, ama yatak yüksek perdelerle gözden uzak tutulmustu. Madam Pomfrey, elinde bir kahvalti tepsisi, telasla geldi, Harry’nin kollariyla parmaklarini büküp uzatmaya koyuldu.

"Her sey yerli yerinde," dedi, Harry sol eliyle acemi acemi yulaf lapasini yerken. "Kahvaltin bitince gidebilirsin."

Harry mümkün olan hizla giyinip Gryffindor Kulesi'ne, Ron ve Hermione'ye Colin ve Dobbyi anlatmaya kostu. Ama orada degillerdi. Harry çikip onlari aramaya basladi. Hem nereye gittiklerini merak ediyordu, hem de kemiklerinin yerine gelip gelmedigiyle ilgilenmediler diye birazcik gücenmisti.

Kitapligin önünden geçerken Percy Weasley disari çikti, geçen sefer karsilastiklarindan çok daha keyifli görünüyordu.

"Ah, selam, Harry" dedi. "Dün mükemmel uçtun, gerçekten mükemmel. Gryffindor biraz önce Okul Kupasi liderliginde öne geçti elli puan kazandin!"

"Ron ya da Hermione'yi görmedin, degil mi?" dedi Harry.

"Hayir görmedim," dedi Percy, gülümsemesi soldu. "Umarim Ron bir baska kizlar tuvaletinde degildir..."

Harry zoraki güldü, Percy'nin gözden kaybolmasini izledi ve sonra dosdogru Mizmiz Myrtle'in tuvaletine gitti. Ron ve Hermione'nin gene orada olmalari için bir neden göremiyordu, ama çevrede Filch ya da herhangi bir Sinif Baskani var mi diye kontrol ettikten sonra kapiyi açti. Kilitli bir tuvaletten seslerinin geldigini duydu.

Kapiyi arkasindan kapatarak, "Benim," dedi. Tuvaletten önce bir tangirti, sonra bir sapirti ve kesik bir soluma duyuldu. Hermione'nin gözünün anahtar deliginden baktigini gördü.

"Harry!" dedi. "Bizi öyle korkuttun ki. Gel içeri, kolun nasil?"

"Iyi," dedi Harry, tuvalete sigisarak. Klozetin üstüne eski bir kazan oturtulmustu, kapagin altindan gelen çitirtidan ates yaktiklarini anladi. Portatif, suya dayanikli atesler yaratmak, Hermione'nin bir özelligiydi.

"Seninle bulusmaya gelecektik, ama Çok Özlü Iksir’e baslamaya karar verdik," diye açikladi Ron, Harry kapiyi güçbela yeniden kapatirken. "Onu saklamak için en emin yerin burasi oldugunu düsündük."

Harry onlara Colin olayim anlatmaya çalisti, ama Hermione sözünü kesti. "Biliyoruz, Profesör McGonagall bu sabah Profesör Flitwick'e söylerken duyduk. Iste bunun için ise baslasak iyi olur dedik..."

Ron hirlarcasina, "Malfoy'dan ne kadar erken itiraf kopartirsak, o kadar iyi," dedi. "Ne düsünüyorum, biliyor musun? Quidditch maçindan sonra öyle sinirlendi ki, hincini Colin'den aldi."

Harry, çobandegnegi demetlerini koparip koparip iksirin içine atan Hermione'yi gözleyerek, "Bir sey daha var," dedi. "Dobby gece yarisi beni ziyarete geldi."

Ron ve Hermione hayret içinde baslarini kaldirip ona baktilar. Harry onlara Dobby'nin kendine anlattigi -ya da anlatmadigi- her seyi anlatti. Ron ve Hermione agizlari açik dinlediler.

Hermione, "Sirlar Odasi önceden de açilmis mi?" diye sordu.

Ron, zafer kazanmis birinin edasiyla "Simdi oldu," dedi. "Lucius Malfoy burada okuldayken Oda'yi açmis olmali, demek simdi de bizim sevgili Draco'ya bu isin nasil yapilacagini anlatti. Keske Dobby sana orada ne tür bir canavar oldugunu söyleseydi. Sinsi sinsi okulda dolasirken nasil olup da birinin onun farkina varmadigini bilmek istiyorum."

Hermione, kazanin dibine sülükleri birakarak, "Belki de kendini görünmez hale getirebiliyordur," dedi. "Ya da kiligini degistiriyordur - kendine bir zirh ya da baska bir sey süsü veriyordur. Bukalemun Gulyabaniler hakkinda bir seyler okumustum..."

Ron, sülüklerin üstüne ölü zarkanatlilardan koyarken, "Sen gereginden fazla okuyorsun, Hermione," dedi. Bos zarkanatli torbasini burusturarak dönüp Harrye bakti.

"Demek Dobby trene girmemizi engelledi ve kolunu kirdi..." Basini salladi. "Biliyor musun ne diyecegim, Harry? Eger hayatini kurtarmaya çalismaktan vazgeçmezse, seni öldürecek."

Colin Creevey'nin saldiriya ugradigi ve hastane kanadinda ölü gibi yattigi haberi pazartesi sabahi bütün okula yayilmisti. Hava birden söylentiler ve kuskularla yogunlasti. Birinci siniflar simdi satoda, sanki tek baslarina bir yere giderlerse saldiriya ugramaktan korkuyorlarmis gibi birbirlerinin dibinden ayrilmadan gruplar halinde dolasiyorlardi.

Muska dersinde Colin Creevey'nin yaninda duran Ginny Weasley perisan olmustu. Harry ise, Fred ve George'un onu neselendirmek için yanlis bir yöntem izlediklerini düsünüyordu. Sirayla ya kürklere ya çibanlara bürünüyorlar, heykellerin arkasindan onun önüne atliyorlardi. Ancak hiddetten sarali gibi titreyen Percy, onlara, Mrs Weasley'ye yazip Ginny'nin kâbus gördügünü bildirecegini söyleyince durdular.

Bu arada, ögretmenlerden habersiz okulda hararetli bir tilsim, muska ve koruyucu malzeme ticareti alip yürümüstü. Neville Longbottom, berbat kokan büyük bir yesil sogan, ucu sivri mor bir kristal ve kokmus bir sukeleri kuyrugu aldiktan sonra, diger Gryffindor'lu çocuklar ona tehlikede olmadigindan söz ettiler. Safkandi ve saldiriya ugrama ihtimali çok zayifti.

Neville, "Önce Filch'i hedef aldilar” dedi, tombul yüzü korku içinde. "Ve herkes biliyor ki, ben de nerdeyse bir Kofti'yim."

Aralik ayinin ikinci haftasinda Profesör McGonagall her zaman oldugu gibi dolasip, Noel'de okulda kalacak olanlarin isimlerini topladi. Harry, Ron ve Hermione listeyi imzaladilar. Malfoy'un kaldigini duymuslardi, bu da onlara çok kuskulu görünüyordu. Tatil, Çok Özlü Iksir'i deneyip Malfoy'dan bir itiraf almaya çalismak için en uygun dönemdi.

Ne yazik ki, iksir henüz yari yariya bitmisti. Hâla çift boynuzlu atin boynuzu ile kanguru derisine ihtiyaçlari vardi ve bunlari alabilecekleri tek yer de Snape'in özel stoklariydi. Harry sahsen, odasini soyarken Snape

tarafindan yakalanmaktansa, Slytherin'in efsanevi canavariyla karsi karsiya gelmeyi yegleyecegini hissediyordu.

Persembe ögleden sonrasinin iki saatlik Iksir dersi gittikçe yaklasirken, Hermione onlari kamçilamak istercesine, "Ihtiyacimiz olan sey," dedi, "bir an dikkati dagitmak. O sirada içimizden biri Snape'in odasina girer ve bize ne gerekiyorsa alir."

Harry ve Ron endise içinde ona baktilar.

Hermione, çok normal bir sey söylüyormus gibi, "Aslinda hirsizligi ben yapsam daha iyi olacak sanirim," diye devam etti. "Siz ikiniz basinizi bir kere daha belaya sokarsaniz okuldan atilirsiniz, oysa benim sicilim temiz. Yani sizin yapmaniz gereken tek sey, Snape'i bes dakika kadar mesgul edecek bir karmasa yaratmak."

Harry dermansiz dermansiz gülümsedi. Snape'in Iksir dersinde kasitli olarak karmasa yaratmak, uyuyan bir ejderhanin gözüne parmak sokmak kadar güvenliydi.

Iksir dersleri büyük zindanlardan birinde yapiliyordu. Persembe gününün dersi de her zamanki gibi devam ediyordu. Tahta siralar arasinda buharlar yükselen yirmi kazan duruyordu. Hepsinin üstünde pirinç teraziler ve malzeme kavanozlari vardi. Snape dumanlarin arasinda dolasiyor, Slytherin'lerin takdir dolu alayli siritislari arasinda, Gryffindor'lann yaptiklari isi huysuz huysuz elestiriyordu. Snape'in gözde ögrencisi Draco Malfoy, Ron ve Harry'ye kirpibaligi gözleri atip duruyordu. Karsilik verirlerse, "bu haksizlik ama" demeye firsat bulamadan cezalandirilacaklarini biliyorlardi.

Harry'nin Sisme Solüsyonu pek bir civik olmustu, ama aklinda daha önemli seyler vardi. Hermione'nin isaretini bekliyordu, bu yüzden de Snape yaninda durup sulu iksirine burun kivirirken onu dinlemedi bile. Snape dönüp de Neville'e zorbalik etmeye gidince, Hermione, Harry ile göz göze geldi ve basini salladi. Harry hizla kazanin altina dogru egildi, Fred'in Fili buster maytaplarindan birini cebinden çikardi ve asasiyla çabucak dürttü. Maytap vizildayip fisirdamaya koyuldu. Birkaç saniyesi oldugunu bilen Harry dogruldu, nisan aldi ve onu havaya firlatti. Maytap tam hedefe vurup, Goyle'un kazanina düstü.

Goyle'un iksiri patladi, yagmur gibi bütün sinifin üstüne yagdi. Üstüne Sisme Solüsyonu yaganlar çiglik atti. Iksirin bir kismi cepheden Malfoy'un suratina çarpti, burnu balon gibi sismeye basladi. Goyle, elleri yemek tabagi büyüklügünü almis gözlerinin üstünde, sendeleyerek dolasiyordu. Snape ise sinifi sakinlestirip ne oldugunu anlamaya çalisiyordu. Bu kargasa sirasinda Harry, Hermione'nin sessizce kapidan çiktigini gördü.

"Susun! SUSUN!" diye kükredi Snape. "Yüzüne iksir gelenler, Sis Indirme Sivisi içir buraya gelsin. Bunu kimin yaptigini bulunca..."

Harry, Malfoy'un, küçük bir kavun kadar büyümüs burnunun agirligi altinda basi yere egik kosmasini gözlerken gülmemek için kendini zor tuttu. Sinifin yarisi Snape'in masasina hücum etmisti. Kiminin kollan sopa gibi sismisti, asagi çekiyordu, ötekiler dev gibi dudaklari yüzünden konusamiyordu. Harry, cüppesinin önü sismis Hermione'nin zindandan içeri süzülüp girdigini gördü.

Herkes bir doz panzehir aldiktan ve çesitli sisikler indikten sonra, Snape, Goyle'un kazanina gitti, kepçeyi daldirip maytabin egri bügrü, kara kalintilarini çikardi. Ani bir sessizlik oldu.

Snape, "Eger bunu kimin attigini ögrenirsem," diye fisildadi, "onun atilmasini kesinlikle saglayacagim."

Harry yüzüne saskin oldugunu umut ettigi bir ifade verdi. Snape dosdogru ona bakiyordu. On dakika

sonra çalan zil Harry'yi ancak bu kadar memnun edebilirdi.

Hizli hizli Mizmiz Myrtle'in tuvaletine giderlerken, Harry, Ron ve Hermione'ye, "Benim yaptigimi biliyor," dedi. "Bunu anladim."

Hermione yeni malzemeleri kazana atip hummayla karistirmaya basladi.

Sevinçle, "On bes günde hazir olur," dedi.

Ron, güvence verircesine, "Snape sen oldugunu kanitlayamaz," dedi Harry'ye. "Ne yapabilir ki?"

Iksir köpüklenir ve kabarciklar olustururken, Harry, "Snape'i tanidigim kadariyla," dedi, "pis bir sey."

Bir hafta sonra Harry, Ron ve Hermione tam Giris Salonu'ndan geçiyorlardi ki, duyuru tahtasi çevresinde toplanmis küçük bir insan kümesi gördüler. Az önce ignelenmis bir parsömeni okuyorlardi. Seamus Finnigan ve Dean Thomas, heyecan içinde, onlari yanlarina çagirdilar.

Seamus, "Bir Düello Kulübü kurmuslar!" dedi. "Ilk toplanti bu gece! Dogrusu düello dersine bir itirazim olmaz, bugünlerden birinde ise yarayabilir..."

"Ne, sence Slytherin'in canavari düello edebilir mi?" diye sordu Ron, ama o da duyuruyu ilgiyle okudu.

Yemege giderlerken Harry ve Hermione'ye, "Yararli olabilir," dedi. "Gidelim mi?"

Harry ve Hermione gitmeye dünden raziydilar. Böylece o aksam saat sekizde hepsi bir telas Büyük Salon'a döndü. Uzun yemek masalari ortadan kalkmisti, duvarlardan birinin önüne yukarida uçan binlerce mumla aydinlatilan altin bir sahne konmustu. Tavan bir kez daha kadife siyahligindaydi ve okulun büyük kismi onun altinda toplanmis gibiydi, hepsi ellerinde asalarini tasiyor ve heyecanli görünüyorlardi.

Gevezelik eden kalabaliga sokulurlarken, Hermione, "Bize kim ders verecek, merak ediyorum," dedi. "Birisi bana Flitwick'in gençliginde düello sampiyonu oldugunu söylemisti, belki de odur."

"Sey olmasin da..." diye söze basladi Harry, ama sözünü bir iniltiyle noktaladi. Koyu erik rengi bir cüppe içinde göz kamastirici görünen Gilderoy Lockhart sahneye çikiyordu, yanindaki ise her zamanki gibi kara bir cüppe giymis oian Snape'ten baskasi degildi.

Lockhart sussunlar diye kolunu salladi ve, "Buraya toplanin!" diye seslendi. "Toplanin! Herkes beni görebiliyor mu? Hepiniz beni duyabiliyor musunuz? Mükemmel!

"Simdi, Profesör Dumbledore bana bu küçük Düello Kulübü'nü baslatma izni verdi ki, kendinizi savunmaniz gerekecek durumlar için sizi egiteyim - ben de pek çok vesileyle bunu yaptim - tam ayrintilar için, basili eserlerime bakin.

"Size asistanim Profesör Snape'i takdim edeyim," dedi Lockhart, koca bir tebessümle. "Bana kendisinin de düellodan birazcik anladigini söyledi ve baslamadan önce kisa bir gösteri yapmamiza sportmence razi geldi. Simdi, siz gençlerin üzülmenizi istemiyorum - onunla isim bittigi vakit Iksir hocaniz gene burda olacak, hiç korkmayin!"

Ron, Harry'nin kulagina, "Birbirlerinin isini bitirseler iyi olmaz mi?" diye fisildadi.

Snape'in üst dudagi kivrilmisti. Harry, Lockhart'in neden hâlâ gülmekte oldugunu merak etti. Eger Snape

ona böyle bakiyor olsaydi, Harry su anda ters yönde kosabildigi kadar hizla kaçiyor olurdu.

Lockhart ve Snape birbirlerine döndüler ve reverans yaptilar; hiç degilse Lockhart yapti, hem de ellerini kivirip durarak. Snape ise basini öfkeyle söyle bir sallamakla yetindi. Sonra asalarini tipki kiliç gibi kaldirip önlerinde tuttular.

Lockhart sessiz kalabaliga, "Gördügünüz gibi," dedi, "asalarimizi kabul edilmis dövüs pozisyonunda tutuyoruz. Üçe kadar sayinca, ilk büyülerimizi yapacagiz. Tabii ikimiz de öldürmeyi amaçlamayacagiz."

Snape'in dislerini göstermesini gözleyen Harry, "Ben olsam bu konuda bahse girmezdim," diye mirildandi.

"Bir-iki-üç-"

ikisi de asalarini havaya ve omuzlarindan arkayasalladilar. Snape, "Expelliarmus!" diye bagirdi. Göz kamastirici bir kirmizi isik patladi ve Lockhart havaya firladi, geriye dogru uçarak sahneden uzaklasti, duvara çarpti ve kayarak yere yayilip kaldi.

Malfoy ve bazi Slytherin'ler sevinç çigliklari attilar. Hermione parmaklarinin ucuna kalkmisti. "Sizce iyi midir?" diye sordu parmaklarinin arasindan, incelmis bir sesle.

"Kime ne?" dedi Harry ve Ron bir agizdan. Lockhart sendeleyerek ayaga kalkiyordu. Sapkasi düsmüs, dalgali saçlari havaya dikilmisti.

Platforma dogru yikdacakmis gibi yürürken, "Iste böyle!" dedi. "Bu bir Silahsiz Birakma Büyüsüydü, gördügünüz gibi, asami kaybettim - ah, tesekkür ederim, Miss Brown. Evet onlara bunu göstermek harika bir fikir, Profesör Snape, ama müsaadenizle sunu söyleyeyim ki, ne yapacaginiz pek asikârdi. Eger sizi durdurmak isteseydim, bu fazlasiyla kolay olacakti. Ne var ki, bunu izlemelerinin ögretici olacagini düsündüm..."

Snape'in yüzünde canice bir ifade vardi. Herhalde Lockhart da bunu fark etti ki, "Gösteri yeter!" dedi. "Simdi araniza gelecegim ve hepinizi ikiser ikiser ayiracagim. Profesör Snape, bana yardim etmek isterseniz..." Kalabaligin arasinda dolasip insanlari eslestirdiler. Lockhart, Neville ile Justin Finch Fletchley'yi eslestirdi, ama Snape, Harry ile Ron'un yanina ondan önce varmisti.

"Rüya takimini ayirma vakti geldi sanirim," dedi küçümseyen bir gülüsle. "Weasley, sen Finnigan'la es ol. Potter -"

Harry otomatik olarak Hermione'ye dogru yürümüstü.

"Sanmiyorum," dedi Snape soguk soguk gülümseyerek. "Mr Malfoy, buraya gelir misiniz? Bakalim meshur Potter'in hakkindan gelebilecek misiniz. Ve siz, Miss Granger - siz de Miss Bulstrode'la eslesebilirsiniz."

Malfoy, yilisik yilisik siritarak cakali bir yürüyüsle geldi. Onun arkasindan, Harry'ye bir zamanlar Cadalozlarla Tatiller'de gördügü bir resmi hatirlatan Slytherin'li bir kiz yürüyordu. Iriydi, tiknazdi, koca çenesi saldirgan bir sekilde ileri uzanmisti. Hermione ona mecalsiz bir gülüsle bakti, kiz bana misin demedi.

Yeniden platforma çikmis olan Lockhart, "Yüzünüzü esinize dönün," diye seslendi, "ve reverans yapin!"

Harry ve Malfoy, gözlerini birbirlerinden ayirmayarak baslarini hafifçe egdiler.

"Asalar hazir!" diye haykirdi Lockhart. "Üçe kadar sayinca, rakibinizi silahsiz birakmak için büyü yapin -sadece silahsiz birakmak için - kaza olsun istemeyiz. Bir... iki... üç..."

Harry asasini omzunun üstünden savurdu, ama Malfoy daha "iki"de baslamisti. Büyüsü Harry'ye öyle hizla çarpti ki, Harry kendini tavayla kafasina vurulmus gibi hissetti. Sendeledi, ama her sey yerli yerinde gibiydi ve daha fazla vakit kaybetmeden asasini Malfoy'a dogru tutup bagirdi: "Rictusempra!"

Gümüs bir isik Malfoy'un karnina çarpti, Malfoy hirildayarak iki büklüm oldu.

Malfoy dizlerinin üstüne çökerden, Lockhart, itisip kakisan kalabaligin üzerinden, "Sadece silahsiz birakin dedim!" diye dehset içinde bagirdi. Harry, Malfoya bir Gidiklanma Büyüsü yapmisti, o da gülmesini kesemiyordu bir türlü. Harry geriye çekildi, içinde sanki o yerde yatarken Malfoy'u büyülemek sportmence olmazmis gibisinden belli belirsiz bir duygu vardi. Hataydi tabii. Malfoy, soluk almaya çalisarak abasini Harry'nin dizlerine tuttu, solugu kesilerek, "Tartntallegra!" diye bagirdi. Bir saniye sonra Harry'nin bacaklari onun kontrolü disinda bir tür step yaparak dans etmeye koyuldular.

"Durun! Durun!" diye bagirdi Lockhart, ama Snape idareyi ele aldi.

"Finite Incantatem!" diye bagirdi. Harry’nin ayaklan dans etmeyi birakti, Malfoy gülmeyi kesti, kafalarini kaldirip bakabildiler.

Sahnenin üzerinde yesilimsi bir duman asiliydi. Hem Neville hem de Justin soluk soluga yerde yatiyorlardi. Ron, yüzü kül rengine dönmüs Seamus'i tutuyor, kirik asasi ne yaptiysa onun için özür diliyordu. Ama Hermione ile Millicent Bulstrode hâlâ hareket halindeydi. Millicent, Hermione'yi kafakola almisti, Herrnione aciyla inliyordu. Her ikisinin asasi da unutulmus halde yerde duruyordu. Harry ileri atlayip Millicent’i gtriye çekti. Hiç kolay olmadi, kiz Harry'den çok iriydi.

Lockhart kalabaligin arasinda kayar gibi ilerleyip düellolarin sonuçlarina bakarak, "Vay, vay," dedi. "Kalk ayaga, Macmillan... Dikkat edin, Miss Fawcett... Parmaginla iyice sik, birazdan kanamasi geçer, Boot...

Salonun ortasinda telas içinde durarak, "Ben en iyisi size dostça olmayan büyüleri nasil engelleyeceginizi ögreteyim," dedi. Kara gözleri parlayan Snape'e bakti, sonra da hemen gözlerini kaçirdi. "Gönüllü bir çift alalim - Longbottom ve Finch-Fletchley, ne dersiniz?"

Büyük ve kötü kalpli bir yarasa gibi uçarcasina gelen Snape, "Kötü bir fikir, Profesör Lockhart," dedi. "Longbottom en basit büyülerde bile felakete yol açar. Finch-Fletchley'den kalanlari bir kibrit kurusu içinde hastane kanadina göndeririz." Neville'in yuvarlak, pembe yüzü daha da pembelesti. Snape çarpik bir gülümseyisle, "Malfoy'la Potter'a ne dersiniz?" diye sordu.

"Harika fikir!" dedi Lockhart, Harry ve Malfoy'a Salon'un ortasina gelsinler diye isaret etti. Kalabalik da onlara yer açmak için geri çekildi.

"Simdi, Harry," dedi Lockhart, "Draco asasini sana dogrulttugunda, söyle yapacaksin."

Kendi asasini kaldirdi, karmasik bir solucan gibi bükme numarasi denedi, asayi düsürdü. Hemen yerden alip, "Hey - asam biraz fazla heyecanlanmis," deyince, Snape pis pis güldü.

Snape, Malfoy'un yanina geldi, egildi ve kulagina bir seyler söyledi. Malfoy da pis pis güldü. Harry kaygiyla Lockhart'a bakarak, "Profesör," dedi, "o engellemeyi bana gene gösterir misiniz?"

"Korktun mu?" diye mirildandi Malfoy, Lockhart'in duymayacagi bir sekilde.

"Isterdin degil mi?" dedi Harry, agzinin kenariyla.

Lockhart neseyle Harry'nin omzuna bir saplak atti. "Yaptigimi yap yeter, Harry!"

"Ne, asami mi düsüreyim yani?"

Ama Lockhart onu dinlemiyordu.

"Üç - iki - bir - basla!" diye bagirdi.

Malfoy asasini hemen kaldirip bögürdü, "Serpensortia!"

Asasinin ucu patladi. Donakalan Harry, ucundan uzun, kara bir yilanin firlayip ikisinin arasinda küt diye yere düsmesini, sonra da saldirmaya hazirlanmasini izledi. Kalabalik çigliklar atarak hizla geri çekilip yer açti. Harry'nin öfkeli yilanla göz göze, hiç kipirdamadan durusunun manzarasindan çok hoslandigi belli olan Snape, tembel tembel, "Kipirdama, Potter," dedi. "Ben onu hallederim..."

"izninizle!" diye bagirdi Lockhart. Asasini yilana salladi. Büyük bir çatirti duyuldu ve yilan yok olacagina üç metre havaya uçup pat diye yere düstü. Fena hiddetlenmis halde, vahsice tislayarak dosdogru Justin Finch-Fletchley'ye dogru kaydi. Disleri açikta, vurmaya hazir, yeniden kafasini kaldirdi.

Harry bunu ona neyin yaptirdigindan emin degildi. Hatta bunu yapmaya karar verdiginin bile farkinda degildi. Bütün bildigi, bacaklarinin sanki tekerlek üzerindeymis gibi onu tasimasi ve aptal gibi yilana bagirmasiydi: "Rahat birak onu!" Ve mucize gibi -anlasilmaz biçimde-, yilan, gözleri simdi Harry'de, kalin siyah bir bahçe hortumu kadar uysal, yere kivrildi. Harry korkunun içinden çikip gittigini hissetti. Yilanin artik kimseye saldirmayacagini biliyordu, ama nasil olup da bildigini açiklayamazdi.

Basini kaldirip siritarak Justin'e bakti, Justin'in rahatlamis ya da saskin olmasini bekliyordu. Hatta belki de sükran dolu - ama kesinlikle kizgin ve korkmus degil.

"Sen neyle oynadigini saniyorsun?" diye haykirdi

Justin ve daha Harry bir sey söyleyemeden dönüp firtina gibi Salon'dan çikti.

Snape ilerledi, asasini salladi, yilan küçük bir kara bulut içinde kayboldu. Simdi Snape bile Harry'ye beklenmedik bir sekilde bakiyordu: Bu, kurnazca ve hesapçi bir bakisti, Harry bu bakistan hiç hoslanmadi. Duvarlar boyunca yayilan ugursuz bir mirildanmanin hayal meyal farkindaydi. Sonra birinin cüppesini arkadan çekistirdigini hissetti.

Ron'un sesi kulaginin dibinde, "Hadi," dedi. "Kipirda - gel hadi..."

Ron onu Salon'dan çikardi, Hermione de yanlarinda bir kosu geliyordu. Onlar kapidan geçerken iki taraftaki insanlar sanki bir seyin bulasmasindan korkuyormus gibi açildilar. Harry'nin olup bitenler hakkinda hiçbir fikri yoktu. Ron ile Hermione de onu bos Gryffindor ortak salonuna sürükleyene kadar bir sey açiklamadilar. Sonra Ron Harry'yi bir koltuga iterek, "Sen bir Çatalagizsin," dedi. "Niye bize söylemedin?"

"Neyim ne?" dedi Harry.

"Bir Çatalagiz!" dedi Ron. "Yilanlarla konusabiliyorsun!"

"Biliyorum. Yani, bunu sadece ikinci kez yaptim. Bir seferinde hayvanat bahçesinde kuzenim Dudley'nin üzerine bir boa yilani salmistim -uzun hikâye- ama bana Brezilya'ya hiç gitmedigini söylüyordu ve ben de böyle bir seyi yapmaya niyet bile etmeden onu bir tür serbest biraktim. Büyücü oldugumu ögrenmeden önceydi..."

"Bir boa yilani sana Brezilya'ya hiç gitmemis oldugunu mu söyledi?" diye zayif bir sesle tekrarladi Ron.

"N'olmus?" dedi Harry. "Bahse girerim ki burada bir sürü kisi bunu yapabilir."

"Ah hayir, yapamazlar. Çok sik rastlanan bir yeti degildir. Harry, bu kötü."

Kendini hayli kizgin hissetmeye baslayan Harry, "Nedir kötü olan?" dedi. "Herkese neler oluyor? Dinle, eger o yilana Justin'e saldirmamasini söylemesey-dim..."

"Ah, öyle mi dedin?"

"Ne demek istiyorsun? Sen de oradaydin ya... duydun beni."

"Ben senin Çataldili konustugunu duydum, hepsi bu," dedi Ron. "Yilan dilinde konustugunu. Herhangi bir sey söylüyor olabilirdin. Justin'in panige kapilmasina sasmamali. Sanki yilani onun üstüne saliyor gibiydin. Tüyler ürperticiydi, anliyor musun?"

Harry, agzi açik, ona bakakaldi.

"Baska bir dil mi konustum? Ama - fark etmedim -bir dili konusabildigimi bilmeden nasil konusurum ki?"

Ron basini salladi. O da, Hermione de, birisi ölmüs gibi görünüyorlardi. Harry bu kadar korkunç olanin ne oldugunu anlamiyordu.

"Bana pis, koca bir yilanin Justin'in kafasini koparmasina engel olmanin niye kötü oldugunu söylemek ister misiniz?" dedi. "Nasil yaptigimin ne önemi var? Justin, Kafasizlar Avi'na katilmak zorunda kalmadiktan sonra?"

"Önemi var," dedi Hermione alçak sesle, "çünkü yilanlarla konusmak, Salazar Slytherin'in meshur bir özelligiydi. Onun için Slytherin binasinin simgesi bir yilan."

Harry'nin agzi açik kaldi.

"Aynen," dedi Ron. "Ve simdi de bütün okul onun, senin büyük-büyük-büyük-büyük deden falan oldugunu düsünecek."

"Ama degil," dedi Harry, pek açiklayamadigi bir panige kapilmisti.

"Bunu kanitlaman zor olacak," dedi Hermione. "Bin yil önce yasamisti; nerden bilebiliriz ki, belki de öyledir."

Harry o gece saatlerce uyanik kaldi. Dört direkli yataginin perdelerindeki bir araliktan kule penceresinin önünde karin yagmaya baslamasini seyretti ve merak etti.

Salazar Slytherin'in soyundan geliyor olabilir miydi? Nerden baksaniz, babasinin ailesi hakkinda hiçbir sey bilmiyordu. Dursley'ler büyücü akrabalarina iliskin sorulan hep yasaklamislardi.

Harry alçak sesle Çataldili'nde bir sey söylemeye çalisti. Kelimeler gelmedi. Anlasilan bunu yapmak için bir yilanla karsi karsiya olmasi gerekiyordu.

"Ama ben Gryffindor'dayim," diye düsündü Harry. "Bende Slytherin kani olsa, Seçmen Sapka beni buraya koymazdi..."

"Ah," dedi beyninde melun, küçük bir ses, "ama Seçmen Sapka seni Slytherin'e koymak istedi, hatirlamiyor musun?"

Harry öbür yana döndü. Ertesi gün Bitkibilim dersinde Justin'e, yilani üstüne salmadigini, durdurdugunu açiklayacakti. Yastigina bir yumruk atarak, öfkeyle, salak olmayan herkes bunu anlardi zaten diye düsündü.

Ne var ki ertesi sabah, gece baslamis olan kar öyle siki bir tipiye dönüstü ki, sömestrin son Bitkibilim dersi iptal edildi. Profesör Sprout, Adamotlari'na çorap giydirip esarp takmak istiyordu. Adamotlari'nin çabucak büyüyüp Mrs Norris ile Colin Creevey'yi canlandirmalari önem kazandigi için, bu netameli operasyonu kendinden baskasina emanet edemezdi.

Harry, Gryffindor ortak salonundaki söminenin yaninda bunu dert edinirken, Ron ve Hermione de bosderslerini büyücü satranci oynayarak degerlendiriyorlardi.

Ron'un fillerinden biri, kendi atindan sövalyesini düsürüp satranç tahtasinin disina çekerken öfkelenen Hermione, "Tanri askina, Harry," dedi. "Madem senin için bu kadar önemli, git, Justin'i bul öyleyse."

Harry ayaga kalkti ve portre deliginden çikti; Justin nerede olabilir diye düsünüyordu.

Her pencerenin ardindaki iri, döne döne yagan kursuni karlar yüzünden sato, gündüzleri normalde oldugundan daha karanlikti. Harry titreyerek derslerin yapildigi siniflarin yanindan geçti, içerde neler oldugunu kolladi. Profesör McGonagall, seslerden anlasildigina göre, arkadasini porsuga dönüstürmüs birine bagiriyordu. Bir göz atma istegine karsi koyan Harry, Justin bu bos derste belki de eksik bir ödevi tamamliyordur diye düsünerek, önce kitapliga bakmaya karar verdi.

Gerçekten de Bitkibilim'de olmasi gereken bir grup Hufflepuff'lu kitapligin arkasinda oturuyordu, ama çalisiyor gibi bir halleri yoktu. Sira sira yüksek kitap raflari arasindan geçen Harry, onlarin kafa kafaya vermis, besbelli ilginç bir sohbete daldiklarini görüyordu. Justin'in aralarinda olup olmadigini göremiyordu. Tam onlara dogru yürüyordu ki, söyledikleri bir sey kulagina çarpti ve Görünmezlik bölümüne gizlenip dinlemeye basladi.

"Her neyse," diyordu topluca bir çocuk, "Justin'e bizim yatakhanede saklanmasini söyledim. Yani eger Potter onu bir sonraki kurban olarak seçmisse, bir süre ortada görünmese iyi eder. Tabii Justin, Potter'a, Muggle anne babadan dogma oldugunu agzindan kaçirdi kaçirali böyle bir seyin olmasini bekliyor. Justin ona düpedüz Eton'a kaydoldugunu söylemis. Bu, ortalikta dolasan Slytherin vârisine söylenecek türden bir sey degil, ha?"

Sari örgülü bir kiz, endiseyle, "Yani kesinlikle Potter'dir diyorsun, öyle mi, Ernie?" dedi.

Topluca çocuk agir basli bir sekilde, "Hannah" dedi, "o bir Çatalagiz. Herkes bunun kara bir büyücünün

isareti oldugunu bilir. Sen hiç yilanlarla konusabilen dogru dürüst birini duydun mu? Slytherin'in kendisine de Çataldilli derlermis."

Bunun üzerine epeyce bir mirildanma oldu ve Ernie devam etti: "Duvarda ne yazdigini hatirlamiyor musunuz? Vârisin Düsmanlari, Kendinizi Kollayin. Potter'la Flitch arasinda bir kapisma oldu. Hemen ardindan bir baktik, Flitch'in kedisine saldirilmis. O birinci sinif ögrencisi Creevey, Quidditch maçinda Potter'i kizdiriyordu, çamurda yatarken fotografini çekiyordu. Hop, bir bakiyoruz, Creevey'ye saldirilmis."

Hannah pek emin olmadan, "Ama hep öyle hos görünür ki," dedi. "Ve, biliyorsunuz, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i yok eden de o. Yani, o kadar da kötü olamaz, degil mi?"

Ernie sesini esrarengiz bir sekilde alçalth, Hufflepuff lar ona daha fazla yaklastilar, Harry de Ernie'nin ne dedigini duymak için daha yakina geldi.

"Kimse Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in saldirisindan nasil sag çiktigini bilmiyor. Demek istedigim, bunlar oldugunda o bir bebekmis. Paramparça olmaliydi. Böyle bir lanetten ancak sahiden güçlü bir Kara Büyücü kurtulabilir." Sesini daha da alçaltip neredeyse fisilti düzeyine indirdi. "Belki de Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen onu sirf bu yüzden öldürmek istedi. Onunla rekabet edecek bir baska Karanlik Lord istemiyordu. Merak ediyorum, acaba Potter baska nasil güçler gizliyor?"

Harry daha fazla dayanamadi. Yüksek sesle bogazini temizleyerek kitap raflarinin ardindan çikti. Eger bu kadar kizgin olmasa, karsisindaki manzarayi komik bulurdu: Hufflepuff larin her biri, sanki onu görür görmez taslasmis gibi davraniyordu, Ernie'nin ise yüzünün rengi çekilmisti.

"Selam," dedi Harry. "Justin Finch Fletchley'yi ariyordum."

Hufflepuff lann en çok korktuklari sey baslarina gelmisti. Hepsi korkuyla Ernie'ye bakti.

Ernie, titrek bir sesle, "Onu niye ariyorsun?" dedi.

"Düello Kulübü'nde yilanla aslinda ne oldugunu ona anlatmak. istiyordum."

Ernie beyaz dudaklarini isirdi, sonra da derin bir nefes alip, "Hepimiz ordaydik," dedi. "Ne oldugunu gördük."

"Öyleyse, ben onunla konustuktan sonra yilanin geri çekildigini fark ettiniz, degil mi?"

Ernie, konusurken titredigi halde inatla, "Ben sadece," dedi, "senin Çataldili konustugunu ve yilani Justin'e dogru kovaladigini gördüm."

"Ben yilani ona dogru kovalamadim!" dedi sesi öfkeyle titreyen Harry. "Ona dokunmadim bile!"

"Kili kilina kaçti," dedi Ernie. "Ve aklina garip seyler geliyorsa eger," diye telasla ekledi, "sana dokuz cadi ve büyücü kusaginda geriye dogru ailemin izini sürebilecegini, kanimin herkesinki kadar saf oldugunu söyleyebilirim, yani..."

Harry siddetle, "Ne tür kanin oldugu umurumda bile degil!" dedi. "Muggle ana babadan doganlara niye saldiracakmisim ki?"

Ernie hemen, "Duyduguma göre birlikte yasadigin Muggle'lardan nefret ediyormussun," dedi.

"Dursley'lerle birlikte yasayip da onlardan nefret etmemek mümkün degil. Senin denemeni görmek isterdim."

Gerisin geri dönüp hisim gibi kitapliktan çikti, böylece de büyük bir büyü kitabinin yaldizli kapagim parlatan Madam Pince'in ona kinayici bir bakis atmasina yol açti.

Harry koridordan yukari dogru sarsak sarsak yürüdü, nereye gittiginin bile pek farkinda sayilmazdi, öylesine öfkelenmisti. Bunun sonucunda da çok büyük ve sert bir seye çarpip sirtüstü yere serildi.

Yukari bakarak, "Ah, selam, Hagrid," dedi.

Hagrid'in yüzü yünlü, karla kapli bir yün baslikla tamamen gizlenmisti, ama gene de ondan baskasi olamazdi. Çünkü köstebek kürkü paltosuyla neredeyse bütün koridoru dolduruyordu. Muazzam, eldivenli ellerinin birinden ölü bir horoz sarkiyordu.

Konusabilmek için basligini çikartarak, "Iyi misin, Harry?" dedi. "Niye derste degilsin?"

"Iptal oldu," dedi Harry, ayaga kalkarak. "Sen burada ne yapiyorsun?"

Hagrid ölü horozu havaya kaldirdi.

"Bu sömestr öldürülen ikinci horoz," diye açikladi. "Ya tilkiler ya da bir Kan Emen Karaayi. Kümeste büyü kullanmak için Müdürün izni gerek."

Kalin, karla kapli kaslarinin altindan Harry'ye daha dikkatle bakti.

"Iyi oldugundan emin misin? Kizmis ve sikilmis gibi bir halin var."

Harry ona Ernie ile diger Hufllepuff larm kendisi hakkinda söylediklerini tekrarlamaya dayanamadi.

"Hiçbir sey yok," dedi. "Gitsem iyi olur, Hagrid, bundan sonra Biçim Degistirme dersi var, benim de kitaplarimi almam gerek."

Kafasi hâlâ Ernie'nin onun hakkinda söylediklerinde, yürüyüp gitti.

"Justin, Potter'a Muggle anne babadan dogma oldugunu agzindan kaçirdi kaçirali böyle bir seyin olmasini bekliyor..."

Harry merdivenlerden yukari ayaklarini vura vura çikti ve bir baska koridoru döndü, çok karanlikti. Gevsemis bir pencere camindan içeri giren kuvvetli, buz gibi hava cereyani mesaleleri söndürmüstü. Geçidin yarisina gelmisti ki, yerde yatan bir seye takilip tepe üstü uçtu.

Gözlerini kisip neye takildigina bakmak için döndü ve ona sanki midesi eriyip bitmis gibi geldi.

Justin Finch Fletchley, kaskati ve soguk, yerde yatiyordu. Yüzünde bir sok ifadesi donup kalmisti, gözleri bos bos tavana bakiyordu. Hepsi de bu degildi. Onun yaninda baska biri vardi, Harry'nin gördügü en tuhaf manzara.

Bu, artik inci beyazi ve seffaf degil, kara ve dumanli olan Neredeyse Kafasiz Nick'ti. Yerin on bes santim yukarisinda hareketsiz ve yatay durumda duruyordu. Basi yan yariya düsmüstü ve yüzünde de

Justin'inkinin tipatip esi bir sok ifadesi vardi.

Harry ayaga kalkti, hizli hizli nefes aliyordu, kalbi kaburgalarinin üstünde trampet çaliyor gibiydi. Çaresizlik içinde issiz koridorun basina sonuna bakti ve iki bedenden olabildigince hizla uzaklasan çizgi halinde örümcekler gördü. Duyulan tek ses, her iki taraftaki siniflardan gelen alçak perdeden ögretmen sesleriydi.

Kosabilirdi, kimse de onun burada oldugunu bilmezdi. Ama ikisini orda öyle yatarken birakamazdi... yardim bulmaliydi. Bununla bir ilgisi olmadigina kimse inanir miydi acaba?

Orada panik halinde dururken, hemen yaninda bir kapi gümbürtüyle açildi, hortlak Preeves ok gibi disari firladi.

"Hey, iste küçük kaçik Potter!" diye gevrek gevrek güldü Peeves, yanindan geçerken de Harry'nin gözlügünü düsürdü. "Potter neyin pesinde? Potter niye sinsi sinsi..."

Peeves, havada attigi taklanin ortasinda durdu. Tepe üstüyken, Justin ve Neredeyse Kafasiz Nick'i görmüstü. Hop diye dogruldu, cigerlerini doldurdu ve daha Harry onu durduramadan feryadi basti: "SALDIRI! SALDIRI! BIR SALDIRI DAHA! ÖLÜMLÜLER DE EMNIYETTE DEGIL, HAYALETLER DE! KAÇIN, CANINIZI KURTARIN! SALDIRIIII!"

Pat - pat - pat: Koridorda birbiri ardinca kapilar açildi, insanlar disari ugradi. Birkaç uzun dakika boyunca öyle bir karisiklik sahnesi meydana geldi ki, Justin ezilme tehlikesiyle karsi karsiya kaldi, insanlar da Neredeye Kafasiz Nick'in içinde duruyorlardi. Harry, ögretmenler ögrencilere susun diye bagirirken, kendini duvara yapismis buldu. Profesör McGonagall kosarak geldi, arkasinda sinifi vardi, birinin saçi hâlâ siyah beyaz çubukluydu. Asasini siddetle çatirdatti, sessizlik saglandi, o da herkese siniflarina gitmelerini emretti. Ortalik henüz durulmustu ki, Hufflepuff li Ernie soluk soluga sahneye çikti.

Parmagini dramatik bir edayla Harry'ye dogru uzatarak, yüzü bembeyaz, haykirdi: "iki elin kizil kanda yakalandin!"

Profesör McGonagall sertçe, "Bu kadari yeter, Macmillan!" dedi.

Tepede, simdi hain bir ifadeyle siritan Peeves saga sola hoplayarak sahneyi inceliyordu. Peeves her zaman kaostan hoslanirdi. Ögretmenler, Justin ile Neredeyse Kafasiz Nick'in üstüne egilip onlari incelerken, Peeves bir sarkiya basladi:

"Ah Potter, seni katir, ah sen neler yaptin?

Ögrencileri öldürdün de bunu marifet sandin..."

Profesör McGonagall, havlarcasina, "Yeter arhk, Peeves!" dedi, Peeves de Harry'ye dilini çikararak bir anda geriye gitti.

Justin, Profesör Flitwick ve Astronomi bölümünden Profesör Sinistra tarafindan hastane kanadina tasindi. Ama kimse Neredeyse Kafasiz Nick için ne yapacagini bilemiyor gibiydi. Sonunda Profesör McGonagall havadan koca bir yelpaze yapti, bunu da Neredeyse Kafasiz Nick'i merdivenlerden yukari sürükleme talimatiyla Ernie'ye verdi. Ernie de bunu yapti; sessiz, kara bir hoverkraftmis gibi Nick'i yelpazeleyip götürdü. Böylece Harry ile Profesör McGonagall bas basa kaldilar.

"Buradan, Potter."

"Profesör," dedi Harry hemen, "yemin ederim ki ben..."

Profesör McGonagall kisaca, "Mesele benim elimden çikti, Potter," dedi.

Sessizce bir köseyi döndüler, Profesör McGonagall büyük ve son derece çirkin bir hayvani resmeden oluk agzinin önünde durdu.

"Limon serbeti!" dedi. Besbelli bu bir parolaydi, çünkü hayvan birden canlandi ve arkasindaki duvar yarilirken kenara zipladi. Harry, neler olacagindan korksa bile, sasmaktan kendini alamadi. Duvarin gerisinde kivrila kivrila yukari çikan ve bir yürüyen merdiven gibi sarsintisiz yükselen basamaklar vardi. O ve Profesör MacGonagall merdivene binerlerken, Harry duvarin arkalarindan kapandigim duydu. Daireler halinde gittikçe daha yukari çikarak yükseldiler ve sonunda, birazcik basi dönen Harry, ileride piril piril mese bir kapi gördü. Üzerinde kartal basli, kanatli aslan seklinde pirinç bir tokmak vardi.

Nereye götürüldügünü anladi. Burasi Dumbledore'un yasadigi yer olmaliydi.

ON IKINCI BÖLÜM

Çok Özlü iksir

Üstteki tas sahanlikta merdivenden indiler. Profesör McGonagall kapiya vurdu. Kapi sessizce açildi, içeri girdiler. Profesör McGonagall, Harry'ye beklemesini söyleyip onu orada yalniz birakti.

Harry etrafina bakti. Bir sey kesindi: Harry'nin bu yil simdiye kadar ziyaret ettigi bütün ögretmen odalari içinde, Dumbledore'unki kesinlikle en ilginç olaniydi. Eger biraz sonra okuldan atilacagim diye ödü kopmus olmasa, buraya bir göz atma sansi buldugu için çok memnun olurdu.

Daire seklinde büyük, güzel bir odaydi, garip seslerle doluydu. Ciliz bacakli masalarda birçok tuhaf gümüs alet duruyordu, pirpir ediyor ve küçük duman bulutlari çikariyorlardi. Duvarlar eski müdürler ve müdirelerin portreleriyle doluydu, hepsi çerçevelerinde tatli tatli kestiriyordu. Ayrica muazzam, pençe ayakli bir masa da vardi ve onun ardindaki bir rafta eski püskü, yirtik pirtik bir büyücü sapkasi duruyordu - Seçmen Sapka.

Harry durakladi. Duvarlardaki uyuyan cadilarla büyücülere ihtiyatla göz atti. Sapka'yi yeniden takip denemenin ne zarari olabilirdi ki? Anlamak için... kendisini gerçekten dogru binaya koydugundan emin olmak için.

Sessizce masanin arkasina geçti, Sapka'yi raftan aldi ve basina takti. Çok büyüktü; kayiyor, gözlerinin üstüne düsüyordu, tipki son taktiginda oldugu gibi. Harry Sapka'nin siyah astarina bakarak bekledi. Sonra küçük bir ses, "Kulagina kar suyu mu kaçti, Harry Potter?" dedi.

"Himm, evet," diye mirildandi Harry. "Sey... sizi rahatsiz ettigim için özür dilerim - seyi ögrenmek istiyordum..."

Sapka akilli akilli, "Seni dogru binaya koyup koymadigimi merak ediyorsun," dedi. "Evet... seni yerlestirmek özellikle zordu. Ama daha önce dedigimden sasmam -" Harry'nin kalbi yerinden hopladi "-

Slythe-rin'de sahiden de basarili olurdun."

Harry'nin midesi tas gibi oldu. Sapka'nin sivri yanindan tutup basindan çikardi. Sapka gevsek gevsek elinden sarkti, pis ve soluktu. Harry midesinin bulandigini hissederek onu yeniden rafina koydu.

Hareketsiz ve sessiz duran Sapka'ya, "Yaniliyorsun," dedi. Sapka kipirdamadi. Harry, onu kollayarak geri geri gitti. Derken arkasinda garip, boguk bir ses duydu ve hizla geri döndü.

Meger odada yalniz degilmis. Kapinin arkasindaki altin tünekte, yarisi yolunmus bir hindiye benzeyen, tiridi çikmis bir kus duruyordu. Harry ona bakakaldi, kus da yeniden o boguk sesi çikartip nefretle ona bakti. Onun çok hasta göründügünü düsündü. Gözleri donuk bakiyordu ve Harry ona baktigi sirada kuyrugundan birkaç tüy daha düstü.

Harry ihtiyaci olan tek seyin, o odasinda yalnizken Dumbledore'un sevgili kusunun ölmesi oldugunu düsünüyordu ki, kus birden alev alev yanmaya basladi.

Harry sok içinde feryat etti ve geri geri gidip masaya çarpti. Heyecanla etrafina bakinip bir yerlerde bir bardak su aradi, ama göremedi. Bu arada kus bir ates topu halini almisti. Son bir vahsi çiglik atti, bir saniye sonra yerde dumanlari tüten bir kül yiginindan ibaret kalmisti.

Odanin kapisi açildi. Dumbledore, çok sikintili bir edayla içeri girdi.

"Profesör," diyebildi Harry soluk soluga, "kusunuz - ben bir sey yapmadim - kendisi alev aldi..."

Dumbledore gülümseyince de çok sasirdi.

"Eh, vakti gelmisti dogrusu. Günlerdir berbat görünüyordu. Ben de ona gayret etmesini söylüyordum."

Harry'nin yüzündeki sersemlemis ifadeyi görünci de kikirdadi.

"Fawkes bir Anka kusudur, Harry. Ankalar ölme vakti gelince alev alirlar, sonra da küllerinden yenide dogarlar. Gözünü üstünden ayirma..."

Harry hizla geri dönünce minicik, burus burus, yeni dogmus bir kusun kafasini küllerden uzattigini gördü. Küçük kus, yasli olani kadar çirkindi denilebilir.

Dumbledore masasinin arkasina oturarak, "Onu bir Yanma Günü'nde görmen ne yazik," dedi. "Genellikle çok yakisiklidir: Harikulade kirmizi ve altin rengi tüyleri vardir. Büyüleyici yaratiklar bu Anka kuslari. Çok agir yükler tasiyabilirler, gözyaslarinin iyilestirici gücü vardir ve çok sadik hayvanlardir."

Fawkes'un alev almasinin soku içinde, Harry oraya niye geldigini unutmustu. Ama Dumbledore masanin arkasindaki yüksek arkalikli sandalyeye oturup insanin içine isleyen açik mavi bakislarini üzerine dikince, hemen hatirladi.

Ancak, daha Dumbledore agzini açip tek kelime edemeden odanin kapisi çok siddetli bir çatirtiyla arkaya savruldu ve Hagrid içeri daldi. Gözlerinde çilginca bir bakis vardi, basligi darmadaginik saçli siyah kafasinin üstüne tünemisti, ölü horoz da hâlâ elinden sarkiyordu.

Hagrid hararetle, "Harry degildir, Profesör Dumbledore!" dedi. "O çocuk bulunmadan birkaç saniye önce Hairy'yle konusuyordum ben, asla vakti olamaz, efendim..."

Dumbledore bir seyler söylemeye çalisti, ama Hagrid söylenip durmayi sürdürdü, heyecan içinde horozu sallayip duruyor, her tarafa tüyler saçiyordu.

"... O olamaz ki, olamaz, eger gerekirse Sihir Bakanligi'nin önünde yemin ederim..."

"Hagrid, ben..."

"... Yanlis çocugu yakaladiniz efendim, ben biliyorum ki Harry asla..."

"Hagrid!" dedi Dumbledore yüksek sesle. "Ben Harry'nin onlara saldirdigim düsünmüyorum ki."

"Ah," dedi Hagrid, horoz gevsek halde asagi sarkarken. “Tamam, öyleyse disanda beklerim, Müdürüm."

Ve hayli mahcup halde paldir küldür disari çikti.

Dumbledore masasinin üstündeki horoz tüylerini eliyle süpürürken, Harry umutla, "Ben oldugumu düsünmüyor musunuz, Profesör?" diye tekrarladi.

"Hayir, Harry, düsünmüyorum," dedi Dumbledore, yüzüne yeniden sikintili bir ifade geldigi halde. "Ama gene de seninle konusmak istiyorum."

Dumbledore uzun parmaklarinin uçlarini bitistirmis onu gözden geçirirken, Harry sinirli bir sekilde bekledi.

Yumusak bir sesle, "Bana söylemek istedigin bir sey olup olmadigini sana sormaliyim, Harry," dedi. "Herhangi bir sey."

Harry ne söyleyecegini bilemedi. Malfoy'un, "Sira sizde, Bulanik'lar!" diye bagirmasini ve Mizmiz Myrtle'nin tuvaletinde agir agir kaynayan Çok Özlü Iksiri düsündü. Sonra iki kez duydugu bedensiz sesi düsündü ve Ron'un dedigini hatirladi: "Baska hiç kimsenin duymadigi sesler duymak hayra alamet degildir, büyücüler dünyasinda bile." Herkesin onun hakkinda neler dedigini de düsündü, bir de su ya da bu sekilde Salazar Slytherin'le iliskisi olduguna dair gittikçe artmakta olan korkusunu...

"Hayir," dedi Harry. "Hiçbir sey yok, Profesör."

Justin ve Neredeyse Kafasiz Nick'e yapilan çifte saldiri, o ana kadar endise olan seyi gerçek bir panige dönüstürdü. Tuhaftir, insanlari asil kaygilandiran Neredeyse Kafasiz Nick'in kaderi oldu. Bir hayalete bunu kim yapabilir ki, diye sordular birbirlerine, hangi müthis güç zaten ölmüs birine zarar verebilir? Ögrenciler Noel'de evlerine gidebilsinler diye Hogwarts Ekspresi'nde yer ayirtmak için kosusturdular.

Ron, Harry ile Hermione'ye, "Bu gidisle sadece biz kalacagiz," dedi. "Biz, Malfoy, Crabbe ve Goyle. Ne kadar neseli bir tatil olacak."

Malfoy ne yaparsa daima onu yapan Crabbe ve Goyle, tatilde de okulda kalmak için adlarini yazdirmislardi. Ama Harry ögrencilerden çogunun gitmesinden hosnuttu. Insanlarin, sanki bir anda disleri uzayacak, ya da zehir tükürecekmis gibi koridorda yanindan geçerken kavis çizmelerinden de, o geçerken herkesin mirildanmasindan, parmagiyla isaret etmesinden ve fisildamasindan da bezmisti.

Ancak Fred ve George bunu çok komik buluyorlardi. Kendi islerini birakip, Harry koridorda yürürken onun önünde uygun adim gidiyor, "Slytherin'in vârisine yol açin, ciddi sekilde melun büyücü geliyooor!" diye bagiriyorlardi.

Percy bu davranislari hiç onaylamiyordu.

Soguk soguk, "Bunda gülecek bir sey yok," dedi.

Fred, "Hey, yoldan çekil, Percy," dedi. "Harry'nin acelesi var."

George kahkahasini zor tutarak, "Evet," dedi, "zehirli disi olan hizmetkânyla bir fincan çay içmek için Sirlar Odasi'na ugrayiverecek."

Ginny de bunu hiç komik bulmuyordu.

Fred, Harry'ye yüksek sesle, bundan sonra kime saldirmayi planladigini sorunca ya da George karsilastiklari zaman Harry'yi koca bir dis sarimsakla uzaklastiriyormus gibi yapinca, "Ah, yapmayin," diye feryatediyordu kiz.

Harry ise aldirmiyordu. Fred ve George'un, onun Slytherin'in vârisi olmasi fikrini hiç degilse komik bulmalari, kendini daha iyi hissetmesine yol açiyordu. Ama onlarin maskaraliklari, yaptiklarina her gördügünde daha da eksi bakan Draco Malfoy'u kizdiriyor gibiydi.

Ron bilmis bilmis, "Çünkü aslinda vârisin kendisi oldugunu söylemek için çatliyor da ondan," dedi. "Birisinin onu bir seyde yenmesinden nasil nefret eder bilirsiniz, onun pis isinin serefi de sana kaliyor."

Hermione halinden memnun bir ses tonuyla, "Uzun sürmeyecek ama," dedi. "Çok Özlü Iksir hemen hemen hazir. Ondan gerçegi ögrenmemiz gün meselesi."

Sonunda sömestr sona erdi ve satonun üstüne arazideki kar kadar derin bir sessizlik çöktü. Harry bunu kasvetli olmaktan çok huzur verici buluyordu. Gryffindor Kulesi'nin Hermione ve Weasley'lerle ona kalmasindan da hosnuttu. Kimseyi rahatsim etmeden gürültülü bir sekilde Patlamali Pisti oynayabiliyorlar ve kendi aralarinda düello antrenmani yapiyorlardi. Fred, George ve Ginny, Mr ve Mrs Weasley ile birlikte Misir'da Bill'i ziyaret etmektense okulda kalmayi tercih etmislerdi. Onlarin çocukça buldugu davranislarini hiç onaylamayan Percy ise, Gryffindor ortak salonunda pek oturmuyordu. Onlara kendisinin sadece, bir Sinif Baskani olarak bu sorunlu dönemde ögretmenleri desteklemek için Noel'de okulda kaldigini kendini begenmis bir tavirla söylemisti zaten.

Noel sabahi hava soguk, her yer beyazdi. Yatakhanelerinde kalan tek ögrenciler olan Harry ve Ron, tam tekmil giyinmis, elinde ikisine de aldigi hediyelerle paldir küldür içeri dalan Hermione tarafindan erkenden uyandirildilar.

"Kalkin," dedi yüksek sesle, penceredeki perdeleri çekerek.

Ron, gözlerini isiktan koruyarak, "Hermione," dedi, "buraya girmemen gerekir."

"Sana da mutlu Noeller," dedi Hermione, hediyesini ona atarak. "Bir saattir ayaktayim, Iksir'e biraz zarkanatli sinek daha kattim. Artik hazir."

Harry birden, uykusu açilarak yerinde dogruldu.

"Emin misin?"

"Kesin," dedi Hermione, onun dört direkli yataginin ucuna oturabilmek için fare Scabbers'i öteye iterek.

"Eger yapacaksak, bu gece olmali derim." . Tam o anda Hedwig odaya süzüldü, gagasinda çok küçük bir paket vardi.

O, yatagina konarken, "Selam," dedi Harry mutlulukla. "Artik benimle konusuyor musun?"

Hedwig çok muhabbetti bir sekilde onun kulagini kemirdi. Aslinda bu hareketi, Dursley'lerden geldigi anlasilan paketten çok daha iyi bir hediyeydi. Harry'ye bir kürdan yollamislardi, bir de not vardi ve yaz tatilinde de Hogwarts'ta kalip kalamayacagini ögrenmesini istiyorlardi.

Harry'nin diger Noel hediyeleri çok daha memnuniyet vericiydi. Hagrid ona koca bir teneke melas sekerlemesi yollamisti; Harry yemeden önce onu söminenin yaninda yumusatmaya karar verdi. Ron, en sevdigi Quidditch takimi hakkinda ilginç olgular içeren Cannon'larla Uçmak adli bir kitap vermisti. Hermione ise ona kartal tüyünden yapilma lüks bir tüy kalem getirmisti. Harry son hediye paketini açinca, Mrs Weasley'den gelen, elde örülmüs yeni bir yelekle, kocaman bir erik pastasi buldu. Onun kartini yeni bir suçluluk dalgasiyla yerine yerlestirdi. Mr Weasley'nin, Samarci Sögüt'e çarptigindan beri bir daha görünmeyen arabasini düsündü ve Ron'la ikisinin birazdan yapmayi planladiklari kurallara karsi gelme harekâtini.

Hiç kimse, hatta daha sqnra Çok Özlü Iksir içme korkusuna kapilmis biri bile, Hogwarts'in Noel yemeginden hoslanmamazlik edemezdi.

Büyük Salon muhtesem görünüyordu. Bir düzine buzlanmis Noel agaci ile tavanda çaprazlamasina uzanan kalin çobanpüskülü ve ökseotu süslemeleri yetmiyormus gibi, tavandan ilik ve kuru, sihirli kar yagiyordu. Dumbledore, en sevdigi Noel ilahilerinden birini söylerken onlarin basini çekti. Hagrid içtigi her yumurtali, sütlü viski kadehiyle birlikte sesini daha da yükseltti. Fred'in sinif baskani rozetini büyüledigininve simdi rozetin üstünde "Salak Basi" yazdiginin farkinda bile olmayan Percy, hepsinin niye kis kis güldüklerini sorup durdu. Harry, Slytherin masasindaki Draco Malfoy'un, yeni yelegi için yüksek sesle incitici görüsler ileri sürmesine bile aldirmadi. Biraz sanslari olursa Malfoy nasil olsa birkaç saat içinde hak ettigi cezayi bulacakti.

Harry ve Ron, Noel pudinglerinin üçüncü tabagini henüz bitirmislerdi ki, o aksam için yaptiklari planlan sonuca vardirmak için Hermione önlerine düsüp onlari disari çikardi.

Alelade bir sey söylüyormus gibi, "Dönüsecegimiz insanlara ait bir seye hâlâ ihtiyacimiz var," dedi. Sanki onlari deterjan almak için süpermarkete yolluyordu. "Ve elbette, Crabbe ile Goyle'a ait bir sey alabilirsek iyi olur. Onlar Malfoy'un en iyi arkadaslari, onlara her seyi söyler. Bir de hakiki Crabbe ile Goyle'un, biz Malfoy'u sorgularken pat diye gelmemelerini garantiye almak zorundayiz."

Harry ile Ron'un yüzlerindeki afallamis ifadeye aldirmayarak, "Hepsi düsünüldü," diye sakin sakin devam etti. Iki tombul, çikolatali pastayi onlara gösterdi.

"Içlerine çok basit bir Uyku Sivisi koydum. Sizin bütün yapacaginiz Crabbe ile Goyle'un bunlari bulmasini saglamak. Ne kadar açgözlü olduklarini biliyorsunuz, mutlaka yerler. Uykuya daldiklari zaman saçlarindan birkaç tel alin ve onlari da süpürge dolabina saklayin." Harry ve Ron inanmazcasma birbirlerine baktilar. "Hermione, hiç sanmam..." "Isler fena halde ters gidebilir..." Ama Hermione'nin gözlerinde, zaman zaman Profesör McGonagall'inkinde olan cinsten çelikimsi bir parilti vardi.

"Crabbe ve Goyle'un saçlari olmazsa Iksir hiçbir seye yaramaz," dedi. "Malfoy hakkinda arastirma yapmak istiyorsunuz, degil mi?"

"Ah, tamam, tamam," dedi Harry. "Peki ama sen? Sen kimin saçinin tellerini kopariyorsun?"

Hermione, yüzü isildayarak, "Benimki bende zaten," dedi, cebinden küçük bir sise çikarip onlara içindeki tek bir saç telini gösterdi. "Mülicent Bulstrode'un Düello Kulübü'nde benimle güresmesini hatirliyor musunuz? Beni bogmaya çalisirken cüppemin üstünde bunu birakti! Simdi de Noel tatili için evde - ben Slytherin'lere geri dönmeye karar verdigimi söyleyecegim, hepsi bu."

Hermione, Çok Özlü Iksir'ini bir daha kontrol etmek için firlayip gidince, Ron yüzünde kaçinilmaz kötü kadere boyun egmis bir ifadeyle Harry'ye döndü.

"Hayatinda hiç islerin bu kadar ters gidebilecegi bir plan duydun mu?"

Ama operasyonun birinci asamasi, Harry ve Ron'u fevkalade sasirtacak sekilde Hermione'nin dedigi kadar rahat geçti. Noel çayindan sonra issiz Giris Salonu'nda pusuya yatip, Slytherin masasinda tek baslanna kalmis, dördüncü meyveli pandispanyalarini götüren Crabbe ve Goyle'u beklediler. Harry çikolatali pastalari tirabzanin ucuna koymustu. Ikisinin Büyük Salon'dan çiktiklarini görünce de, hemen ön kapinin yanindaki bir zirhin arkasina gizlendiler.

Crabbe pastalari neseyle Goyle'a gösterip hemen kaparken, Ron heyecanla, "Bu kadar da aptal olunur mu?" diye fisildadi. Salak salak siritarak pastalari tek lokmada koca agizlarina attilar. Bir an ikisi de yüzlerinde bir zafer ifadesiyle, obur obur çignedi. Sonra, en ufak bir ifade degisikligi olmaksizin, ikisi de sirtüstü yere serildi.

En zor tarafi, onlari salonun öbür yanindaki dolaba saklamak oldu. Kovalarla tahta bezleri arasina onlari güvenli bir sekilde yerlestirdikten sonra, Harry, Goyle'un alnini kaplayan killardan bir iki tane aldi. Ron da Crabbe'nin saçindan birkaç tel kopardi. Ayakkabilarini da çaldilar, çünkü kendi ayakkabilari Crabbe ve Goyle'unkiler boyunda ayaklar için pek küçüktü. Sonra, az önce yaptiklarina hâlâ sasarak, Mizmiz Myrtle'in tuvaletine kostular.

Hermione'nin kazani karistirdigi bölmeden gelen kalin, kara duman yüzünden içerde nerdeyse göz gözügörmüyordu.Cüppelerini yüzlerinin üstüneçeken Harry ve Ron, yavasça kapiya vurdu.

"Hermione?"

Sürgünün çekildigini duydular, Hermione ortaya çikti, yüzü parliyordu ve endiseli görünüyordu. Arkasinda kaynayan, melas kivamindaki Iksir'in cup cup ettigini duydular. Klozetin üstünde üç cam su bardagi hazirdi. Hermione soluk soluga, "Aldiniz mi?" diye sordu. Harry, Goyle'un saçini gösterdi. "Iyi. Ben de çamasirhaneden bu cüppeleri yürüttüm," dedi Hermione; elinde küçük bir çuval tutuyordu. "Crabbe ve Goyle oldugunuz zaman size daha büyük cüppeler gerek."

Üçü de gözlerini kazana dikti. Yakindan bakinca, Iksir, kivamli, koyu renk çamura benziyordu, agir agir kaynayip duruyordu.

Hermione, Fevkalade Muktedir îksirler'm beneklenmis sayfasini kaygiyla tekrar okuyarak, "Her seyi dogru yaptigimdan eminim," dedi. "Kitapta nasil görünecegi yaziliysa, öyle görünüyor... Içtikten sonra kendi halimize dönmeden önce tam bir saatimiz olacak." "Simdi n'apiyoruz?" diye sordu Ron. "Üç bardaga bölüp saçlari ekliyoruz." Hermione her bardaga Iksiri kepçe kepçe doldurdu. Sonra, eli titreyerek, Millicent Bulstrode'un saçini içinde oldugu siseden ilk bardaga döktü.

Iksir, kaynayan bir çaydanlik misali tisladi ve deli gibi köpürdü. Bir saniye sonra hastalikli bir sariya dönmüstü.

Ron, nefretle bakarak, "Ögggg - Millicent Bulstrode'un özü," dedi. "Eminim tadi da igrençtir."

"Seninkini ekle” dedi Hermione.

Harry, Goyle'un saçini ortadaki bardaga koydu, Ron da Crabbe'ninkini son bardaga. Her iki bardak da tisladi ve köpürdü. Goyle'unki sümügün haki rengine dönüstü, Crabbe'ninki de koyu, kasvetli bir kahverengiye.

Ron ve Hermione bardaklarina uzanirken, Harry, "Durun bir dakika," dedi. "Hepsini burada içmesek iyi olur: Crabbe ve Goyle'a dönüsünce buraya sigmayiz. Eh, Millicent Bulstrode de pek cinperi takimindan sayilmaz."

"Iyi fikir” dedi Ron, kapinin kilidini açarak. "Ayri ayri bölmelere girelim."

Harry, Çok Özlü Iksir'in bir damlasini bile ziyan etmemeye özen göstererek ortadaki bölmeye süzüldü.

"Hazir misiniz?" diye seslendi.

Ron ve Hermione'nin sesleri geldi: "Haziriz."

"Bir... iki... üç..."

Harry burnunu tutarak Iksir'i iki büyük yudumda içti. Fazla pismis lahana tadindaydi.

Birden içi sanki canli yilanlar yutmus gibi kivir kivir etmeye basladi - iki büklüm oldu, kusacak miyim diye merak etti - sonra midesinden el ve ayak parmaklarinin uçlarina kadar yakici bir duygu hizla yayildi. Onun ardindan da korkunç bir erime duygusu geldi, Harry diz üstü yere çöktü, dört ayak üstünde durdu. Vücudunun her yerinde derisi sicak mum gibi kayniyordu ve gözlerinin önünde elleri büyümeye basladi, parmaklan kalinlasti, tirnaklari enine gitti, ellerinin bogum yerleri sisip kocaman oldu. Omuzlan aci veren bir sekilde genisledi ve alnindaki karincalanma, ona saçinin asagi, kaslarina dogru ilerledigini haber verdi; gögsü halkalarini kopartan bir varil gibi gelisirken cüppesi yirtildi, ayaklari dört numara küçük pabuçlar içinde iskence çekiyordu.

Her sey basladigi hizla bitti. Harry soguk tas dösemede yatmis, Myrtle'in en dipteki tuvalette mutsuzca bogazlanir gibi sesler çikarisini dinliyordu. Ayakkabilarini güçlükle ayagindan atip kalkti. Demek Goyle olmak insanda böyle bir duygu uyandiriyordu. Koca elleri titreyerek, ayak bileklerinden otuz santim yukarda duran eski cüppesini çikardi, yedek cüppeyi giydi ve Goyle'un kayik gibi pabuçlarinin bagciklarini bagladi. Saçini gözlerinden çekmek için elini kaldirdi. Eline sadece, alnina kadar inen kisa, tel gibi killar çarpti. Sonra gözlügünün gözlerini bulutlandirdigini fark etti, çünkü besbelli Goyle'un onlara ihtiyaci yoktu. Gözlügünü çikarip seslendi: "Ikiniz de iyisiniz, degil mi?" Agzindan Goyle'un gicirtili, alçak sesi çikti.

Sag tarafindan Crabbe'nin derin homurdanmasi geldi:

"Evet."

Harry kapinin kilidini açip çatlak aynanin önüne gitti. Goyle donuk, çökük gözleriyle ona bakti. Harry kulagini kasidi. Goyle da öyle.

Ron'un kapisi açildi. Birbirlerine baktilar. Solgun ve saskin görünüsü hariç, Ron'u Crabbe'den ayirmanin imkâni yoktu. Biçimsiz saç tirasindan tutun da uzun, goril kollarina kadar.

Ron aynaya yaklasip Crabbe'nin yassi burnuna parmagiyla bastirarak, "Inanilmaz bir sey bu," dedi. "inanilmaz."

Harry, Goyle'un kalin bilegini kesen saatini gevsetti. "Yola koyulsak iyi olur. Daha Slytherin ortak salonunun nerede oldugunu Ögrenmemiz gerek. Umarim, arkasina düsecek birini buluruz..."

Harry'ye bakan Ron, "Goyle'un düsündügünü görmenin ne kadar acayip oldugunu bilmiyorsun," dedi. Sonra Hermione'nin kapisina vurdu. "Hadi, gitmemiz gerek..."

Tiz bir ses ona cevap verdi: "Ben... ben gelmesem daha iyi olacak gibi. Siz bensiz gidin."

"Hermione, Millicent Bulstrode'un çirkin oldugunu biliyoruz, kimse sen oldugunu anlamayacak."

"Hayir - aslinda - gelecegimi sanmiyorum. Siz ikiniz çabuk olun, vakit kaybediyorsunuz."

Harry saskin saskin Ron'a bakti.

"Bak simdi Goyle'a benzedin iste," dedi Ron. "Ögretmenlerden biri ona bir soru sorunca hep böyle bakar."

"Hermione, iyi misin?" dedi Harry kapidan. "Iyiyim - ben iyiyim... Gidin hadi..." Harry saatine bakti. Kiymetli altmis dakikalannin bes dakikasi geçmisti bile.

"Sonra burada bulusuruz, tamam mi?" dedi. Harry ve Ron tuvaletin kapisini ihtiyatli bir sekilde çiktilar, etrafta kimsenin olmadigini görünce de disan çiktilar.

Harry Ron'a, "Kollarini öyle sallama," diye mirildandi.

"Ne?"

"Crabe onlari söyle bükmeden tutar."

"Bu nasil?" "Evet, daha iyi."

Mermer merdivenlerden asagi indiler. Simdi sadece Slytherin ortak salonuna kadar izleyecekleri bir Slytherin'e ihtiyaçlari vardi, ama ortada kimsecikler görünmüyordu.

"Bir fikrin var mi?" diye mirildandi Harry. Ron, zindanlarin girisini isaret ederek, "Slytherin'ler kahvaltiya hep oradan çikip gelir," dedi. Daha bu kelimeler agzindan yeni çikmisti ki, uzun dalgali saçli bir kiz giriste göründü.

"Kusura bakma," dedi Ron, hizla yanina giderek, "ortak salonumuza nereden gidildigini unuttuk."

"Pardon, anlayamadim," dedi kiz kasilarak. "Salonumuz mu? Ben bir Ravenclaw'im."

Yürüyüp giderken, kuskuyla dönüp onlara bakti. Harry ve Ron tas merdivenlerden asagidaki karanliga hizla indiler; Crabbe ve Goyle'un koca ayaklari yere vurdukça ayak sesleri özellikle gürültülü bir sekilde yankilaniyordu. Anlasilan bu is sandiklari kadar kolay olmayacakti.

Labirenti andiran geçitler issizdi. Okulun altinda daha, daha da derinlere dogru yürüdüler, sürekli olarak

saatlerine bakip ne kadar vakitleri kaldigini kontrol ediyorlardi. Çeyrek saat sonra, tam umutlarini yitirmek üzereyken, ileride ani bir hareket sezdiler.

"Ahha!" dedi Ron heyecanla. "Iste onlardan biri!"

Söz konusu kisi, yan odalardan birinden çikiyordu. Ancak hizla yakinina gittiklerinde, bütün umutlari kirildi. Bir Slytherin degildi, Percy'ydi.

Ron hayretle, "Sen burada ne yapiyorsun?" dedi.

Percy alinmis göründü.

Resmi bir edayla, "O," dedi, "senin üstüne vazife degil. Crabbe'sin, degil mi?"

"Ne... ah, evet," dedi Ron.

Percy sert sert, "Eh, yatakhanenize gidin," dedi. "Bugünlerde karanlik koridorlarda gezinmek hiç de güvenli degil."

"Sen dolasiyorsun ama," dedi Ron.

Percy dikleserek, "Ben," dedi, "bir Sinif Baskani'yim. Hiçbir sey bana saldirmaz."

Birden Harry ve Ron'un arkasinda bir ses yankilandi. Draco Malfoy onlara dogru geliyordu ve Harry hayatinda ilk kez onu görmekten memnuniyet duydu.

Draco, kelimeleri uzata uzata, "Iste burdasiniz," dedi onlara bakarak. "Bunca saattir Büyük Salon'da tikmiyor muydunuz? Sizi ariyordum, size çok komik bir sey göstermek istiyorum."

Sonra onu yerin dibine geçirmek istercesine Percy'ye bakti.

"Ya sen burada ne yapiyorsun, Weasley?" dedi, dudak bükerek.

Percy fena halde öfkelenmis göründü. "Bir Sinif Baskani'na daha fazla saygi göstermen gerekir!" dedi. "Tavrin hiç hosuma gitmiyor!"

Malfoy gene alayli alayli dudak büktü ve Harry ile Ron'a pesinden gelmelerini isaret etti. Harry az daha Percy'den özür dileyecekti, ama tam vaktinde kendine hâkim oldu. Ron'la ikisi Malfoy'un arkasindan kosturdular. Bir sonraki geçide dönerlerken, Malfoy, "O Peter Weasley..." dedi.

Ron otomatik olarak, "Percy," diye düzeltti. "Her neyse," dedi Malfoy. "Son zamanlarda hep sinsi sinsi dolastigini görüyorum. Ve bahse girerim ki, ne yapmak istedigini biliyorum. Tek basina Slytherin'in vârisini yakalamak istiyor."

Kisa, alayli bir kahkaha atti. Harry ve Ron birbirlerine heyecanli heyecanli baktilar.

Malfoy çiplak, nemli bir tas duvann yaninda durdu. "Yeni parola neydi?" diye sordu Harry'ye. "Seyyy..." dedi Harry.

"Ah evet - safkan!" dedi Malfoy, ona kulak bile vermeden. Duvarda gizlenmis tas bir kapi kayarak açildi.

Malfoy içinden geçti, Harry ve Ron da ardindan gittiler. Slytherin ortak salonu, yeraltinda uzun, alçak tavanli bir odaydi. Pürüzlü tas duvarlari ve tavani vardi, bu tavandan zincirlerle yuvarlak, yesilimsi lambalar sarkitilmisti. Ileride, rafiyla kenarlari özenle oyulmus bir söminenin içinde çitir çitir bir ates yaniyordu, oyma koltuklarda sömine önünde oturan birkaç Slytherin'in siluetleri görünüyordu.

Malfoy, Harry ile Ron'a atesin gerisindeki iki bos koltugu göstererek, "Burada bekleyin," dedi. "Gidip de getireyim - babam az önce gönderdi..."

Malfoy'un onlara ne gösterecegini merak eden Harry ile Ron oturdular ve kendilerim evlerinde hisse-diyormus gibi görünmeye çalistilar.

Bir dakika sonra gelen Malfoy'un elinde gazete kupürüne benzeyen bir sey vardi. Ron'un burnunun dibine soktu.

"Ne biçim güleceksin," dedi.

Harry, Ron'un gözlerinin sokla açildigini gördü. Ron kupürü çabucak okudu, pek zoraki güldü ve Harry'ye uzatti.

Gelecek Postasi'ndan kesilmisti ve söyle diyordu: SIHIR BAKANLIGI'NDA SORUSTURMA

Muggle Esyalarinin Kötüye Kullanimi Dairesi Baskani Arthur Weasley, bir Muggle arabasini büyüledigi için elli Galleon cezaya çarptirildi.

Sihirli arabanin bu yilin baslarinda kaza yaptigi Hogwarts Cadilik ve Büyücülük Okulunun yönetim kurulu üyelerinden Mr Lucius Malfoy, bugün Mr Weasley'nin istifa etmesini istedi.

Mr Malfoy, muhabirimize, "Weasley, Bakanligin adina gölge düsürdü," dedi. "Belli ki bizim yasalarimizi hazirlamaya uygun degil, yaptigi o gülünç Muggle Koruma yasasi da derhal iptal edilmeli."

Yorumunu almak için Mr Weasley'ye ulasilamadi,ama esi muhabirlere oradan gitmelerini, yoksa aile gulyabanisini üstlerine salacagini söyledi.

Harry kupürü ona geri verirken, "Eee?" dedi Malfoy sabirsizlikla. "Sence komik degil mi?" Harry ruhsuzca, "Hah ha," dedi. Malfoy küçümseyen bir tavirla, "Arthur Weasley, Muggle'lan öyle çok seviyor ki," dedi, "asasini ortadan kirip onlara katilmasi gerekir. Weasley'lerin davranislarina bakarsan, safkan olduklarini hayatta anlamazsin." Ron'un -ya da Crabbe'nin- yüzü öfkeyle kasilmisti. Malfoy, "Senin neyin var, Crabbe?" diye tersledi. Ron, "Karnim agriyor," diye homurdandi. "Eh, o zaman hastane kanadina git ve ordaki bütün Bulaniklara benim için bir tekme at" dedi Malfoy, alayli alayli gülerek. "Biliyor musunuz, Gelecek Postasi'nin henüz bu saldirilari yazmayisina sasiyorum." Düsünceli bir hali vardi. "Sanirim Dumbledore isi hasir alti etmeye çalisiyor. Kisa süre sonra buna son vermezse, kovulacak. Babam Dumbledore'un buranin basina gelen en berbat sey oldugunu söylüyor. Muggle ana babadan doganlara bayiliyor. Dogru dürüst bir Müdür, asla o Creevey gibi pislikleri buraya almazdi."

Malfoy hayali bir fotograf makinesiyle fotograf çekmeye basladi ve Colin'in gaddarca ama aslina uygun bir taklidini yapti: "Potter, fotografini çekeyim mi, Potter? Imzani alabilir miyim? Pabuçlarini yalayabilir miyim, lütfen, Potter?"

Ellerini asagi indirip Harry'yle Ron'a bakti.

"Sizin ikinizin neyi var?"

Harry ve Ron is isten geçtikten sonra kendilerini zorlayip güldüler, ama Malfoy tatmin olmus görünüyordu. Belki de Crabbe ve Goyle zaten her seyi geç anliyorlardi.

Malfoy yavas yavas, "Aziz Potter, Bulaniklarin dostu," dedi. "Gerçek büyücü ruhuna sahip olmayanlardan biri de o, yoksa o kakavan Granger Bulanigiyla takilmazdi. Bir de insanlar onu Slytherin'in vârisi saniyor!"

Harry ve Ron soluklarini tutup beklediler. Malfoy'un onlara vârisin kendisi oldugunu söylemesine birkaç saniye kalmisti, kesin. Ama sonra...

Malfoy hirçin hirçin, "Keske kim oldugunu bilseydim," dedi. "Onlara yardimim olurdu."

Ron'un agzi açilinca, Crabbe'nin yüzü her zamankinden de daha aptalca göründü. Neyse ki Malfoy fark etmedi, kafasini hizla çalistiran Harry de, "Bütün bunlarin gerisinde kimin oldugu konusunda bir fikrin olmali..." diyecek oldu.

Malfoy, "Biliyorsun ki yok, Goyle," diye tersledi onu. "Sana kaç kere söyleyecegim. Ve babam da bana Oda'nin son açilisi hakkinda hiçbir sey söylemiyor. Tabii, elli yil önceymis, onun döneminden de önce, ama bu konuda her seyi biliyor ve her seyin gizli tutuldugunu, gereginden fazlasini bilirsem süphe uyandiracagimi söylüyor. Ama bildigim bir sey var: Geçen sefer Sirlar Odasi açildiginda, bir Bulanik öldü. Bahse girerim ki, bu sefer de onlardan birinin öldürülmesine pek bir sey kalmamistir. Umarim Granger olur," dedi zevkle.

Ron, Crabbe'nin devasa yumruklarim sikiyordu. Ron Malfoy'u yumruklarsa kendilerini biraz ele vereceklerini düsünen Harry, ona uyanci bir bakis attiktan sonra, "Geçen sefer Oda'yi açan kisinin yakalanip yakalanmadigini biliyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet... her kimse okuldan atildi. Sanirim hâlâ Azkaban'dadir."

Harry hayretle, "Azkaban mi?" dedi.

Malfoy ona inanmazlikla bakarak, "Azkaban - büyücü hapishanesi, Goyle," dedi. "Dogru söylüyorum, hani biraz daha agir olsan geri geri gideceksin."

Koltugunda rahatsiz rahatsiz kipirdandi. "Babam dikkati üstüme çekmememi, isi halletmeyi Slytherin'in vârisine birakmami söylüyor. Okulun bütün Bulanik pisliginden temizlenmesi gerek diyor, ama karismak olmazmis. Tabii onun da su anda basinda bir sürü dert var. Sihir Bakanligi'nin geçen hafta Malikânemize baskin düzenledigini biliyor musunuz?"

Harry, Goyle'un donuk yüzüne endiseli bir ifade oturtmaya çalisti.

"Evet..." dedi Malfoy. "Neyse ki pek fazla bir sey bulamadilar. Babamin son derece degerli Karanlik Sanat malzemeleri var. Ama neyse ki, bizim de kendi misafir odamizin dösemesi altinda kendi gizli odamiz var..."

"Ho!" dedi Ron.

Malfoy ona bakti. Harry de. Ron kizardi. Saçlari bile kizillasmaya baslamisti. Burnu da uzuyordu - saatleri dolmustu. Ron kendi haline geri dönüyordu ve Harry'ye attigi dehset dolu bakisa bakilirsa, Harry de öyleydi.

Ikisi birden ayaga firladilar.

Ron, "Karnim için ilaç," diye homurdandi. Isi daha fazla uzatmadan Slytherin ortak salonunu boydan boya hizla geçtiler, kendilerini tas duvara attilar, geçit boyunca kostular. Bir yandan da, Malfoy her seye ragmen bir sey fark etmemis olsa diye umut ediyorlardi. Harry ayaklarinin Goyle'un koskoca ayakkabilari içinde kaydigini hissediyordu ve küçüldükçe de cüppesini havaya kaldirmasi gerekiyordu. Karanlik Giris Salonu'nun merdivenlerinden ok gibi yukari firladilar, salon Crabbe ile Goyle'u kilitledikleri dolaptan gelen boguk darbe sesleriyle dolmustu. Onlarin ayakkabilarini dolap kapisi önünde birakarak çoraplariyla mermer merdivenlerden yukari, Mizmiz Myrtle'in tuvaletine kadar tabana kuvvet kostular.

Ron, tuvalet kapisini arkalarindan kapatarak, soluk soluga, "Eh, vaktimizi tamamen ziyan ettik denemez," dedi. "Saldirilan kimin yaptigini hâlâ bilmiyoruz, tamam ama, yann babama yazip ona Malfoy'larin misafir odalarinin altini kontrol etmesini söyleyecegim."

Harry çatlak aynada yüzüne bakti. Normale dönmüstü. Ron Hermione'nin bölmesinin kapisini yumruklarken, o da gözlügünü takti.

"Hermione, çik disari, sana anlatacak bir sürü seyimiz var".

"Gidin surdan!" diye cikledi Hermione. Harry ve Ron birbirlerine baktilar. "N'oluyor?" dedi Ron. "Artik normale dönmüs olmalisin, biz..."

Ama Mizmiz Myrtle birden bölme kapisindan kayarak çikti. Harry onu hiç bu kadar mutlu görmemisti. "Aaaaaah, bir görseniz," dedi. "Öyle korkunç ki!" Sürgünün çekildigini duydular ve Hermione aglayarak disari çikti, cüppesini basina kapatmisti.

Ron ne diyecegini bilemeden, "Ne var?" dedi. "Millicent'in burnu gitmedi mi, nedir?"

Hermione cüppesinin eteklerini birakti, Ron gerileyip lavaboya yapisti.

Kizin yüzü kapkara tüylerle örtülüydü. Gözleri sapsari olmustu ve saçinin arasindan uzun, sivri kulaklar çikiyordu.

"Bir ke... kedi kiliymis!" diye uludu. "Mi... Millicent Bulstrode'un bir kedisi olmali! Ve Ik... Iksir'in de hayvan dönüsümü için kullanilmamasi gerekiyor!" "Vay canina!" dedi Ron. Myrtle, hayatindan memnun, "Seninle çok fena alay edecekler!" dedi.

Harry hemen, "Tamam, Hermione," dedi. "Seni hastane kanadina götürürüz. Madam Pomfrey asla fazla soru sormaz..."

Hermione'yi tuvaletten çikmaya ikna etmek epeyce vakit aldi. Mizmiz Myrtle onlan içten bir kahkahayla ugurladi.

"Herkes kuyrugun oldugunu anlayana kadar bekle hele!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çok Gizli Günce

Hermione birkaç hafta hastane kanadinda kaldi. Okulun geri kalan ögrencileri Noel tatilinden dönünce, onun ortadan kaybolmasi üzerine bir söylenti dalgasidir basladi, tabii herkes onun saldiriya ugradigini düsünmüstü. Ona bir göz atabilmek için o kadar çok ögrenci siralar halinde hastane kanadinin önünden geçti ki, Madam Pomfrey perdeleri yeniden yerinden çikartti ve tüylü bir yüzle görünme ayibindan onu kurtarmak için Hermione'nin yataginin çevresine asti.

Harry ve Ron her aksam onu ziyarete gidiyorlardi. Yeni sömestr baslayinca da ona her günün ev ödevlerini getirdiler.

Ron, bir aksam Hermione'nin yataginin yanina kitaplari yigarak, "Benim biyigim çiksa, derse elimi bile sürmezdim," dedi.

Hermione hamarat hamarat, "Aptallik etme, Ron," dedi, "geri kalmamam gerek". Yüzündeki bütün tüyler düstügü, gözleri de yavas yavas kahverengiye döndügü için morali çok düzelmisti. "Yeni ipuçlan yok, ha?" diye fisildadi, Madam Pomfrey duymasin diye.

"Hiç," dedi Harry sikintiyla. Ron, belki yüzüncü kez, "Malfoy oldugundan öyle emindim ki," dedi.

"O da ne?" dedi Harry, Hermione'nin yastiginin altindan ucu çikan altin yaldizli bir seyi göstererek.

Hermione hemen, "Sadece bir Geçmis Olsun karti," dedi; onu ortadan kaldirmaya çalisti, ama Ron daha çabuk davrandi. Çekip aldi, açti ve okudu:

"Miss Granger, acil sifalar dilerim, endiseli hocaniz Profesör Gilderoy Lockhart'tan, Merlin Nisani, Üçüncü Sinif, Karanlik Sanatlar Savunma Birligi'nin Onur Üyesi ve bes kere üst üste Cadi Gündemi'nin En Büyüleyici Tebessüm Ödülü sahibi."

Ron tiksinerek Hermione'y e bakti. "Yastiginin altinda bununla mi uyuyorsun?" Neyse ki Madam Pomfrey, elinde aksam ilaçlan, telasla geldi de, Hermione cevap vermekten kurtuldu.

Yatakhaneden ayrilip Gryffindor Kulesi'ne giden merdivenlerden çikarlarken, Ron, Harry'ye, "Lockhart tanidigin en yapmacik herif, degil mi?" dedi. Snape onlara öyle çok ev ödevi vermisti ki, Harry bunlan bitirene kadar altinci sinifa gelecegini düsünüyordu. Ron ise, keske Saçi Havaya Dikme Iksiri'ne kaç fare kuyrugu kondugunu Hermione'ye sorsaydim diye hayiflanmaktaydi. Tam o sirada üst kattan kulaklarina, taskinlik yapan öfkeli birinin gürültüsü geldi.

Merdivenlerden yukan dogru hizlanirlarken Harry,

"Bu, Filtch diye mirildandi. Görünmeyecek bir mesafede durup can kulagiyla dinlediler.

Ron gergin bir sekilde, "Kimse saldiriya falan ugramamistir, degil mi?" dedi.

Kipirdamadan durup baslanru Filch'in pek isterikmis izlenimi uyandiran sesinin geldigi yöne dogru egdiler.

"... benim için yapacak daha da çok is demek bu! Bütün gece yerleri silecegim, sanki yeterince isim yokmus gibi! Bu artik bardagi tasiran son damla, Dumbledore’a gidiyorum..." Ayak sesleri uzaklasip kayboldu, ileride bir kapinin çarpildigini duydular.

Baslarini köseden uzattilar. Belli ki Filch her zamanki nöbet yerinde oturuyordu. Bir kez daha, Mrs Norris'in saldiriya ugradigi yerdeydiler. Bir bakista Filch'in niye bagirdigini anladilar. Sular koridorun yarisini sel gibi kaplamisti ve Mizmiz Myrtle'in tuvaletinin altindan daha hâlâ siziyor gibiydi. Artik Filch bagirmayi kestigi için, Myrtle'in feryat figaninin tuvalet duvarlarindan yankilandigini duyabiliyorlardi. "Simdi ne oldu buna?" dedi Ron. Harry, "Gidip bakalim," dedi. Cüppelerini bilekleri hizasina kaldinp seller içinden geçtiler, üzerinde "Bozuk" yazan kapiya vardilar, her zamanki gibi yaziya aldirmayip içeri girdiler.

Mizmiz Myrtle, böyle bir sey mümkünse eger, öncekinden daha da yüksek sesle ve siddetle agliyordu. Her zamanki tuvaletinde saklaniyor gibiydi. Hem duvarlari hem de yeri sirilsiklam eden su baskini sirasinda mumlar söndügü için içerisi karanlikti.

"Ne oldu, Myrtle?" diye sordu Harry.

"O da kim?" diye guruldadi Myrtle, perisan halde. "Bana bir sey atmaya mi geldin?"

Harry sularin içinden onun bölmesine dogru yürüyerek sordu: "Sana niye bir sey atayim ki?"

Myrtle, "Bana sorma!" diye bagirdi. Bir su dalgasi daha fiskirtarak tuvaletten çikip, zaten islak olan dösemeyi büsbütün islatti. "Ben burada kendi isime bakiyorum ve birisi bana kitap atmanin komik oldugunu düsünüyor..."

Harry, makul bir sekilde, "Ama birinin sana bir sey atmasi canini yakamaz ki," dedi. "Yani, içinden geçip gider, degil mi?"

Yanlis bir sey söylemisti. Myrtle sisindikçe sisindi ve haykirdi: "Hadi hepimiz Myrtle'a kitaplar atalim, çünkü o bunu hissedemez! Karnindan geçirirseniz on puan! Basindan geçerse elli puan! Ayy, ha ha ha! Ne hos oyun, demiyorum!"

Harry, "Kim atti peki?" diye sordu. "Bilmiyorum...Ben U kivriminda oturuyordum, ölümü düsünüyordum ve dosdogru kafamin içinden geçti," dedi Myrtle, gözlerinden atesler saçarak onlara bakiyordu. "Orada duruyor, islandi."

Harry ve Ron, Myrtle'in parmagiyla isaret ettigi yere, lavabonun altina baktilar. Orada küçük, ince bir kitap vardi. Kapagi siyahti, yirtik pirtikti ve tuvaletteki her sey kadar islakti. Harry onu almak için bir adim atti, ama Ron birden kolunu uzatip ona engel oldu. "Ne var?" dedi Harry.

"Aklini mi kaçirdin? Tehlikeli olabilir." "Tehlikeli mi?" dedi Harry, gülerek. "Hadi canim, nasil tehlikeli olabilirmis?"

Kitaba endiseyle bakan Ron, "Duysan sasarsin," dedi. "Bakanligin el koydugu kitaplar arasinda -babam söyledi- insanin gözlerini yakan biri vardi. Ve Bir Büyücünün Soneleri'ni okuyan herkes hayatinin geri kalaninda kafiyeli konusuyordu. Ve Bath'taki yasli bir cadinin asla okumayi birakamadigmiz bir kitabi vardi. Burnun kitabin içinde, her seyi tek elle yapmaya çalisarak öyle dolasip duruyordun. Ve..."

“Tamam, tamam, ne demek istedigini anliyorum." Küçük kitap, ne idügü belirsiz ve sirilsiklam, yerde duruyordu.

Harry, "Eh, bakmazsak nasil bir sey oldugunu bilemeyiz," dedi ve Ron'a sasirtmaca verip kitabi yerden aldi.

Alir almaz da bir günce oldugunu gördü, kapagindaki soluk tarihten elli yillik oldugunu anladi. Hevesle

açti. Birinci sayfada mürekkeple yazilmis ve bulasmis “T. M. Riddle" adi zar zor okunuyordu.

Ihtiyatla yaklasip Harry’nin omzundan bakan Ron, "Hey, bir dakika," dedi. "Ben bu adi biliyorum... T. M. Riddle elli yil önce okula yaptigi özel hizmetler için ödül aldi."

Harry saskinlikla, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü cezadayken Flich bana onun sildini elli kez parlattirdi da, onun için biliyorum," dedi Ron, küskün küskün. "Üzerine sümüklüböcek çikardigim ödül oydu. Eger sen de bir ismin üzerinden bir saat sümük silmis olsan, sen de hatirlardin."

Harry islak sayfalan birbirinden ayirdi. Tamamen bostular. Hiçbirinde en ufak bir yazi izi yoktu, hatta "Mabel Teyze'nin dogum günü" ya da "üç buçukta disçi" gibi notlar bile.

Hayal kirildigina ugrayarak, "Hiç yazmamis," dedi.

Ron merakla, "Acaba niye birisi onu tuvalete atti?" diye sordu.

Harry kitabin arka kapagini çevirince, Vauxhall Yolu, Londra'daki bir gazete bayiinin basili adini gördü.

Düsünceli düsünceli, "Muggle anu babadan dogmus olmali," dedi, "Vauxhall Yolu'ndar. günce satin almis olduguna göre..."

Ron, "Eh, sana pek faydasi yok," dedi. Sesini alçaltti. "Myrtle'in burnundan geçirebilirsen, elli puan."

Ama Harry günceyi cebine koydu.

Hermione hastane kanadini biyiklan dökülmüs, kuyruksuz ve tüysüz olarak, subat basinda terk etti. Gryffindor Kulesi'ne döndügü ilk aksam Harry ona T. M. Riddle'in güncesini göstererek, nasil bulduklarini anlatti.

Hermione coskuyla, "Ah, gizli güçleri olabilir," dedi. Günceyi eline alip yakindan bakti.

Ron, "Eger varsa, dogrusu iyi sakliyor," dedi.

"Belki de utangaçtir. Niye atmadigini bilmiyorum, Harry."

"Keske baskasinin onu niye atmak istedigini bilseydim. Ayrica, Riddle'in nasil olup da Hogwarts'a özel hizmetleri nedeniyle ödül aldigini da bilmek isterdim." "Her sey olabilir," dedi Ron. "Belki otuz tane S.B.D. almistir ya da bir hocayi dev mürekkep baligindan kurtarmistir. Belki Myrtie'i o öldürdü, ki bu da herkese iyilik sayilir..."

Ama Harry, Hermione'nin dikkatli bakislarindan, onun da kendisiyle ayni seyi düsündügünü anlamisti. "Ne?" dedi Ron, bir birine, bir ötekine bakarak. "Eh, Sirlar Odasi elli yil önce açilmis, degil mi?" dedi Harry. "Malfoy öyle dedi..." "Eveet..." dedi Ron yavasça. Hermione günceye heyecanla vurdu. "Ve bu günce de elli yillik." "Eee?"

"Of, Ron, uyan artik," diye tersledi Hermione. "Oda'yi son kez açan kisinin elli yil önce okuldan uzaklastirildigini biliyoruz. T. M. Riddle'in elli yil önce özel hizmet ödülü aldigini biliyoruz. Eh, ya Riddle ödülünü Slytherin'in vârisini yakaladigi için aldiysa? Güncesi belki de bize her seyi anlatir: Oda nerde, nasil açilir ve orada ne tür bir yaratik yasar gibi. Bu seferki saldirilarin arkasinda olan kisi de bu güncenin

etrafta dolasmasini istemez, degil mi?"

"Çok parlak bir teori, Hermione” dedi Ron. "Sadece ufacik bir kusuru var. Bu güncede hiçbir sey yazili degil"

Ama Hermione asasini çantasindan çikartiyordu.

"Görünmez mürekkep olabilir!" diye fisildadi.

Günceye üç kere vurdu. "Aparecium!"

Hiçbir sey olmadi. Yilmayan Hermione elini çantasina soktu ve parlak kirmizi bir silgiye benzer bir sey çikardi.

"Bu bir Ifsaatçi," dedi. "Diagon Yolu'ndan aldim."

"l Ocak"in üstüne siki siki bastirip sildi. Hiçbir sey olmadi.

"Diyorum size, orda bulunacak bir sey yok," dedi Ron. "Riddle'a Noel'de günce hediye etmisler, ama yazma zahmetine katlanmamis." odasina gitti. Yaninda meseleyle ilgilenen Hermione ve hiç ikna olamamis Ron da vardi. Onlara bu ödül odasini ona hayat boyu yetecek kadar gördügünü söylemisti.

Riddle'in cilali altin sildi kösedeki bir camli dolaba tikistirilmisti. Üzerinde ona niye verildiginin ayrintilari yazmiyordu ("Isabet, yoksa daha büyük olurdu, ben de hâlâ onu parlatiyor olurdum," dedi Ron). Gene de, eski bir Sihir Liyakati'nin üstünde, bir de eski Ögrenciler Baskanlari listesinde adini buldular.'

Ron tiksintiyle burnunu burusturarak, "Percy gibi biri olsa gerek," dedi. "Sinif Baskani, Ögrenciler Baskani - herhalde bütün derslerde birincidir."

Hermione, "Bunu kötü bir seymis gibi söylüyorsun, Ron," dedi, biraz incinmis bir sesle.

Harry kendi kendine bile Riddle'in güncesini niye atmadigini açiklayamiyordu. Aslinda mesele suydu: Güncenin bos oldugunu bildigi halde, dalgin dalgin eline alip sayfalarini karistiriyordu boyuna, sanki bitirmek istedigi bir hikâyeymis gibi. Ve Harry, T. M. Riddle adini daha önce hiç duymadigindan emin oldugu halde, ona sanki kendisi için bir anlam tasiyormus gibi geliyordu. Sanki Riddle çok küçükken sahip oldugu, yari yariya unutulmus bir arkadasmis gibi. Ne var ki, bu saçmaydi. Hogwarts'tan önce hiç arkadasi olmamisti. Dudley bunun çaresine bakmisti.

Harry gene de Riddle hakkinda bir seyler daha ögrenmeye kararliydi. Bu yüzden de ertesi gün safak vakti, Riddle'in özel ödülünü incelemek için ödül odasina gidecekti.

Günes artik gene Hogwarts üzerinde hafiften parlamaya baslamisti. Satonun içinde de moral yükselmisti. Justin ve Neredeyse Kafasiz Nick'e yapilan saldirilan yenileri izlememisti. Madam Pomfrey memnuniyetle, Adamotlari'nin daha kaprisli olduklarini, sir sakladiklarini bildirmisti. Bu ise onlarin hizla çocukluk çagini geride biraktiklarini gösteriyordu.

Harry bir ögleden sonra onun Filch'e sefkatle, "Ergenlik sivilceleri kaybolur kaybolmaz, yeniden saksiya dikilmeye hazir olacaklar," dedigini duydu. "Ondan sonra da onlari kesip kaynatmak için fazla beklemek gerekmez. Göz açip kapayana kadar Mrs Norris'ine kavusacaksin."

Harry, belki de Slytherin'in vârisi cesaretini kaybetmistir diye düsünüyordu. Bütün okul böylesine uyanik

ve kuskucuyken, Sirlar Odasi'ni açmak gittikçe daha rizikolu bir hal aliyor olmaliydi. Belki de canavar, her neyse, simdiden elli yil daha kis uykusuna yatmaya hazirlaniyordu...

Hufflepuff tan Ernie Macmillan ise, bu neseli bakis açisini benimsememisti. Hâlâ suçlunun Harry oldugundan, Düello Kulübü'nde "kendini ele verdiginden" emindi. Peeves'in de pek yardimi olmuyordu dogrusu. Kalabalik koridorlarda birden ortaya çikip, "Ah Potter, seni katir..."i söylüyordu. Simdi sarkinin yanina bir de dans numarasi katmisti.

Gilderoy Lockhart ise, saldirilan durduranin kendisi oldugunu düsünüyor gibiydi. Harry onun, Gryffindorlar Biçim Degistirme dersi için siraya girerken, Profesör McGonagall'la konusmasini duymustu.

Parmagiyla burnuna bilmis bilmis vurup göz kirparak, "Artik herhangi bir sorun çikacagini sanmiyorum, Minerva," demisti. "Sanirim Oda bu sefer bütün bütün kilitlendi. Suçlu onu yakalamamin an meselesi oldugunu anlamistir. Ben onlara kendimi iyice göstermeden simdi durmak akillica bir sey.

"Biliyor musun, okulun aslinda moral yükseltecek bir seye ihtiyaci var. Geçen sömestrin anilarini yikayip atacak bir sey! Simdilik baska bir sey söylemiyorum ama, sanirim tam da yapilacak seyi biliyorum..."

Burnuna bir kez daha dokunup gitmisti. Lockhart'in moral yükseltici konusundaki fikri, on dört Subat günü kahvaltida anlasildi. Harry bir önceki gece geç saatlere kadar süren bir Quidditch antrenmani yüzünden dogru dürüst uyuyamamisti, Büyük Salon'a telasla indiginde biraz gecikmisti. Bir an, yanlis kapidan girdigini düsündü.

Duvarlar büyük, cirtlak pembe çiçeklerle kapliydi. Daha da beteri, açik mavi tavandan kalp biçiminde konfetiler yagiyordu. Harry, Ron'un kusmak üzereymis gibi oturdugu, Hermione'nin de kikirdayip durdugu Gryffindor masasina gitti.

Yerine oturup, pasürmasindaki konfetileri süpürürken, "Neler oluyor?" diye sordu onlara.

Besbelli konusamayacak kadar igrenmis olan Ron, parmagiyla ögretmenler masasini gösterdi. Dekorasyona uygun cirtlak pembe bir cüppe giymis olan Lockhart eliyle susmalarini isaret etti. Iki yanindaki ögretmenlerin yuzleri tas gibiydi. Harry oturdugu yerden Profesör McGonagali'in yanaginda bir kasin segirdigini görebiliyordu. Snape'in ise, birisi ona az önce zorla bir koca sürahi IskeBüy içirmis gibi bir hali vardi.

Lockhart, "Mutlu Sevgililer Günleri!" diye bagirdi. "Ve simdiye kadar bana kart göndermis olan kirk alti kisiye tesekkür etmek istiyorum! Evet, hepinize bu küçük sürprizi hazirlayayim dedim - üstelik hepsi bu kadar da degil!"

Lockhart ellerini çirpti, Giris Salonu'nun kapilarindan içeri bir düzine somurtkan cüce girdi. Üstelik de öyle siradan cüceler degil. Lockhart hepsine altin kanatlar taktirmisti, ellerinde arplar vardi.

Lockhart, agzi kulaklarinda, "Benim dost canlisi, kart tasiyici ask meleklerim!" dedi. "Bugün okulda dolasip Sevgililer Günü mesajlarinizi dagitacaklar! Eglence burada da bitmiyor! Eminim ki meslektaslarim da bu olayin havasina girmek isteyeceklerdir! Neden Profesör Snape'ten size Ask Iksiri yapmayi ögretmesini istemeyesiniz ki? Hem aklimdayken, Profesör Flitwick Gönül Çelen Sihirler konusunda tanidigim herhangi bir büyücüden fazlasini biliyor, sinsi ihtiyar köpek!"

Profesör Flitwick yüzünü ellerine gömdü. Snape sanki ondan Ask Iksiri isteyecek ilk kisiye zorla zehir yedirecekmis gibi duruyordu.

Ilk dersleri için Büyük Salon'dan çikarlarken, Ron, "N'olur, Hermione, bana o kirk alti kisiden biri olmadigini söyle," dedi. Hermione birden çantasinda haril haril ders programini aramaya koyuldu ve Ron'a cevap vermedi.

Cüceler bütün gün boyu siniflara dalarak, hocalarin kizmasina aldirmadan Sevgililer Günü mesajlari tasidilar. Aksamüstüne dogru ise, Gryffindor'lar Muska dersine gitmek için merdiveni çikarlarken, birisi Harry'ye yetisti.

Özellikle korkunç suratli bir cüce, Harry’nin yanina gelmek için insanlari dirsekleyerek, "Lo, sen! Harry Potter!" diye bagirdi.

Sira olmus ve aralarinda Ginny Weasley'nin de bulundugu birinci siniflarin gözü önünde bir Sevgililer Günü mesaji alacagini düsününce her yanini ates basan Harry kaçmaya çalisti. Ama cüce, insanlarin incik kemiklerini tekmeleyerek kalabaligin arasindan hizla geçti ve daha iki adim atmadan ona yetisti.

Arpinin telini tehditkâr bir sekilde tinlatarak, "Sahsen Harry Potter'a verilecek müzikli bir mesajim var," dedi.

Harry kaçmaya çalisarak, "Burda degil" diye fisildadi.

"Kipirdama!" diye homurdandi cüce, Harry'nin çantasindan yakalayip onu geri çekti.

Harry çantasina sarilarak, "Birak beni!" diye hirladi.

Çantasi gürültülü bir yirtilisla ikiye ayrildi. Kitaplari, asasi, parsömeni ve tüy kalemi yere döküldü, mürekkep sisesi de hepsinin üstüne.

Cüce sarki söylemeye baslamadan önce hepsini toplamak isteyen Harry, yerlerde sürünerek koridorda yolun tikanmasina yol açti.

Draco Malfoy'un soguk sesi, kelimeleri uzata uzata, "Neler oluyor burda?" diye sordu. Harry her seyi hummaya kapilmis gibi yirtik çantasina tikmaya basladi, Malfoy müzikli Sevgililer Günü mesajini duymadan önce kaçmak için çaresizce çirpiniyordu.

Bir baska asina ses, "Bu hengâme de neyin nesi?" diye sordu; Percy Weasley gelmisti.

Akli basindan giden Harry bir kosu kopanp gide yim dedi, ama cüce dizlerine yapistigi gibi onu yere yikti.

Harry’nin ayak bileklerine oturup, 'Tamam," dedi. "Iste sarkili Sevgililer Günü mesajin:

"Taze kurbaga tursusu yesilidir gözleri,

Saçlari simsiyah, tipki karatahta gibi.

Keske benim olabilseydi, öyle harika ki,

Ne kahraman, Karanlik Lord'u alt etti."

Harry oracikta buharlasabilmek için Gringotts'taki bütün altini bagislayabilirdi. Herkesle birlikte yigitçe gülmeye çalisarak ayaga kalkti. Ayaklari cücenin agirligindan uyusmustu. Percy Weasley de, bazilarinin

gülmekten gözlerinden yaslar geldigi kalabaligi dagitmak için elinden geleni yapti.

"Hadi gidin, hadi gidin, zil çalah bes dakika oldu, siniflariniza, hadi," dedi, daha küçük ögrencileri kis kis edip uzaklastirarak. "Ve sen de, Malfoy."

Harry oraya bakinca Malfoy'un egilip yerden bir sey kaptigini gördü. Malfoy, pis pis siritarak aldigi seyi Crabbe ve Goyle'a gösterdi. Harry onun Riddle'in güncesini aldigini anladi.

Sakin sakin, "Onu geri ver," dedi.

Kapaktaki yili fark etmedigi anlasilan ve bunu Harry'nin kendi güncesi sanan Malfoy, "Dogrusu merak ediyorum, acaba Potter buraya ne yazmis?" dedi Bakanlar birden sustu. Ginny dehset içinde bir günceye, bir Harry'e bakiyordu.

Percy sertçe, "Ver onu, Malfoy," dedi. Malfoy günceyi alay edercesine Harry'e dogru sallayarak, "Bir bakayim da öyle," dedi.

Percy tam, "Sinif Baskani olarak..." diye lafa basla-misti ki, Harry'nin tepesinin tasi atti. Asasini çikartarak, "Expelliarmus!" diye bagirdi ve tipki Snape'in Lockharti silahsizlandirmasi gibi Malfoy da güncenin ellerinden havaya firladigini gördü. Agzi kulaklarinda siritan Ron, günceyi yakaladi.

Percy yüksek sesle, "Harry!" dedi. "Koridorlarda sihir yok. Bunu bildirmek zorundayim, biliyorsun!"

Ama Harry aldirmiyordu bile, Malfoy'a haddini bildirmisti, bu da her gün Gryffindor'dan bes puan indirilmesine degerdi. Malfoy fena halde kizmisa benziyordu ve Ginny sinifina girmek için yanindan geçtikten sonra kin dolu bir sesle arkasindan bagirdi: "Bence Potter senin Sevgililer Günü mesajini begenmedi!"

Ginny yüzünü elleriyle kapatip sinifa kostu. Ron dislerini göstererek asasini çikardi, ama Harry onu uzaklastirdi. Ron'un Muska dersinin tamamini gegirip sümüklüböcek çikararak geçirmesi gerekmezdi.

Harry, Riddle'in güncesinde bir acayiplik oldugunu ancak Profesör Flitwick'in dersine girdikleri zaman fark etti. Bütün diger kitaplan kipkirmizi mürekkebe bulanmisti. Ancak günce, üzerine mürekkep sisesi dökülmeden önce oldugu kadar temizdi. Bunu Ron'a anlatmaya çalista, ama Ron'un basi yeniden asasiyla derde girmisti. Ucundan büyük mor kabarciklar çikiyordu çünkü, bu yüzden de baska bir seyle ilgilenmiyordu.

Harry o gece yatakhanesindeki herkesten önce yatmaya gitti. Biraz Fred ve George'un bir kez daha "Taze kurbaga tursusu yesilidir gözleri"m söylemelerine tahammül edebilecegini sanmadigi için, biraz da Riddle'in güncesini yeniden incelemek istedigi için. Oysa Ron'un, vaktini ziyan ettigini düsünecegini biliyordu.

Harry dört direkli yatagina oturup, hiçbirinde tek bir kirmizi mürekkep lekesi olmayan bos sayfalan çevirdi. Sonra yataginin yanindaki komodinden yeni bir sise çikardi, tüy kalemini içine batirdi ve güncenin birinci sayfasina mürekkep damlatti.

Mürekkep bir saniye kadar kâgidin üzerinde parladi ve sonra, sanki sayfanin içine emiliyormus gibi, yok oldu. Heyecanlanan Harry, tüy kalemini yeniden mürekkebe batirdi ve, "Benim adim Harry Potter," diye yazdi.

Kelimeler bir an için sayfada panldayip, hiçbir iz birakmadan kayboldular. Sonra, nihayet, bir seyler oldu.

Sayfanin içinden, Harry'nin kendi mürekkebiyle yazilmis, ama onun asla yazmadigi kelimeler gerisin geri geldi.

"Merhaba, Harry Potter. Benim adim Tom Riddle. Güncemi nasil ele geçirdin?"

Bu kelimeler de silinip gitti ama, Harry cevabi yazmaya baslamadan önce degil.

"Birisi onu bir tuvalete atip sifonu çekmeye kalkti."

Merakla Riddle'in cevabini bekledi.

"Neyse ki anilarimi mürekkepten daha kalici bir sekilde kaydetmisim. Ama bu güncenin okunmasini istemeyenler olacagini biliyordum hep."

"Ne demek istiyorsun?" diye karaladi Harry, heyecandan kâgida mürekkep damlatarak.

"Demek istiyorum ki, bu güncede korkunç seylerin anilari var. Hasir alti edilen seyler. Hogwarts Cadilik ve Büyücülük Okulu'nda olan seyler."

Harry çabucak, "Simdi ben de ordayim," diye yazdi. "Hogwarts'tayim ve korkunç seyler oluyor. Sirlar Odasi hakkinda bir sey biliyor musun?"

Kalbi gümbür gümbür çarpiyordu. Riddle'in cevabi hemen geldi ve sanki bütün bildiklerini anlatmak istiyormus gibi, yazisi daha özensiz bir hal aldi.

"Elbette Sirlar Odasi'ni biliyorum. Benim dönemimde bize bunun bir efsane oldugunu, var olmadigini söylerlerdi. Ama bu bir yalandi. Ben besinci siniftayken Oda açildi ve canavar birkaç ögrenciye saldirdi, sonunda birini öldürdü. Oda'yi açan kisiyi yakaladim, okuldan atildi. Ama Müdür Profesör Dippet, Hogwarts'ta böyle bir sey olmasindan utanç duydugu için, gerçegi söylememi yasakladi. Kizin tuhaf bir kazada öldügü hikayesi yayildi. Bana zahmetlerim için güzel, parlak, oymali bir ödül verdiler ve agzimi kapali tutayim diye uyardilar. Ama gene olabilecegini biliyorum. Canavar yasiyordu ve onu serbest birakma gücüne sahip olan kisi de hapiste degildi."

Harry cevap yazma telasiyla az daha mürekkep sisesini deviriyordu.

"Simdi gene oluyor. Üç saldiri oldu, kimse de arkalarinda kimin oldugunu bilmiyor. Geçen seferki kimdi?"

Riddle'in cevabi geldi: "istersen sana gösterebilirim.

Benim sözüme güvenmek zorunda degilsin. Seni onu yakaladigim geceki hafizamin içine alabilirim."

Harry’nin tüy kalemi güncenin üstünde, havada kalakaldi. Riddle ne demek istiyordu? Insan nasil baska birinin hafizasinin içine alinabilirdi? Endiseyle, kararmakta olan yatakhanenin kapisina bakti. Geriye, günceye baktiginda yeni kelimelerin olustugunu gördü. "Sana göstereyim."

Harry bir saniyeden kisa süre durdu, sonra bir kelime yazdi. "Tamam."

Güncenin yapraklan siddetli bir rüzgâra yakalanmis gibi çevrilmeye basladi, haziran ayinin ortasinda durdu. Agzi açik bakan Harry, on üç Haziran'in küçük karesinin minicik bir televizyon ekranina dönüstügünü gördü. Elleri hafifçe titreyerek, gözünü küçük pencereye dayamak için kitabi kaldirdi ve

daha ne oldugunu anlayamadan, öne dogru egildi. Pencere genisliyordu, bedeninin yatagini terk ettigini hissetti. Sayfadaki açikliktan bir renk ve gölge anaforuna dogru tepe üstü daldi.

Ayaklarinin yere vurdugunu hissetti ve çevresindeki flu sekiller birden netlesirken, titreyerek orda durdu. Nerede oldugunu hemen anladi. Uyuyan portrelerin bulundugu bu daire seklindeki oda Dumbledore'un odasiydi - ama masada oturan Dumbledore degildi. Birkaç tutam beyaz saç disinda kellesmis, porsumus, zayif bir büyücü mum isiginda bir mektup okuyordu. Harry bu adami daha önce hiç görmemisti.

Titrek bir sekilde, "Özür dilerim," dedi. "Böyle içeri dalmak istemezdim, ama...

Ama büyücü bakmadi. Biraz kaslarini çalarak okumayi sürdürdü. Harry masaya biraz daha yaklasti ve kekeledi: "Sey - gitsem iyi olur, degil mi?"

Büyücü gene de ona aldirmadi. Hatta onu duymamis gibi görünüyordu. Sagir olabilecegini düsünen Harry sesini yükseltti.

"Sizi rahatsiz ettigim için özür dilerim, simdi gidiyorum," dedi, yari yariya bagirarak.

Büyücü içini çekerek mektubu katladi, ayaga kalkti, Harry'ye hiç bakmaksizin yanindan geçti, penceresindeki perdeleri çekmeye gitti.

Pencerenin disindaki gökyüzü yakut kirmizisiydi; günbatimiydi anlasilan. Büyücü yeniden masasina döndü, oturdu ve kapiyi kollayarak basparmaklarini döndürdü.

Harry odayi gözden geçirdi. Anka kusu Fawkes yoktu, pirpir eden gümüs aletler yoktu. T. M. Riddle'in bildigi haliyle Hogwarts'ti, yani l\i t .i i. Iv.i ini-yücü de o zamanki Müdür'dü, PUMI-!•• • -;.'. disi, Harry ise, bir hortlaktan baska l •• 50 yil öncesinin insanlarina gorünmüyordu.

Odanin kapisi vuruldu.

Yasli büyücü mecalsiz bir sesle, "t. ; 1.1/' dedi.

On alti yaslarinda bir oglan ic'-ri ",n ip ucu sivri kasim çikardi. Gögsünde gümür bir sinif Baskani rozeti parliyordu. Harry'den çok daha uzundu, ama r: bi kapkara sat. l ivdi

"Ah, Riddle," dedi Müdür.

"Beni görmek mi istediniz, Profesör Dippet?" dedi Riddle; endiseli görünüyordu.

"Otur," dedi Dippet. "Az önce, bana gönderdigin mektubu okuyordum."

"Ah," dedi Riddle. Oturdu, ellerini siki siki birbirine kavusturdu.

"Sevgili oglum," dedi Dippet sefkatle. "Yazin senin okulda kalmana izin veremem. Tatilde eve gitmek istersin tabii, degil mi?"

Ridle hemen “Hayir," dedi. Hogwarts’da kalmayi tercih ederim, oraya... o seye... dönmektense...

Dippet merakla, "Sanirim tatillerde bir Muggle yetimhanesinde kaliyorsun, degil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi Riddle, biraz kizararak.

"Muggle ana babadan misin?"

"Yarim kan, efendim," dedi Riddle. "Muggle baba,cadi anne."

"Ve annenle babanin ikisi de..."

"Annem ben dogduktan kisa süre sonra ölmüs, efendim. Ancak benim adimi koyacak kadar yasadigini söylediler yetimhanede: Tom, babamin adi diye, Marvoldo da büyükbabamin."

Dippet halden anlar bir sekilde dilini saklatti.

"Mesele su ki, Tom," diye içini çekti, "senin için özel düzenlemeler yapilabilirdi, ama simdiki durumda..."

"Yani bu saldirilardan sonra mi demek istiyorsunuz, efendim?" diye sordu Riddle. Harry'nin yüregi yerinden oynadi, bir sey kaçirirsam diye daha da sokuldu.

"Tam da onu demek istiyorum," dedi Müdür. "Sevgili oglum, sömestr sona erince senin satoda kalmana izin vermemin ne kadar aptalca oldugunu anlamalisin. Hele son trajedinin isiginda... o zavalli kizcagizin ölümü... Yetimhanende çok daha güvencede olursun. Aslinda Sihir Bakanligi su siralarda okulu kapatmaktan söz ediyor. Bütün bu nahos olaylarin... sey... kaynagini saptamada bir adim atmis degiliz..."

Riddle'in gözleri bürünmüstü.

"Efendim - ya o kisi yakalanirsa... Her sey sona ererse..."

"Ne demek istiyorsun'" diye sordu Dippet, sesinde bir ciklemeyle, iskemlesinde dogrularak. "Riddle, bu saldirilar konusunda bir sey bildigini mi ima ediyorsun?"

Riddle hemen, "Hayir efendim," dedi.

Ama Harry bu "hayir"ir. kendisinin Dumbledore'a söyledigi "hayir" gibi bir cevap oldugundan emindi...

Dippet, biraz hayal kirikligina ugramis görünerek gene geriye yaslandi.

"Gidebilirsin, Tom..."

Riddle iskemlesinden kaydi ve sert adimlarla odadan disari çikti. Harry onu izledi.

Döne döne inen hareketli merdivenden indiler, karanliklasan koridordaki çirkin hayvanin yaninda merdiveni terk ettiler. Riddle durdu, Harry de durup onu gözledi. Harry, Riddle'in ciddi ciddi düsündügünü görebiliyordu. Dudagini isiriyordu, alni kirismisti.

Sonra birden bir karara varmis gibi, hizla uzaklasti. Harry de sessizce onun arkasindan gitti. Giris Salonu'na varana kadar kimseyi görmediler. Orada uzun, kumral saçlarini serbest birakmis, kumral sakalli, uzun boylu bir büyücü mermer merdivenden Riddle'a seslenene kadar baska kimseye rastlamadilar.

"Bu geç saatte buralarda niye dolasiyorsun, Tom?" Harry, agzi açik, büyücüye bakakaldi. Karsisindaki, elli yil daha genç bir Dumbledore'dan baskasi degildi. Riddle, "Müdürü görmem gerekti, efendim," dedi. Dumbledore, Riddle'a, Harry'nin o kadar iyi tanidigi, insanin içine isleyen bakisla bakarak, "Eh, hadi,

yataga kos bakalim," dedi. "Bugünlerde koridorlarda dolasmamak en iyisi. Biliyorsun..."

Derin derin içini çekti, Riddle'a iyi geceler diledi ve gitti. Riddle onun gözden uzaklasmasini izledi ve sonra, pesinde Harry'yle, hizla tas basamaklardan asagi, zindanlara indi.

Ama Harry, Riddle'in onu sakli bir geçide ya da gizli bir tünele degil de, Snape'le Iksir dersi yaptiklari zindana götürdügünü görünce hayal kirikligina ugradi. Mesaleler dogru dürüst yakilmamisti, Riddle kapiyi iyice itti. Artik Harry sadece kapinin yaninda hiç kipirdamadan durup disardaki geçidi gözleyen Riddle'i görebiliyordu.

Harry'ye sanki orada bir saat durmuslar gibi geldi. Bütün görebildigi, kapida durmus, araliktan bakan, heykel gibi bekleyen Riddle'in siluetiydi. Ve tam Harry'nin artik hiçbir beklentisi kalmayip gerginligi ortadan kalkmisken ve keske bugüne dönsem diye düsünürken, kapinin arkasinda bir seyin hareket ettigini duydu.

Birisi geçitte ses çikarmadan gidiyordu. Her kimse, Riddle ile ikisinin saklandiklari zindanin yanindan geçtigim duydu. Gölge gibi sessiz Riddle, kapidan disan süzüldü ve onu izledi. Kendi sesinin duyulmadigini unutan Harry de, parmaklarinin ucunda onun arkasindan yürüdü.

Belki bes dakika ayak seslerini izlediler. Ta ki Riddle, basi yeni seslerin yönünde egilmis, birden durana kadar. Harry bir kapinin gicirdayarak açildigini, sonra da birisinin boguk bir fisiltiyla konustugunu duydu.

"Gel hadi... seni burdan çikarmamiz gerek... gel bakayim... kutuya..."

Bu sesin asina bir yani vardi.

Riddle birden bir ziplayista köseyi döndü. Harry de arkasi sira ilerledi. Açik bir kapinin önünde, yaninda çok büyük bir kutuyla çömelmis dev gibi bir çocugun siluetini görebiliyordu.

Riddle sertçe, "Iyi aksamlar, Rubeus," dedi.

Çocuk kapiyi çarpip kapatti ve ayaga kalkti.

"Burda n'apiyorsun, Tom?"

Riddle daha da yaklasti.

"Her sey bitti," dedi. "Seni ele vermek zorundayim, Rubeus. Saldirilar durmazsa Hogwarts'i kapatmaktan söz ediyorlar."

"Sen ne diy..."

"Kimseyi öldürmeye niyetin oldugunu sanmiyorum. Ama canavarlardan iyi ev hayvani olmaz. Sanirim bacaklari açilsin diye çikardin ama..."

Iriyari çocuk, geri geri kapali kapiya dogru giderek, "O kimseyi öldürmedi, asla!" ded . Harry arkasindan dogru garip bir hisirdamayla birlikte, klik klik sesini duyabiliyordu.

Daha da yaklasan Riddle, "Hadi Rubeus," dedi. "Ölen kizin annesiyle babasi yarin buraya gelecek. Hogwarts'in hiç degilse onlari, kizlarin öldürenin imha edildigi konusunda temin etmesi lazin "

Çocuk, "O degildi!" diye kükredi, sesi karanlik geçitte yankilaniyordu. "O yapmaz! Asla yapmaz!"

Riddle asasini çikararak, "Kenara çekil," dedi.

Asanin büyüsü, koridoru birden alev li bir isikla aydinlatti. Iriyari çocugun arkasindaki kap1 öyle bir güçle açildi ki, onu karsidaki duvara çarpti. Ve içerden Harry'ye kimsenin duymadigi, ama sanki kendisinin duydugu uzun, aci bir çiglik attiran bir sey çikti.

Muazzam, alçak, killi bir beden ve bir kalin bacaklar karmasasi; birçok gözün piriltisi ve bir çift ustura gibi keskin kiskaç - Riddle yeniden asasini kaldirdi, ama çok geç kalmisti. O sey onu çarpip düsürdü ve koridordan asagi son hizla uzaklasti. Riddle zorlukla ayaga kalkti, arkasindan bakti, asasini kaldirdi, ama o devasa çocuk Riddle'in üstüne atladi, asasini aldi ve, "HAAAYIIIR!" diye bagirarak onu yeniden yere yapistirdi.

Her sey fini firil döndü, karanlik mutlak bir hal aldi, Harry düstügünü hissetti ve siddetli bir darbe de, kollan bacaklari dört bir yana açilmis olarak, Gryffindor yatakhanesindeki dört direkli yatagina indi. Riddle'in güncesi karninin üstünde duruyordu.

Daha soluguna kavusamadan yatakhane kapisi açildi ve Ron içeri girdi.

"Demek burdasin," dedi.

Harry dogrulup oturdu. Terliyor ve titriyordu.

Ron kaygiyla ona bakarak, "Neyin var?" diye sordu.

"Hagrid'di, Ron. Elli yil önce Sirlar Odasi'ni Hagrid açti."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cornelius Fudge

Harry, Ron ve Hermione, Hagrid'in büyük ve korkunç yaratiklara karsi talihsiz bir sevgi besledigini zaten biliyorlardi. Onlarin Hogwarts'taki ilk yillari sirasinda, küçük ahsap evinde bir ejderha yetistirmeye çalismisti. "Fluffy" ismini verdigi üç basli dev köpek de unutulacak cinsten degildi hani. Ve Harry, eger çocukken satonun içinde bir yerde bir canavarin saklandigini ögrenmisse, Hagrid'in onu görebilmek için elinden geleni ardina koymayacagindan emindi. Büyük olasilikla canavarin bunca zamandir kapatilmis olmasindan utanç duymus ve onun çok sayidaki bacaklarini biraz açmaya hakki oldugunu düsünmüstü; Harry on üç yasindaki Hagrid'i canavara tasma takmaya çalisirken hayal edebiliyordu. Öte yandan Hagrid'in kimseyi öldürmek istemeyeceginden de bir o kadar emindi.

Harrv neredeyse keske Riddle'in güncesini nasil çalistiracagimi kesfetmemis olsam diyecekti. Ron ve Hermione ona gordügünü defalarca anlattirmislardi. Artik anlatmaktan da, bunun ardindan gelen uzun ve dolambaçli konusmalardan da usanmisti.

"Riddle yanlis kisiyi yakalamis olabilir," dedi Hermione. "Belki de insanlara saldiran baska bir canavardi..."

"Sence burasi kaç canavar barindirabilir ki?" diye sordu Ron ruhsuz ruhsuz.

"Hagrid'in ihraç edildigini zaten biliyorduk," dedi Harry perisan halde. "Hagrid atildiktan sonra saldirilar durmus olmali. Yoksa Riddle ödülünü alamazdi."

Ron baska bir yaklasim denedi.

"Riddle gerçekten de Percy'ye benziyor. Kim ona Hagrid'i ispiyonla dedi ki?"

"Ama canavar birini öldürmüstü, Ron," dedi Hermione.

"Ve Hogwarts kapatilirsa, Riddle bir Muggle yetimhanesine dönecekti," dedi Harry. "Burada kalmayi istedigi için onu suçlamiyorum..."

Ron dudagini isirdi ve tereddütle konustu: "Hagrid'e Knockturn Yolu'nda rastlamistin, degil mi, Harry?"

"Et Yiyen Sümüklüböcek Kovucusu aliyordu," diye cevap verdi Harry çabucak.

Üçü de sustu. Uzun bir sessizligin ardindan, Hermione tereddütlü bir sesle en zor soruyu dile getirdi: "Sizce gidip Hagrid'e isin aslini sormali miyiz?"

"Iste bu, senlikli bir ziyaret olurdu," dedi Ron. "Merhaba, Hagrid, söylesene, son zamanlarda satoya çilgin ve killi bir sey saldin mi?"

Sonunda, bir saldiri daha olana dek Hagrid'e bir sey söylememeye karar verdiler. Günler geçti. Bedensiz sesten gik çikmayinca, Hagrid’e neden okuldan atildigi konusunu açmanin hiçbir zaman gerekmeyecegine dair umutlari artti. Justin ve Neredeyse Kafazis Nick taslasali beri neredeyse dört ay geçmisti ve hemen hemen herkes, saldirgan her kimse artik sonsuza dek emekliye ayrildigini düsünüyordu. Peeves nihayet "Ah Potter, seni katir" sarkisindan sikilmisti. Bir gün Bitkibilim dersinde Ernie Macmillan gayet kibar bir sekilde Harry'den siçrayan sapkali mantar kovasini uzatmasini rica etmisti. Marttaysa birçok Adamotu, Üç Numarali Sera'da gürültülü ve velveleli bir parti yapti. Profesör Sprout buna çok sevindi.

"Birbirlerinin saksilarina dogru hareket etmeye basladiklari zaman, tamamen olgunlastilar demektir," dedi Harry'ye. "Ondan sonra hastane kanadindaki o zavallilari iyilestirebiliriz."

Ikinci siniflara Paskalya tatili sirasinda kafa yoracak yeni bir sey çikmisti. Üçüncü sinif için derslerini seçme vakti gelmisti ve en azindan Hermione bu konuyu çok ciddiye aliyordu.

Ron ve Harry'ye, "Bütün gelecegimizi etkileyebilir bu," dedi. Yeni listeleri inceleyip dersleri isaretliyorlardi.

"Ben Iksiri birakmak istiyorum," dedi Harry.

"Birakamiyoruz," dedi Ron, içi kararmis bir halde. "Eski derslerimize devam etmek zorundayiz, yoksa ben Karanlik Sanatlara Karsi Savunma'dan kurtulurdum."

"Ama o ders çok önemli!" dedi sok geçiren Hermione.

"Lockhart'in ögrettigi haliyle degil," dedi Ron. "Ondan cinperileri salivermemem gerektigi disinda hiçbir sey ögrenmedim."

Neville Longbottom'a ailesindeki bütün cadilar ve büyücülerden mektup gelmisti. Hepsi de hangi dersleri seçmesi gerektigi konusunda farkli farkli ögütler veriyordu. Neville'cik kafasi karismis ve endiselenmis halde oturmus, dili disarida, ders listesini okuyor, insanlara Aritmansi'nin Eski Tilsimlar dersinden daha zor görünüp görünmedigini soruyordu. Tipki Harry gibi Muggle'larin yaninda büyümüs olan Dean Thomas, sonunda gözlerini kapatip asasini listenin üstünde gezdirmeye ve asanin ucu hangi derse rast gelirse onu seçmeye basladi. Hermione ise kimseden ögüt almadi, ama sonunda bütün derslere yazildi.

Harry, Vernon Eniste ve Petunia Teyze'yle büyücülük kariyerini konusmaya kalksa ona ne söylerlerdi diye düsünüp kendi kendine aci aci gülümsedi. Gerçi kimsenin ona rehberlik etmedigi de söylenemezdi: Percy Weasley tecrübesini paylasmaya can atiyordu.

"Hangi yönde ilerlemek istedigine bagli, Harry," dedi. "Gelecek üzerine düsünmek için hiçbir zaman çok erken sayilmaz, bu yüzden ben Kehanet'i tavsiye ederim. Herkes Muggle Arastirmalari'nin zayif bir seçenek oldugunu söylüyor, ama ben sahsen büyücülerin sihirden uzak toplumu iyi kavramasi gerektigini düsünüyorum. Özellikle de onlarla yakin temas halinde çalisiyorsan - babama bak mesela, sürekli Muggle isleriyle ugrasmak zorunda. Agabeyim Charlie hep açik havayi seven bir tipti, o yüzden Sihirli Yaratiklarin Bakimi'ni tercih etti. Güçlü yanlarini öne çikar, Harry."

Ama Harry'nin iyi yaptigina inandigi tek sey Quidditch oynamakti. Sonunda Ron'un seçtigi derslerin aynilarini seçti, bu derslerde basarisiz olursa en azindan yaninda ona yardim edecek bir dost olur diye düsünüyordu.

Gryffindor'un bir dahaki Quidditch maçi Hufflepuff laydi. Wood her gece aksam yemeginden sonra takim halinde antrenman yapmalari konusunda israr ediyordu, bu yüzden Harry, Quidditch ve ödevler disinda pek az seye vakit bulabiliyordu. Gene de antrenmanlar giderek daha iyi, hiç degilse daha kuru hale geliyordu. Harry cumartesi günkü maçtan önceki aksam süpürgesini birakmak için yatakhaneye gittiginde, Gryffindor'un Quidditch Kupasi sansinin çok yüksek olduguna inaniyordu.

Ne var ki nesesi pek uzun sürmedi. Yatakhaneye çikan merdivenlerin tepesinde, deliye dönmüs görünen Neville Longbottom'la karsilasti.

"Harry, kim yapti bilmiyorum. Ama içeride -"

Harry'yi korku dolu gözlerle izleyen Neville, kapiyi itip açti.

Harry'nin sandiginin içindekiler her tarafa saçilmisti. Yirtilmis pelerini yerde yatiyordu. Uyku kiyafeti karyolasindan çikarilmis, yataginin yanindaki dolabinin çekmeceleri açilip içindekiler siltenin üstüne dagitilmisti.

Harry, agzi açik halde, Ifritlerle Geziler'den koparilmis sayfalarin üzerine basarak yataga yaklasti.

O ve Neville battaniyeleri yeniden yatagin üzerine çekerken, Ron, Dean ve Seamus içeri girdi. Dean yüksek sesle küfretti.

"Neler oldu Harry?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Harry. Ama Ron Harry'nin cüppelerini inceliyordu. Bütün cepler tersyüz edilmisti.

"Biri bir sey ariyormus. Kayip bir sey var mi?"

Harry bütün esyalarini alip sandiginin içine atmaya basladi. Lockhart'in kitaplarinin sonuncusunu da koymustu ki, neyin kayip oldugunun farkina vardi.

Alçak sesle Ron'a, "Riddle'in güncesi gitmis," dedi.

"Ne?"

Harry basiyla yatakhane kapisini isaret etti, Ron da pesinden gitti. Telasla Gryffindor ortak salonuna indiler ve yari yariya bos olan salonda tek basina oturmus, Kolaylastirilmis Eski Tilsimlar adinda bir kitap okuyan Hermione'ye katildilar.

Hermione haberi duyunca donakaldi.

"Ama - ancak bir Gryffindor çalmis olabilir - baska kimse parolamizi bilmiyor..."

"Kesinlikle," dedi Harry.

Ertesi gün kalktiklarinda pasparlak bir gün isigi ve hafif, taze bir meltem vardi.

"Sartlar Quidditch için mükemmel!" dedi Wood, hevesli bir sekilde. Gryffindor masasinda takimin tabaklarini sahanda yumurtayla dolduruyordu. "Harry, canlan bakalim, dogru dürüst bir kahvaltiya ihtiyacin var.

Harry ise kalabalik Gryffindor masasinda göz gezdiriyor, Riddle'in güncesinin yeni sahibinin gözlerinin önünde olup olmadigini merak ediyordu. Hermione hirsizligi bildirmesi konusunda israr etmisti, ama bu fikir Harry'nin hosuna gitmemisti. Bir ögretmene günce hakkindaki her seyi anlatmasi gerekecekti o zaman. Hem kaç kisi Hagrid'in elli yil önce neden okuldan atildigini biliyordu ki? Bu konuyu yeniden gündeme getiren kisi olmak istemiyordu.

Gidip Quidditch malzemelerini almak için Ron ve Hermione'yle birlikte Büyük Salon'dan ayrilirken, Harry'nin giderek artan endiselerine bir yenisi eklendi. Tam mermer merdivenlere adim atmisti ki, sesi gene duydu: "Bu defa ölüm... birak deseyim... parçalayayim..."

Harry bagirdi, Ron'la Hermione korku içinde gerilediler.

"Ses!" dedi Harry, omzunun üstünden bakarak. "Gene o sesi duydum - siz duymadiniz mi?"

Ron hayir anlaminda kafasini salladi, gözleri faltasi gibi açilmisti. Hermione ise elini alnina vurdu.

"Harry, anladim galiba! Kitapliga gitmem gerek!"

Arkasini döndü ve merdivenlerden yukari dogru kosarak uzaklasti.

"Neyi anlamis?" dedi Harry, dikkati dagilmis bir sekilde. Hâlâ etrafina bakmiyor, sesin nereden geldigini anlamaya çalisiyordu.

"Benden daha çok sey anladigi kesin," dedi Ron, kafasini sallayarak.

"Iyi de niye kitapliga gitmesi gerekiyor?"

"Çünkü Hermione hep öyle yapar," dedi Ron, omuz silkerek. "Süphede oldugunda, kitapliga git."

Harry kararsiz bir halde,ne yakalamaya çalisarak bekledi, ama arkasindaki büyük Salon'dan insanlar çikmaya baslamisti. Yüksek sesle konusuyorlar, ön kapilardan çikip Quidditch sahasina dogru ilerliyorlardi.

"Haydi, yürü," dedi Ron. "Saat on bir, maç baslayacak."

Harry, Gryffindor Kulesi'ne firladi, Nimbus Iki Bin'ini aldi ve okul arazisinden geçmekte olan kalabaliga katildi. Ama akli hâlâ satoda, bedensiz sesteydi ve soyunma odasinda parlak kirmizi cüppesini giyerken içini rahatlatan tek sey, herkesin maçi seyretmek için disarida olmasiydi.

Takimlar sahaya çiktiginda büyük bir alkis koptu. Oliver Wood kale direklerinin etrafinda bir isinma uçusuna çikti, Madam Hooch toplari serbest birakti. Kanarya sarisiyla sahaya çikan Hufflepufflar ise bir yumak olmus, taktiklerini son kez gözden geçiriyorlardi.

Harry tamsüpürgesine biniyorduki,Profesör McGonagall yari yürür yari kosar halde sahaya çikti. Elinde koca bir megafon vardi. Harry'nin yüregi daraldi.

Profesör McGonagall megafonu agzina götürüp, tiklim tiklim stadyuma, "Maç iptal edilmistir," diye seslendi. Yuhlar ve bagirislar yükseldi. Yikilmis görünen Oliver Wood, sahaya girdi ve süpürgesinden inmeksizin Profesör McGonagall'in yanina kostu.

"Ama Profesör!" diye bagirdi. "Oynamak zorundayiz... Kupa... Gryffindor..."

Profesör McGonagall ona aldirmayarak megafondan seslenmeye devam etti: "Bütün ögrenciler binalarinin ortak salonlarina gitsin, orada Bina Sorumlulari size gerekli bilgiyi verecek. Elinizi çabuk tutun, lütfen!" Sonra megafonu indirip Harry'yi yanina çagirdi. "Potter, benimle gelsen iyi olur..." Harry bu sefer nasil olup da Profesör'ün ondan süphelenmis olabilecegini merak ederken, Ron'un yakinip duran kalabaligin arasindan siyrildigini gördü; onlar satoya dogru ilerlerken, Ron kosarak yanlarina geldi. Profesör McGonagall, Harry'yi çok sasirtarak buna itiraz etmedi.

"Evet, belki sen de gelmelisin, Weasley." Etraflarindaki ögrenci yigininin bir kismi maçin iptal edilmesinden dolayi homurdaniyor, digerleriyse endiseli görünüyordu. Harry ve Ron, Profesör McGonagall'in pesi sira okula döndüler ve mermer merdivenleri çiktilar. Ama bu defa kimsenin odasina götürülmüyorlardi.

Hastane kanadina yaklasirlarken, Profesör McGonagall sasirtici derecede yumusak bir sesle, "Bu sizi biraz sarsabilir," dedi. "Yeni bir saldiri gerçeklesti... yeni bir çifte saldiri."

Harry'nin iç organlari sanki takla atmisti. Profesör McGonagall kapiyi açti, Harry ile Ron içeri girdi.

Madam Pomfrey uzun ve kivircik saçli, besinci sinif ödentisi bir kizin üzerine egilmisti. Harry kizi tanidi: Yanlislikla Slytherin ortak salonuna nasil gideceklerini sorduklari Ravenclaw'du bu. Onun yanindaki yataktaysa...

"Hermione!" diye inledi Ron.

Hermione kipirtisiz bir sekilde yatiyordu. Gözleri açik ve cam gibiydi.

"Kitapligin yakininda bulundular," dedi Profesör McGonagall. "Sanirim ikiniz de bunun hakkinda bir sey

söyleyecek durumda degilsiniz? Onlarin yaninda, yerde duruyordu..."

Elinde küçük, yuvarlak bir ayna vardi.

Harry ve Ron baslarini iki yana dogru salladilar. Ikisinin de gözleri Hermione'deydi.

"Sizinle Gryffindor Kulesi'ne geleyim," dedi Profesör McGonagall üzüntüyle. "Zaten ögrencilere duyuru yapmam gerekecek."

"Bütün ögrenciler aksam saat altida binalarinin ortak salonlarina dönecek. Hiçbir ögrenci o saatten sonra yatakhaneden ayrilmayacak. Her derse bir ögretmen esliginde gideceksiniz. Hiçbir ögrenci yaninda bir ögretmen olmadan tuvalete gitmeyecek. Bundan sonraki bütün Quidditch antrenmanlari ve maçlari ertelenmistir. Artik aksam etkinlikleri de yapilmayacak."

Ortak salon dolusmus olan Gryfindorlar Profesör McGonagall'i sessizce dinledi. Profesör, okudugu parsömeni katladi ve boguk bir sesle devam etti: "Nadiren bu kadar üzüntülü oldugumu açiklamama herhalde gerek yok. Bu saldirilarin arkasindaki suçlu yakalanana kadar okulun kapatilma ihtimali yüksek. Bu konuda bir sey bildigini düsünen varsa, hemen öne çikmasini istiyorum."

Biraz zorlanarak portre deliginden tirmanip disari çikti, Gryffindor'lar o çikar çikmaz aralarinda konusmaya basladilar.

Weasley ikizlerinin arkadasi Lee Jordan parmaklariyla sayarak, "Simdiye kadar iki Gryffindor -hem de bir Gryffindor hayaletini hesaba katmadan-, bir Ravenclaw ve bir Hufflepuff etti," diye kükredi. "Ögretmenlerden hiçbiri Slytherin'lere bir sey olmadigini fark etmedi mi? Bütün bunlarin Slytherin'den kaynaklandigi açik degil mi? Slytherin'in vârisi, Slytherin canavari -niye bütün Slytherin'leri defetmiyorlar?" Sözleri onaylamadir ve alkislarla karsilandi.

Porcy Weasley, Lee'nin arkasindaki bir sandalyede oturuyordu, ama bir fikir bildirmeye niyeti yok gibiydi. Solgun görünüyordu.

George, "Percy sokta," dedi Harry'ye sessizce. "O Ravenclaw'lu kiz, yani Penelope Clearwater... bir Sinif Baskani'ydi. Sanirim canavarin bir Sinif Baskani'na saldirmaya cüret edecegi hiç aklina gelmemisti."

Ama Harry yarim yamalak dinliyordu. Hastane yataginda tastan yapilmis gibi kaskati yatan Hermione'nin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Üstelik suçlu bir an önce yakalanmazsa, Harry hayatinin geri kalanini Dursley'lerin yaninda geçirecege benziyordu. Tom Riddle'in Hagrid'i ele vermesinin sebebi, okulun kapanmasi halinde bir Muggle yetimhanesine gidecek olmasiydi. Simdi Harry onu çok iyi anliyordu.

"Simdi ne yapacagiz?" diye sordu Ron sessizce. "Sence Hagrid'den süpheleniyorlar midir?"

Harry kararli bir sekilde, "Gidip onunla konusmamiz lazim," diye cevap verdi. "Bu sefer onun sorumlu olduguna inanmiyorum, ama geçen sefer canavari o serbest biraktiysa, en azindan Sirlar Odasi'na nasil girilecegini biliyordur. Bu da bir baslangiç."

"Ama McGonagall sinifta degilsek kulede kalmamiz gerektigini söylemisti -"

"Sanirim," dedi Harry sessizce, "babamin eski Pelerin'ini çikarmamizin vakti geldi gene."

Harry'ye babasindan bir tek sey miras kalmisti: uzun ve gümüsi Görünmezlik Pelerini. Bu pelerin kimseye

çaktirmadan okuldan disari çikip Hagrid'i ziyaret etme konusundaki tek sanslariydi. Her zamanki saatte yataklanna yattilar; Neville, Dean ve Seamus Sirlar Odasi hakkindaki konusmalarini bitirip uyuyana kadar beklediler, sonra da kalkip Pelerin', üstlerine geçirdiler. Satonun karanlik ve issiz koridorlanndaki yolculuklari eglenceli degildi. Daha önce de gece vakti satoda defalarca dolasmis olan Harry, koridorlari günbatimindan sonra hiç bu kadar kalabalik görmemisti. Ögretmenler, Sinif Baskanlan ve hayaletler sürüler halinde koridorda volta atiyor, alisilmadik bir sey var mi diye etrafi kolluyorlardi. Görünmezlik Pelerini ses çikarmalarini engellemiyordu, bu yüzden Snape’in nöbet tuttugu noktanin birkaç metre ötesinde Ron ayak parmagini çarpinca epey gergin bir an yasadilar. Neyse ki tam da Ron'un lanet okudugu anda Snape hapsirdi. Meseden yapilma ön kapilara ulasip disari çiktiklarinda çok rahatladilar.

Açik, bol yildizli bir geceydi. Hagrid'in evinin isikli pencerelerine dogru hizla yürümeye basladilar, Pelerin'i ancak kapiya gelince çikardilar.

Vurali birkaç saniye olmustu ki, kapi hizla açildi ve Hagrid karsilarina dikildi. Onlara bir arbalet -Bir sap üstüne oturtulmus ahsap ya da metal yaydan, zen bir tel yardimiyla ok firlatan silah. (Ed. n.)- dogrultmustu, zagar Fang ise arkasinda deli gibi havliyordu.

Silahi indirip gözünü onlara dikerek, "Ha,” dedi. "Ne ariyorsunuz burada?"

Içeri girerlerken Harry arbaleti isaret ederek sordu:

"O niye?"

"Hiç... hiç," diye geveledi Hagrid. "Beni... önemli bir sey degil... Oturun... çay yapayim..."

Eli ayagina dolanmisti. Çaydanliktaki suyu atesin üzerine döktü, neredeyse söndürüyordu. Sonra da koca eliyle sinirli bir sekilde çay demligi kirdi.

"Iyi misin, Hagrid?' diye sordu Harry. "Hermione'ye olanlari duydun mi?"

"Ha, evet, duydum," dedi Hagrid, biraz çatlak bir sesle.

Gergin bir sekilde pencerelere bakip duruyordu. Ikisine de büyük birer fincan kaynamis su koydu (içine çay poseti koymayi untmustu). Sonra tabaga bir dilim meyveli kek koyuy ordu ki, biri kapiya sertçe vurdu.

Hagrid meyveli keki düsürdü. Harry ve Ron panik içinde birbirlerine baktiklar, sonra, üstlerine Görünmezlik Pelerini'ni geçirip bir köseye çekildiler. Hagrid saklandiklarindan emin olduktan sonra arbaletini aldi ve bir kez daha kapisini açti.

"Iyi aksamlar, Hagrid."

Dumbledore'du. Içeri girdi, son derece ciddi görünüyordu. Arkasindan çok ciddi görünümlü biri daha içeri girdi.

Yabanci, karmakarisik beyaz saçlan olan, kaygili bir ifade takinmis, kisa boylu ve tombalak bir adamdi. Tuhaf ve karma bir kiyafeti vardi: ince çizgili bir takim elbise, parlak kirmizi bir kravat, siyah uzun bir pelerin ve uçlari sivri mor çizmeler. Koltuk altinda limon yesili bir melon sapka tasiyordu.

"Babamin patronu!" dedi Ron heyecanla. "Cornelius Fudge, Sihir Bakani!"

Harry sussun diye Ron'a siki bir dirsek atti.

Hagrid'in beti benzi atmisti ve terliyordu. Sandalyelerinden birine yigildi ve bir Dumbledore'a, bir Cornelius Fudge'a bakmaya basladi.

"Durum kötü, Hagrid," dedi Fudge, hizli ve sertçe. "Durum çok kötü. Gelmek zorunda kaldim. Muggle çocuklarina yönelik dört saldiri. Biçak kemige dayandi. Bakanligin harekete geçmesi gerekiyor."

"Ben asla," dedi Hagrid, Dumbledore'a yakarircasina bakarak, "biliyorsunuz, Profesör Dumbledore, efendim, ben asla..."

Dumbledore, Fudge'a kaslarini çatarak, "Cornelius, sunun anlasilmasini istiyorum ki, ben Hagrid'e tüm kalbimle güveniyorum."

"Bak, Albus," dedi Fudge, rahatsiz bir sekilde. "Hagrid'in sabikasi var. Bakanlik bir seyler yapmak zorunda - okul yönetim kurulu temasa geçti."

"Gene de, Cornelius, Hagrid'i götürmenin duruma en ufak bir faydasi bile olmayacak," dedi Dumbledore. Gözleri Harry'nin daha önce hiç görmedigi bir alevle parliyordu.

"Meseleye bir de benim açimdan bak," dedi Fudge. Bir taraftan da melon sapkasiyla oynuyordu. "Büyük baski altindayim. Bir seyler yaptigimi görmeleri gerekiyor. Eger sorumlunun Hagrid olmadigi ortaya çikarsa, geri dönecek ve tek kelime bile edilmeyecek. Ama onu götürmek zorundayim. Zorunluyum buna. Görevim geregi..."

"Beni götürmek mi?" dedi Hagrid. Titriyordu. "Nereye götürmek?"

Fudge, gözlerini Hagrid'inkilerden kaçirarak, "Sadece kisa bir süre için," dedi. "Bu, ceza degil, Hagrid, daha çok bir önlem. Baska biri yakalanirsa saliverileceksin ve senden gereken sekilde özür dilenecek..."

"Azkaban'a degil, degil mi?" diye hiriltili bir sesle sordu Hagrid.

Daha Fudge cevap veremeden, kapi bir kez daha sertçe çalindi.

Kapiya Dumbledore bakti. Simdi dirsek yeme sirasi Harry'deydi, çünkü duyulabilecek biçimde nefesini tutmustu.

Hagrid'in kulübesinden içeri Mr Lucius Malfoy girdi. Üzerinde uzun, siyah bir seyahat pelerini, yüzündeyse soguk ve memnun bir gülümseme vardi. Fang hirlamaya basladi.

"Demek geldin, Fudge," dedi, onaylarcasma basini sallayarak. "Güzel, güzel..."

"Sen burada ne ariyorsun?" dedi Hagrid öfkeyle. "Çik evimden!"

"Azizim, inan ki keyfimden gelmedim evine... Tabii ki buna bir ev diyorsan," dedi Lucius Malfoy, pis pis sj-ritip küçük kulübeye göz gezdirirken. "Okula baktim, bana Müdürün burada oldugu söylendi."

"Peki benden tam olarak ne isliyorsun, Lucius?" diye sordu Dumbledore. Kibarca konusuyordu, ama o alev hâlâ gözlerindeydi.

"Çok üzücü bir durum, Dumbledore," dedi Mr Malfoy agir acir. Bir parsömen çikardi. "Ama yönetim

kurulu üyeleri artik çekilmen gerektigi görüsünde. Bu bir Uzaklastirma Emri - üzerinde on iki imzayi da bulacaksin Korkarim senin artik becerini kaybetmeye basladigin görüsündeyiz. Simdiye kadar kaç saldiri oldu? Tat ögleden sonra iki tane daha oldu, degil mi? Bu gidisle Hogwarts'ta hiç Muggîe çocugu kalmayacak ve ruhimiz bunun okul nasil korkunç bir kayip olacagini biliyoruz."

nn, bak, iv , ' iedi l'. - telasla "Dumbledore' un uzaklastirilmasi... yo, yo... su an son düsünecegimiz sey..."

"Müdür'ün göreve atanmasi ya da görevden uzaklastirilmasi yönetim kurulu üyelerimizi ilgilendiren bir mesele, Fudge," dedi Mr. Malfoy yumusak bir sesle. "Ve Dumbledore bu s; l iinl m durduramadigindan..."

"Bak, Lucius, eger Dumbledore durduramiyorsa -" dedi Fudge. Üst dudagi seyirtmeye baslamisti. "Yani demek istedigim, o zaman kim durdurabilir ki?"

Mr Malfoy igrenç bir gülümsemeyle, "Bunu görecegiz," dedi. "Ama on ikimiz de oyumuzu..."

Hagrid ayaga firladi, salkim saçak siyah kafasi tamami siyirmisti.

"Peki kabul etmeleri için kaçini tehdit ettin, kaçina santaj yaptin, Malfoy? Ha?" diye kukredi.

"Ah, ah... Biliyor musun, bir gün bu sinirin basini belaya sokacak, Hagrid," dedi Mr Malfoy. "Sana Azkaban gardiyanlarina da böyle bagirmamani tavsiye ediyorum. Bundan hiç hoslanmayacaklardir."

"Dumbledore'u uzaklastiramazsin!" diye bagirdi Hagrid, Fang'in sepetinde sinip inlemesine sebep olarak. "Onu uzaklastir da Muggle çocuklarinin hiçbir sansi kalmasin! Bundan sonra ölümler baslasin!"

"Sakin ol, Hagrid," dedi Dumbledore sert bir sesle. Lucius Malfoy'a bakti.

"Eger yönetim kurulu üyeleri benim çikarilmami istiyorlarsa, Lucius, tabii ki çekilirim."

"Ama -" diye kekeledi Fudge.

"Hayir!" diye gürledi Hagrid.

Dumbledore parlak mavi gözlerini Lucius'un soguk gri gözlerine dikmisti.

"Gene de," dedi Dumbledore, herkes her sözcügü duyabilsin diye tane tane konusarak, "göreceksin ki, ancak burada bana sadik kimse kalmadiginda bu okuldan gerçekten ayrilmisim demektir. Ayrica göreceksin ki, Hogwarts'ta isteyen herkese yardim edilir."

Harry, Dumbledore'un gözlerinin bir anligina onun ve Ron'un saklandigi köseye dogru kaydigindan neredeyse sezdi.

"Takdire sayan duygular," dedi Malfoy egilerek. "Hepimiz senin... ee, nasil desem... oldukça bireysel yönetim üslubunu özleyecegiz, Albus. Ve arkandan gelen kisinin... ee... 'ölümleri' önleyecegini umuyoruz."

Kulübenin kapisina dogru yürüdü, kapiyi açti ve egilerek Dumbledore'u disari davet etti. Elini sapkasinda gezdiren Fudge, Hagrid'in ondan önce çikmasini bekliyordu. Ama Hagrid yerinde kaldi, derin bir soluk aldi ve dikkatli bir sekilde, "Eger birileri bir sey bulmak istiyorsa, bütün yapmalari gereken örümcekleri takip etmek," dedi. "Örümcekler onlari dogru yere götürür! Tek söyleyecegim bu."

Fudge saskinlik içinde ona bakti.

"Tamam, geliyorum," dedi Hagrid, köstebek derisi paltosunu üzerine geçirerek. Ama tam Fudge'in ardindan kapidan çikacakti ki, bir kez daha durup yüksek sesle devam etti: "Bir de birilerinin ben yokken Fang'i beslemesi gerekecek."

Kapi kapaninca Ron Görünmezlik Pelerini'ni çikardi.

"Iste simdi basimiz dertte," dedi boguk bir sesle. "Artik Dumbledore yok. Bu gece okulu kapatsalar yeridir. O yokken her gün bir saldiri olur."

Fang ulumaya, kapali kapiyi tirmalamaya koyuldu.

ON BESINCI BÖLÜM

Aragog

Satonun çevresindeki topraklara yaz çöküyordu. Hem gök, hem de göl Cezayir meneksesi bir maviye dönmüs, seralarda lahana büyüklügünde çiçekler açmaya baslamisti. Ama Harry satonun penceresinden bakip da ayaklarinin dibinde Fang'le dolasan Hagrid'i görmedikçe bu manzaradan keyif alamiyordu. Hatta bu haliyle disarinin satonun içinden daha iyi olmadigi bile söylenebilirdi - ki satonun içinde de isler yeterince kötüydü.

Harry ve Ron, Hermione'yi ziyaret etmeye çalismislardi, ama artik ziyaretçilerin hastane kanadina girmesi yasaklanmisti.

Madam Pomfrey hastane kapisinin araligindan onlara, "Bundan böyle riziko almiyoruz," demisti. "Hayir, kusura bakmayin ama saldirganin her an geri dönüp bu insanlarin isini bitirmesi mümkün..."

Dumbledore gittikten sonra korku daha önce olmadiginca yayginlasti. Öyle ki, sato duvarlarinin disini isitan günes, tirizlerle ayrilmis pencerelerden içeri giremiyor gibiydi. Okulda endiseli ve gergin görünmeyen tek bir surat bile yoktu. Koridorlarda yankilanan her kahkaha kulak tirmalayici ve anormal kaçiyor, hemen bastiriliyordu.

Harry kendine sürekli Dumbledore'un son sözlerini tekrar ediyordu. "Ancak burada bana sadik kimse kalmadiginda bu okuldan gerçekten ayrilmisim demektir... Hogwarts'ta isteyen herkese yardim edilir." Ama bu sözlerin ne faydasi vardi? Herkes onlar kadar saskin ve korkmusken, tam olarak kimden yardim isteyeceklerdi?

Hagrid'in örümcekler hakkindaki ipucunu anlamak çok daha kolaydi. Ancak sorun suydu ki, satoda takip edilecek tek bir örümcek bile kalmamisti. Harry gittigi her yere bakiyor, Ron da (hayli isteksizce) ona yardim ediyordu. Elbette artik satonun içinde kendi baslarina dolasmalarina izin verilmemesi ve diger Gryffindor'larla sürü halinde dolasmak zorunda kalmalari islerini epey güçlestiriyordu. Diger ögrencilerin çogu ögretmenlerin onlari siniftan sinifa gütmelerinden memnun görünüyordu, ama Harry bu durumu çok sikici buluyordu.

Ancak birisi, bu dehset ve kusku atmosferinden son derece hosnut gibiydi. Draco Malfoy okulda Ögrenciler Baskam seçilmis gibi bir havayla dolasiyordu. Harry onun neden bu kadar memnun oldugunu

anlamamisti. Ta ki, Dumbledore ve Hagrid'in gitmesinden bir gece sonraki Iksir dersinde Malfoy'un arkasinda oturup, onun keyifli bir ses tonuyla Crabbe ve Göyle'a söylediklerini isitene kadar.

"Dumbledore'dan kurtulma isini babamin basaracagini hep düsünmüstüm zaten," dedi, alçak sesle konusmaya gerek görmeyerek. "Size de söylemistim, babam Dumbledore'un bu okula gelmis en kötü Müdür oldugunu düsünüyor. Belki simdi dogru dürüst bir Müdürümüz olur. Sirlar Odasi'nin kapali tutulmasini istemeyecek biri. McGonagall fazla dayanmaz, o yalnizca idareten bu görevde..."

Snape, Hermione'nin bos sandalyesi ve kazani konusunda yorum yapmadan Harry'nin yanindan geçti.

"Efendim," dedi Malfoy yüksek sesle. "Efendim, niye Müdürlük için siz basvurmuyorsunuz?"

"Hadi, hadi, Malfoy," dedi Snape, ama yüzüne ufak bir gülümseme yerlesmesine engel olamamisti. "Yönetim kurulu üyeleri Profesör Dumbledore'u sadece geçici olarak uzaklastirdi. Sanirim yakinda gene bizimle olacagini söylemek yanlis olmaz."

"Ya, tabii," dedi Malfoy, muzaffer bir siritisla. "Bence bu is için basvursaniz, babamin oyunu alirdiniz. Ben babama buradaki en iyi ögretmen oldugunuzu söylerim, efendim."

Snape pis pis siritarak zindanda gezindi, ama neyse ki kazanina kusma taklidi yapan Seamus Finnigan'i görmedi.

"Simdiye kadar bütün Bulanik'larin pullarini pirtilarini toplamamis olmasina çok sasirdim," diye devam etti Malfoy. "Bundan sonrakinin ölecegine bes Galleon'a iddiaya girerim. Ne yazik ki bu, Granger'in basina gelmedi..."

Tam o anda zil çaldi. Bu sansli bir durumdu, çünkü Malfoy'un son sözleri üzerine Ron taburesinden firlamisti, ama çantalarla kitaplari toplama telasi arasinda, onun Malfoy'a erisme çabalari fark edilmedi.

"Birakin beni," diye hirladi Ron. Harry ve Dean onu kollarindan tutuyordu. "Umrumda degil, asaya da ihtiyacim yok, onu ellerimle öldürecegim -"

Snape sinifa, "Elinizi çabuk tutun, sizi Bitkibilim'e götürmem gerekiyor," diye bagirdi; timsah dizilisiyle yola koyuldular. Harry, Ron ve Dean en arkadaydi, Ron hâlâ kurtulmaya çalisiyordu. Ancak Snape onlari satonun disina kadar götürüp ayrildiginda ve sebze tarhini geçerek seralarin yolunu tuttuklarinda, onu birakmanin güvenli olduguna karar verdiler.

Bitkibilim dersi çok durgundu; aralarinda iki kisi yoktu: Justin ve Hermione.

Profesör Sprout hepsine Habesistan Büzüsmüsinciri'ni budatmaya basladi. Harry gübre yigininin üstüne bir kucak dolusu solmus sap koymaya gittiginde, kendini Ernie Macmillan'la yüz yüze buldu. Ernie derin bir soluk aldi ve çok resmi bir biçimde konusmaya basladi: "Harry, senden süphelendigim için özür dilemek istiyorum. Senin Hermione Granger'a asla saldirmayacagini biliyorum ve dediklerimin hepsinden dolayi özür diliyorum. Simdi ayni saftayiz ve -"

Tombul elini uzatti, Harry bu eli sikti. Ernie ve arkadasi Hannah, Harry ve Ron'un yanina gelip onlarla ayni Büzüsmüsincir üzerinde çalismaya basladilar.

Ernie ölmüs dallari kopararak, "O Draco Malfoy denen tip," dedi, "bütün bu olanlardan dolayi çok memnun görünüyor, degil mi? Biliyor musunuz, bence Slytherin'in vârisi o olabilir."

"Ne kadar da akillisin," dedi Ron. Ernie'yi Harry kadar kolay affetmis görünmüyordu.

"Peki sen onun Malfoy olduguna inaniyor musun, Harry?" diye sordu Ernie.

"Hayir," dedi Harry. Bunu o kadar kesin bir sekilde söylemisti ki, Ernie ve Hannah ona gözlerini dikip baktilar.

Bir saniye sonra Harry'nin gördügü sey, budama makasiyla Ron'un eline vurmasina sebep oldu.

"Ah! Ne yap -"

Harry bir iki metre ötesini, yeri isaret ediyordu. Çok sayida örümcek topragin üstünde kosusturuyorlardi.

"Ha, evet," dedi Ron, memnun görünmeye çalisip beceremeyerek. "Ama onlari su anda takip edemeyiz..."

Ernie ve Hannah merakla kulak kabartmislardi.

Harry örümceklerin kaçisini izledi.

"Yasak Orman'a gidiyorlar galiba..."

Simdi Ron daha da mutsuz görünüyordu.

Dersin sonunda Profesör Snape sinifi Karanlik Sanatlara Karsi Savunma dersine götürdü. Harry ve Ron, kimse kulak misafiri olmadan konusabilmek için epey arkadan geliyorlardi.

"Gene Görünmezlik Pelerini'ni kullanmak zorundayiz," dedi Harry. "Fang'i de yanimiza alabiliriz. Hagrid'le birlikte Orman'a gitmeye alisik, yardimci olabilir."

"Evet," dedi Ron. Asasini endiseli bu sekilde parmaklarinin arasinda çeviriyordu. Lockhart'in siritarak her zamanki gibi arka siralara ilerlerken, ”Orman'da kurtadamlar yok muydu?" diye sordu.

Bu soruyu cevaplamamayi tercih eden Harry, "Orada iyi seyler de var. Atadamlar iyidir, tek boynuzlu atlar da öyle," dedi.

Ron daha önce hiç Yasak Orman'a gitmemisti. Harry bir kez gitmisti ve bir daha hiç gitmeyecegini ummustu.

Lockhart hoplayarak sinifa girdi ve bütün ögrenciler gözlerini ona dikti. Bütün ögretmenler her zamankinden daha tatsiz görünüyordu, ama Lockhart'in neseli oldugu rahatlikla söylenebilirdi.

"Haydi ama," diye seslendi etrafina bakarak. "Niye herkesin surati asik böyle?"

Herkes kizgin gözlerle birbirine bakti, ama kimse cevap vermedi.

"Farkinda degil misiniz," dedi Lockhart, sanki hepsi biraz geçi zekâliymis gibi agir agir konusarak. "Tehlike geçti! Suçlu alinip götürüldü."

"Kim demis?" dedi Dean Thomas yüksek sesle.

"Delikanli, Sihir Bakani suçlulugundan yüzde yüz emin olmasa, Hagrid'i götürmezdi," dedi Lockhart. Ses tonu, iki kere ikinin dört ettigini açiklayan birininki gibiydi.

"Hayir, götürürdü," dedi Ron, Dean'inkinden de yüksek sesle.

Lockhart kendinden memnun bir ses tonuyla, "Sanirim Hagrid'in tutuklanmasi hakkinda senden birazcik daha fazla sey biliyorum, Mr Weasley," dedi.

Ron ayni fikirde olmadigini söyleyecekti ki, lafinin ortasinda Harry ona sira altindan sert bir tekme atti.

"Orada degildik, unutma," diye homurdandi Harry.

Ama Lockhart'in tiksinti verici nesesi, zaten öteden beri Hagrid'in ise yaramaz biri oldugunu düsündügüne dair imalari ve artik her seyin bitmis oldugu konusundaki güveni Harry'nin o kadar sinirine dokundu ki, Gulyabanilerle Gezip Tozmak'i Lockhart'in aptal suratina firlatmak için yanip tutusuyordu. Bunun yerine Ron'a bir mesaj karalamakla yetindi: "Bu gece su isi yapalim."

Ron mesaji okudu, yutkundu ve yana, normalde Hermione'nin oturdugu bos siraya bakti. Bu görüntü kararliligini artirmis gibi göründü ve basini evet anlaminda salladi.

Bugünlerde Gryffindor ortak salonu hep çok kalabalikti, çünkü saat altidan sonra Gryffindor'larin gidecek baska yerleri yoktu. Dahasi, konusacaklari çok sey vardi. Bunun sonucunda da ortak salon gece yarisini geçinceye kadar bos kalmiyordu.

Harry aksam yemeginden sonra gidip sandigindan

Görünmezlik Pelerini'ni aldi ve aksamin geri kalani boyunca onun üstünde oturarak odanin bosalmasini bekledi. Fred ve George, Harry ve Ron'u birkaç el Patlamali Pisti oynamaya davet etti, Ginny de çok suskun bir haldi her zaman Hermione'nin oturdugu sandalyeye oturarak onlan izledi. Harry ve Ron maçi çabuk bitirmek için oyunlari bilerek kaybediyorlardi, ama gene de Fred, George ve Ginny yatmaya gittiginde vakit gece yarisini geçmisti.

Harry ve Ron uzaktan iki yatakhane kapisinin kapanma sesini duyduktan sonra Pelerin'i aldilar, üzerlerine geçirdiler ve portre deliginden tirmandilar.

Gene bütün ögretmenleri atlatmaya çalisarak, sato boyunca zor bir yolculuk yaptilar. Sonunda Giris Salonu'na ulastilar, meseden yapilma ön kapilarin üstündeki sürgüyü çektiler, çok az araladiklari kapilarin arasindan gacirdatmamaya çalisarak geçtiler ve ay isigina çiktilar.

Siyah çimin üstünde yürürken, "Tabii," dedi Ron birdenbire, "Ormana vardigimizda takip edecek bir sey bulamayabiliriz de. O örümcekler oraya gitmemis olabilir. Biliyorum, genel olarak o yönde hareket ediyor gibiydiler, ama..."

Sesi umut dolu bir sekilde azalarak sessizlige karisti.

Hagrid'in evine ulastilar. Bos pencereleriyle üzücü ve acikli görünüyordu. Harry ön kapiyi açtiginda, Fang onlari görüp sevinçten çildirdi. Ortaligi inleten siddetli havlamalariyla satodaki herkesi uyandiracagi endisesiyle ona çabucak söminenin üstündeki bir teneke kaptan melas sekerlemesi verdiler, yer yemez Fang'in disleri birbirine yapisti.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni Hagrid'in masasinin üstüne birakti. Zifiri karanlik Orman'da ona gerek

olmayacakti.

Harry bacagina vurarak, "Haydi, Fang, yürüyüse çikiyoruz," dedi ve Fang onlarin ardindan hoplaya ziplaya evden disan çikti, Orman'in ucuna kadar hizla kostu ve büyük bir çinarin dibine gidip bacagini kaldirdi.

Harry asasini çikarip, "Lumos!" diye mirildandi. Asanin ucunda, patikada örümcek aramak için ancak yeterli olacak, minicik bir isik belirdi.

"Iyi fikir," dedi Ron. "Ben de kendiminkini yakardim, ama biliyorsun,patlar matlar simdi..."

Harry parmagiyla Ron'un omzuna dokunup çimeni isaret etti. Iki örümcek aceleyle asanin isigindan agaçlarin gölgesine kaçiyorlardi.

'Tamam," dedi Ron, sanki en kötü ihtimale karsi hazirmis gibi iç çekerek. "Hazirim. Gidelim."

Böylece, yanlarinda kosusturan, agaç köklerini ve yapraklan koklayan Fang'le birlikte Orman'a girdiler. Harry'nin asasinin isiltisiyla, örümceklerin patika boyunca olusturdugu kesintisiz çizgiyi izlediler. Konusmadan, kirilan dallar ve hisirdayan yapraklar disinda bir ses çikacak mi diye kulak kesilerek, yirmi dakika kadar yürüdüler. Sonra, artik agaçlar tepelerindeki yildizlari görmelerine izin vermeyecek kadar siklasmis ve

Harry'nin asasi karanliklar denizinde tek basina parlamaya baslamisti ki, örümcek rehberlerinin patikadan ayrildigini gördüler.

Harry durup örümceklerin nereye gittigini görmeye çalisti, ama kendi küçük isik küresinin disindaki her yer zifiri karanlikti. Daha önce Orman'in hiç bu kadar derinlerine girmemisti. Buraya son geldiginde Hagrid'in Orman'daki patikadan ayrilmamasini tembih ettigini net bir biçimde hatirliyordu. Ama Hagrid simdi çok uzakta, büyük ihtimalle Azkaban'da bir hücredeydi ve sonuçta örümcekleri izlemesini söyleyen de gene oydu.

Eline islak bir sey degdi ve Harry arkaya kaçayim derken Ron'un ayagina basti. Ama eline degen sey yalnizca Fang'in burnuydu.

Karanlikta ancak asanin isigini yansitan gözlerini seçebildigi Ron'a, "Ne dersin?" diye sordu. "Buraya kadar geldik," dedi Ron. Örümceklerin hizla uzaklasan gölgelerini izleyerek sik agaçlarin arasina girdiler. Artik pek hizli ilerleyemiyorlardi; önlerine karardikta hemen hiç görünmeyen agaç kökleri ve kütükler çikiyordu. Harry, Fang'in sicak nefesini elinde hissedebiliyordu. Harry'nin çömelip asa isiginda örümcekleri bulabilmesi için birkaç kez durmak zorunda kaldilar.

Onlara en az yarim saat gelen bir süre boyunca, cüppeleri alçak dallara ve çalilara takilarak yürüdüler. Bir süre sonra yerin asagi dogru egim kazandigini gördüler, ama agaçlar her zamanki kadar sikti.

Derken Fang ansizin, ormanin içinde yankilanan gür bir havlamayla hem Harry'nin hem de Ron'un ödünü patlatti.

"Ne var?" dedi Ron, Harry'nin dirsegine siki siki yapisip zifiri karanlikta göz gezdirerek.

"Orada hareket eden bir sey var," diye soludu Harry. "Dinle... Büyük bir sey galiba."

Dinlediler. Saglarinda, biraz uzakta büyük sey dallan kirarak agaçlarin arasinda ilerliyordu.

"Yo hayir," dedi Ron. "Yo hayir, yo hayir, yo -"

"Kes sesini," dedi Harry telasla. "Seni duyacak,"

"Beni mi duyacak?" dedi Ron, fazlasiyla yüksek bir sesle. "Fang'i çoktan duydu bile!"

Orada korkmus bir halde durup beklerlerken, sanki karardik göz yuvarlarina bastiriyordu. Tuhaf bir gümbürdeme oldu, sonra her sey sessizlesti.

"Sence ne yapiyor?" dedi Harry.

"Herhalde üstümüze atilmaya hazirlaniyordur."

Tüyleri diken diken, kimildamaya cesaret edemez halde beklediler.

"Sence gitmis midir?" diye fisildadi Harry.

"Bilmiyo -"

Sonra sag taraflarinda ani ve çok güçlü bir isik belirdi. Karanlikta öylesine parliyordu ki, ikisi de gözlerini korumak için ellerini kaldirdilar. Fang ciyakladi ve kaçmaya çalisti, ama dikenlere gömüldü ve daha da yüksek sesle ciyakladi.

"Harry!" diye bagirdi Ron, rahatlamis bir sesle. "Harry, bu bizim araba!"

"Ne?"

"Gel!"

Harry, Ron'un arkasinda, taküa tökezleye isiga dogrui gitti. Az sonra bir açikliga geldiler.

Mr Weasley'nin arabasi, kalin akaçlarin ortasinda ve sik dallarin altinda duruyordu. Içinde kimse yoktu ve farlari yaniyordu. Ron, agzi açik halde ona dogru yürüdügünde, araba da sahibini karsilayan büyük, turkuvaz rengi bir köpek gibi hafif hafif ona dogru ilerledi.

Ron arabanin etrafinda dolasarak, "Bunca süredir buradaymis!" dedi sevinçle. "Suraya bak. Orman onu vahsilestirmis..."

Arabanin çamurluklari çizilmis ve çamura bulanmista. Besbelli kendi basina Orman'da geziniyordu. Fang bu durumdan pek hoslanmamisti. Dibinden ayrilmadigi Harry onun titremesini hissedebiliyordu. Nefesi normale dönen Harry, asasini cüppesinin içine soktu.

"Bir de bize saldiracagini sandik!" dedi Ron, arabaya yaslanip onu oksayarak. "Ben de nereye gittigini merak ediyordum!"

Harry örümcek var mi diye parlak isikta yerlere bakindi, ama hepsi farlarin göz kamastirici pariltisindan kaçmisti.

"Izi kaybettik," dedi. "Haydi, gidip onlari bulalim." Ron cevap vermedi. Kimildamadi. Gözleri tam Harry'nin arkasinda, Orman zemininin üç metre kadar üstünde bir noktaya sabitlenmisti. Yüzü korkudan

faskan kesilmisti.

Harry’nin arkasina dönecek zamani bile olmadi.

Yüksek bir saklama sesi duyuldu ve aniden uzun ve killi bir seyin onu bedeninin tam ortasindan tutup yerden kaldirdigini hissetti. Bas asagi duruyordu. Dehset içinde çirpinirken gene saklama sesleri duydu. Ron'un bacaklarinin da yerden ayrildigini gördü ve Fang'in inledigini ve uludugunu duydu. Hemen ardindan, karanlik ormanin içlerine dogru sürüklenmeye basladi.

Harry bas asagi sallanir halde, onu yakalamis olan seyin alti adet çok uzun, killi bacakla yürüdügünü gördü. Ön iki bacak ise, onu bir çift parlayan kiskacin hemen altinda siki siki tutuyordu. Arkasinda yaratiklardan birinin daha sesini duyuyordu, süphesiz o yaratik da Ron'u tasiyordu. Orman'in tam kalbine gidiyorlardi. Harry, Fang'in kendini üçüncü bir canavardan kurtarmaya çalistigini, yüksek sesle inledigini duyuyordu. Ama Harry istese de haykiramazdi; sesini o açiklikta, arabanin yaninda birakmis gibiydi.

Ne kadar süredir yaratigin pençesinde oldugunu bilmiyordu; tek bildigi, bir anda karanligin biraz çekildigiydi. Yapraklarla dolu zeminin simdi örümcek kaynadigim görebiliyordu. Boynunu yana egince, muazzam bir oyugun kenarina geldiklerini fark etti. Oyuk agaçlardan arindirilmisti ve bu sayede Harry, yildizlarin isiklan altinda, ömründe gördügü en berbat sahneye bakakaldi.

Örümcekler. Ama yerdeki yapraklarin üzerinde gezinenler gibi ufacik örümcekler degil. At büyüklügünde, sekiz gözlü, sekiz bacakli, siyah, killi, devasa örümcekler. Harry'yi tasiyan koca örümcek dik yokustan asagi, oyugun ortasinda bulunan, tepesi sisli bir kubbeyle kapli bir aga dogru ilerledi. Arkadaslanysa, tasidigi yükü görmenin heyecanindan kiskaçlarini saklatarak çevresini sariyordu.

Örümcek onu biraktiginda Harry dört ayak üstüne yere düstü. Ron ve Fang de sesli bir sekilde hemen yaninda yere yapistilar. Fang artik ulumuyordu, sessizce sinip kalmisti. Harry kendini nasil hissediyorsa Ron da aynen öyle görünüyordu. Agzi sessiz bir çiglik atiyormusçasina açilmis, gözleri yerinden ugramisti.

Harry birdenbire onu birakan örümcegin bir seyler söyledigini fark etti. Ne dedigini çikarmak zordu, çünkü konustugu her sözcükle birlikte kiskaçlarini saklatiyordu.

"Aragog!" diye seslendi. "Aragog!" Ve tepesi sislerle kapli agin ortasindan, küçük bir fil boyunda bir örümcek yavas yavas ortaya çikti. Siyah bedeninde ve bacaklarinda gri bölgeler vardi ve çirkin, kiskaçli kafasindaki gözleri süt beyaziydi. Kördü. "Ne var?" diye sordu kiskaçlarini hizla saklatarak. "Insanlar," diye kiskaçlarini saklatti Harry'yi getiren örümcek.

"Hagrid mi?" diye sordu Aragog. Yaklasti, süt beyazi rengindeki sekiz gözü belli belirsiz geziniyordu.

"Yabancilar," diye kiskaçlarini saklatti Ron'u getiren örümcek.

Aragog, "Öldürün onlari," diye kiskaçlarim saklatti

huysuzca. "Uyuyordum..."

"Biz Hagrid'in arkadasiyiz," diye bagirdi Harry.

Sanki kalbi gögüs kafesinden firlamis, girtlaginin içinde atiyordu.

Oyugun dört bir yaninda örümceklerin kiskaçlari sak, sak, sak etmeye basladi.

Aragog duraksadi.

"Hagrid daha önce oyugumuza hiç insan göndermedi," dedi yavasça.

"Hagrid'in basi dertte," dedi Harry, hizli hizli soluyarak. "O yüzden geldik."

"Dertte mi?" dedi yasli örümcek. Harry saklayan kiskaçlarin altinda sakli bir endise sezdi. "Ama niye sizi gönderdi?"

Harry ayaga kalkmayi düsündü, ama bundan vazgeçti; bacaklarinin tutacagini sanmiyordu. O da yerden kalkmadan, elinden geldigince sakin bir sesle konustu.

"Okulda Hagrid'in ögrencilerin üstüne bir - bir sey - saldigini saniyorlar. Onu Azkaban'a gönderdiler."

Aragog öfkeyle kiskaçlarini saklatti, oyugun her tarafindaki örümcekler de ona katildilar. Bu, alkisa benzeyen bir sesti, ama tek farkla: Genellikle alkis, Harry'nin korkudan midesinin dügümlenmesine sebep olmazdi.

"Ama bu yillar önceydi," dedi Aragog huysuzca. "Uzun yillar önce. Iyi hatirliyorum. Onu bu yüzden okuldan çikarmislardi. Sirlar Odasi dedikleri yerdeki yaratigin ben olduguma inaniyorlardi. Hagrid'in Oda'yi açip beni serbest biraktigini düsünmüslerdi."

"Yani sen... sen Sirlar Odasi'ndan gelmedin mi?" dedi Harry. Alninda soguk ter damlalarini hissedebiliyordu.

"Ben ha!" dedi Aragog, kizgin bir seküde kiskaçlarini saklatarak. "Ben satoda dogmadim. Uzak bir diyardan geliyorum. Ben daha yumurtayken bir gezgin beni Hagrid'e vermis. Hagrid o zaman küçük bir çocuktu, ama bana bakti, beni satodaki bir dolapta sakladi, masadaki artiklarla besledi. Hagrid benim iyi arkadasimdir ve iyi bir insandir. Kesfedilip bir kizin ölümüyle suçlandigimda, beni korudu. O zamandan beri burada, Orman'da yasiyorum ve Hagrid beni hâlâ ziyaret ediyor. Bana bir es bile buldu - Mosag. Hagrid'in iyiligi sayesinde ailemizin nasil genisledigini görüyorsunuz..."

Harry cesaretinin son damlasini da kullanarak konustu.

"Yani sen - sen hiç kimseye saldirmadin mi?"

"Asla!" diye gakladi yasli örümcek. "Içgüdülerim geregi bunu yapardim, ama Hagrid'e saygimdan dolayi insanlara hiç zarar vermedim. Öldürülen kizin bedeni bir tuvalette bulundu. Ben içinde büyüdügüm dolabin disinda satoda hiçbir yeri görmedim. Türümüz karanligi ve sessizligi sever..."

"Ama o zaman... O kizi öldürenin ne oldugunu biliyor musun?" dedi Harry. "Çünkü neyin nesiyse, geri döndü ve gene insanlara saldiriyor -"

Sözleri, gürültülü saklamalarla ve kizgin kizgin hareket eden bacaklardan çikan seslerle kesildi. Her tarafinda iri siyah sekiller kipirdaniyordu.

"Satoda yasayan sey," dedi Aragog, "çok eski zamanlardan kalma, biz örümceklerin her seyden çok korktugu bir yaratik. Onun varligini okulda hissettigimde, beni birakmasi için Hagrid'e nasil yalvardigimi iyi hatirliyorum."

"Nedir o?" dedi Harry telasla.

Gene gürültülü saklamalar, hisirdamalar. Örümcekler çemberi daraltiyor gibi görünüyordu.

"Ondan söz etmeyiz!" dedi Aragog siddetle. "Onun ismini söylemeyiz! Bana defalarca sormasina karsin, o korkunç yaratigin adini Hagrid'e bile hiç söylemedim."

Harry üstelemek istemiyordu, özellikle de örümcekler dört bir yandan yaklasirken. Aragog konusmaktan yorulmus gibiydi. Yavas yavas kubbeli agina dönüyordu, ama diger örümcekler adim adim Harry ve Ron'a yaklasiyorlardi.

Arkasinda yapraklarin hisirdadigini duyan Harry, Aragog'a ümitsizce, "Biz gidelim o zaman," diye seslendi.

"Gitmek mi?" dedi Aragog yavasça. "Sanmiyorum..."

"Ama - ama -"

"Ogullarim ve kizlarim emrime uyup Hagrid'e zarar vermiyor. Ama onlari taze etten mahrum edemem, hele böyle kendi istegiyle ayagimiza gelmisken. Hosça kal, Hagrid'in arkadasi."

Harry hizla döndü. Birkaç metre ötesinde, örümceklerin olusturdugu yüksek bir duvar vardi. Kiskaçlarini saklatiyorlar, çok sayidaki gözleri çirkin, siyah kafalarinda parildiyordu.

Harry elini asasina götürdü, ama bir faydasi olmayacagini biliyordu. Sayilari çok fazlaydi. Ama tam savasarak ölmeye hazir bir halde ayaga kalkarken, uzun ve yüksek bir ses duyuldu, oyugu bir isik kapladi.

Mr Weasley'nin arabasi, farlan açik, korna çalarak yokus asagi yildirim gibi iniyor, yoluna çikan örümcekleri deviriyordu. Devrilen örümceklerin bir kismi sirtüstü düsüyor, bacaklari yukari dikilmis halde çirpiniyordu. Araba Harry ve Ron'un önünde tiz bir gicirtiyla durdu ve kapilari açildi.

"Fang'i al!" diye seslendi Harry, ön koltuga dogru dalisa geçerek. Ron zagari belinden kapti ve ciyaklar halde arka koltuga firlatti. Kapilar hizla kapandi. Ron gaza dokunmadi bile, ama arabanin ona ihtiyaci yoktu; motor gürledi, örümcekleri devirerek yola koyuldular. Yokus yukari hizlanarak oyuktan çiktilar; kisa süre sonra Orman'da saga sola çarparak ilerliyorlardi. Dallar pencereleri kirbaçlarken araba akillica en genis açikliklardan gidiyor, belli ki bildigi bir yolu takip ediyordu.

Harry basini yana çevirip Ron'a bakti. Agzi hâlâ sessiz bir çiglik atarmisçasina açikti, ama artik gözleri yerinden ugramis gibi görünmüyordu. "Iyi misin?"

Ron dosdogru ileri bakiyor, konusamiyordu. Çaliligin içinden çarpa çarpa ilerlerlerken, Fang arka koltukta uluyup duruyordu. Harry büyük bir mesenin yanindan geçerlerken park aynasinin kirildigini gördü. Gürültülü, sallantili bir on dakikanin ardindan agaçlar seyreldi ve Harry gene arada bir gökyüzünü görebilmeye basladi.

Araba öyle ani bir biçimde durdu ki, az kalsin ön cama yapisiyorlardi. Orman'in kiyisina ulasmislardi. Fang disari çikma telasiyla cama dogru atildi ve Harry kapiyi açinca firlayip agaçlarin arasindan, kuyrugu bacaklarinin arasinda, Hagrid'in evinin yolunu tuttu. Harry de indi. Bir dakika kadar sonra Ron da uzuvlarini yeniden hissetmeye baslamis gibiydi, hâlâ boynu kaskati ve dalgin halde arabadan indi. Harry arabayi sükranla oksadiktan sonra, araba geri geri Orman'in içine dogru ilerleyip gözden kayboldu.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni almak için Hagrid'in kulübesine döndü. Fang sepetinde, bir battaniyenin altinda tir tir titriyordu. Harry yeniden disari çiktiginda Ron'u balkabagi tarhinin içinde, midesi altüst olmus durumda buldu.

"Örümcekleri izleyin, ha?" dedi Ron güçsüz bir halde. Koluyla agzini sildi. "Hagrid'i hiç affetmeyecegim. Hayatta oldugumuz için sansliyiz."

"Eminim Aragog'un onun arkadaslarina zarar vermeyecegini düsünmüstü."

"Hagrid'in sorunu da bu ya zaten!" dedi Ron, kulübenin duvarina vurarak. "Hep canavarlarin sanildigi kadar kötü olmadigini düsünüyor. Peki, sonuçta bu ona ne kazandirdi? Azkaban'da bir hücre!" Artik engel olunamaz bir sekilde titriyordu. "Bizi oraya göndermenin ne anlami vardi? Merak ediyorum, ne ögrendik?"

"Hagrid'in Sirlar Odasi'ni hiç açmadigini," dedi

Harry. Pelerin'1 Ron'un üstüne çekti ve yürütmek için kolunu dürttü. "O masumdu."

Ron yüksek sesle burnundan soludu. Belli ki dolapta Aragog beslemek ona pek masum bir sey gibi görünmüyordu.

Satoya yaklasinca Harry ayaklarini saklasin diye Pelerin'i düzeltti, sonra gacirdayan ön kapilan iterek açti. Giris Salonu'nü dikkatle geçip mermer merdivenleri çiktilar, tetikteki gözcülerin yürüdügü yerlerden geçerken nefeslerini tuttular. Sonunda Gryffindor ortak salonuna ulasip rahatladilar. Ates artik köze dönüsmüstü. Pelerin'i çikarip, yatakhanelerine giden dönen merdiveni tirmandilar.

Ron üstündekileri çikarmaya zahmet bile etmeden kendini yataga firlatti. Ancak Harry’nin pek uykusu yoktu. Dört direkli yataginin kenarinda oturdu ve Aragog'un söylediklerinin her kelimesi üzerine uzun uzun düsünmeye basladi.

Satoda bir yerlerde saklanan yaratik, Voldemort'un canavar olani gibi bir seye benziyordu - diger canavarlar bile onun adini söylemek istemiyorlardi. Ama o ve Ron bu yaratigin ne oldugunu ya da kurbanlarini nasil taslastirdigini bulmak konusunda bir arpa boyu yol almis degillerdi. Hagrid bile Sirlar Odasi'nin içindeki seyin ne oldugunu hiçbir zaman ögrenememisti.

Harry bacaklarini yatagina çekti ve yastiklarina yaslanarak kule penceresinden ayin piriltisini izlemeye basladi.

Baska ne yapabilecegini bilmiyordu. Her yerde bir çikmaza toslamislardi. Riddle yanlis kisiyi yakalamisti, Slytherin'in vârisi kurtulmustu ve kimse bu kez Sirlar Odasi'ni açanin ayni kisi mi yoksa bir baskasi mi oldugunu bilemezdi. Soracak baska kimse kalmamisti. Harry uzanip gene Aragog'un söylediklerini düsündü.

Tam uyku bastirmisti ki, son bir umut kapisi fark etti ve birden dogrulup oturdu.

"Ron," diye fisildadi karanlikta. "Ron!"

Ron, Fang'inkini andirir bir ciyaklamayla uyanip çilgin bir halde etrafina bakindi, sonra Harry'yi gördü.

"Ron - o ölen kiz. Aragog onun bir tuvalette bulundugunu söylemisti," dedi Harry, kösede Neville'in burnunu çeke çeke horlamasina aldirmadan. "Ya hiç tuvaletten ayrilmadiysa? Ya hâlâ oradaysa?"

Ron ay isiginda kaslarini çatarak gözlerini ovusturdu. Sonra anladi.

"Hayir, o olamaz - Mizmiz Myrtle'dan bahsetmiyorsun, degil mi?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Sirlar Odasi

"Tuvalette onca zaman geçirdik, hemen dibimizdeydi," dedi Ron ertesi gün kahvaltida aci aci. "Ona sorabilirdik, ama simdi..."

Örümcek aramak yeterince zor olmustu zaten. Ögretmenleri atlatip bir kizlar tuvaletine girmek, hele ilk saldirinin gerçeklestigi yerin hemen yani basindaki tuvalete girmek, imkânsiza yakin olacakti.

Ama o günkü ilk dersleri Biçim Degistirme sirasinda, haftalardir ilk kez Sirlar Odasi'ni akillarindan çikaran bir sey oldu. Ders baslayali on dakika olmustu ki, Profesör McGonagall haziranin birinci günü, yani tam bir hafta sonra sinavlarin baslayacagini söyledi.

"Sinavlar mi?" diye uludu Seamus Finnigan. "Hâlâ sinav mi oluyoruz?"

Harry'nin arkasindan bir gümbürtü yükseldi. Neville Longbottom'in asasi elinden kayip sirasinin ayaklarindan birini yok etmisti. Profesör McGonagall kendi asasini sallayarak bacagi geri getirdi ve kaslanni çatarak Seamus'a döndü.

"Su siralarda okulu açik tutmamizin tek amaci egitime devam etmenizi saglamak," dedi sertçe. "Bu yüzden her zamanki gibi sinav yapilacak, eminim hepiniz ögrendiklerinizi siki siki tekrar ediyorsunuzdur."

Siki siki tekrar etmek mi?! Satoda sartlar böyleyken sinav yapilacagi Harry'nin hiç aklina gelmemisti. Odayi isyankâr homurdanmalar sardi, bu durum da Profesör McGonagall'in kaslarini daha da çatmasina neden oldu. "Profesör Dumbledore, okulu mümkün oldugunca normal bir sekilde devam ettirme talimati vermisti," dedi. "Buna bu yil ne kadar ögrendiginizi kontrol etmenin de dahil oldugunu söylememe herhalde gerek yoktur.'

Harry basini egip, terlige çevirmesi gereken bir çift tavsana bakti. Bu yil simdiye kadar ne ögrenmisti? Bir sinavda isine yarayacak hiçbir sey gelmiyordu aklina.

Ron ise sanki az önce biri ona gidip Yasak Orman'da yasamasini söylemis gibi görünüyordu.

Tiz bir islik çalmaya baslamis olan asasini kaldirarak, "Bununla sinava girdigimi düsünebiliyor musun?" diye sordu Harry'ye.

Ilk sinavlarindan üç gün önce, Profesör McGonagall kahvaltida bir duyuru daha yapti.

"Müjdem var," dedi. Bunun üzerine Büyük Salon, sessizlesecegine gürültüye boguldu.

"Dumbledore geri dönüyor!" diye neseyle bagirdi birkaç kisi.

Ravenclaw masasindan bir kiz, "Slytherin'in vârisini yakaladiniz!" diye çiglik atti.

"Quidditch maçlarina devam ediliyor!" diye kükredi Wood heyecanla.

Gürültü dinince, Profesör McGonagall lafina devam etti: "Profesör Sprout sonunda Adamotlari'nin kesime hazir oldugunu söyledi bana. Bu gece, taslasmis olanlari eski hallerine döndürebilecegiz. Herhalde söylememe gerek yoktur: Içlerinden biri bize, onlara kimin ya da neyin saldirdigini söyleyebilir. Ben bu korkunç yilin suçluyu yakalamamizla sona erecegi konusunda umutluyum."

Salonu bir cosku seli kapladi. Harry, Slytherin masasina bakti ve Draco Malfoy'un bu coskuyu paylasmadigini görünce sasirmadi. Ron ise günlerdir olmadigi kadar mutlu görünüyordu.

"Myrtle'a sormusuz sormamisiz, fark etmeyecek o zaman!" dedi Harry'ye. "Herhalde Hermione'yi uyandirdiklarinda, merak ettigimiz her seyin cevabini verebilecek! Hos, üç gün sonra sinavlarin basladigini ögrendiginde deliye dönecek ya. Dersleri tekrar etmedi çünkü. Belki de sinavlar bitene kadar onu öyle birakmak daha nazikçe bir hareket olur."

O sirada Ginny Weasley geldi ve Ron'un yanina oturdu. Gergin ve kaygili görünüyordu, Harry onun ellerini kucaginda kivirip durdugunu gördü.

“Ne oldu?" dedi Ron, biraz daha lapa alarak. Ginny bir sey söylemedi, ama yüzünde korku dolu bir ifadeyle Gryffindor masasina göz gezdirdi. Yüzündeki ifade Harry'ye birini hatirlatiyordu ama, kimi hatirlattigini çikaramiyordu.

"Çikar agzindaki baklayi," dedi Ron, ona bakarak. Harry birden Ginny'nin kimi andirdigini fark etti. Sandalyesinde hafif hafif ileri geri sallaniyordu. Tipki Dobby’nin yasak bilgi vermenin esigine geldiginde sallandigi gibi.

"Bir sey söylememlazim," diyemirildandi, Harry'ye bakmamaya dikkat ederek. "Nedir?" dedi Harry.

Ginny sanki dogru sözcükleri bulamiyormus gibi görünüyordu.

"Ne?" dedi Ron.

Ginny agzini açti, ama ses çikmadi. Harry öne dogru egilip, Ginny ve Ron disinda kimse onlari duymasin diye usulca konustu.

"Sirlar Odasi'yla ilgili bir sey mi? Bir sey mi gördün? Tuhaf davranan birini mi?"

Ginny derin bir soluk aldi ve tam o anda Percy Weasley çikageldi. Yorgun ve solgun görünüyordu.

"Yemegini bitirdiysen, yerine oturacagim, Ginny. Açliktan ölüyorum. Devriye görevim yeni bitti."

Ginny sandalyesine elektrik verilmis gibi firladi, Percy'ye kaçamak, korku dolu bir bakis firlatti ve uzaklasti. Percy oturup masanin ortasindan bir fincan kapti. "Percy!" dedi Ron kizgin bir sesle. "Tam bize önemli bir sey söylemek üzereydi!"

Percy çayini yudumlamaktayken, birden tikandi. "Ne tür bir sey?" dedi öksürerek.

"Tam ona tuhaf bir sey görüp görmedigini sormustum, oda-".

"Ha - o mesele - onun Sirlar Odasi'yla bir ilgisi yok," dedi Percy hemen.

"Nereden biliyorsun?" dedi Ron Kaslarini kaldirmisti.

"Sey, ee, ille de bilmeniz gerekiyor... Ginny, ee, geçen gün ben tam sey, neyse – mesele su ki beni bir sey yaparken gördü, ben de, ehem, bundan kimseye bahsetmemesini istedim. Dogrusu onun sir tutacagim düsünmüstüm. Önemli bir sey degil, gerçekten, ama ben yine de..."

Hany, Percy’yi hiç bu kadar rahatsiz görmemisti.

"Ne yapiyordun, Percy?" dedi Ron siritarak. "Haydi, söyle bize, gülmeyecegiz."

Percy onun gülümsemesine cevap vermedi.

"Su ekmegi uzatsana, Harry, açliktan ölüyorum."

Harry ertesi gün bütün esrarin kendilerinin yardimi olmadan da çözülebilecegini biliyordu, ama Myrtle'la konusma firsati çikarsa bunu es geçecek de degildi. Ve onun sansina, sabahin ortasinda Gilderoy Lockhart onlari Sihir Tarihi dersine götürürken, o firsat çikti.

Lockhart tehlikenin geçtigi konusunda onlara defalarca temin etmis, her seferinde de yanildigi hemen ortaya çikmisti. Yine de artik koridorda baslarina bir sey gelmesin diye onlara eslik etmenin bosuna zahmet olduguna bütün kalbiyle inaniyordu. Saçi her zamanki gibi parlak degildi; gecenin büyük bir bölümünde uyumamis ve dördüncü katta devriye gezmise benziyordu. "Bunu bir kenara yazin," dedi, onlarin basinda bir köseyi dönerek, "O zavalli taslasmis insanlarin agzindan çikacak ilk kelime, "Hagrid'di," olacak. Dogrusu Profesör McGonagall'in bütün bu güvenlik önlemlerini gerekli bulmasina sasiyorum."

"Bence haklisiniz, efendim," dedi Harry. Ron saskinliktan kitaplarini düsürdü.

"Tesekkür ederim, Harry," dedi Lockhart kibarca. Hufflepufflardan olusan uzun bir siranin geçmesini beklediler. "Yani biz ögretmenlerin, ögrencileri siniflarina götürmek ve bütün gece nöbet tutmak disinda da yeterince isi var zaten..."

"Dogru," dedi Ron, Harry'nin ne yapmak istedigini anlayarak. "Niye bizi burada birakmiyorsunuz, efendim, sadece bir koridorluk yolumuz kaldi."

"Bir sey diyeyim mi, Weasley, sanirim öyle yapacagim," dedi Lockhart. "Gidip bir sonraki dersime hazirlanmaliyim."

Ve hizla yanlarindan ayrildi.

"Derse hazirlanacakmis,” diye dudak büktü Ron arkasindan. "Saçimi tarayacagim desene suna."

Arkada kalip diger Gryfrmdor'lann gitmesini beklediler, sonra da bir yan koridora dalip hizla Mizmiz Myrtle'in tuvaletine dogru ilerlediler. Ama tam zekice planlarindan dolayi birbirleri;kutluyorlardi ki...
"Potter! Weasley! Ne yapiyorsunuz?"

Profesör McGonagall'di bu. Kizginliktan dudaklarini öyle sikmisti ki, agzi zar zor seçiliyordu.

"Biz - biz -" diye geveledi Ron. "Biz gidip -" "Hermione'ye bakacaktik," dedi Harry. Ron da, Profesör McGonagall da gözlerini ona diktiler.

"Onu çok uzun süredir görmedik, Profesör," diye aceleyle devam etti Harry, Ron'un ayagina basarak. "Gizlice hastane kanadina girip, ona Adamotlari'nin hazir oldugunu ve, seyy, merak etmemesini söyleyecektik."

Profesör McGonagall hâlâ gözlerini dikmis ona bakiyordu ve Harry onun ha patladigini ha patlayacagini düsünüyordu. Ama Profesör onun yerine, tuhaf, kisik bir sesle konustu.

"Tabii," dedi. Harry saskinlik içinde, boncuk gibi gözünün kenarinda bir damla yasin parildadigini gördü. "Tabii, biliyorum bundan en çok etkilenenler, onlarin arkadaslari... Çok iyi anliyorum. Evet, Potter, tabii ki Miss Granger'i ziyaret edebilirsiniz. Ben Profesör Binns'e nereye gittiginizi söylerim. Madam Pomfrey'e benim izin verdigimi söyleyin."

Harry ve Ron, bunu ceza almadan atlattiklarina inanmakta güçlük çekerek uzaklastilar. Köseyi döndüklerinde, Profesör McGonagall'in burnunu çektigini açik bir sekilde duydular.

"Iste bu," dedi Ron hararetle, "simdiye kadar uydurdugun en iyi hikâyeydi."

Simdi hastane kanadina gidip Madam Pomfrey'e, Hermione'yi ziyaret etmek için Profesör McGonagall'dan izin aldiklarini söylemekten baska çareleri yoktu.

Madam Pomfrey, pek gönülsüzce olsa da, onlari gene içeri aldi.

"Taslasmis biriyle konusmanin hiç anlami yok," dedi. Hermione'nin yani basindaki sandalyeye oturduklarinda ona hak vermek zorunda kaldilar. Hermione'nin yüzündeki ifadeden anlasildigina göre, ziyaretçileri oldugundan haberi bile yoktu. Pekâlâ onun yerine yataginin yanindaki dolaba da söyleyebilirlerdi endiselenmemesini.

"Yine de saldirgani gördü mü merak ediyorum," dedi Ron, üzüntüyle Hermione'nin kaskati suratina bakarak. "Çünkü herkese sinsice yaklasip saldirdiysa kimse görmemis olacak..."

Ama Harry, Hermione'nin yüzüne bakmiyordu. Dikkatini onun sag eline vermisti. Hermione'nin sag eli battaniyesinin üstünde simsiki kapali duruyordu ve Harry basini yaklastirip baktiginda, yumrugunun içinde bir parça kâgit oldugunu gördü.

Madam Pomfrey'in etrafta olmadigini gördükten sonra, Ron'a bunu gösterdi.

"Çikarmaya çalis," diye fisildadi Ron. Sandalyesini Madam Pomfrey'in Harry'yi görmesine engel olacak bir açiya çekti.

Kolay is degildi. Hermione'nin eli kâgidi öyle siki tutuyordu ki, Harry onu yirtacagindan emindi. Ron, Madam Pomfrey'i kollarken, Harry kâgidi büktü, çekti ve sonunda, gerilimli dakikalarin ardindan, Hermione'nin elinden kurtarmayi basardi.

Çok eski bir kitaplik kitabindan koparilmis bir sayfaydi bu. Harry kâgidi hevesle düzeltti. Ron da okuyabilmek için egildi.

Bu topraklarda gezen onca korkunç hayvanin ve canavarin hiçbiri, Basilisk ya da diger adiyla Yilanlarin Kralindan daha garip, ondan daha ölümcül degildir. Devasa boyutlara ulasabilen ve yüzyillarca

yasayabilen bu yilan, bir karakurbagasinin altinda kirilmis bir tavuk yumurtasindan dogar. Öldürme yöntemleri hayret vericidir, çünkü öldürücü ve zehirli dislerinin disinda, Basilisk'in bir de katil bakislari vardir: Gözlerinden çikan isina maruz kalan herkes ani bir sekilde can verir, örümcekler, can düsmanlari olari Basilisk geldiginde kaçar. Basilisk ise sadece horozun ötüsünden kaçar, çünkü horozun ötüsü onun için ölümcüldür.

Bunun hemen altina, Harry'nin Hermione'ye ait oldugunu çikardigi bir el yazisiyla, tek bir kelime yazilmisti. Borular.

Sanki biri aniden zihninde bir lamba yakmisti.

"Ron," diye soludu, "iste bu. Iste cevap bu. Oda'daki canavar bir Basilisk - dev bir yilan! Iste bu yüzden ben her yerde o sesi duyuyordum, ama baska kimse duyamiyordu. Çünkü ben Çataldili anliyorum..."

Harry etrafindaki yataklara bakti.

"Basilisk insanlari, onlara bakarak öldürüyor. Ama kimse ölmedi çünkü kimse onun gözlerine dogrudan bakmadi. Colin onu kamerasindan gördü. Basilisk ka- meranin içindeki filmi yakti, ama Colin sadece taslasti. Justin... Justin, Basilisk'i Neredeyse Kafasiz Nick'in içinden görmüs olmali! Bütün darbeyi Nick aldi, ama yine ölemezdi ya... Hermione ve Ravenclaw'lu o Sinif Baskani ise yanlarinda aynayla bulundular. Hermione canavarin bir Basilisk oldugunu henüz ögrenmisti. Eminim karsisina çikan ilk kisiyi, köseyi dönmeden önce aynayla bakmasi konusunda uyarmistir! O kiz da aynasini çikardi - ve -"

Ron'un agzi bir karis açik kalmisti.

"Peki ya Mrs Norris?" diye sordu merakla.

Harry uzun uzun düsünüp, Cadilar Bayrami gecesindeki sahneyi gözünün önüne getirdi.

"Su..." dedi usulca. "Mizmiz Myrtle'in tuvaletinden sizan su. Eminim Mrs Norris sadece Basilisk'in yansimasini gördü..."

Elindeki kâgida hevesle göz gezdirdi. Okudukça her sey iyice yerine oturuyordu.

"Horoz ötüsü onun için ölümcüldür!" diye okudu yüksek sesle. "Hagrid'in horozlari öldürülmüstü! Slytherin 'n vârisi, Sirlar Odasi açildiktan sonra satonun yakinlarinda bir horoz olsun istemiyordu! Örümcekler ondan kaçar! Her sey uyuyor!"

"Peki ama Basilisk etrafta nasil dolasiyordu?" dedi Ron. "Igrenç, koca bir yilan... Biri görürdü..."

Ancak Harry, Hermione'nin sayfanin dibine yazdigi kelimeyi gösterdi.

"Borular," dedi. "Borular... Ron, dolasmak için tesisati kullaniyor. O sesi duvarlarin içinde duyuyordum..."

Ron birdenbire Harry'nin koluna yapisti.

"Sirlar Odasi'nin girisi!" dedi boguk bir sesle. "Ya bir tuvaletteyse? Ya-"

"- Mizmiz Myrtle'in tuvaletindeyse," dedi Harry.

Öylece kaldilar. Heyecan iliklerine kadar islemisti. Inanamiyorlardi.

"Bu demektir ki," dedi Harry, "okuldaki tek Çatalagiz ben olamam. Slytherin'in vârisi de Çatalagiz. Basilisk'i öyle kontrol ediyorlardi."

"Ne yapacagiz?" dedi Ron. Gözleri parildiyordu. "Dogruca McGonagall'a mi gitsek?"

"Ögretmenler odasina gidelim," dedi Harry, ayaga firlayarak. "On dakika içinde orada olur, teneffüs olmak üzere."

Kosarak asagi indiler. Baska bir koridorda dolasirken görülmek istemediklerinden, dogruca bombos olan ögretmenler odasina girdiler. Koyu renk tahta sandalyeleri olan, büyük, panellerle kapli bir odaydi bu. Heyecandan oturamayan Harry ve Ron, odanin içinde volta atmaya basladilar.

Ama teneffüs zili asla çalmadi. Onun yerine, koridorlarda Profesör McGonagall'in sihirle güçlendirilmis sesi yankilandi.

"Bütün ögrenciler binalanndaki yatakhanelere dönsün. Bütün ögretmenler, ögretmenler odasina. Hemen, lütfen."

Harry dönüp Ron'a bakti.

"Yeni bir saldiri daha olamaz, degil mi? Simdi mi oldu yani?"

"Ne yapacagiz?" dedi Ron, afallamis bir halde. "Yatakhaneye mi dönecegiz?"

"Hayir," dedi Harry. Etrafina bakindi. Sol tarafinda, ögretmenlerin pelerinleriyle dolu, çirkin bir gardirop vardi. "Suraya. Neler olmus bir duyalim. Sonra onlara ögrendiklerimizi anlatabiliriz."

Gardiroba saklanip tepelerinde yüzlerce kisinin kosusturmasini dinlediler. Sonra ögretmenler odasinin kapisi hizla açildi. Küf kokulu pelerin yigininin arasindan, ögretmenlerin odaya girisini izlediler. Bazilari saskin, digerleriyse düpedüz korkmus görünüyordu. Sonra Profesör McGonagall geldi.

"Sonunda olan oldu," dedi sessiz odaya. "Canavar, bir ögrenciyi alip götürdü. Hem de Oda'nin içine."

Profesör Flitwick bir çiglik kopardi. Profesör Sprout ellerini agzina kapadi. Snape iskemlesinin arkasini sikica kavradi ve, "Bundan nasil emin olabiliyorsunuz?" dedi.

"Slytherin'in vârisi," dedi Profesör McGonagall. Bembeyaz kesilmisti. "Bir mesaj daha birakti. Tam ilkinin altina, iskeleti sonsuza dek Oda'da yatacak."

Profesör Flitwick gözyaslarina boguldu.

"Kim?" dedi Madam Hooch. Dizleri güçten düsmüs halde sandalyesine gömülmüstü. "Hangi ögrenci?"

"Ginny Weasley," dedi Profesör McGonagall.

Harry tam yaninda Ron'un sessizce gardirop zeminine dogru kaydigini hissetti.

Profesör McGonagall, "Yarin bütün ögrencileri eve göndermemiz gerekecek," dedi. "Hogwarts'in sonu bu. Dumbledore her zaman derdi ki..."

Ögretmenler odasinin kapisi bir kez daha hizla açildi. Harry bir an girenin Dumbledore oldugunu sandi. Ama Lockhart'ti ve yüzü sevinçle parliyordu.

"Çok özür dilerim - uyuyakalmisim - ne kaçirdim?"

Diger ögretmenlerin ona, nefreti son derece andiran bir duyguyla baktigini fark etmemis gibiydi. Snape öne çikti.

"Tam da adami," dedi. "Tam gereken kisi. Bir kiz canavar tarafindan kaçirildi, Lockhart. Sirlar Odasi'na götürüldü. Sonunda kendini gösterme zamanin geldi."

Lockhart'in beti benzi atti.

"Dogru, Gilderoy," diye katildi Profesör Sprout. "Tam da dün gece, Sirlar Odasi'na girisin nerede oldugunu bastan beri bildigini söylemiyor muydun sen?"

"Ben - sey, ben -" diye tükürür gibi konustu Lockhart.

"Evet, bana oranin içinde ne oldugunu kesinlikle bildigini söylemedin mi?" diye katildi Profesör Flitwick.

"De-dedim mi öyle bir sey? Hatirlamiyorum..." "Ben sunu kesinlikle hatirliyorum ki, Hagrid yakalanmadan canavarla sansini deneyemedigine üzüldügünü söylemistin," dedi Snape. "Bu isi yüzlerine gözlerine bulastirdiklarini, daha en basindan istedigini yapmakta serbest birakilman gerektigini söylememismiydin?"

Lockhart yüzleri tas gibi kaskati duran meslektaslarina bakti.

"Ben... ben hiç... Galiba yanlis anlamissiniz..."

"O halde bu isi sana birakiyoruz, Gilderoy," dedi Profesör McGonagall. "Bu is için bu gece çok uygun bir zaman. Kimsenin ayaginin altinda dolasmamasini saglayacagiz. Canavarla kendi basina kapisabileceksin. Iste nihayet sana istedigin serbestlik."

Lockhart ümitsizce etrafina bakindi, ama kimse yardimina kosmadi. Artik hiç de yakisikli görünmüyordu. Dudagi titriyordu ve otuz iki disini sergileyen gülümsemesi olmadan ciliz ve zavalli görünüyordu.

"P-pekâlâ," dedi. "Ben - ben odamda, hazirlaniyor olacagim."

Ve odadan çikti.

"Iste oldu” dedi Profesör McGonagall. Burun delikleri titriyordu. "Bu sayede asil o ayak altindan çekilir. Bina Sorumlulari gidip olanlar hakkinda ögrencilerine bilgi vermeli. Hogwarts Ekspresi'nin yarin ilk is onlari eve götürecegini söyleyin. Digerleri lütfen yatakhane disinda ögrenci kalip kalmadigini kontrol etsin."

Ögretmenler kalkip birer birer çiktilar.

Büyük ihtimalle Harry'nin hayatinin en kötü günüydü bu. O, Ron, Fred ve George, Gryffindor ortak salonunun bir kösesinde oturmuslar, birbirlerine tek kelime bile edemiyorlardi. Percy orada degildi. Mr ve Mrs

Weasley'ye bir baykus göndermeye gitmis, sonra da kendini yatakhanesine kapatmisti.

Hiçbir ögleden sonra o gün oldugu kadar uzun sürmemisti ve Gryffindor Kulesi hiçbir zaman o kadar kalabalik ama o kadar sessiz olmamisti. Günbatimina dogru, Fred ve George artik orada oturamayip yatmaya çiktilar.

Ron, ögretmenler odasindaki gardiroba girdiklerinden beri ilk kez konusarak, "Bir sey biliyordu, Harry," dedi. "O yüzden kaçirildi. Percy'yle ilgili aptalca bir sey degildi bu. Sirlar Odasi'yla ilgili bir sey kesfetmisti. Herhalde o yüzden -"

Ron deli gibi gözlerini ovusturdu. "Yani, o bir safkandi. Baska bir sebebi olamaz."

Harry günesin kan kirmizisi bir renkte, ufkun altina gömülmekte oldugunu görebiliyordu. Simdiye kadar kendini hiç bu kadar kötü hissetmemisti. Keske elinden bir sey gelseydi. Ne olursa.

"Harry," dedi Ron, "sence ufak bir ihtimal de olsa o hâlâ - yani -"

Harry ne diyecegini bilemiyordu. Ginny nasil hâlâ hayatta olabilirdi ki?

"Bir sey diyeyim mi?" dedi Ron. "Bence gidip Lockhart'la konusalim. Ona bildiklerimizi anlatalim. Oda'ya girmeye çalisacak. Ona Oda'nin nerede oldugunu düsündügümüzü söyleriz, orada bir Basilisk oldugunu da söyleriz."

Harry'nin aklina baska bir sey gelmediginden ve bir seyler yapmak istediginden, kabul etti. Etraflarindaki Gryffindor'lar o kadar perisandi ve Weasley'ler için o kadar üzülüyorlardi ki, kalkip salonu geçerek portre deliginden çiktiklarinda kimse onlari durdurmaya kalkismadi.

Lockhart'in odasina giderlerken karanlik basmak üzereydi. Içeride epey faaliyet var gibiydi. Kulaklarina sürtünme, vurma ve telasli ayak sesleri geliyordu.

Harry kapiyi çaldiginda içeride ani bir sessizlik oldu. Sonra kapi olabilecek en az sekilde aralandi ve o araliktan Lockhart'in gözünün disari baktigini gördüler.

"Ah... Mr Potter... Mr Weasley..." dedi, kapiyi biraz daha aralayarak. "Su anda hayli mesgulüm. Kisa sürecekse..."

"Profesör, elimizde sizin için bazi bilgiler var," dedi Harry. "Isinize yarayacagini düsünüyoruz."

"Ee - sey - aslinda pek de -" Lockhart'in yüzünün görebildikleri tarafi çok rahatsiz görünüyordu. "Yani -sey - peki."

Kapiyi açti ve içeri girdiler.

Odasi neredeyse tamamen toparlanmisti. Yerde iki tane büyük, açik sandik duruyordu. Birine yesim yesili, leylak rengi, gece yarisi mavisi cüppeler aceleyle yerlestirilmisti; digerine de kitaplar tikilmisti. Duvarlari kaplayan fotograflar simdi masanin üstündeki kutulara konmustu.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi Harry.

"Ee, sey, evet," dedi Lockhart, konusurken kapinin arkasindan kendisinin gerçek boyutlarda bir posterini çikarip katlamaya baslayarak. "Ani bir sey çikti... gitmem gerekiyor..."

"Peki ya kiz kardesime ne olacak?" dedi Ron sarsilarak.

"Sey, ona gelince - ne talihsizlik," dedi Lockhart, gözlerini onlardan kaçirarak. Bir çekmeceyi açip içindekileri bir çantaya bosaltmaya baslamisti. "Kimse buna benim kadar üzül..."

"Siz Karanlik Sanatlara Karsi Savunma ögretmenisiniz!" dedi Harry. "Simdi gidemezsiniz! Tam da ortada bu kadar karanlik seyler olurken!"

Lockhart simdi cüppelerinin üstüne çoraplarini yerlestirmeye baslamisti. "Sey, sunu söylemeliyim ki... bu isi kabul ettigimde..." diye mirildandi, "is taniminda böyle... böyle bir sey.."

"Yani kaçiyor musun?" dedi Harry inanamayarak. "Kitaplarinda yaptigin onca seyden sonra?"

"Kitaplar yaniltici olabilir," dedi Lockhart dikkatle.

"Onlari sen yazdin!" diye bagirdi Harry.

"Evlat," dedi Lockhart, dogrulup Harry'ye kaslarini çatarak. "Lütfen sagduyunu kullan. Eger insanlar o isleri benim yaptigimi düsünmeseler, kitaplarim bunun yarisi kadar satmazdi. Kimse yasli ve çirkin bir Ermeni büyücünün yaptiklarini okumak istemiyor, her ne kadar bir köyü kurtadamlardan kurtarmis olsa da. Ön kapakta korkunç görünüyor. Giyinmekten zerre kadar anladigi yok. Bandon Ölüm Perisi'ni kovan cadiysa tavsan dudakliydi. Yani, hadi ama..."

"Yani diger insanlarin yaptigi seyleri kendine mi mal ediyordun sadece?" dedi Harry inanamayarak.

"Harry, Harry," dedi Lockhart, sabirsizca basini sallayarak. "Hiç de o kadar basit degil. Yogun çalistim. Bu insanlari bulmam gerekiyordu. Yaptiklari seyleri tam olarak nasil yaptiklarini sormam gerekiyordu. Sonra da her seyi kendilerinin yaptiklarini hatirlamasinlar diye onlara Hafiza Büyüsü yapmam gerekiyordu. Gurur duydugum bir sey varsa, o da Hafiza Büyü'lerimdir. Hayir, hiç de kolay olmadi, Harry. Sirf kitap imzalamaktan, fotograf çektirmekten ibaret degil bu is. Söhret istiyorsan, uzun ve zahmetli bir çalismaya hazirlikli olmalisin."

Sandiklarinin kapaklarini kapatti ve kilitledi.

"Bir bakalim," dedi. "Oldu, sanirim her sey tamam. Evet. Yalnizca bir sey kaldi geriye."

Asasini çekip onlara döndü.

"Çok özür dilerim, çocuklar, ama simdi size Hafiza Büyüsü yapmak zorundayim. Sirlarimi herkese açiklayarak ortalikta dolasmaniza izin veremem. Sonra tek bir kitap bile satamam..."

Harry tam vaktinde asasina uzandi. Lockhart kendininkine ancak ulasmisti ki, Harry bagirdi: "Expelliarmus!"

Lockhart arkaya uçup sandiginin üstüne düstü. Asasi da havaya firlamisti; Ron onu yakalayip pencereden disari firlatti.

Harry öfkeyle, "Profesör Snape'in bize bunu ögretmesine izin vermemeliydin," dedi vye Lockhart'in

sandigini tekmeleyerek kenara itti. Lockhart kafasini kaldirmis ona bakiyordu, yine zavalli görünüyordu. Harry asasini hâlâ ona dogru tutuyordu.

"Ne yapmami istiyorsunuz?" dedi Lockhart güçsüzce. "Sirlar Odasi'nin nerede oldugunu bilmiyorum. Elimden hiçbir sey gelmez."

"Sanslisin," dedi Harry, asasinin ucunu Lockhart'dan ayirmadan onu ayaga kalkmaya zorlayarak. "Nerede oldugunu biz biliyoruz galiba. Dahasi, içinde ne oldugunu da. Gidelim."

Lockhart'la birlikte odadan çiktilar, en yakin merdivenlerden asagi indiler, duvarda mesajlarin parladigi koridoru geçtiler ve Mizmiz Myrtle'in tuvaletinin kapisina geldiler.

Önden Lockhart'i gönderdiler. Harry onun titredigini gördügüne memnun oldu.

Mizmiz Myrtle son tuvaletin sifonunun üstünde oturuyordu.

"Ha, sen miydin," dedi Harry'yi görünce. 'Bu defa ne istiyorsun?"

"Sana nasil öldügünü sormak istiyorum," dedi Harry.

Birden Myrtle'in görünümü bastan asagi degisti. Sanki ona hiç bu kadar gurur verici bir soru sorulmamis gibi görünüyordu.

"Ah, korkunçtu," dedi zevkle. "Tam burada oldu. Bu bölmede öldüm. Çok iyi hatirliyorum. Olive Hornby gözlügümle alay edip durdugundan, saklanmistim. Kapi kilitliydi, agliyordum. Sonra birinin içeri girdigini duydum. Tuhaf bir sey söyledi. Baska bir dildeydi sanirim. Neyse, bana garip gelen, konusanin bir erkek olabilirdi. Ben de ona gidip kendi tuvaletini kullanmasini söylemek için kapiyi açtim ve -" Myrtle önemli önemli sisindi, yüzü parildiyordu. "Öldüm."

"Nasil?" dedi Harry.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Myrtle alçak sesle. "Sadece büyük, sari bir çift göz gördügümü animsiyorum. Bütün bedenim zapt edilmisti sanki, sonra uzaklara dogru süzülmeye basladim..." Harry'ye hülyah gözlerle bakti. "Sonra yine geri döndüm. Çünkü Olive Hornby'ye musallat olmaya kararliydim.. Ah, gözlügüme güldügüne nasil pisman oldu bilemezsin."

"Gözleri tam olarak nerede görmüstün?" dedi Harry.

"Surada bir yerde." Parmagiyla tuvaletinin önündeki lavabo civarini isaret ediyordu.

Harry ve Ron hemen oraya gittiler. Lockhart yüzünde katiksiz bir dehset ifadesiyle, epey geride duruyordu.

Siradan bir lavaboya benziyordu. Her santimetresini incelediler, alttaki borular da dahil her rarafina baktilar. Sonra Harry bir sey gördü: Bakir musluk larin birinin kenarina minicik bir yilan kazinmisti

Harry muslugu çevirmeye çalisirken, Myrtle riespv le, "O musluk hiçbir zaman çalismamistir," dedi

"Harry" dedi Ron, "bir sey büyle Çataldili'nde bi sey."

"Ama -};Harry ciuaünmev Li^iau*b.......

yalnizca karsisinda gerçek bir yilan oldugu zaman Çataldili konusabilmis ti Minicik aynaya dikkatle onun örnek bir yilan oldugunu düsünerek;

"Açil," dedi.

Ron'a bakti, ama Ron basim hayir anlaminda salladi.

"Ingilizce," dedi.

Harry yine yilana bakip, irade gücüyle kendini onun gerçek olduguna inandirmaya çalisti. Basini biraz oynatinca, mum isiginda sanki kipirdiyor gibi görünüyordu.

"Açil," dedi.

Ancak kulagina gelen bu degildi; agzindan garip bir tislama çikmisti. Musluk göz alici beyaz bir isikla parladi ve dönmeye basladi. Az sonra lavabo da hareket etmeye basladi. Lavabo gömülüp gözden kayboldu ve ardinda genis bir boru birakti. Bir insanin içine sigabilecegi kadar genis bir boru.

Harry, Ron'un nefesini tuttugunu duydu ve bir kez daha yukari bakti. Ne yapacagina karar vermisti. "Ben oraya iniyorum," dedi.

Tam da Oda'ya girisi bulmusken, Ginny'nin hayatta olduguna dair ufacik, küçücük bir ihtimal bile olsa, gitmemezlik edemezdi. "Ben de," dedi Ron. Kisa bir sessizlik oldu.

"Eh, bana pek ihtiyaciniz yok gibi görünüyor," dedi Lockhart, eski gülümsemesini andiran bir ifadeyle. "Ben ufak ufak -"

Elini kapinin kulpuna götürdü, ama Ron ve Harry asalarim ona dogrulttular.

"Önden buyur," diye hirladi Ron.

Lockhart, beti benzi atmis ve asasiz halde, açikliga yaklasti.

"Çocuklar," dedi zayif bir sesle. "Çocuklar, bunun ne faydasi olacak?"

Harry onu asasiyla sirtindan dürttü. Lockhart bacaklarini borunun içine soktu.

"Bence bu hiç -" diyordu ki, Ron onu itti ve Lockhart kayarak gözden kayboldu. Harry de hemen onu izledi. Yavasça boruya girdi, sonra kendini birakti.

Sonsuz, yapis yapis, karanlik bir kaydiraktan asagi son hizla kaymaya benziyordu bu. Her yöne dogru baska bir sürü boru ayrildigini görüyordu. Ama hiçbiri onlarinki kadar genis degildi. Içinde kaydiklari boru kivriliyor, dönüp duruyor, çok dik bir egimle asagi dogru iniyordu. Harry okulun altinda, zindanlarin da asagisinda bir yere dogru düsmekte oldugunu anlamisti. Arkasinda Ron'un dönemeçlerde saga sola çarptigini duyabiliyordu.

Tam yere çarptiginda ne olacagi konusunda endiselenmeye baslamisti ki, boru düzlesti ve Harry borunun ucundan firlayarak, islak bir darbe sesiyle yere indi. Içinde ayakta durulabilecek kadar genis olan karanlik, tastan bir tünele gelmislerdi. Lockhart biraz ileride ayaga kalkiyordu. Yapis yapis bir seyle kapliydi ve korkudan bembeyazdi. Ron da hizla borudan firlarken Harry kenara çekildi.

"Okulun kilometrelerce altinda olmaliyiz," dedi Harry. Sesi kapkara tünelde yankilandi.

Ron, karanlik ve yapis yapis duvarlara gözlerini ki- sarak bakip, "Büyük ihtimalle gölün altinda bir yerde," dedi.

Dönüp ileride uzanan karanliga baktilar.

Harry, "Lumos!" diye mirildandi ve asasi bir kez daha aydinlandi. "Haydi," dedi Ron ve Lockhart'a. Adimlari islak zeminde gürültüyle sapirdayarak ilerlemeye basladilar.

Tünel öylesine karanlikti ki, anca. biraz önlerini görebiliyorlardi. Islak duvarlara yansiyan gölgeleri asa isiginda korkunç görünüyordu.

"Unutmayin," dedi Harry sessizce, "en ufak bir hareket görürseniz, hemen gözlerinizi kapatin..."

Ama tünel mezar gibi sessizdi ve duyduklari ilk ses, Ron'un bir seyin üstüne basmasindan çikan çatirti oldu. Sonra bunun bir fare kafatasi oldugu ortaya çikti. Harry asasini indirip asagi bakti, yerin Küçük hayvan kemikleriyle kapli oldugunu gördü. Eger Ginny'yi bulurlarsa onun neye benziyor olacagini düsünmemeye çalisarak ilerleyip karanlik bir köseyi döndü.

Ron, Harry'nin omzunu sikica tutarak, 'Harry, orada, yukarida bir sey var..." dedi boguk bir sesle.

Olduklari yerde donakalip baktilar. Harry tünel boyunca uzanmis, devasa ve kivrimli bir seyin sadece ana hatlarini görebiliyordu. Gördügü sey kimildamiyordu.

"Belki uyuyordur," diye soludu, arkaya dönüp diger ikisine bakarak. Lockhart elleriyle gözlerini kapatmisti. Harry o seye bakmak için yine önüne dördü; kalbi öylesine hizli çarpiyordu ki, cani yaniyordu.

Asasini havaya kaldirdi ve gözlerini kisabildigince kisarak agir agir ilerledi.

Isik, dev gibi bir yilan derisini aydinlatti. Parlak, zehirli yesil renkte parlayan deri, tünel zemininde boylu boyunca uzaniyordu. Bu deriyi döken yaratik en az alti metre boyunda olmaliydi.

"Vay be," dedi Ron güçsüzce.

Arkalarinda ani bir kipirti oldu. Gilderoy Lockhart'in dizleri çözülmüstü.

Ron asasini Lockhart'a dogrultarak, sert bir sesle, "Kalk ayaga," dedi.

Lockhart ayaga kalkti - ve Ron'un üzerine atilip onu yere devirdi.

Harry öne firladi, ama artik çok geçti. Lockhart nefes nefese dogruluyordu, elinde Ron'un asasi, yüzünde de yine parildayan bir gülümseme vardi.

"Macera burada sona eriyor, çocuklar!" dedi. "Bu deriden bir parça alip okula geri dönecegim ve onlara kizi kurtarmak için çokgeciktigimi, sizinse onun parçalanmis bedenini gördügünüzde trajik bir biçimde aklinizi yitirdiginizi söyleyecegim. Anilarinizla vedalasin!" Ron'un Büyülü Seloteyp'le yapistirilmis asasini basinin üstüne kaldirdi ve bagirdi: "Obliviate!"

Asa küçük bir bomba gücüyle patladi. Harry kollariyla basini kapatti ve çökmeye baslayan tünel

tavaninin altinda kalmamak için, yilan derisinin üstünde kaya kaya kaçti. Az sonra tek basina, kopmus kaya parçalarindan olusan sert bir duvarin önünde duruyordu. "Ron!" diye seslendi. "Iyi misin? Ron!"

"Buradayim!" diye Ron'un boguk sesi geldi yikilmis taslarin ardindan. "Iyiyim. Ama bu rezil iyi degil -asa onu uçurdu."

Tok bir darbe sesi ve yüksek bir "of!" duyuldu. Ron, Lockhart'i incik kemiginden tekmelemis olmaliydi.

"Simdi ne yapacagiz?" dedi Ron'un sesi, ümitsizce. "Buradan geçemeyiz. Çok uzun sürer..."

Harry kafasini kaldirip tünelin tavanina bakti. Tavanda kocaman çatlaklar belirmisti. Hiç bu kayalar kadar büyük bir seyi büyüyle kirmaya kalkismamisti ve simdi de bunu denemenin sirasiymis gibi görünmüyordu - tünel çökse ne olurdu sonra?

Kayalarin ardindan bir darbe sesi ve bir "of!" daha geldi. Vakit kaybediyorlardi. Ginny zaten saatlerdir Sirlar Odasi'ndaydi. Harry yapacak tek bir sey oldugunu biliyordu.

"Burada bekle," diye seslendi Ron'a. "Lockhart'la birlikle bekle. Ben devam edecegim. Bir saat içinde dönmezsem..."

Çok anlamli bir sessizlik oldu.

"Bu kayalarin bir bölümünü yerlerinden oynatmaya çalisacagim," dedi Ron. Sesinin sakin çikmasi için çaba gösteriyor gibiydi. "Böylece - böylece döndügünde buradan geçebilirsin. Ve Harry -"

"Birazdan görüsürüz," dedi Harry, titreyen sesine biraz güven asilamaya çalisarak.

Ve dev yilan derisini ardinda birakip yalniz basina devam etti.

Ron'un kayalari oynatmaya çalismasinin gürültüsü az sonra duyulmaz olmustu. Tünel kivrildi da kivrildi. Harry'nin bedenindeki bütün sinirler tatsiz bir sekilde ürperiyordu. Tünelin sona ermesini istiyor, ama sonunda karsisina çikacak olan seyden de korkuyordu. Sonra, nihayet, bir dönemeci daha döndügünde, karsisina bir duvar çikti. Duvarin üzerinde birbirlerine dolanmis, gözlerinde iri, parlayan zümrütlerin bulundugu iki yilan vardi.

Harry duvara yaklasti. Girtlagi kurumustu. Bu tastan yilanlarin gerçek oldugunu hayal etmesine hiç gerek yoktu, gözleri tuhaf bir sekilde canli görünüyordu.

Ne yapmasi gerektigini tahmin edebiliyordu. Girtlagini temizledi. Sanki zümrüt gözler yanip sönmüstü.

"Açil," dedi Harry, belli belirsiz bir tislamayla.

Duvar aralanirken yilanlar birbirlerinden ayrildi. Duvarin iki yarisi sessizce gözden kayboldu ve Harry, bastan asagi titreyerek, içeri girdi.

ON YEDINCI BÖLÜM

Slytherin'in Vârisi

Çok uzun, los bir odanin basinda duruyordu. Gene oyma yilanlarla bezenmis yüksek tas sütunlar karanligin içinde kaybolan bir tavana yükseliyor ve odayi kaplamis olan garip, yesilimsi soluk isigin üzerine uzun siyah gölgeler düsürüyordu.

Kalbi küt küt atan Harry, orada öylece durup ürpertici sessizligi dinledi. Basilisk karanlik bir kösede, bir sütunun arkasinda olabilir miydi? Peki ya Ginny neredeydi?

Asasini çikardi ve yilanli sütunlarin arasindan ilerledi. Dikkatle attigi adimlar, gölgeli duvarlardan yüksek sesle yankilaniyordu. Gözlerini kismisti, en ufak bir hareket belirtisinde kapamaya hazirlaniyordu. Tastan yilanlarin bos göz yuvarlari sanki onu izliyordu. Birkaç kez içlerinden birinin kimildadigini sanarak midesi kasildi.

Sonra, son iki sütunun hizasina geldiginde, arka duvarin önünde Oda'nin kendisi kadar yüksek bir heykel görüntüye girdi.

Harry yukaridaki dev surati görmek için basini kaldirmak zorunda kaldi. Çok yasli ve maymunsu bir suratti bu. Yerleri süpüren tastan büyücü cüppesinin neredeyse en altina kadar uzanan ince bir sakali vardi. Kursuni renkli iki devasa ayagi, odanin zeminine basiyordu. Ayaklarin arasindaysa, yere yüzüstü uzanmis, küçük, siyah cüppeli ve alev gibi kizil saçli bir beden duruyordu.

Harry, "Ginny!" diye mirildandi ve onun yanina kosarak dizlerinin üzerine çöktü. "Ginny! Ölmüs olma! Lütfen ölmüs olma!" Asasini kenara firlatti, Ginny'yi omuzlarindan tutup çevirdi. Yüzü mermer kadar beyaz ve soguktu, ama gözleri kapaliydi, yani taslasmis degildi. Ama o zaman...

"Ginny, lütfen uyan," dedi Harry ümitsizce, onu sarsarak. Ginny'nin basi kukla gibi iki yana gidip geldi.

"Uyanmayacak," dedi yumusak bir ses.

Harry irkildi, dizlerinin üstünde arkaya döndü.

Uzun boylu, siyah saçli bir erkek çocuk en yakin sütuna yaslanmis, onlari izliyordu. Hatlari tuhaf bir sekilde bulanikti, Harry onu bugulu bir camin arkasindan görür gibiydi. Gene de kim olduguna süphe yoktu.

"Tom - Tom Riddle?"

Riddle, gözlerini Harry'nin yüzünden ayirmayarak, basini salladi.

"Nasil yani, uyanmayacak?" dedi Harry çaresizce. "O sakin - sakin...?"

"Yasiyor," dedi Riddle. "Ama ölümün esiginde."

Harry ona uzun uzun bakti. Tom Riddle elli yil Önce Hogwarts'ta okumustu. Ama iste simdi buradaydi, etrafinda tuhaf, puslu bir isik vardi ve on altisindan bir gün bile büyük degildi.

"Sen bir hayalet misin?" dedi Harry, ne düsünecegini bilemeyerek.

"Bir ani” dedi Riddle sessizce. "Elli yildir bir güncede saklanmis bir ani."

Heykelin dev ayak parmaklarinin civarinda bir yeri isaret etti. Orada, yerde, Harry'nin Mizmiz Myrtle'in tuvaletinde buldugu küçük, siyah günce açik duruyordu. Bir an için Harry güncenin oraya nasil gelmis oldugunu merak etti - ama ilgilenilmesi gereken daha acil meseleler vardi.

"Bana yardim etmelisin, Tom," dedi Harry, Ginny'nin basini bir kez daha kaldirarak. "Onu buradan çikarmak zorundayiz. Bir Basilisk var... Nerede oldugunu bilmiyorum, ama her an ortaya çikabilir. Lütfen bana yardim et..."

Riddle kilini bile kipirdatmadi. Harry kan ter içinde Ginny'nin yarisini yerden kaldirmayi basardi ve asasini almak için egildi.

Ama asasi gitmisti.

"Asami gördün mü...?"

Basim kaldirdi. Riddle hâlâ onu izliyordu - bir taraftan da uzun parmaklarinin arasinda Harry'nin asasini çeviriyordu.

"Sagol," dedi Harry, elini asasina dogru uzatarak.

Riddle'in dudaklarina bir gülümseme yerlesti. Istifini bozmadan asayi çevirip Harry'ye bakmaya devam etti.

"Dinle," dedi Harry telasla. Dizleri Ginny'nin agirligiyla bükülmüstü, "gitmemiz gerekiyor! Basilisk gelirse..."

"Çagrilana kadar gelmez," dedi Riddle sakin sakin.

Harry artik Ginny'yi tasiyamiyordu, onu gene yere birakti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Bak, asami geri ver, ona ihtiyacim olabilir."

Riddle'in gülümsemesi yüzüne yayildi.

"Ihtiyacin olmayacak," dedi.

Harry ona dikkatle bakti.

"Nasil yani, ihtiyacim - ?"

"Bu ani çok bekledim, Harry Potter," dedi Riddle. "Seni görme firsatini. Seninle konusma firsatini."

"Bak," dedi Harry, sabrini yitirerek. "Galiba anlamadin. Su anda Sirlar Odasi'ndayiz. Daha sonra konusabiliriz."

"Simdi konusacagiz," dedi Riddle, yüzünde hâlâ kulaklarina kadar yayilmis bir gülümsemeyle. Harry'nin asasini cebine koydu.

Harry ona bakakaldi. Burada çok tuhaf bir seyler oluyordu.

"Ginny nasil bu hale geldi?" diye sordu usulca.

"Bu ilginç bir soru," dedi Riddle, hosnut bir sekilde. "Epey de uzun bir hikâye. Sanirim Ginny'nin bu hale gelmesinin gerçek sebebi, görünmez bir yabanciya kalbini açip bütün sirlarini dökmesi."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Günce," dedi Riddle. "Benim güncem. Küçük Ginny aylardir o günceye yaziyor, bana bütün açmasi endiselerini ve üzüntülerini anlatiyor: Agabeylerinin onunla nasil dalga geçtiklerini, okula nasil elden düsme cüppelerle ve kitaplarla gelmek zorunda kaldigini, nasil -" Riddle'in gözleri parladi "- ünlü, iyi kalpli, muhtesem Harry Potter'in onu asla sevmeyecegim..."

Riddle konusurken gözlerini Harry'nin yüzünden hiç ayirmiyordu. Gözlerinde adeta aç bir bakis vardi.

"On bir yasindaki bir kizin küçük ve saçma sapan dertlerini dinlemek çok sikici bir sey," diye devam etti. "Ama sabirliydim. Ona cevap yazdim, anlayis gösterdim, nazik davrandim. Ginny beni çok sevdi. Simdiye kadar kimse beni senin gibi anlamadi, Tom... iyi ki içimi dökebilecegim bu günce var elimde... Cebimde tasiyabilecegim bir arkadasim olmasi gibi bir sey bu..."

Riddle kahkaha atti. Ona uymayan, tiz, soguk bir kahkahaydi bu. Harry'nin tüylerini ürpertti.

"Itiraf etmek gerekirse, Harry, ben her zaman ihtiyacim olan kisileri etkim altina alabilmisimdir. Ginny de bana ruhunu açti, ruhu da tam istedigim seydi zaten. Onun en derindeki korkulariyla, en gizli sirlariyla beslenerek gittikçe kuvvetlendim. Güçlü hale geldim, küçük Miss Weasley'den çok daha güçlü bir hale geldim. Yeterince güçlenip Miss Weasley'ye ben birkaç sirrimi dökmeye, kendi ruhumun bir parçasini ona aktarmaya basladim..."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry. Agzi fena halde kurumustu.

"Hâlâ anlamadin mi, Harry Potter?" dedi Riddle yumusak bir sesle. "Sirlar Odasi'ni Ginny Weasley açti. Okulun horozlarini o bogazladi, duvarlara tehditkâr mesajlari o yazdi. Slytherin'in yilanini Bulaniklarin ve Kofti'nin kedisinin üstüne o saldi." "Hayir," diye fisildadi Harry.

"Evet," dedi Riddle sakince. "Tabii ki ilk basta ne yaptiginin kendi de farkinda degildi. Çok eglenceliydi. Keske günceye yazdiklarim görebilseydin... Çok daha ilginç bir hale geldiler... Sevgili Tom," diye anlatti, Harry'nin dehsete düsmüs suratini izleyerek, "sanirim hafizami yitiriyorum. Cüppemin her tarafi horoz tüyü içinde, bunun nasil oldugunu bilmiyorum. Sevgili Tom, Cadilar Bayrami gecesinde ne yaptigimi hatirlayamiyorum, ama bir kedi saldiriya ugradi ve üstüm basim boya içinde. Sevgili Tom, Percy bana solgun oldugumu ve kendimde olmadigimi söyleyip duruyor. Sanirim benden süpheleniyor... Bugün bir saldiri daha oldu ve ben gene nerede oldugumu hatirlamiyorum. Tom, ben ne yapacagim? Galiba çildiriyoriim... Sanirim herkese saldiran kisi benim, Tom!"

Harry yumruklarini sikmisti, tirnaklari avucuna batiyordu.

"Aptal, küçük Ginny'nin, güncesine güvenmekten vazgeçmesi epey zaman aldi," dedi Riddle. "Ama sonunda süphelenmeye basladi ve ondan kurtulmaya çalisti. Iste burada sen devreye girdin, Harry. Onu buldun. Ne kadar sevindim, anlatamam. Onu ele geçirebilecek o kadar kisi varken, kalkip sen buldun... Yani karsilasmaya en çok can attigim insan..."

"Peki niye benimle karsilasmak istiyordun?" dedi

"Harry. Kizginlik tüm bedenini sardigindan, sesini sakin tutmak için çaba sarf etmesi gerekmisti.

"Çünkü Ginny bana senden söz etmisti, Harry," dedi Riddle. "O hayret verici hayat hikâyeni bastan sona anlatmisti." Gözleri Harry'nin alnindaki simsek biçimindeki yara izine kaydi ve yüzüne daha da aç bir ifade yerlesti. "Senin hakkinda daha çok sey ögrenmem gerektigini, seninle konusmam, karsilasabilirsem de karsilasmam gerektigini biliyordum. Ben de güvenini kazanmak için sana koca angut Hagrid'i yakaladigim o ünlü ani göstermeye karar verdim."

"Hagrid benim arkadasim," dedi Harry. Artik sesi titriyordu. "Ve sen onu suçlu gösterdin, degil mi? Senin bir yanlislik yaptigini düsünmüstüm, ama -" Riddle gene o tiz kahkahasini atti. "Bana mi inanacaklardi, Hagrid'e mi, Harry? Eh, olay yasli Armando Dippet'in gözüne nasil göründü tahmin edersin artik. Bir tarafta Tom Riddle. Yoksul ama çok zeki, ailesiz ama çok cesur, Sinif Baskani, örnek ögrenci. Diger taraftaysa iriyan, kaba saba Hagrid. Her hafta basi derde giren, yataginin altinda kurtadam yavrusu yetistirmeye çalisan, gizlice Yasak Orman'a girip ifritlerle güresen Hagrid. Ama itiraf etmeliyim, planin böyle tikir tikir islemesine ben bile sasirdim. Hagrid'in Slytherin'in vârisi olamayacagini birinin fark etmis olmasi gerektigini düsünmüstüm. Sirlar Odasi hakkinda ögrenebildigim her seyi ögrenmek ve odanin girisini kesfetmek benim bile bes yilimi almisti... Sanki Hagrid'in o kadar akli ya da o kadar gücü varmis gibi!

"Sadece Biçim Degistirme ögretmeni Dumbledore, Hagrid'in masum olduguna inaniyormus gibiydi. Dippet'i, Hagrid'i orada tutup bekçi olarak yetistirmeye ikna etti. Evet, sanirim Dumbledore tahmin etmis olabilir. Dumbledore beni öbür ögretmenler kadar seviyora benzemiyordu hiç..."

"Eminim Dumbledore senin ruhunu okumustu," dedi Harry, dislerini sikarak.

"Hagrid uzaklastirildiktan sonra beni sinir bozucu bir göz hapsine aldigi kesin," dedi Riddle kayitsizca. "Hâlâ okulda okurken Oda'yi yeniden açmanin güvenli olmadigini biliyordum. Ama onu aramakla geçirdigim onca yilin bosa gitmesine izin verecek de degildim. Ardimda benim on alti yasmadaki benligimi barindiran bir günce birakmaya karar verdim. Böylece, sansim yaver giderse bir gün baska birini kendi izimden götürüp Salazar Slytherin'in soylu çalismasini sonuca erdirebilecektim."

"Eh, sonuca erdirmis degilsin," dedi Harry muzaffer bir sekilde. "Bu sefer kimse ölmedi, kedi bile. Birkaç saat içinde Adamotu Sivisi hazir olacak ve taslasmis olan herkes eski haline dönecek."

"Söylememis miydim?" dedi Riddle sessizce. "Artik Bulaniklari öldürmek umurumda degil. Aylardir yeni hedefim sensin." Harry ona bakakaldi.

"Günce bir dahaki sefer açildiginda nasil kizdigimi düsün bir. Çünkü bana yazan sen degildin, Ginny'ydi. Anliyorsun ya, seni günceyle görmüs ve panige kapilmisti. Ya sen güncenin nasil isledigini bulduysan, ben de onun bütün sirlarini sana anlattiysam? Daha beteri, ya sana horozlan bogazlayanin kim oldugunu söylediysem? Bu yüzden salak, küçük velet yatakhane bosalana kadar bekledi ve günceyi çalip gene ele geçirdi. Ama ben ne yapmam gerektigini biliyordum. Senin Slytherin'in vârisinin pesinde oldugunu anlamistim. Ginny'nin bana anlattiklarindan, senin bu gizemi çözmek için elinden geleni ardina koymayacagini biliyordum, özellikle de en iyi arkadaslarindan biri saldiriya ugrarsa. Ginny de bana bütün okulun senin çataldilini bildiginden bahsettigini anlatmisti...

"Ben de Ginny'nin duvara kendi veda mesajini yazmasini ve buraya, asagi inip beklemesini sagladim. Debelendi, agladi ve çok sikicilasti. Ama içinde pek y.\ a m kalmadi artik: Günceye çok fazlasini aktardi. Öyle ki, nihayet sayfalarin içinden kurtulabildim. Fakat buraya geldigimizden beri senin ortaya çikmani bekli yordum. Gelecegini biliyordum. Sana soracagim çok sey var, Harry Potter."

"Ne gibi?" dedi Harry öfkeyle. Yumruklari hâla sikiliydi.

"En basta," dedi Riddle, memnun memnun gülür seyerek, "nasil oluyor da olaganüstü büyü yetenegi o mayen bir bebek, gelmis geçmis en büyük büyücüyü yenmeyi basariyor? Lord Voldemort'un güçleri yol olurken, nasil oldu da sen sadece küçük bir yara izi ile atlattin?"

Simdi aç gözlerinde garip bir kirmizi parilti vardi.

"Nasil kurtuldugum niye umrunda ki?" dedi Harry yavasça. "Voldemort senin döneminden sonraydi."

"Voldemort," dedi Riddle yumusak bir sesle, "benim geçmisim, bugünüm ve gelecegim, Harry Potter..."

Harry'nin asasini çikarip havada çizgiler çekmeye basladi ve ortaya üç isiyan sözcük çikti:

TOM MARVOLDO RIDDLE

Sonra asayi bir kez salladi ve adinin harfleri yeni bir düzende bir araya geldiler:

ADIM LORD VOLDEMORT

"Gördün mü?" diye fisildadi. "Zaten Hogwarts'ta kullandigim bir isimdi bu. Tabii ki sadece en samimi arkadaslarim biliyordu. Sonsuza kadar pis Muggle babamin adini mi kullanacaktim saniyorsun? Damarlarimda annem tarafindan Salaza; Slytherin'in kani akarken? Sirf karisinin bir cadi oldugunu ögrendigi için beni daha dogmadan terk eden, ayaktakimmdan pis bir Muggle'in adini mi tasiyacaktim? Hayir, Harry. Kendime yeni bir isim buldum. Bir gün ben dünyanin en büyük sihirbazi oldugumda, bütün büyücülerin agizlarina almaktan korkacagi bir isim!"

Harry'nin beyni sanki tikanmisti. Riddle'a, yani daha sonra büyüyüp Harry'nin annesini, babasini ve daha birçok insani öldüren yetim çocuga bakakaldi... Sonunda kendini zorlayip konustu.

"Aslinda degilsin," dedi nefretle dolu, alçak bir sesle.

"Ne degilim?" diye sordu hemon Riddle. "Dünyanin en büyük sihhbazi degilsin," dedi Harry, hizli hizli soluyarak. "Hiç kusura bakma, seni hayal kirikligina ugratiyorum, ama dünyanin en büyük büyücüsü Albus Dumbledore. Herkes öyle diyor. Güçlü oldugun zaman bile cesaret edip Hogwarts'i ele geçirmeye kalkismadin. Sen okuldayken Dumbledore senin ruhunu okumustu ve bugünlerde sakandigin yerde de seni hâlâ korkutuyor."

Riddle'in yüzünden gülümseme uçup gitmis, yerini son derece çirkin bir görünüm almisti.

"Benim anim bile Dumbledore'u okuldan uzaklastirmaya yetti!" diye tisladi.

"Sandigin kadar da gitmis degil o!" diye cevabi yapistirdi Harry. Gelisigüzel konusuyor, Riddle'i korkutmaya çalisiyor, söylediklerine kendi de inanmak istiyordu.

Riddle agzini açti, ama donakaldi. Bir yerden müzik sesi geliyordu. Riddle hizla arkasina dönüp bos odaya bakti. Müzigin sesi gidecek yükseliyordu. Ürpertici, tüyleri diken diken eden, dünya disindan geliyor gibi bir müzikti; Harry'nin sarlan dikildi ve kalbi sanki sisip iki misline ulasti. Soma, tam ses iyice yükselip Harry'ye müzigin gögüs kafesinin içinde çaldigini düsündürmeye baslamisti ki, en yakin sütunun tepesi alevlendi.

Kugu büyüklügünde kipkirmizi bir kus ortaya çikmisti. Kemerli tavana dogru sarkisini söylüyordu. Bir

tavuskusununki kadar uzun, piril piril bir kuyrugu ve burusuk bir bohçayi kavramis, altin rengi parlayan, pençeleri vardi.

Hemen sonra, kus dogruca Harry'nin üstüne uçmaya basladi. Tasidigi burusuk seyi Harry'nin ayaklarina birakti ve bütün agirligiyla omzuna kondu. Koca kanatlarini katladiginda, Harry kafasini kaldirip onun uzun, keskin gagasini ve boncuk gibi kara gözlerini gördü.

Kus sakimayi birakmisti. Harry'nin yanaginin yaninda kimildamadan, sicacik duruyor, dik dik Riddle'a bakiyordu.

"Bir Anka kusu..." dedi Riddle, kusa bilmis bilmis bakarak.

"Favkes?" diye soludu Harry. Kusun altin pençeleri omzunu hafifçe sikti.

"Ona gelince -" dedi Riddle, Fawkes'un biraktigi burusuk seye bakarak, "o da okulun eski Seçmen Sapka'si."

Öyleydi. Yamali, yipranmis ve tozlu Sapka, Harry'nin ayaklarinin dibinde hareketsiz yatiyordu.

Riddle gene kahkahalarla gülmeye koyuldu. Öylesine gülüyordu ki, karanlik oda kahkahalariyla çinliyor, sanki ayni anda on Riddle kahkaha atiyormus hissi veriyordu.

"Dumbledore'un savunucusuna gönderdiklerine bak! Sakiyan bir kus ve eski bir sapka! Simdi kendini cesur hissediyor musun, Harry Potter? Simdi kendini güvende hissediyor musun?"

Harry cevap vermedi. Fawkes'un ya da Seçmen Sapka'nin neye yarayacagini bilmiyordu, ama artik yalniz degildi. Giderek artan bir cesaretle Riddle'in kahkahasinin dinmesini bekledi.

"Ise koyulalim, Harry," dedi Riddle. Hâlâ agzi kulaklarindaydi. "Iki kez -senin geçmisinde, benimse gelecegimde- karsi karsiya geldik. Ve ikisinde de seni öldürmeyi basaramadim. Nasil kurtuldun? Bana her seyi anlat. Ne kadar konusursan," dedi yumusak bir sesle, "o kadar hayatta kalirsin."

Harry hizla düsünüyor, sansini tartiyordu. Asa Riddle'd aydi. Harry'deyse Fawkes ve Seçmen Sapka vardi ve ikisi de bir düelloda ise yaramazdi. Evet, durum kötü görünüyordu. Ama Riddle orada dururken, yasam Ginny'yi yavas yavas terk ediyordu... Harry bu arada Riddle'in hatlarinin giderek belirginlesip katilastiginin farkina vardi. Eger Riddle'la arasinda mutlaka bir kavga olacaksa, sonra olmasmdansa hemen olmasi daha iyiydi.

"Bana saldirdiginda güçlerini neden yitirdigini kimse bilmiyor," dedi Harry birden. "Ben kendim de bilmiyorum. Ama beni niye öldüremedigini biliyorum. Çünkü annem beni kurtarmak için can verdi. Ayaktakimi, Muggle çocugu annem," diye ekledi, bastirilmis bir öfkeyle titreyerek. "Senin beni öldürmene engel oldu. Senin gerçek halini gördüm, geçen yil gördüm seni. Yikilmis durumdasin. Yasiyor musun ölü müsün, belli degil. Iste bütün o gücün seni getirdigi yer. Saklaniyorsun. Çirkinsin, igrençsin!"

Riddle'in yüzü çarpildi. Sonra kendini zorladi ve yüzüne korkunç bir gülümseme yerlesti.

"Demek öyle. Annen seni kurtarmak için öldü. Evet, bu güçlü bir karsi muskadir. Simdi anliyorum -senin hiçbir özelligin yokmus demek. Merak ediyordum, anliyorsun ya. Çünkü ikimizin arasinda tuhaf benzerlikler var, Harry Potter. Bunun sen bile farkina varmis olmalisin. Ikimiz de yarim-kaniz, yetimiz, Muggle'lar tarafindan büyütüldük. Büyük ihtimalle muhtesem Slytherin'den beri Hogwarts'a bizden baska Çatalagiz gelmemistir. Hatta fizik olarak bile biraz benziyoruz birbirimize... Ama sonuçta, seni benden

kurtaran sadece sansmis. Bütün bilmek istedigim buydu."

Harry, gergin gergin, Riddle'in asasini kaldirmasini bekledi. Ama Riddle'in suratina gene bir gülümseme yayilmisti.

"Simdi, Harry, sana bir ders verecegim. Haydi, Salazar Slytherin'in vârisi Lord Voldemort'un güçlerini ünlü Harry Potter'a ve Dumbledore'un ona sunabildigi en iyi silahlara karsi deneyelim."

Fawkes'a ve Seçmen Sapka'ya alayla bakti, yürüyerek uzaklasti. Korkuyu uyusmus bacaklarinda hissetmeye baslayan Harry, gözlerini ondan ayirmadan izliyordu. Riddle iki sütun arasinda durdu ve basini kaldirip Slytherin'in yukarida yari karanliga gömülmüs tastan yüzüne bakti. Riddle agzini açip tisladi - ama Harry onun söylediklerini anladi.

"Konus benimle, Slytherin, Hogwarts Dörtlüsünün en büyügü."

Harry, Fawkes'un omzunda yalpalamasina sebep olarak hizla döndü ve kafasini kaldirip heykele bakti.

Slytherin'in tastan, devasa yüzü kimildiyordu. Harry, dehset içinde, agzin giderek açildigini ve kocaman bir siyah delik olusturdugunu gördü.

Ve agzin içinde bir sey hareket etmeye basladi. Bir sey heykelin derinliklerinden yukari dogru çikiyordu.

Harry sirti Oda'nin karanlik duvarina çarpana kadar geriledi. Gözlerini kapatirken Fawkes'un kanadinin yanagini yaladigini ve kusun havalandigini hissetti. Harry, "Birakma beni!" diye bagirmak istiyordu, ama bir Anka kusunun yilanlar kralina karsi ne sansi olabilirdi ki?

Dev gibi bir sey odanin zeminine çarpti, Harry zeminin titredigini hissetti. Neler oldugunun farkindaydi, hissedebiliyordu. Dev yilanin Slytherin'in agzindan kivrilarak çiktigini görür gibiydi. Sonra Riddle'in tislamasini duydu: "Öldür onu."

Basilisk Harry'ye dogru ilerliyordu, Harry onun agir gövdesinin tozlu yerde süründügünü duyabiliyordu. Gözleri hâla simsiki kapali halde, etrafina elleriyle dokunup yolunu bulmaya çalisarak körü körüne yana dogru kosmaya basladi. Riddle kahkahalarla gülüyordu...

Harry takildi. Tas zemine sert bir sekilde düstü, agzina kan tadi geldi. Yilan yalnizca birkaç metre ötesindeydi, üzerine geldigini duyabiliyordu.

Tepesinde gürültülü, patlamayi andiran bir tükürme sesi duydu ve hemen ardindan bir sey Harry'ye öyle bir çarpti ki, onu duvara çaldi. Artik her an dislerin vücuduna saplanmasini bekliyordu ki, gene vahsi tislamalar duydu, bir sey deli gibi sunanlara çarpip duruyordu.

Elinde degildi. Gözlerini çok az açip neler olduguna bakti.

Parlak, zehir yesili renkte ve bir mesenin gövdesi kalinliginda olan dev yilan havaya dikilmisti, kocaman küt kafasi sütunlarin arasinda sarhos gibi sallaniyordu. Harry tir tir titreyerek, gene ona dogru dönerse diye gözlerini kapatmaya hazirlanirken, yilanin dikkatini dagitan seyin ne oldugunu gördü.

Fawkes yilanin kafasinin etrafinda uçuyor, Basilisk ise bir kiliç kadar uzun ve keskin disleriyle çilginca onu yakalamaya çalisiyordu.

Fawkes dalisa geçti. Altin renkli uzun gagasi gözden kayboldu ve aniden yere kapkara kan bosandi.

Yilanin kuyrugu savrulup Harry'yi siyirdi geçti ve Harry daha gözlerini kapatamadan, ona dogru döndü. Harry onun yüzüne bakti ve iki koca yuvarlak sari gözünün Anka kusu tarafindan desilmis oldugunu gördü. Yere kan bosaliyor, yilan aci içinde tükürüp duruyordu.

"Hayir!" diye bagirdigini duydu Riddle'in. "Kusu birak! Kusu birak! Çocuk arkanda! Hâlâ onun kokusunu alabilirsin! Öldür onu!"

Ne yapacagini bilemeyen kör yilan sallaniyordu, hâlâ ölümcüldü. Fawkes basinin çevresinde tur atiyor, ürpertici sarkisini söylüyor, arada bir Basilisk'in pullu burnuna saldiriyordu. Yilanin harap olmus gözlerinden hâlâ kan bosaliyordu.

"Yardim edin, yardim edin," diye deli gibi mirildandi Harry. "Yok mu yardim edecek!"

Yilanin kuyrugu bir kez daha sallandi. Harry egildi. Suratina yumusak bir sey çarpti.

Basilisk kuyruguyla Seçmen Sapka'yi Harry'nin kollarina firlatmisti. Harry sapkayi yakaladi. Elinde bir bu kalmisti, tek sansi buydu. Sapkayi hemen kafasina geçirdi ve Basilisk kuyrugunu yeniden sallarken kendini yere firlatti.

Basina büyük gelen Sapka'nin gözlerini kapattigi Harry, "Yardim et... yardim et..." diye düsündü. "Lütfen yardim et bana!"

Bir yanit duyulmadi. Bunun yerine Sapka sanki görünmez bir el onu sikiyormus gibi daraldi.

Çok sert ve agir bir sey Harry'nin kafasinin üstüne çarpti, neredeyse onu bayiltacakti. Gözlerinin önünde yildizlar uçusarak Sapka'yi tepesinden yakalayip çikardi ve altinda uzun ve sert bir sey oldugunu hissetti.

Sapka'nin içinde piril piril bir gümüs kiliç belirmisti. Kabzasinda yumurta büyüklügünde yakutlar parliyordu.

"Çocugu öldür! Kusu birak! Çocuk arkanda! Burnunu kullan-kokla onu!"

Harry ayaga kalkmisti, hazirdi. Basilisk'in kafasi alçaliyor, bedeni dolaniyor, Harry'ye dönmek için kivrilirken sütunlara çarpiyordu. Onun kanla dolmus, dev gibi göz yuvarlarim görebiliyordu. Agzini kocaman, onu oldugu gibi yutabilecek kadar açtigini gördü. Agzinin içindeki kiliç gibi, ince, parlayan, zehirli disleri de...

Körü körüne ileri atildi yilan. Harry egildi ve yilan Oda duvarina tosladi. Gene atildi, çatal dili Harry'nin yan tarafina kirbaç gibi çarpti. Harry gümüs kilici iki eliyle kaldirdi.

Basilisk gene atildi, bu defa dogru nisan almisti. Harry bütün agirligini kilica verdi ve onu kabzasina kadar yilanin üst damagina sapladi.

Ama ilik kan kollarina bosalirken, Harry dirseginin hemen üstünde keskin bir aci hissetti. Uzun, zehirli bir dis koluna gittikçe daha çok saplaniyordu. Basilisk yana devrilip çirpinarak yere düstügünde, dis kirildi.

Harry yere yigildi. Bedenine zehir salmakta olan disi yakaladi ve çekip kolundan çikardi. Ama artik çok geç oldugunu biliyordu. Yaradan son derece yakici bir aci agir agir ama inatla bedenine yayiliyordu. Disi yere birakip cüppesinin kendi kanina bulanmasini izlerken, görüsü bulanmaya basladi. Oda donuk bir renk anaforunda yitip gidiyordu.

Aniden yanindan bir kirmizilik geçti ve Harry dibinde hafif bir pençe takirdamasi duydu.

"Fawkes," dedi Harry kisik sesle. "Müthistin, Fawkes..." Kusun güzel basini, yilan disinin kolunda destigi yere yasladigini hissetti.

Yankilanan ayak sesleri duyuyordu, sonra kara bir gölge önüne geldi.

"Sen öldün, Harry Potter," dedi Riddle'in sesi, tepesinde. "Öldün. Dumbledore'un kusu bile bunun farkinda. Ne yapiyor, görüyor musun, Potter? Agliyor."

Harry gözlerini kapatip açti. Fawkes'un kafasi bir netlesti, bir bulaniklasti. Parlak tüylerden asagi iri, inci gibi damlalar süzülüyordu.

"Burada oturup senin ölüsünü seyredecegim, Harry Potter. Hiç acele etme. Vaktim var."

Harry kendini sersemlemis hissediyordu. Etrafindaki her sey dönüyormus gibi görünüyordu.

"Iste Harry Potter'in sonu," dedi Riddle'in uzaklardan gelen sesi. "Sirlar Odasi'nda tek basina, arkadaslari tarafindan terk edilmis, akilsizca meydan okudugu Karanlik Lord'a sonunda yenilmis. Yakinda sevgili Bulanik annene kavusacaksin, Harry... Sana fazladan on iki yillik ödünç süre sagladi... ama Lord Voldemort sonunda seni hakladi. Böyle olacagini biliyordun herhalde."

Eger ölmek buysa, diye düsündü Harry, o kadar da kötü degilmis. Acisi bile diniyordu...

Ama bu ölmek miydi? Oda iyice kararacagina, gene netlesmeye baslamisti. Harry kafasini hafifçe salladi. Fawkes hâlâ kafasini Harry'nin koluna yaslamis, orada duruyordu. Inci gibi gözyaslari yaranin etrafinda parildiyordu - ama artik yara yoktu.

"Çekil oradan, kus," dedi Riddle'in sesi birden. "Çekil onun yanindan. Çekil dedim sana!"

Harry basini kaldirdi. Riddle, Harry'nin asasini Fawkes'a dogrultmustu; tabanca patlamasi gibi bir gümbürtü çikti ve Fawkes gene altin rengi ve kirmizi bir leke gibi havalandi.

Riddle, Harry'nin koluna bakarak, "Anka kusu gözyaslari..." dedi sessizce. "Elbette... iyilestirici güç... unutmustum..."

Harry'nin yüzüne bakti. "Ama bir sey fark etmez. Aslina bakarsan, böyle olmasini tercih ederim. Yalnizca sen ve ben, Harry Potter... sen ve ben..."

Asayi kaldirdi.

Sonra gene kanat çirpma sesleri arasinda Fawkes bir kez daha yükseldi ve Harry'nin kucagina bir sey düstü - günce.

Bir an için Harry de, hâlâ asasini ona dogrultmus olan Riddle da günceye baktilar. Sonra Harry hiç düsünmeden ve kafa yormadan, sanki bastan beri niyeti buymus gibi, yaninda yerde duran Basilisk disini aldi ve onu kitabin kalbine sapladi.

Upuzun, korkunç, kulak yirtici bir çiglik duyuldu. Günceden bir mürekkep seli bosanmaya, Harry'nin ellerine ve yere akmaya basladi. Riddle kivraniyor, çirpiniyor, çiglik atiyor, sallaniyordu, sonra birden...

Yok olmustu. Harry'nin asasi patirtiyla yere düstü ve sessizlik çöktü. Yani, günceden hâlâ sizmakta olan mürekkebin yere sip sip damlamasi disinda bir sessizlik... Basilisk zehri güncenin ortasinda cizirdayan bir delik açmisti.

Bastan asagi titreyen Harry, kendini dogrulttu. Sanki Uçuç tozuyla kilometrelerce seyahat etmis gibi basi dönüyordu. Agir agir asasini ve Seçmen Sapka'yi yerden aldi ve bütün gücüyle asilarak, parlayan kilici Basilisk'in üst damagindan kurtardi.

Sonra Oda'nin sonundan belli belirsiz bir inilti geldi. Ginny kipirdiyordu. Harry kosarak yanma giderken, dogrulup oturdu. Saskin gözleri ölü Basilisk'in dev bedeninden kanla kapli cüppesinin içindeki Harry'ye, sonra da elindeki günceye kaydi. Sarsilarak iç çekti ve yüzünden asagi gözyaslari süzülmeye basladi.

"Harry - ah, Harry - k-kahvalhda sana söylemeye çalistim, ama Percy'nin önünde s-söyleyemezdim. O bendini, Harry - ama - y-yemin ederim böyle bir sey - R-Riddle yaptirdi bunlari, beni e-ele geçirdi - ve - o - o seyi nasil öldürdün? Riddle n-nerede? Son h-hatirladi-gim sey, onun günceden çiktigi -"

"Her sey yolunda," dedi Harry, günceyi kaldirip Ginny'ye dis deligini göstererek. "Riddle'in isi bitti. Bak! Hem onun hem de Basilisk'in isi bitti. Haydi, Ginny, çikalim buradan -"

Harry onu zar zor ayaga kaldirirken, Ginny, "Okuldan atilacagim!" diye agliyordu. "B-Bill buraya geldiginden beri Hogwarts'a gelmeyi dört gözle bekliyordum, s-simdiyse ayrilacagim ve - a-annemle babani ne diyecek?"

Fawkes, Oda'nm girisinde havada gezinerek onlari bekliyordu. Harry Ginny'yi itekleyerek yürüttü; ölü Basilisk'in kipirtisiz kivrimlarinin üstünden geçip karanligin içinden ilerlediler ve tünele döndüler. Harry arkasinda tas kapilarin hafif bir tislamayla kapandigini duydu.

Birkaç dakika karanlik tünelde yol aldiktan sonra, Harry'nin kulagina yerinden oynayan kayalarin uzaktan gelen sesi çalindi.

"Ron!" diye seslendi Harry, hizlanarak. "Ginny iyi! Yanimda!"

Ron'un boguk bir sevinç çigligi attigini duydu. Bir sonraki dönemeci döndüklerinde, taslarin arasinda açmayi basardigi büyükçe bir delikten bakan hevesli yüzünü gördüler.

"Ginny!" Ron bir kolunu hemen delikten disari uzatti ve önce onu içeri çekti. "Yasiyorsun! Inanamiyorum! Neler oldu?"

Ona sarilmaya çalisti, arna gene aglamaya baslayan Ginny buna izin vermedi.

"Ama sen iyisin, Ginny," dedi Ron, gözleri gülerek. "Hepsi bitti artik, bitti - o kus nereden çikti?"

Fawkes, Ginny'nin ardindan delikten süzülüp geçmisti.

"Dumbledore'un," dedi Harry, delikten kendi geçerek.

"Ve nasil oluyor da elinde bir kiliç var?" dedi Ron, Harry'nin elindeki parlayan silaha faltasi gibi açilmis gözlerle bakarak.

"Buradan çiktigimizda açiklarim," dedi Harry, yan gözle Ginny'ye bakarak. "Ama -"

"Sonra," dedi Harry hemen. Ron'a henüz Oda'yi kimin açtigini söylemenin iyi bir fikir oldugunu düsünmüyordu, en azindan Ginny'nin önünde. "Lockhart nerede?" "Arkada," dedi Ron siritarak. Basiyla geriyi, boruya dogru bir yeri isaret etti. "Kötü durumda. Gel de bak."

Büyük, al kanatlan karanlikta yumusak bir altin pariltisi saçan Fawkes'un öncülügünde, borunun agzina dogru yürüdüler. Gilderoy Lockhart orada oturmus, usul usul bir sarki mirildaniyordu.

"Hafizasi kayboldu," dedi Ron. "Hafiza Büyüsü geri tepti. Bizim yerimize onu vurdu. Kim oldugu, nerede oldugu ya da bizim kim oldugumuz konusunda en ufak bir fikri yok. Gelip burada beklemesini söyledim. Kendisi için tehlikeli olmaya baslamisti." Lockhart onlara uslu uslu bakti. "Merhaba," dedi. "Garip bir yer burasi, degil mi? Burada mi yasiyorsunuz?"

"Hayir," dedi Ron, Harry'ye bakip kaslarini kaldirarak.

Harry basini egip uzun, karanlik boruya bakti. "Buradan nasil geri dönecegiz, düsündün mü?" diye sordu Ron'a.

Ron basim hayir anlaminda salladi. O anda Fawkes, Harry'nin yanindan uçarak geçti. Simdi onun önünde kanat çirpiyordu, boncuk gözleri karanlikta parliyordu. Uzun, altin rengi kuyruk tüylerini salliyordu. Harry ona ne yapacagini bilemeden bakti.

Ron sasirmis bir halde, "Tutunmani istiyor sanki," dedi. "Ama bir kus senin agirligini oradan nasil yukari tasir?"

"Fawkes," dedi Harry, "alelade bir kus degil." Hizla digerlerine döndü. "Birbirimize tutunmamiz gerekiyor. Ginny, Ron'un elinden tut. Profesör Lockhart-"

"Senden bahsediyor," dedi Ron, Lockhart'a sertçe.

"Ginny'nin öbür elini tut."

Harry kilici ve Seçmen Sapka'yi kemerine soktu. Ron, Harry'nin cüppesinin arkasini kavradi ve Harry uzanip Fawkes'un tuhaf bir sekilde sicak olan kuyruk tüylerine tutundu.

Bütün bedenini olaganüstü bir hafiflik hissi sarmis gibiydi ve hemen sonra, vijjt diye havalanip borudan yukari çikmaya basladilar. Harry, Lockhart'in asagida sallandigini ve, "Inanilmaz! Inanilmaz! Bu sihir gibi bir sey!" dedigini duyabiliyordu. Serin hava Harry'nin saçini yaliyordu ve daha tadina doyamadan yolculuk bitti - dördü de Mizmiz Myrtle'in tuvaletinin islak zeminine düstüler. Lockhart sapkasini düzeltirken, boruyu saklayan lavabo eski yerine dönmeye basladi.

Myrtle onlara yuvalarindan ugramis gözlerle bakti.

"Yasiyorsun," dedi Harry'ye kayitsizca.

Harry gözlüklerinden kan izlerini ve yapis yapis siviyi temizleyerek, sert sert, "Bu kadar üzülmene gerek yok," diye cevap verdi.

"Yani... düsünüyordum da... ölmüs olsaydin, memnuniyetle tuvaletimi seninle paylasabilirdim," dedi Myrtle, utançtan gümüsi bir renk alarak.

"Öggg!" dedi Ron, tuvaletten çikip karanlik, bos koridora adim attiklarinda. "Harry! Bence Myrtle

senden haslanmaya basladi! Sana rakip çikti, Ginny!"

Ama Ginny'nin gözlerinden hâlâ yaslar süzülüyordu.

"Simdi nereye?" dedi Ron, Ginny'ye kaygili gözlerle bakarak. Harry parmagiyla isaret etti.

Fawkes onlara yol gösteriyor, koridorda altin gib; isil isil parliyordu. Onun pesinden yürüdüler ve az sonra kendilerini Profesör McGonagall'in odasinin önünde buldular.

Harry kapiyi tiklatti ve açti.

ON SEKIZINCI BÖLÜM

Dobby'nin Ödülü

Harry, Ron, Ginny ve Lockhart, pislikle ve yapis yapis bir siviyla ve (Harry'nin durumunda) kanla kapli bir halde kapinin önünde beklerlerken kisa bir sessizlik oldu. Sonra bir çiglik koptu.

"Ginny!"

Mrs Weasley'ydi bu. Atesin önünde oturmus aglarken ayaga firlamisti. Mr Weasley de onu takip etti ve ikisi kosup kizlarina sarildilar.

Ancak Harry'nin gözleri onlara degil, daha ileride bir noktaya takilmisti. Profesör Dumbledore söminenin orada durmus onlara gülümsüyor, yanindaysa Profesör McGonagall gögsünü tutarak derin derin nefes aliyordu. Fawkes, Harry'nin kulaginin yanindan geçip giderek Dumbledore'im omzuna kondugu sirada, Harry ve Ron kendilerini Mrs Weasley'nin kollarinda buldular.

"Onu kurtardiniz! Onu kurtardiniz! Nasil basardiniz bunu?"

"Sanirim bunu ögrenmeyi hepimiz istiyoruz," dedi Profesör McGonagall halsiz halsiz.

Mrs Weasley, Harry'yi birakti. Harry bir anlik tereddüdün ardindan yürüyüp Seçmen Sapka'yi, yakut kakmali kilici ve Riddle'in güncesinden arta kalanlari masanin üstüne birakti.

Sonra da onlara her seyi anlatmaya basladi. Neredeyse on bes dakika boyunca, çit çikarmadan onu dinlediler: bedensiz sesi duyusunu ve Hermione'nin onun duydugu seyin borularda gezinen bir Basilisk oldugunu kesfedisini; Ron'la birlikte örümcekleri takip ederek Orman'a gitmelerini ve Aragog'un onlara Basilisk'in son kurbaninin öldügü yeri söylemesini; söz konusu kurbanin Mizmiz Myrtle oldugunu ve Sirlar Odasi'nin girisinin onun tuvaletinde bulundugunu tahmin etmelerini...

"Güzel," diye onu yüreklendirdi Profesör McGonagall, "demek böylece girisin nerede oldugunu buldunuz - ve bu yolda okuldaki yüz kadar kurali çignediniz... ama nasil oldu da hepiniz oradan sag çikmayi basardiniz, Potter?"

Ve böylece, artik konusmaktan sesi kisilmaya baslayan Harry onlara Fawkes'un nasil tam vaktinde imdadina yetistigini ve Seçmen Sapka'nin nasil ona kilici verdigini anlatti. Ama sonra duraksadi. O ana

kadar özenle Riddle'in güncesinden -ya da Ginny'den- bahsetmemisti. Ginny basini Mrs Weasley'nin omzuna yaslamis duruyor, hâlâ yanaklarindan asagi gözyaslari süzülüyordu. Ya onu atarlarsa diye düsündü Harry panik içinde. Riddle'in güncesi artik çalismaz durumdaydi... Ona her seyi yaptiranin Riddle oldugunu nasil ispat edebilirlerdi ki?

Harry içgüdüsel bir hareketle Dumbledore'a bakti. Dumbledore hafifçe gülümsüyor, atesin isigi yarim ay seklindeki gözlügünden yansiyordu.

"Beni en çok ilgilendiren," dedi Dumbledore hafifçe, "Lord Voldemort'un Ginny'yi nasil etkisi altina alabildigi... Çünkü bütün kaynaklarim onun su anda Arnavutluk'ta bir ormanda saklandigini söylüyor."

Harry'nin her tarafini sicak, muhtesem bir rahatlama hissi kapladi.

"N-ne?" dedi Mr Weasley afallamis bir sesle. "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen, Ginny'yi e-etkisi altina mi aldi? Ama Ginny... o hiç... ha?"

"Bu günce yüzünden oldu," dedi Harry hemen, günceyi alip Dumbledore'a göstererek. "Riddle on alti yasindayken yazmis bunu."

Dumbledoie günceyi Harry'den alip uzun, kemerli burnunun üzerinden yanmis ve islak sayfalara dikkatle bakti.

"Müthis," dedi yumusak bir sesle. "Elbette, o belki de Hogwarts'a gelmis en parlak ögrenciydi." Tam anlamiyla sersemlemis olan Weasley'lere döndü.

"Çok az kisi Lord Voldemort'un adinin bir zamanlar Tom Riddle oldugunu biliyor. Ben onun ögretmeniydim, elli yil önce, Hogwarts'ta. Okuldan ayrildiktan sonra ortadan kayboldu... uzaklara gitti, her yeri gezdi... en kötülerimizle düsüp kalkti, Karanlik Sanatlara öylesine gömüldü, o kadar çok sayida tehlikeli, büyülü dönüsüm geçirdi ki, Lord Voldemort olarak yeniden ortaya çiktiginda neredeyse taninmayacak durumdaydi.

Hemen hemen hiç kimse vaktiyle burada Ögrenciler Baskani olan akilli, yakisikli çocukla Lord Voldemort arasinda bir baglanti kuramadi."

"Peki ya Ginny," dedi Mrs VYeasley, "bizim Ginny' mizin o - onunla ne alâkasi olabilir ki?"

"G-güncesi!" dedi Ginny hiçkirarak. "G-güneeye yaziyordum, o da bütün yil boyunca bana y-yaziyordu -"

"Ginny!" dedi Mr Weasley, dehsete düsmüs halde. "Sana hiçbir sey ögretemedim mi ben? Kaç kere söyledim sana. Kendi kendine düsünebilen bir seye, beyninin nerede sakli oldugunu göremiyorsan, güvenme. Niye günceyi bana ya da annene göstermedin? Öyle süpheli bir nesnenin Karanlik Sihir'le dolu oldugu apaçik!"

"B-bilmiyordum," dedi Ginny aglayarak. "Annemin verdigi kitaplardan birinin içinde buldum onu. B-birinin onu oraya koydugunu, sonra da unuttugunu sandim..."

"Miss Weasley'nin hemen hastane kanadina gitmesi gerekiyor," dedi Dumbledore kati bir ses tonuyla. "Bu onun için korkunç bir sinama oldu. Ceza verilmeyecek. Ondan daha yasli ve daha bilge büyücüler bile Lord Voldemort tarafindan kandirildi." Gidip kapiyi açti. "Yatak istirahati ve belki de büyük bir fincan sicak çikolata. Benim keyfimi hep yerine getirir bu," diye ekledi, ona gözlerinde müsfik bir isikla bakarak.

"Madam Pomfrey'i hâlâ ayakta bulacaksiniz. Adamotu suyu veriyor - tahminimce Basilisk'in kurbanlari kendilerine gelmek üzeredir."

"Yani Hermione iyi durumda!" dedi Ron sevinçle.

"Kalici bir hasar yok," dedi Dumbledore.

Mrs Weasley Ginny'yi disari çikardi, Mr Weasley de yüzünde hâlâ epey sarsilmis bir ifadeyle onu izledi.

"Bak ne diyecegim, Minerva," dedi Dumbledore McGonagall'a, düsünceli bir edayla. Bütün bunlardan sonra bir sölen iyi gider. Gidip mutfaklara haber verir misin?"

Profesör McGonagall hemencecik, "Evet," dedi ve kapiya dogru yürüdü. "Potter ve Weasley ile ilgilenmeyi sana birakiyorum, olur mu?"

"Kesinlikle," dedi Dumbledore.

Profesör McGonagall çikti. Harry ve Ron ne yapacaklarini bilemeyerek Dumbledore'a baktilar. Profesör McGonagall ilgilenme ile tam olarak neyi kastetmisti acaba? Herhalde - herhalde cezalandirilacak olamazlardi, degil mi?

"Ikinize de bir kez daha okulun kurallar mi çignerseniz atilacaginizi söyledigimi hatirliyorum" dedi Dumbledore.

Ron dehsetle agzini açti.

"Bu da sunu gösteriyor ki, en iyilerimiz bile bazen tükürdügünü yalamak zorunda kalabilir," diye devam etti gülümseyerek. "Ikiniz de Okula Hizmet Özel Ödülü alacaksiniz ve - bir bakalim - evet, sanirim Gryffindor için iki yüzer puan."

Ron, Lockhart'in Sevgililer Günü çiçekleri katlar pembe bir renk aldi ve agzini kapatti.

"Ama içimizden birinin bu tehlikeli maceradaki rolü konusunda agzini biçak açmiyor," diye ekledi Dumbledore. "Nedir bu alçakgönüllülük, Gilderoy?"

Harry irkildi. Lockhart'i tamamen unutmustu. Dönüp baktiginda odanin bir kösesinde, yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümsemeyle durdugunu gördü. Dumbledore onunla konustugunda, kime hitap edildigini anlamak için omzunun üstünden arkaya bakti.

"Profesör Dumbledore," dedi Ron çabucak, "Sirlar Odasi'nda bir kaza oldu. Profesör Lockhart -"

"Ben bir Profesör müyüm?" dedi Lockhart biraz sasirarak. "Aman Tanrim. Herhalde ümitsiz bir vakaydim, degil mi?"

"Bize Hafiza Büyüsü yapmaya çalisti ve asa geri tepti," diye açikladi Ron, Dumbledore'a alçak sesle.

"Bak sen," dedi Dumbledore, basini iki yana sallayarak. Uzun, gümüsi biyigi titriyordu. "Demek kilicin kendine saplandi, Gilderoy!"

"Kiliç mi?" dedi Lockhart anlamayarak. "Kilicim yok. Ama o çocukta var." Harry'yi gösterdi. "Size bir tane ödünç verebilir."

"Profesör Lockhart'i da hastane kanadina götürür müsün?" dedi Dumbledore Ron'a. "Harry'yle birkaç kelime daha konusmak istiyorum..."

Lockhart sakin sakin disari çikti. Ron da çikarken dönüp Dumbledore'a ve Harry'ye merakli bir bakis firlatti.

Dumbledore atesin yanindaki sandalyelerden birine geçti.

"Otur, Harry," dedi. Harry nedensiz bir kaygiyla oturdu.

"En basta, Harry, sana tesekkür etmek istiyorum," dedi Dumbledore, gözleri yeniden parildayarak. "Oda'da bana gerçek bir sadakat göstermis olmalisin. Baska hiçbir sey Fawkes'un sana gelmesini saglayamazdi."

Uçarak dizine konan Anka kusunu oksadi. Dumbledore ona bakarken, Harry saskin saskin siritti.

"Demek Tom Riddle'la karsilastin," dedi Dumbledore düsünceli düsünceli. "Sanirim seninle çok ilgilenmistir..."

Birden, Harry öteden beri dilinin ucunda olan bir seyi söyledi.

"Profesör Dumbledore... Riddle onun gibi oldugumu söyledi. Tuhaf benzerlikler, dedi..."

"Dedi mi bunu gerçekten?" Kalin, gümüs rengi kaslarinin altindan düsünceli düsünceli Harry'ye bakiyordu. "Peki sen ne düsünüyorsun, Harry?"

"Onun gibi oldugumu düsünmüyorum!" dedi Harry, istediginden daha yüksek bir sesle. "Yani, ben -ben Gryffindor'luyum, ben..."

Ama gene içindeki bir süphe yüzeye çikti ve lafi yanda kaldi.

"Profesör," diye yeniden konustu bir süre sonra. "Seçmen Sapka bana - Slytherin'de basarili olacagimi söylemisti. Herkes bir süre benim Slytherin'in vârisi oldugumu düsündü... Çataldili konusabiliyorum diye..."

"Çataldili konusabiliyorsun, Harry," dedi Dumbledore sakince, "çünkü Lord Voldemort -yani Salazar Slytherin'in soyundan gelen son kisi- Çataldili konusa- biliyor. Yanilmiyorsam, sendeki o yara izine sebep oldugu gece kendi güçlerinin bir kismi sana geçti. Eminim bunu isteyerek yapmamistir..."

"Voldemort kendinden bir parçayi benim içime mi koydu?" dedi Harry, çarpilmis gibi. "Süphesiz öyle görünüyor."

"O halde Slytherin'de olmam gerekiyor," dedi Harry, Dumbledore'un yüzüne çaresizce bakarak. "Seçmen Sapka benim içimde Slytherin'in gücünü gördü ve -"

"Seni Gryffindor'a koydu," dedi Dumbledore sakince. "Beni dinle, Harry. Sende Salazar Slytherin'in kendi eliyle seçtigi ögrencilerinde aradigi özelliklerden birçogu var. Kendi çok nadide yetenegi olan Çataldili... sorunlara çözüm bulma yetenegi... kararlilik... kurallara karsi belli bir kayitsizlik," diye ekledi biyigi gene titreyerek. "Ama Seçmen Sapka seni Gryffindor'a koydu. Niye böyle oldugunu biliyorsun. Düsün bir."

"Beni Gryffindor'a koymasinin tek sebebi," dedi Harry yilgin bir sesle, "çünkü Slytherin'e girmek istemedim..."

"Kesinlikle," dedi Dumbledore, bir kez daha gözleri piril piril gülümseyerek. "Bu da seni Tom Riddle'dan çok farkli hale getiriyor. Bize aslinda kim oldugumuzu gösteren sey, yeteneklerimizden çok seçimlerimizdir, Harry." Harry nutku tutulmus halde sandalyesinde oturuyordu. "Eger yerinin Gryffindor olduguna dair kanit istiyorsan, Harry, o zaman suna daha yakindan bak."

Dumbledore,ProfesörMcGonagall'mmasasina uzanip kan lekeli, gümüs kilici aldi ve Harry'ye verdi. Harry, yakutlari söminenin isiginda piril piril parlayan kilici, elinde yavas yavas çevirdi. Ve kabzanin tam altina oyulmus ismi gördü. Godric Gryffindor.

Dumbledore, "Yalnizca gerçek bir Gryffindor onu Sapka'dan çikarabilirdi, Harry," demekle yetindi.

Bir süre ikisi de konusmadilar. Sonra Dumbledore, Profesör McGonagall'in masasinin çekmecelerinden birini açti ve bir tüy kalemle bir sise mürekkep çikardi.

"Sana gereken sey, biraz yiyecek ve uyku, Harry. Bence asagi inip sölene katil, ben de bu arada Azkaban'a yazayim - bekçimize ihtiyacimiz var. Ayrica Gelecek Postasi için bir ilan da hazirlamaliyim," diye ekledi, kara kara düsünerek. "Yeni bir Karanlik Sanatlara Karsi Savunma ögretmenine ihtiyacimiz olacak. Ah, ne çabuk tüketiyoruz onlari, degil mi?"

Harry ayaga kalkip kapiya yürüdü. Ama tam kulpa uzandigi anda kapi öyle bir hizla içeri dogru savruldu ki, duvara çarpip geri döndü.

Lucius Malfoy, yüzünde öfkeli bir ifadeyle kapinin esiginde duruyordu. Ve koltuk altinda sinmis bir sekilde, bandajlara sarili Dobby vardi.

"Iyi aksamlar, Lucius," dedi Dumbledore tatli tatli. Mr Malfoy hizla odaya girerken neredeyse Harry'yi deviriyordu. Dobby de yüzünde acinacak bir dehset ifadesiyle, pelerininin etegine çömelmis halde, onun pesinden sürüklendi.

"Demek öyle!" dedi Lucius Malfoy, soguk gözlerini Dumbledore'dan ayirmadan. "Geri döndün. Yönetim kurulu üyeleri seni uzaklastirdi, ama gene de Hogwarts'a dönmekten geri durmadin."

"Aslina bakarsan, Lucius," dedi Dumbledore, sogukkanlilikla gülümseyerek, "diger on bir yönetim kurulu üyesi bugün benimle irtibat kurdu. Dogrusu bir baykus firtinasina yakalanmaktan farki yoktu. Arthur Weasley'nin kizinin öldürüldügünü duymuslardi ve benim hemen dönmemi istiyorlardi. Bu is için en iyi adamin ben oldugumu düsünüyor gibiydiler yani. Ayrica bana çok garip hikâyeler anlattilar. Bazilari senin onlari, uzaklastirilmami kabul etmezlerse ailelerini lanetlemekle tehdit ettigini düsünüyordu."

Mr Malfoy her zamankinden de solgunlasti, ama gözleri hâlâ öfkeyle kisilmis durumdaydi.

"Öyleyse - saldirilarin önüne geçtin mi bari?" diye küçümseyerek güldü. "Suçluyu yakaladiniz mi?"

"Yakaladik," dedi Dumbledore, gülümseyerek.

"Ee?" dedi Mr Malfoy sertçe. "Kimmis?"

"Geçen seferki kisi, Lucius," dedi Dumbledore. "Ama bu defa Lord Voldemort baska birinin araciligiyla

hareket ediyormus. Bu günce sayesinde."

Mr Malfoy'u dikkatle izleyerek, ortasinda büyük bir delik bulunan küçük, siyah kitabi havaya kaldirdi. Harry ise Dobby'yi izliyordu.

Ev cini çok tuhaf bir sey yapiyordu. Koca gözleri anlamli anlamli Harry'ye odaklanmis halde, bir günceyi bir Mr Malfoy'u gösteriyor ve sonra da yumruguyla kendi kafasina sertçe vuruyordu.

"Anliyorum..." dedi Mr Malfoy Dumbledore'a, yavasça.

"Akillica bir plan," dedi Dumbledore ifadesiz bir sesle. Hâlâ Mr Malfoy'un gözlerinin içine bakiyordu. "Çünkü eger Harry -" Mr Malfoy, Harry'ye keskin bir bakis firlatti, "ve arkadasi Ron bu kitabi kesfetmese, bütün suç Ginny Weasley'nin üstüne kalabilirdi. Kimse onun kendi iradesiyle hareket etmedigini kanitlayamazdi..."

Mr Malfoy tek kelime bile etmedi. Yüzü aniden bir maske görünümü almisti.

"Düsünsene bir," diye devam etti Dumbledore, "iste o zaman neler olurdu... Weasley'ler önde gelen safkan ailelerimizden biri. Kendi kizinin Muggle'lara saldirdigi ve onlari öldürdügü ortaya çiksa, bunun Arthur Weasley ve Muggle Koruma Yasasi üzerindeki etkisi ne olurdu, düsün. Güncenin ele geçmesi ve Riddle'in anilarinin içinden silinmis olmasi büyük sans. Yoksa sonuç ne olurdu kim bilir..."

Mr Malfoy kendini zorlayarak konustu.

"Büyük sans," dedi kaskati bir edayla.

Ve Dobby, hâlâ onun arkasinda, bir günceyi bir Lucius Malfoy'u isaret ediyor, sonra da kendi kafasini yumrukluyordu.

Ve Harry birden anladi. Dobby'ye basini salladi ve Dobby ceza olsun diye kulaklarini bükerek bir köseye çekildi.

"Güncenin nasil Ginny'nin eline geçtigini ögrenmek islemiyor musunuz, Mr Malfoy?" dedi Harry.

Lucius Malfoy hizla ona döndü.

"Nereden bileyim ben küçük, aptal kizin onu eline nasil geçirdigini?" dedi.

"Çünkü bunu ona siz verdiniz," dedi Harry. "Flo-urish ve Blotts'ta. Onun eski Biçim Degistirme kitabini aldiniz ve günceyi gizlice içine yerlestirdiniz, degil mi?"

Mr Malfoy'un beyaz ellerini yumruk yapip açtigini gördü.

"Ispatla," diye tisladi.

"Ah, iste bunu kimse basaramaz," dedi Dumbledore, Harry'ye gülümseyerek. "Riddle kitabin içinden çikip gittikten sonra imkânsiz bu. Öte yandan, Lucius, sana bundan böyle Lord Voldemort'un eski okul esyalarini baskalarina vermemeni tavsiye ediyorum. Baska esyalar da masum ellere geçerse, sanirim en azindan Arthur Weasley onlarin izini sürer ve ne yapip edip sana ait olduklarini bulur..."

Lucius Malfoy bir süre öylece durdu. Harry onun sag elinin bir an asasina ulasmak istermis gibi

kipirdadigini açikça gördü. Ama Malfoy bunu yapmadi ve ev cinine döndü.

"Gidiyoruz, Dobby!"

Kapiyi sertçe çekip açti ve cin kosarak yanina geldiginde onu kapidan disari tekmeledi. Dobby'nin koridor boyunca aci içinde ayakladigim duyabiliyorlardi. Harry durup iyice düsündü. Sonra birden aklina bir fikir geldi.

"Profesör Dumbledore," dedi aceleyle, "su günceyi

Mr Malfoy'a geri verebilir miyim, lütfen?"

"Elbette, Harry," dedi Dumbledore sakince. "Ama elini çabuk tut. Sölen var, unutma."

Harry günceyi kapti ve odadan disari firladi. Dobby'nin aci dolu ayaklamalarinin kösenin oradan uzaklastigini duyabiliyordu. Planinin yürüyüp yürümeyecegini düsünerek, bir ayagindan yapis yapis, pis çorabini çabucak çikardi ve günceyi onun içine soktu. Sonra hizla karanlik koridorda kosmaya basladi.

Onlari merdivenlerin basinda yakaladi.

"Mr Malfoy," dedi soluk soluga, kayip durarak. "Size bir sey getirdim."

Ve kokulu çorabi Lucius Malfoy'un eline tutusturdu.

"Bu da neyin...?"

Mr Malfoy çorabi yirtip günlügün üstünden çikardi, kenara firlatti ve öfkeyle bir günceye bir Harry'ye bakti.

"Bu gidisle senin sonun da layigini bulan aileninki gibi olacak, Harry Potter," dedi usulca. "Onlar da her ise burnunu sokan aptallardi."

Gitmek için arkasini döndü.

"Gel, Dobby. Gel dedim!"

Ama Dobby kimildamadi. Elinde Harry'nin igrenç, yapis yapis çorabini tutuyor, ona sanki paha biçilmez bir hazineymis gibi bakiyordu.

"Sahip Dobby'ye bir çorap verdi," dedi cin hayretle. "Sahip onu Dobby'ye verdi."

"Ne?" dedi Mr Malfoy sinirle. "Ne dedin sen?"

"Dobby'nin bir çorabi var," dedi Dobby inanamayarak. "Sahip onu atti, Dobby de tuttu ve Dobby -Dobby özgür."

Lucius Malfoy, cine bakar halde, dondu kaldi. Sonra Harry'nin üstüne atildi.

"Bana bir hizmetkâra mal oldun, çocuk!"

Dobby birden bagirdi: "Harry Potter'a zarar vermeyeceksin!"

Bir gümbürtü duyuldu ve Mr Malfoy arkaya dogru uçtu. Merdivenlerden üçer beser düserek alt kattaki zemine yigildi. Ayaga kalkti, yüzü mosmor kesilmisti. Asasini çikardi, ama Dobby uzun parmagini tehditkâr bir sekilde ona dogru uzatti.

Mr Malfoy'a isaret ederek, "Simdi gideceksin," dedi korkutucu bir edayla. "Harry Potter'a dokunmayacaksin. Simdi gideceksin."

Lucius Malfoy'un baska seçenegi yoktu. Ikisine tepesi atmis, son bir bakis firlatti ve pelerinini omzunun üstünden atarak hizla yürüyüp gözden kayboldu.

"Harry Potter, Dobby'yi özgürlügüne kavusturdu!" dedi o. tiz bir sesle, kafasini kaldirip Harry'ye bakarak. Küre misali gözlerinde en yakin pencereden sizan ay isigi panldiyordu. "Harry Potter, Dobby'yi serbest birakti!"

"En azindan bunu yapmaliydim, Dobby," dedi Harry siritarak. "Sen bir daha hayatimi kurtarmaya kalkmayacagina söz ver, yeter."

Birden cinin çirkin, kahverengi suratinin tam ortasinda, bütün dislerini gösteren kocaman bir gülümseme belirdi.

"Tek bir sorum var, Dobby," dedi Harry, Dobby titreyen ellerle Harry'nin çorabini giyerken. "Bana bütün bunlarin Adi Anilmamasi Gereken Kisi'yle bir ilgisi olmadigini söylemistin, hatirliyor musun? Ee -"

"O bir ipucuydu, efendim," dedi Dobby, sanki bariz bir seyden bahsediyormus gibi gözleri irileserek. "Dobby size bir ipucu veriyordu. Adini degistirmeden önce Kara Lord'un adi söylenebiliyordu, anladiniz mi?"

"Evet," dedi Harry bezgin bir halde. "Eh, ben gitsem iyi olur. Bir sölen var, üstelik arkadasim Hermione de kendine gelmis olmali..."

Dobby kollarini Harry'nin beline dolayarak ona sarildi.

"Harry Potter, Dobby'nin sandigindan da daha büyük!" diye agladi. "Elveda, Harry Potter". Ve büyük bir çatirtiyla, Dobby yok oldu.

Harry birçok Hogwarts sölenine katilmisti, ama hiçbiri bunun gibi degildi. Herkes pijamalariylaydi ve kutlamalar gece boyunca sürdü. Harry en iyi bölümün hangisi olduguna karar veremiyordu. Hermione'nin, "Çözdün! Çözdün!" diye çiglik atarak ona dogru kosmasi mi; Justin'in Hufflepuff masasindan kosarak gelip elini sikmasi ve ondan süphelenmis oldugu için özür dilemesi mi; Hagrid'in üç buçukta gelip Harry'yle Ron'un omuzlarina, onlari meyveli kremali kek dolu tabaklarinin içine düsürecek kadar hizli saplak atmasi mi;

Ron'la onun dört yüz puaninin Gryffindor'a ikinci yil üst üste Bina Kupasi'ni kazandirmasi mi; Profesör McGonagall'in kalkip bütün sinavlarin okulun armagani olarak iptal edildigini söylemesi mi ("Yo, hayir!" demisti Hermione); Dumbledore'un, Profesör Lockhart'in gidip hafizasini geri kazanmasi gerektigi için maalesef bir dahaki sene geri dönmeyecegini duyurmasi mi? Sonuncusunun yol açtigi coskuya birçok ögretmen de katildi.

"Yazik," dedi Ron, biraz daha reçelli çörek alarak. "Tam da ona alismaya baslamistim."

Yaz döneminin geri kalan bölümü piril piril günes isigiyla geçti. Hogwarts normale dönmüstü, sadece birkaç küçük degisiklik vardi: Karanlik Sanatlara Karsi Savunma dersi iptal edildi ("ama biz nasilsa o konuda yeterince antrenman yaptik," dedi Ron, pek cani sikkin görünen Hermione'ye) ve Lucius Malfoy yönetim kurulu üyeliginden çikarildi. Draco artik okulda, orasi kendine aitmis gibi bir edayla dolasmiyordu. Aksine, gücenik ve somurtkan görünüyordu. Diger taraftan, Ginny Weasley gene son derece mutluydu.

Hogwarts Ekspresi'yle eve dönüs yolculugu vakti çok çabuk geldi. Harry, Ron, Hermione, Fred, George ve Ginny'nin kendilerine ait bir kompartimanlari vardi. Tatilden önce büyü yapabilecekleri son birkaç saatin tadini çikardilar. Patlamali Pisti oynadilar, Fred ve George'un Filibuster Maytaplari'nin sonuncularini ateslediler ve büyüyle birbirlerini silahsiz birakmaya çalistilar. Harry bu konuda çok iyi hale gelmeye baslamisti.

Neredeyse King's Cross'a varmislardi ki, Harry'nin aklina bir sey geldi.

"Ginny - Percy'yi ne yaparken gördün de kimseye söylemeni istemedi?"

"Ha, o mu?" dedi Ginny kikirdayarak. "Sey -

Percy'nin bir kiz arkadasi var."

Fred, George'un kafasina bir kitap bohçasi düsürdü.

"Ne?"

"Su Ravenclaw'lu Sinif Baskani, Penelope Clearwater," dedi Ginny. "Yaz boyunca ona mektup yaziyordu. Okulun her yerinde gizli gizli onunla bulusuyordu. Bir gün bos bir sinifta öpüsürlerken yakaladim onlari. Kiz o saldiriya ugradiginda Percy öyle üzüldü ki. Onunla dalga geçmezsiniz, degil mi?" diye ekledi endiseyle.

"Aklimizin ucundan bile geçmez," dedi Fred. Yüzünde sanki dogum günü erken gelmis gibi bir ifade vardi.

"Kesinlikle," dedi George, pis pis gülerek.

Hogwarts Ekspresi yavasladi ve sonunda durdu.

Harry bir tüy kalem ve bir parça parsömen çikardi ve Ron'la Hermione'ye döndü.

"Buna telefon numarasi deniyor," dedi Ron'a ve telefon numarasini iki kez yazarak parsömeni ikiye yirtip ikisine de birer parça verdi. "Babana geçen yaz telefonun nasil kullanildigini anlatmistim, hatirlayacaktir. Beni Dursley'lerden ara, olur mu? Sadece Dudley'yle konusarak iki ay daha geçiremem..."

Trenden inip sihirli bölmeye dogru yürüyen kalabaliga katilirlarken, Hermione, “Teyzenle enisten gurur duyacaklar ama, degil mi?" dedi. "Yani bu yil yaptiklarini duyunca."

"Gurur duymak mi?" dedi Harry. "Aklini mi oynattin sen? Ölmem için o kadar firsat çikmisken ve ben bunu basaramamisken mi? Sinirden çilgina dönecekler..." Ve hep birlikte geçitten geçerek Muggle dünyasina dogru yürüdüler.